

LAURELL K. HAMILTON
BŰNÖS VÁGYAK
ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 1.

NNCL1298-4DBv1.0

LAURELL K. HAMILTON 1963-ban született. Miután édesanyja autóbalesetben meghalt, nagyanyja nevelte fel Arkansas államban. Biológiából és irodalomhól diplomázott. Első könyve, a Bűnös vágyak 1994-ben jelent meg, amelyet azóta tíz másik követett az Anita Blake-sorozatban. A sorozat olyan nagy sikert aratott, hogy korai könyvei sorra jelennek meg új kiadásban. Legutolsó könyve a The New York Times bestsellerlistáján a megjelenést követően azonnal második helyre ugrott. Könyveit kiadták Angliában, Franciaországban, Görögországban, Oroszországban, és most végre Magyarországon is. A sorozat megfilmesítéséről több hollywoodi stúdióval is tárgyalásokat folytatnak.

Laurell K. Hamilton férjével, kislányával és három kutyájával Missouri államban, St. Louis-ban él.

Laurell K. Hamilton: Guilty Pleasures
Copyright © Laurell K. Hamilton 1993

Hungarian translation © Jellinek Gyöngyvér, 2003.

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: Guilty Pleasures
Berkeley Publishing Group, New York 2002

Fordította: Jellinek Gyöngyvér

Kizárólagos terjesztő a Magyar Könyvklub

MAGYAR
KÖNYVKLUB

ISBN: 963 863 610 6

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint

A borítót és a kötetet tervezte: `Sigmond Viktória

Felelős szerkeszt: Csurgó Csaba

Készült: Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten 2003-ban

10987654321

LAURELL K. HAMILTON
BŰNÖS VÁGYAK

ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 1.

agave
könyvek

Előszó az első magyar kiadáshoz

Tíz éve történt. Az Egyesült Államok nyugati partján ragadtam egy olyan városban, ahol senkit nem ismertem, s még állásom sem volt. Nem hiszem, hogy voltam valaha olyan magányos, mint akkor. Ebből a magányból sok dolog született: sok jó, és néhány rossz is. A jó dolgok egyike volt Anita Blake. Először egy novellában bukkant fel, amelyet Los Angelesben írtam, egy olyan városban, amely annyira volt ismerős, mint a Hold sötét oldala. Tudtam, hogy Anita valahol Amerika közép-nyugati részén él. Ő sem érezte magát jobban otthon az Angyalok Városának dzsungelében, mint én. Írtam egy történetet, amelynek Anita volt a főszereplője, aztán félreraktam az írást. Három év múlva vettem csak elő a novellát, amikor visszaköltöztem közép-nyugatra, egy olyan városba, ahol szintén nem ismertem senkit. De a várost, St. Louis-t rögtön az otthonomnak éreztem, amikor árhajtottam azon a hídon, amely a várost keresztülszelő három folyón ívelt át. St. Louis legalább annyira különbözött attól a távoli, vidéki helytől, ahol felnőttem, mint Los Angeles. De ilyen meleg fogadtatásra sehol nem találtam, mint itt. St. Louis nemcsak rám várt, hanem Anitára is. Hazajöttünk hát, s hamarosan megjelent a Bűnös Vágyak. Helybéli lányok lettünk, akik történetesen nagyon messziről jöttek ide, hogy otthonra találjanak. Most, ahogy Anita egyre messzebb kerül ettől az otthontól, mindig nagy izgalommal fedezünk fel új városokat, amelyekről tudjuk - ahogy áthajtunk a hídján, ahogy először sétálunk az utcáin -, hogy akár ezek is lehetnének olyan városok, amelyeket orrhonnak hívunk,

Laurell K. Hamilton
St. Louis, Missouri
2003. május 16.

Willie McCoy, amíg csak élt, ritka nagy barom volt. Ezen a halála sem változtatott. Ott ült velem szemben, harsány, skótkockás sportzakóban. Műszálas nadrágja neonzöld színben játszott. Rövid, fekete haját hátrazselézte vékony, háromszögletű arcából. Mindig is olyan volt, mint a mellékszereplők a gengszterfilmekben. Az a fajta, aki információval üzérkedik, megbízásokkal futkos, és feláldozható.

Persze most, hogy vámpír lett, a feláldozhatóság Willie esetében már nem jött szóba. Viszont ugyanúgy az értesüléseivel üzérkedett, és a megbízásaival futkosott, mint azelőtt. A halál nem nagyon változtatta meg. Én azért kerültem a tekintetét. Mint mindig, ha vérszívókkal volt dolgom. Willie azelőtt egy gennyiláda volt, most élőhalott is ráadásul. Ez új volt számomra.

Irodám légkondicionált csendjében ültünk. A pasztellkék fal, amely főnököm, Bert szerint megnyugtatóan hatott, fagyossá tette a szobát. - Baj, ha rágyújtok? - kérdezte Willie.

- Igen - feleltem. - Baj.

- Rohadtul nem akarod megkönnyíteni a helyzetem, ugye?

Egy pillanatra a szemébe néztem. A szeme barna volt. Még mindig. Willie farkasszemet nézett velem, aztán rajtakapottan lebámultam az asztal lapjára.

Willie asztmásan felvihogott. A nevetése sem változott. - Jézusom, ezt nagyon bírom. Te félsz tőlem! - Nem félek, csak tartok.

- Nem kell bevallanod, Ide érzem a szagát Az arcomon, az agyamban. Olyan

átható. Félsz tőlem, mert vámpír vagyok.

Vállat vontam; mit mondhattam volna? Hogyan hazudjunk valakinek, aki érzi a félelmünk szagát?

- Miért vagy itt, Willie?

- Hadd szívjak már el egy cigit! - Willie szája szöglete megvonaglott.

- Nem gondoltam volna, hogy a vámpírok is ennyire be tudnak kattanni- jegyeztem meg.

Willie fölemelte a kezét, csaknem hozzáért a szájához. Elmosolyodott, a szemfogai villogtak:

- Vannak dolgok, amik nem változnak.

Meg akartam kérdezni, hogy hát akkor mi változik? Milyen érzés halottnak lenni?

Ismertem Willie-n kívül más vámpírokat is, de ő volt az első, akit a halála előtt és azután is ismertem. Fura érzés volt

- Mit akarsz? - kérdeztem.

- Hé! Pénzt hozok neked. Azért jöttem, hogy az ügyfeled legyek.

Fölpillantottam rá, de kerültem a tekintetét. A nyakkendőtüje szikrázott a fejünk fölötti lámpák fényében. Valódi arany. Azelőtt soha semmi effélét nem láttam Willie-nél. Ahhoz képest, hogy hulla volt, egész jól ment neki,

- Hullák föltámasztásából élek. Viccen kívül: miért kéne egy vámpírnak
egy
zombi?

Willie megrázta a fejét; mindkét oldalra kétszer, sebesen.

- Nem, semmi vuduzás. Fel akarlak bérelni, hogy nyomozz ki egy pár gyilkosságot.

- Nem vagyok magándetektív.

- De alkalmazásban van nálad egy. Kiegészítésül.

Bólintottam.

- Hát akkor miért nem béreled föl Veronica Simset közvetlenül? Ehhez én nem kellek.

Ismét az ideges fejrázás.

- De ő nem ismeri úgy a vámpírokat, mint te.

Felsóhajtottam.

- Nem ugorhatnánk a végére, Willie? El kell mennem innen...

rápillantattam a falióra - tizenöt percen belül. Nem szívesen hagyom az ügyfeleket egyedül várni a temetőben. Még felizgatják magukat.

Willie nevetett. Asztmás kacaját megnyugtatónak találtam, a szemfogaktól függetlenül. Na persze, még hogy a vámpírok nevetése dallamos és telt!

- Meghiszem azt! Meghiszem azt!- aztán Willie hirtelen elkomorult, mintha letörölték volna az arcáról a mosolyt.

Félelmet éreztem, görcsbe rándult a gyomorszájam. A vámpírok olyan gyorsan képesek cselekedni, mintha gombnyomásra működnének. Ha Willie képes volt erre, mi másra lehet még képes?

- Tudsz valamit a vámpírokról, akik ott döglöttek meg a Negyedben? Ezt Willie kérdésként tette fel, tehát így válaszoltam: - Ismerem az ügyet.

Az új vámpír-klubnegyedben négy vérszívót öltek meg. A szívüket kitépték, a fejüket levágták.

- Még mindig a zsarukkal dolgozol?

- Még mindig megbízott vagyok, az új különítmény mellett.

Willie ismét nevetett:

- Persze, a szellemirtók. Kis pénz, kis létszám.

- Ezzel nagyjából leírtad a városban végzett összes rendőri munkát.

- Lehet, de a zsaruk is ugyanazt gondolják, mint te. Mit számít eggyel több döglött vámpír? és ezen nem változtatnak az új törvényeitek sem.

Még csak két év telt el az Addison kontra Clark ügy óta. A per úrafogalmazta, mit jelent az élet, és mit nem jelent a halál. Az Amerikai Egyesült Államok nagy részében legális volt, amit a vámpírok csináltak. A mi államunk azon kevesek közt volt, amelyek hivatalosan is elismerték a létezésüket. A bevándorlási hivatal dühtől tájékozva próbálta távol tartani az emigrálni készülő külföldi vámpírok... hm, falkáit.

A bíróságokon az összes elképzelhető kérdést végigküzdötték. Kötelesek-e az örökösök visszaszármaztatni az örökséget? A házastárs élőhalottá válása egyenértékű-e a megözvegyüléssel? Gyilkosság-e, ha megölnek egy vámpírt? Még mozgalom is indult a vámpírok szavazati jogáért. Változtak az idők.

Az előttem ülő vámpírra meredtem, majd vállat vontam. Valóban úgy gondoltam, hogy eggyel több döglött vámpír nem számít? Lehet.

- Ha ennyire tisztában vagy az érzéseimmel, minek jöttél hozzám egyáltalán?

- Mert abban, amit csinálsz, te vagy a legjobb. És nekünk a legjobb kell. Willie most először beszélt többes számban. - Kinek dolgozol, Willie?

Willie mosolygott bizalmas, titokzatos mosollyal, mintha tudna valamit, amit nekem is tudnom kéne:

- Azzal te ne törődj. Jó pénzt kapsz. Nekünk valaki olyan kell, aki eléggé ismeri az éjszakát, hogy az ügy mélyére tudjon nézni,

- Láttam a hullákat, Willie. Az elképzeléseimet közöltem a rendőrséggel.

- És mi a véleményed? - Willie előrehajolt a székében, mindkét apró kezével az íróasztalomra támaszkodott. A körme sápadt volt, vértelen, szinte fehér.

- Kimerítő jelentést tettem a rendőrségnek. - Fölbámultam rá, majdnem egyenesen a szemébe.

- Még ezt sem mondd el nekem, mi?

- Nem áll módomban rendőrségi ügyeket megvitatni veled.

- Megmondtam előre, hogy ebbe nem fogsz belemenni!

- Mibe nem fogok? Erről még egy kurva szót sem szóltál.

- Azt akarjuk, hogy derítsd föl ezeket a vámpírgyilkosságokat, találd meg azt, aki vagy ami elkövette őket. A normál béred háromszorosát kapod tőlünk.

Megcsóváltam a Fejem. Ez megmagyarázta, miért szervezte le az a strici Bert ezt a találkát. Bert pontosan tudta, mit gondolok a vámpírokról, de a szerződéselem értelmében legalábbis beszélni kényszerültem bármilyen ügyféllel, aki előleget adott a főnökömnek. Bert pénzért bármire kapható volt. Csak az volt a baj, hogy szerintem nekem is így kellett volna tennem. Hamarosan lesz néhány keresetlen szavam Berthez.

Fölálltam a székből.

- A rendőrség már vizsgálja az ügyet. Én pedig segítek nekik, amennyire tudok. Tehát bizonyos értelemben már dolgozom az ügyön. Tartsd meg a pénzed.

Willie mozdulatlanul ülve maradt, és némán bámult rám. Mozdulatlanságában volt egy árnyalatnyi a hullák merevségéből. A félelem fülkúszott a gerincemen, egészen a torkomig. Leküzdöttem a késztetést, hogy a blúzom alól előhúzzam a nyakamba aggatott keresztet, és elkeressem Willie-t az irodámból. Valahogy mégsem tűnt olyan profi megoldásnak, hogy vallási segédeszközt használva szabaduljak meg egy ügyféltől. Úgyhogy csak álltam ott, és vártam, hogy mozduljon.

- Miért nem segítesz nekünk?

- Várnak az ügyfeleim, Willie. Sajnos nem segíthetek.

- Úgy érted, hogy nem akarsz.

Biccentettem:

- Úgy érted, ahogy csak akarod. - Megkerültem az íróasztalt, hogy kitessékeljem Willie-t.

Sohasem látott, folyékony simasággal mozdult meg, de én észrevettem, és sikerült hátralépnem a felém kapó keze elől.

- Nem vagyok az a csini pofi, aki bedől a megtévesztő trükkjeidnek - mondtam.

- Láttad, hogy mozgok.

- Sőt, hallottam is. Friss hulla vagy, Willie. Vámpír ide vagy oda, még sokat kell tanulnod.

Willie csúnyán nézett rám, a keze félig még mindig felém nyúlt:

- Lehet, de egy normális ember nem tud így kitérni előlem.

Egészen közel lépett hozzám, szinte hozzám ért a kockás zakója. Így összepréselődve majdnem egyforma magasak, illetve alacsonyak voltunk. Willie szeme tökéletesen egy vonalban volt az enyémmel. Én teljes erőből fixíroztam a vállát.

Mindent bele kellett adnom, nehogy elmeneküljek tőle. De a rohadt életbe, mégiscsak Willie McCoyról volt szó. Nem kaphatta meg ezt az elégtételt

- Csak annyira vagy ember, amennyire én is - mondta Willie.

Oldalt léptem, de nem azért, hogy meneküljek előle. Azért, hogy kinyissam az ajtót. Hiábavaló kísérletet tettem, hogy meggyőzzem a hátamon végigfutó verejtéket a kettő közti különbségről. A gyomromat előntő érzést is szó szerint hidegen hagyták az érveim.

- Most már igazán muszáj mennem. Köszönjük, hogy a Halottkeltő Rt-hez fordult. Willie felé küldött professzionális bájbígyorom, akár egy villanykörte; üres volt, de szemkápráztató.

Willie megállt a küszöbön:

- Miért nem vagy hajlandó nekünk dolgozni? Valamit mondanom kell majd, ha visszamegyek hozzájuk.

Nem biztos, de mintha lett volna valami a hangjában, ami leginkább a félelemhez hasonlított. Vajon bajba jut a kudarc miatt? Megsajnáltam őt, de tudtam, hogy ez hülyeség. Élőhalott volt, az isten szerelmére, de mégiscsak úgy nézett rám, és mégiscsak Willie volt, a röhejes zakójával meg az apró, ideges kezével.

- Mondd meg nekik, mindegy, hogy kicsodák, nem dolgozom vámpíroknak.

- Elvi szilárdság? - Ez ismét kérdésnek hangzott.

- Mint a beton.

Egy villanásnyi időre mintha valami, a régi Willie maradéka, előbújt volna az arca mögül. Szinte mintha sajnált volna engem.

- A helyedben én nem mondanék ilyesmit, Anita. Ezek nem szeretik, ha valaki, mindegy, hogy kicsoda, ellenkezik velük.

- Azt hiszem, Willie, most már túl sokáig élvezted a vendégszeretetemet. Nem szeretem, ha fenyegetnek.

- Ez nem fenyegetés, Anita. Ez az igazság. - Willie megigazította a nyakkendőjét, elbabrált az új nyakkendőtüvel, kiegyengette a válltömését, majd kisétált.

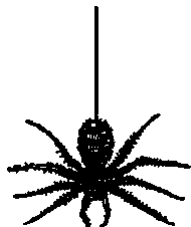
Becsuktam magam mögöttem az ajtót, aztán nekidőltem. Elgyengült a térdem. De nem értem rá itt ülni és reszketni. Mrs. Grundick már biztos a temetőben volt. Ott fog állni a két nagyfiával és a kis fekete retiküljével, várva, hogy feltámasszam halottaiból a férjét. Két, rejtélyesen különböző végrendeletről volt szó. Vagy hosszú éveken át perelnek és fizetik a költségeket, vagy visszahozzuk Albert Grundickot a halálból, és megkérdezzük.

Minden, amire szükségem lehetett, az autómban volt, beleértve a csirkéket is. Blúzom alól elővettem az ezüstkeresztet, és közszemlére téve lógni hagytam. Több löfegyvert birtoklok, és használni is tudom őket. Az íróasztalfiókban tartottam egy kilenc milliméteres Browningot A súlya valamivel egy kilo fölött volt, az ezüstözött golyókkal meg mindennel együtt. Az ezüst nem öli meg a vámpírokat, de elbátortalanodnak tőle. Arra kényszerülnek, hogy már-már emberi lassúsággal gyógyítsák be a sebeiket. Izzadó tenyerem a szoknyámba töröltem, és elhagytam az irodát.

Craig, az éjszakai műszakos titkár, eszeveszetten verte számítógépe billentyűit. A szeme elkerekedett, ahogy végigvonultam előtte a vastag szőnyegen. Lehet, hogy a hosszú láncon fityegő ezüstkereszt miatt. Lehet, hogy a szorosan hátamhoz simuló fegyvertáska miatt, amit a vállamra szíjaztam, és amiből jól láthatóan kikandikált a Browning. Craig

persze egyikre sem tett megjegyzést. Okos fiú.

Az egész cuccra rávettem a csini kis kord kabátomat. Nem feküdt ki szépen a Browning fölé, de így is jó volt. Valószínűtlennek tartottam, hogy Grundickék vagy az ügyvédek észrevegyék.

Láttam felkelni a napot, amint hazafelé autóztam. Utálom a napfelkeltét. Azt jelenti, hogy túlvállaltam magam, és az egész rohadt éjszakát végigdolgoztam. St. Louis-ban több a fa az autópálya mellett, mint eddig bármely másik városban, amelyen már átautóztam. Csaknem el kellett ismernem, hogy a fák tényleg jól néznek ki a hajnal első sugaraiban. Csaknem. A lakásom a reggeli napfényben mindig elszomorítóan vidám és fehér. A fal ugyanolyan vaníliafagyi-színű, mint máshol. A szőnyeg szép árnyalatú szürke, jobb, mint az a kutyaszar-barna szőnyeg, amit a többi lakásban láttam.

A lakásom tágas, egy hálószoza van benne. Azt mondják, szép kilátás nyílik belőle a szomszédos parkra. Felőlem aztán bármilyen lehetne. Ha választhatnék, nem lenne ablaka. Úgy bírom csak ki, hogy vastag a függöny, és a legragyogóbb napot is hűs éjszakává változtatja.

Bekapcsoltam a rádiót, lehalkítva, hogy elnyelje nappali életmódú szomszédaim apró neszeit. Chopin lágy muzsikájának hullámain beszippantott az álom. Egy pillanattal később csörgött a telefon.

Egy ideig csak feküdtem, magamat átkozva, hogy elfelejtettem bekapcsolni az üzenetrögzítőt. És ha nem vennék róla tudomást? Öt csengetés után feladtam:

- Halló.

- Jaj, bocsánat, felébresztettelek? - Ismeretlen női hang volt.

Ha kiderül, hogy telefonos ügynök, agresszív leszek.

- Ki az? - Az éjjeliszekrényen álló órára néztem. Nyolc óra volt. Kis híján két órát aludtam, Hurrá.

- Monica Vespucci vagyok. - Ezt úgy mondta, mintha mindent megmagyarázna vele. De nem.

- Igen - próbáltam segítőkészen és bátorítóan hangzani. Azt hiszem, olyanra sikeredett, mintha nyöszörögnék.

- Jaj, egek. Hm. Catherine Maison munkatársa vagyok,
A telefonkagyló fölé görnyedtem, és gondolkozni próbáltam.
Ez két óra alvás után nem megy túl jól nekem. Catherine neve ismerősen csengett, jó barátnőm volt. Már biztos említette nekem ezt a csajt, de az életem árán sem tudtam most belőni, ki ő.

- Hát persze, Monica, Szia. Mit akarsz? - Ez még nekem is kegyetlenül hangzott.

- Ne haragudj, ha nem túl jó a szövegem. Hatkor végeztem a munkával.

Úristen, akkor csak két órát aludtál! Most le akarsz engem lőni, gondolom, ugye? Erre nem válaszoltam. Annyira nem vagyok kegyetlen. - Az előbb valamit akartál mondani, nem?

- Ja, igen. Meglepetés-leánybúcsút szervezek Catherine-nek. Tudod, egy hónap múlva megy férjhez.

Bólintottam, aztán rájöttem, hogy Monica nem látja, és kinyögtem:

- Részt is veszek az esküvőn.

- Hát persze, tudom. A koszorúslányok ruhája iszonyú cuki, ugye?

Tulajdonképpen egy ilyen hosszú, puffos ujjú, rózsaszín estélyi volt a legutolsó dolog, amire hajlandó lettem volna kiadni százhusz dollárt, de hát Catherine esküvőjéről volt szó.

- És mi van a leánybúcsúval?

- Ó, hát nem vagyok túl összefüggő, ugye? Te meg már biztos aludni szeretnél.

Gondolkoztam, hogy ha visítok neki egyet, akkor vajon eltűnik-e. Nem, biztos sírva fakadna.

- Monica, mondd meg, mit akarsz, légy szíves.

- Tudom, hagy későn szólok, de valahogy most minden rám szakadt. Már egy hete fel akartalak hívní, de valahogy sose jutottam el addig.

Ezt el is hittem.

- Folytasd.

- A leánybúcsú ma este lest. Catherine azt mondta, nem iszol, úgyhogy arra gondoltam, nem lehetne-e, hogy te vezess.

Egy ideig csak hevertem, azon tűnődve, hogy mennyire guruljak be, illetve hogy mi hasznom lenne ebből. Talán ha kicsit éberebb lettem volna, nem mondtam volna ki, mit gondolok:

- Szerinted nem szóltál egy kicsit későn, ha azt akarod, hogy én vezessek?

- De. Tudom. Tényleg ne haragudj. úgy szét vagyok esve mostanában. Catherine azt mondta, általában a péntek vagy szombat estéd szabad. Most pénteken nem érsz rá? Ami azt illeti, ráértem pénteken, de az egyetlen szabad estémet nem igazán óhajtottam elvesztegetni erre a fontoskodó libára a vonal túlsó végén.

- Persze, ráérek,

- Óriási! Elmondom, hova gyere, és akkor munka után fölvehetsz minket. Oké?

Nem volt oké, de mit mondhattam volna?

- Szuper.

- Papír, ceruza?

- Várj, nem azt mondtad, hogy Catherine-nel dolgozol? - Már kezdtem emlékezni Monicára.

- Igen miért?

- Tudom, hol dolgozik Catherine. Nem kell útbaigazítanod.

- Jaj, hát persze, milyen hülye vagyok! Akkor délután öt körül látjuk egymást. Csípd ki magad, de laposban gyere, mert lehet, hogy táncolni is fogunk.

Gyűlölök táncolni.

- Hogyne, akkor viszlát.

- Viszlát estig.

Hallottam, ahogy leteszi a kagylót. Bekapcsoltam a rögzítőt, és visszabújtam a takaró alá. Monica Catherine munkatársa

volt, vagyis ügyvéd. Ijesztő gondolat. Lehet, hogy ő is egyike azoknak az embereknek, akik kizárólag a munkájuk terén jól szervezettek. Csodálatos.

Most, amikor már késő volt, jutott eszembe, hogy egyszerűen el se kellett volna fogadnom a meghívást. A francba. Ma túlpörögtem. De végülis mi rossz lehet benne? Végignézem, ahogy vadidegen emberek kiütik magukat. Kis szerencsével valaki majd összehányja az autómat.

Mikor végre újra elaludtam, a lehető legfurább álmaim voltak, Benne volt ez a nő, akit nem ismertem, egy kókuszkrémes süti és Willie McCoy temetése.

Monica Vespucci kitűzőjén ez állt: „A vámpír is ember.” Nem kezdődött túl ígéretesen az este. Monica fehér selyemblúzt viselt, melynek magasított gallérja sötétre szoláriumozott dekoltázst keretezett. Haja rövid volt, frizurája profi munka, sminkje tökéletes.

A kitűzőjéből rájöhettek volna, miféle leánybúcsút tervezett. Néhanapján kicsit lassú a felfogásom,

Rajtam fekete farmer, térdig érő csizma és vörös blúz volt. Hajam, melyet kifejezetten a ruhámhoz csináltattam, feketén göndörödött vörös blúzos vállamra. A szemem - sötét, majdnem fekete - jól megy a hajamhoz. Csak a bőröm nem; túl fehér, germán sápadtsága elűt a többi, latinus vonásomtól. Az egyik expasim egyszer azt mondta, olyan vagyok, mint egy kínai porcelánbaba. Ő ezt bóknak szánta. Én nem annak vettem. Megvan az oka, miért nem randizom túl sokat.

A blúzom hosszú ujjú volt, hogy elrejtse a késém tokját a jobb csuklómon, és a sebhelyeket a bal karomon. A pisztolyomat a csomagtartóban hagytam, kibiztosítva. Nem gondoltam, hogy elfajulhat a buli.

- Jaj, Catherine, annyira sajnálom, hogy a buli szervezését az utolsó pillanatra halasztottam. Emiatt vagyunk csak hárman - közölte Monica.

- Képzeld, az emberek programot mernek maguknak szervezni péntek estére - jegyeztem meg.

Monica rám bámult, mintha azt próbálná eldönteni, viccelek-e vagy sem.

Catherine figyelmeztetően rám meredt. Angyalian rámosolyogtam mindkettőjükre. Monica visszamosolygott. De Catherine nem dőlt be.

Monica táncos léptekkel elindult lefelé a járdán, vidáman, akár egy részeg pantomimes. Mindössze két pohárral ivott a

vacsorához. Ez nem volt jó jel.

- Ne legyél undok - suttogta Catherine.

- Miért, mit mondtam?

- Anita! - Catherine hangja úgy csengett, mint az apámé, amikor későn mentem haza.

Felsőhajtottam:

- Nem vagy túl laza ma este.

- Terveim szerint nagyon laza leszek - Catherine az ég felé nyújtotta a karját. Még mindig a hétköznapi kosztümje gyűrött maradványait viselte. A szél belekapott hosszú, rézszínű hajába. Sohasem tudtam eldönteni, hogy akkor nézett volna ki jobban. Catherine, ha levágatja a haját, és az ember az arcát vette volna észre először, vagy éppen a haja tette őt széppé.

- Ha már fel kell áldoznom az egyik szabad estémet, akkor jól akarom érezni magam, eszméletlenül jól - jelentette ki Catherine.

A mondat vége elég vadul hangzott. Rábámultam Catherine-re:

- Ugye nem azt tervezed, hogy merevrészegre iszod magad?

- De, lehet. - Catherine nagyon elégedettnek tűnt.

Tudta, hogy nem támogatom, vagy inkább nem tudom megérteni az ivást. Nem szeretem feloldani a gátlásaimat. Ha egyszer el akarom veszíteni az önkontrollom, ellenőrizni akarom, hogy mennyire is veszítem el.

A kocsimat egy parkolóban hagytuk, két sarokkal arrébb. Ott, ahol kovácsoltvasból volt a kerítés. Lent a folyó partján nem volt túl sok parkolóhely. A keskeny, kövezett utakat és az ősrégi járdát még lovaknak tervezték, nem gépkocsiknak. Az utcákat tisztára mosta egy nyári zivatar, amely hirtelen érkezett, és el is vonult, mialatt vacsoráztunk. Odafönt előbújtak az első csillagok, mint megannyi, bársony fogságába esett gyémánt.

Monica felkiáltott:

- Siessetek, lusta dögök!

Catherine rám nézett és vigyorgott. A következő pillanatban már csak azt láttam, hogy Monica felé szalad.

- Az ég szerelmére - morogtam. Talán ha ittam volna a vacsorán, én is szaladtam volna, de ebben kételkedtem.

- Szakadj már el a földtől! - szólt vissza Catherine.

Szakadjak el? Utánuk sétáltam. Monica kuncogott. Valahogy számítottam rá. Catherine és ő egymásnak esve röhögtek. Gyanítottam, hogy rajtam.

Végül Monica lenyugodott annyira, hogy baljós suttogást színeljen:

- Tudjátok, mi van itt a sarkon túl?

Ami azt illeti, én tudtam. A legutolsó vámpírgyilkosság mindössze négy háztömbbel arrébb történt. Azon a helyen voltunk, amelyet a vámpírok úgy hívtak: a Negyed. Az emberek úgy hívták, Riverfront vagy Vértelep, attól függően, mennyire fogalmaztak nyersen.

- Bűnös Vágyak - mondtam.

- Jaj, most elrontottad a meglepetést! - kiáltott fel Monica.

- Milyen vágyak? -kérdezte Catherine.

Monica kuncogott:

- Szuper, mégsem rontottad el egészen. - Karját Catherine-ébe fűzte. - Imádni fogjátok, megígérem.

Talán Catherine igen; én biztosan nem. De azért követtem őket a sarkon túlra. A klub gyönyörű neonfelirata vérvörösen örvénylett. Szimbolikája velem szemben sem bizonyult hatástalannak.

Fölmentünk három széles lépcsőfokon, és a sarkig tárt ajtónál ott találtunk egy vámpírt. Katonásan vágott, fekete haja és apró, sápatag szeme volt. Masszív vállán szinte szétrepedt szoros, fekete pólója. Pedig én azt hittem, a hulláknak f ö l ö s l e g e s a body-building.

Már a küszöbről hallottam a hangokat, a nevetés és a zene moráját. Azt a nyüzsgő zsongást, amikor sok ember kis helyen is elfér, és mindenki jól akarja érezni magát.

A vámpír az ajtó mellett állt, nagyon nyugodtan. Mégis, önmagához képest volt benne valami élet - jobb szó híján. Nem több mint húsz éve lehetett halott, legfeljebb. A sötétben szinte embernek tűnt, még számomra is. Már vacsorázott aznap. Bőre egészséges árnyalatú volt. A pofikája majdhogynem rózsás. Egy jó adag friss vérnek van ilyen hatása.

Monica megszorongatta a vámpír karját:

- Óóó, ez a bicepsz!

A vámpír elvigyorodott, szemfogai csillogtak. Catherine levegő után kapkodott. A vámpír még szélesebben vigyorgott.

- Buzz régi haver. Ugye, Buzz? - mondta Monica.

Buzz, a vámpír? Na ne már!

De Buzz bólintott:

- Menjetek csak be, Monica. Az asztalod már vár.

Az asztala? Mekkora befolyása lehetett Monicának? A Bűnös Vágyak a Negyed egyik legfelkapottabb klubja volt, és nem lehetett náluk asztalt foglaltatni.

Az ajtón hatalmas tábla hirdette: „Belépés csak kereszt, feszület illetve egyéb szenttárgy nélkül.” Elolvastam, aztán továbbvonultam. Nem állt szándékomban megválni a keresztemtől.

Telt, zengő hang szállt felénk:

- Anita, örülök, hogy eljöttél.

A hang gazdája Jean-Claude volt, a klub tulajdonosa, vámpírmester. Úgy nézett ki, hogy egy vámpírnak kellett. Fehér ingének ódon, csipkés gallérjával összevegyültek hajának csigái. Csipke ömlött sápadt, hosszú ujjaira is. Az ing nyaka nyitva volt, a túlburjánzó fodrok között látni engedve a vámpír csupasz mellkasát. A pasasok többsége nem vehetett volna föl egy ilyen inget. De egy vámpíron abszolút férfiasan hatott

- Ti ketten ismeritek egymást? - Monica meglepettnek tűnt.
- Ó, igen - felelte Jean-Claude. - Blake kisasszony és én már találkoztunk.

- Segítetek a rendőrségnek a Riverfront ügyeiben.
- A kisasszony a vámpírok szakértője. - Az utolsó szó lágy volt és meghatározhatatlanul obszcén.

Monica kuncogott. Catherine Jean-Claude-ot bámulta, tágra nyílt, ártatlan tekintettel. Megérintettem a karját, mire összerezett, mintha álomhól ébredne. Nem fáradtam azzal, hogy suttogjak, mivel tudtam, Jean-Claude úgylis meghallaná:

- Jótanács, a biztonság kedvéért: soha ne nézz egy vámpír szemébe.

Catherine bólintott. A félelem most először ült ki az arcára.

- Sohasem bántanék egy ilyen elbűvölő ifjú hölgyet - Jean-Claude elkapta és a szájához emelte Catherine kezét. Kézcsók. Catherine elvörösödött.

A vámpír Monicának is kezet csókolt. Majd rám nézett, és elnevette magát:

- Drága kis halottkeltőm, ne aggódj. Hozzád sem érek. Az csálás lenne.

Odalépett hozzám. Szilárdan bámultam a mellkasát. Félig a csipke alá rejtve egy égési seb látszott. Kereszt alakú volt. Vajon hány évtizede vájták a húsába?

- Részedről pedig, Anita, az jelentene tisztességtelen előnyt, hogy keresztet viselsz.

Mit mondhattam volna? Bizonyos szempontból Jean-Claude-nak igaza volt.

Szégyenteljes módon a keresztforma önmagában nem okozott kárt a vámpíroknak. Mert akkor Jean-Claude nagy szarban lett volna. Sajnos, a keresztet meg kellett szenteltetni, és hinni kellett benne. Egy ateista, aki kereszttel hessegeti a vámpírokat, igazán szánalmas látvány.

Jean-Claude úgy sóhajtott el a nevem, mintha a bőrömre lehelné:

- Anita... Mire gondolsz? - Rohadtul megnyugtató hangja volt. Legszívesebben fölnéztem volna, hogy lássam, milyen arc társul hozzá. Jean-Claude-ot nagyon érdekelte, hogy részlegesen immúnis vagyok rá. Ezenkívül a karomon lévő kereszt alakú égési seb is érdekelte. Szerinte mulatságos volt. Valahányszor találkoznunk, teljes erejéből próbált engem elbűvölni, én pedig teljes erőmből próbáltam őt figyelmen kívül hagyni. Eddig mindig én nyertem.

- Azelőtt sohasem kifogásoltad, hogy keresztet hordok. - Akkor rendőrségi ügyben jöttél; most nem.

Csak bámultam Jean-Claude mellkasát, és azon töprengtem, vajon tényleg olyan puha-e a csipke, mint ahogy kinéz. Valószínűleg nem.

- Ennyire nem bízol a saját erődben, pici halottkeltőm? Gondolod, hogy csakis ez a nyakadban fityegő ezüstdarab a felelős azért, hogy ellen tudsz állni nekem?

Nem gondoltam; de tudtam, hogy segít. Jean-Claude saját bevallása szerint kettőszázöt éves volt. Egy vámpír hatalma két évszázad alatt sokat növekedhet. Jean-Claude arra célzott, hogy gyáva vagyok. Nem vagyok gyáva.

A nyakamhoz nyúltam, hogy levegyem a láncot. Jean-Claude arrébb lépett, és hátat fordított nekem. A kereszt ezüstösen csörrent meg a tenyeremben. Egy szőke halandó nő jelent meg mellettem. Adott egy bilétát, és elvette a keresztet. Szép. Egy ereklyetáros csaj.

A kereszt nélkül egyszerre alulöltözöttnek éreztem magam. Alváshoz és fürdéshez sem vettem le.

Jean-Claude ismét odalépett hozzám:

- Ma nem fogsz tudni ellenállni a látványnak, Anita. Valaki úgylis megbabonáz majd.

- Nem - feleltem. De nagyon nehéz úgy kemény csajnak

lenni, miközben valaki mellkasát bámuljuk. Hogy kemény csajt játszunk, ahhoz igazából szemkontaktus kell, de az most tilos volt.

Jean-Claude nevetett. A hangja érdes volt. Mintha egy vadállat dörgölözött volna hozzám. Forróság és némi halál áradt belőle.

Monica karon ragadott:

- Imádni fogod. Megígérem.

- Bizony - mondta Jean-Claude. - Ezt az éjszakát sosem felejtéd el.

- Ez fenyegetés? - kérdeztem.

A vámpír megint nevetett; megint ugyanaz a szörnyű hang:

- Anita, e helyütt csupán kéjt találsz, erőszakot nem. Monica megrángatta a karomat.

- Siessünk, mindjárt kezdődik a műsor.

- Műsor? - kérdezte Catherine.

Nem álltam meg, hogy el ne mosolyodjak:

- Isten hozott a világ első és egyetlen vámpír-sztriptízbárjában, Catherine. - Ne viccelj!

- Cserkész becsszóra.

Visszapillantottam az ajtóra, magam sem tudom, miért. Jean-Claude csak állt ott, mozdulatlanul. Mintha nem is létezett volna. Aztán megmozdult, kezét az ajkához emelte. Csókot dobott nekem. A műsor elkezdődött.

Az asztalunk csaknem beleütközött a színpadba. A helyiséget nevetés és a szesz szaga töltötte be, valamint néhány színlelt sikoly, ahogy a vámpír pincérek járkáltak az asztalok között. Érezhető volt a fojtott félelem. Az a különös fajta rémület, amit a hullámvasúton és a horrorfilmek alatt érzünk. Biztonságos rémület.

A lámpák kialudtak. Magas, metsző sikolyok visszhangoztak a teremben. Egy pillanatnyi valós rémület. Jean-Claude hangja a sötétből érkezett:

- Üdvözlök mindenkit a Bűnös Vágyak Klubjában. Szolgáltatukra. Azért vagyunk itt, hogy az önök legsötétebb álmait valóra váltsuk. - Hangja mint az éjfél selymes suttogása. Rohadtul jól csinálta. - Soha nem képzeltek még el, milyen volna a bőrükön érezni a lélegzetemet? Az ajkamat a nyakukon. A fogak karcolását. A harapásom édes, éles fájdalomát. Szívük vadul dobog a mellkasomon. Vérük az ereimbe folyik. Megosztják magukat velem. Életet adnak nekem. Tudják, hogy nem élhetek önök nélkül. Egyikőjük nélkül sem.

Talán a sötétség intimitása okozta; mindenesetre úgy éreztem, hogy Jean-Claude hangja nekem szól, csakis nekem. Én voltam a választottja, az egyetlen. Nem, nem így volt. A klubban minden nő ugyanazt érezte, amit én. Mindannyian a választottjai voltunk. És ebben talán több igazság volt, mint bármi másban.

- Ma esti első előadónk osztozik az álmaikban. Meg akarta tudni, milyen a legédesebb csók. Megelőzte önöket, hogy elmondhassa: csodálatos volt. - Jean-Claude várt, amíg a csend be nem töltötte a sötétséget, amíg hangosan nem dobogott a szívem. - Aki ma este eljött közénk... Phillip.

- Phillip! - suttogta Monica.

A közönség egy emberként sóhajtott fel, majd halk kántálás

futott végig a termen: - Phillip, Phillip...

A moraj körülvelt minket a sötétben, akár egy ima.

A fények újra kigyúltak, mint amikor a moziban véget ért a film. A színpad közepén egy fiú állt. Fehér póló simult a felsőtestére, nem volt izomagyú, csak kidolgozott. Jóból is megárt a sok. Öltözékét fekete bőrdzseki, szoros farmer és bakancs egészítette ki. Akár az utcáról is betévedhetett volna. Sűrű barna haja épp' a válláig ért.

Zene úszott az alkonyi csendbe. A fiú ringatózni kezdett a zene ütemére, alig láthatóan körözve a csípőjével. Mintha lassított felvételen lenne, kibújt a bőrdzsekijéből. A lány zene lüktetett. A fiú teste a zenével együtt lüktetett. A dzseki a színpad deszkáira csusszant. A fiú egy pillanatra kibámult a közönségre, hogy lássuk, amit kell. Mindkét könyökhajlatát sebhelyek ölelték körül, olyan sűrűn, hogy a bőre fehér hurkákba gyűlt.

Nagyot nyeltem. Nem tudtam biztosan, mi következik most, de fogadni mertem volna, hogy nem lesz kedvemre való.

A fiú két kezével hátrasöpörte a haját a homlokából. Fel-alá járkált és vonaglott a színpad szélén. Az asztalunk közelében megállt, és lenézett ránk. A nyaka úgy nézett ki, mint egy drogosé.

Látni se bírtam. Azok a csinos kis harapásnyomok és sebhelyek! Fölpillantottam, és észrevettem, hogy Catherine a saját ölébe bámul. Monica kihajolt a székből, ajka félig nyitva.

A fiú két kézzel megragadta fehér pólóját, és húzni kezdte. A póló szétszakadt, és lehámlott a testéről. A közönség sikítozott. Páran a nevét kiáltották. A fiú elmosolyodott. Mosolya káprázatosan buja volt, el lehetett tőle olvadni. Sima, meztelen mellkasát sebhelyek tarkították: fehér sebhelyek, rózsaszín sebhelyek, régiék és újak. Tátott szájjal ültem és bámultam.

- Istenem! - suttozta Catherine.

- Ugye, hogy szuper a pasas? - kérdezte Monica.

Rápillantottam. Magas gallérja félrecsúszott, leleplezve két csinos, pontszerű sebet. Meglehetősen régi sebek voltak, már-már hegek. Jézusom.

A lüktető zene erőszakos hangzavarrá vált. A fiú táncolt, ringatózott, riszált, teste teljes erejéből. A bal szegycsontja fölött rongyos, kásás tömeget alkottak a sebhelyek. Összeszorult a gyomrom. A szegycsontját is átharapták a vámpírok, úgy bántak vele, mint a kutyák egy darab hússal. Tudtam, mert nekem is volt egy hasonló sebhelyem. Ami azt illeti, sok hasonló setehelyem volt.

A vendégek kezében bankjegyek jelentek meg, akár eső után a gomba. Monica úgy lobogtatna a pénzét, mint egy zászlót. Nem akartam, hogy Phillip az asztalunkhoz jöjjön. Az óriási zaj miatt egészen közel kellett hajolnom Monicához:

- Monica, kérlek szépen, ne hívd ide!

Mire Monica egyáltalán felém fordult, már tudtam, hogy késő. Sebhelyes Phillip ott állt fölöttünk a színpadon, és minket nézett. Belebámultam abba a nagyon is emberi szemébe.

Aztán láttam, hogy Monica torka lüktet. A nő megnyalta az ajkát, pupillája óriásira tágult. A pénzét Phillip alsógatyájába tömködté.

Monica két keze sebhelyről sebhelyre rebkent, mint két zavart pillangó. Arcát a fiú hasához fektette, és csókolgatni kezdte a sebhelyeit, vörös rúzsnyomokat hagyva maga után. Phillip eközben lassan térdre ereszkedett, Monica ajkát egyre följebb és följebb kényszerítve a mellkasán.

Amint a fiú letérdelt, Monica az arcára szorította az ajkát. Phillip félresimította a haját a nyakáról, mintha tudná, mit akar Monica. Monica nyalogatni kezdte a fiú nyakán a legfrissebb sebhelyet, a nyelve pici volt és rózsaszín, mint egy macskáé. Hallottam a reszkető sóhaját. Aztán megharapta a fiút, az ajka rátapadt a sebre. Phillip összerándult, fájdalomában vagy meglepetésében. Monica állkapcsa megfeszült, a torka

lűktetett. A sebet szívta.

Az asztal túloldalán ülő Catherine-re néztem. Csak bámulta őket, az arca kifejezéstelenné vált a megrökönyödéstől.

A tömeg egyre jobban megvadult, mindenki üvöltözött és pénzt lobogtatott. Phillip ellökte magát Monicától, és másik asztal felé vette az irányt. Monica előretántorodott, feje a mellére bicsaklott, két karja bénán csüngött az oldala mellett.

Elájult? Kinyújtottam a kezem, hogy megérintsem a vállát, és rádöbbsenem: undorodom tőle. Óvatosan hozzáértem. Monica felém fordult. A szeme lustán csillogott a gyönyörtől. Ajka, miután a rúzs lejött róla, sápadtnak tűnt. Egyáltalán nem ájult el; csak sűtkérezett még egy kicsit saját szexualitása fényében. Elhúzódtam tőle, és a nadrágomba töröltem a kezem. A tenyerem izzadt.

Phillip visszament a színpadra. A táncot is abbahagyta. Csak állt ott. Monica harapása kis, kerek jelet hagyott a nyakán. Ekkor megéreztem, hogy a tömeg fölött megmoccan valami. Egy nagyon öreg elme.

- Mi van itt? - kérdezte Catherine.

- Nincsen semmi baj -- mondta Monica. Most már egyenesen ült, de még mindig félig lehunyt szemmel. Végignyalta az ajkát, és nyújtózkodott, kezét a feje fölé emelve.

Catherine felém fordult:

- Mi ez?

- Vámpír - feleltem.

Félelem villant át Catherine arcán, de nem tartott sokáig. Láttam, amint a vámpír elméjének súlya alatt elenyészik a rettegése. Lassan, bambán odafordult a színpadon várakozó Phillip felé. Catherine nem volt veszélyben. Ez tömeghipnózis volt, nem személyes, és nem is tartós.

A vámpír nem volt annyira öreg, mint Jean-Claude, sem annyira ügyes. Ahogy ott ültem, egy százéves elme ereje nehezedett rám, de nem bírt velem. Megéreztem, hogy

végigmegy az asztalok közt. Sokat fáradozott, hogy a szegény kis halandók biztosan ne vegyék észre. Mintegy varázsütésre akart közöttük teremni.

Nem sokszor van alkalma az embernek, hogy meglepjen egy vámpírt. Feléje fordultam, és néztem, amint a színpadhoz sétál. Az emberek elragadtatott arccal, vak tekintettel fordultak a színpad felé, és csak vártak. A vámpír magas volt, pofacsontja gögös, erőteljes, teste szoborszerűen tökéletes. Túl férfias volt ahhoz, hogy szép, és túl tökéletes, hogy igaz legyen.

A közismert jelmezben, vagyis fekete szmokingban és fehér kesztyűben vonult át az asztalok közt. A mellettünk lévő asztalnál megállt, és rám bámult. A gyámoltalanul várakozó közönséget, képletesen szólva, a kezében tartotta. De ott ültem én, és visszabámultam rá, bár kerültem a tekintetét.

A vámpír teste megfeszült meglepetésében. Semmi nem fogható ahhoz, ha egy bizonyos leányzó hangulatának javítása érdekében megzavarjuk egy százéves vámpír nyugalmát.

A vámpír mögé néztem, Jean-Claude irányába. Ő is engem bámult. Feléje emeltem a poharam. Köszöntésemet biccentéssel fogadta.

A magas vámpír ott állt Phillip mellett. A fiú tekintete is épp' olyan üres volt, mint a többi emberé. Aztán a varázslat, vagy akármilyen, továtűnt. A közönség a vámpír egyetlen gondolatára magához tért, és felhőrdült. Varázslat!

Jean-Claude hangja töltötte be a hirtelen támadt csendet:

- A színpadon: Robert! Fogadják sok szeretettet!

A tömeg vadul tapsolt és sikoltozott. Catherine a többiekkel együtt tapsolt. Láthatóan tetszett neki a dolog.

A zene ismét megváltozott, olyan hangosan lüktetett a levegőben, hogy az már szinte fájt. Robert, a vámpír táncolni kezdett a zene ütemére, gondosan kiszámított, agresszív mozdulatokkal. Fehér kesztyűjét a vendégek közé dobta. A fél

párja a lábam előtt landolt. Otthagytam.

- Vedd már fel! - mondta Monica.

Megráztam a fejem. Egy nő hajolt át az egyik szomszédos asztaltól. Lehelete whiskyszagú volt:

- Nem kell?

Megráztam a fejem. A nő felkelt, úgy sejtem, azért, hogy fölvegye a kesztyűt. De Monica megelőzte. A nő visszaült, és boldogtalannak látszott.

A vámpír közben vetkőzött, megmutatva sima, széles mellkasát. Majd az ujjhegyére támaszkodva fekvőtámaszokat nyomott a színpadon. A közönség őrjöngött. Rám nem volt nagy hatással a dolog. Tudtam, hogy a vámpír bármikor képes lenne fekve kinyomni egy autót, ha akarná. Mi ehhez képest egypár fekvőtámasz?

A vámpír körbetáncolta Phillipet. Phillip arccal feléje fordult, karját kinyújtva, kissé görnyedt háttal, mintha támadást várna. Körözni kezdtek. A zene elhalkult, egészen addig, amíg már csak háttérrel szolgáltatott a színpadi eseményekhez.

A vámpír közeledni kezdett Philliphez. Phillip mintha megpróbált volna elmenekülni a színpadról. A vámpír váratlanul ott termett előtte, elállva a menekülés útját.

Én sem vettem észre a trükköt. A vámpír egyszerűen csak ott termett a fiú előtt. A jeges rémület minden levegőt kipréselt belőlem. Nem vettem észre a vámpír trükkjét, és mégis megtörtént.

Jean-Claude két asztallal arrébb állt. Fehér kezével felém intett, köszöntésképpen. A szemét. Belemászott a fejembe, és én nem is tudtam róla. A közönség felhördült. A színpadra néztem.

A vámpír hátracsavarta Phillip fél karját; mindketten térdeltek. A vámpír másik kezével belemarkolt a fiú hosszú hajába, és fájdalmas szögben hátrarántotta a fejét.

Phillip szeme tágra nyílt a rémülettől. A vámpír nem

hipnotizálta. Ébren volt! Ébren volt, és félt. Édes istenem. Phillip lihegett, mellkasa szaggatott ütemben emelkedett és süllyedt.

A vámpír kinézett a közönségre és sziszegett, szemfogai megvillantak a reflektorfényben. Ez valahogy állatiassá tette gyönyörű arcát. Vérszomját a tömeg is megérezte. Éhségétől összeszorult a gyomrom.

Nem, ebben az érzésben nem voltam hajlandó osztozni vele. Körmömet a tenyerembe vájva összpontosítottam. Az érzés elmúlt. A fájdalom segített. Szétnyitottam reszkető ujjaim, és négy, félhold alakú vájatot láttam, amelyek lassan vérrel teltek meg. Az éhség körülöttem lüktetett, betöltötte a közönséget, de engem nem; engem nem.

Zsebkendőt szorítottam a kezemhez, és igyekeztem kerülni a feltűnést.

A vámpír hátrahúzta a fejét.

- Ne! - suttoztam.

A vámpír lecsapott, foga belemélyedt a húsba. Phillip fölsikoltott; sikolya visszhangzott a klub falai közt. A zene elhalt. Senki sem mozdult. Hallani lehetett volna, ha valaki leejt egy tűt.

Aztán halk, cuppogó hangok törték meg a csendet. Phillip felvonított, fejhangon. Aztán újra és újra, gyámoltalanul.

A tömeget néztem. A vámpírral voltak, érezték az éhségét, a vérszomját, érezték, ahogy zabál. Talán Phillip rémületét is átérezték; nem tudom. Én távol voltam mindettől, és örültem, hogy így van.

A vámpír fölállt, hagyta Phillipet mozgásra képtelenül a színpadra zuhanni. Akaratom ellenére felálltam én is. A fiú hosszú, kínos lélegzetet vett, sebhelyes háta megrázkódott, mintha a halállal küzdene. Talán így is volt.

De mégis élt. Visszaültem a helyemre. A térdem remegett. Izzadság verte ki a tenyeremet, és belemart a karmolásokba. A fiú élt és élvezte. Ha valaki ezt meséli nekem, nem hiszem el.

Azt mondtam volna, hazudik. Egy harapásfüggő ember. Istenuccse, most már mindent láttam,

- Ki kér egy csókot? - suttogta Jean-Claude.

Egy szívdobbanásnyi ideig senki sem mozdult, majd itt is, ott is pénzt szorongató kezek emelkedtek a magasba. Nem sok, csak néhány. A legtöbb ember zavartnak látszott, mintha éppen most ébredtek volna valami tossz álomból.

Monica is pénzt szorongatott.

Phillip ott feküdt, ahol addig, a mellkasa emelkedett és süllyedt.

Robert, a vámpír odajött Monicához. Monica pénzt dugott a gatyájába. A vámpír véres szemfogait Monica ajkához préselte. A csók hosszú volt és mély, telistele tapogatózó nyelvekkel. Ízelegették egymást.

Aztán a vámpír elhúzódott Monicától, ő megpróbálta a nyakánál fogva visszatartani a vámpírt, de az félresiklott. Aztán felém fordult. Megráztam a fejem, és az üres tenyeremet mutattam neki. Itt nincs pénz, haver.

A vámpír felém kapott, gyorsabban, mint egy kobra. Nem volt időm gondolkozni. A székem nagy robajjal zuhant a padlóra. Én már álltam, épp hogy csak nem ért el a vámpír. Közönséges halandó nem vette volna észre, hogy támad. A játék, ahogy mondani szokás, véget ért.

A közönség zajongani kezdett, ahogy mindenki megpróbált rájönni, mi volt ez. Csak a kedves halottkeltő a szomszédból, emberek, nem érdemes izgulni rajta. A vámpír még mindig engem bámult.

Hirtelen ott termett mellettem Jean-Claude. Nem láttam, mikor jött.

- Jól vagy, Anita? - kérdezte.

A hangja olyan dolgokat árult el, amelyeket a szavaiból még csak gyanítani sem lehetett. Elsötétített szobában, hűvös takaró alatt elsuttogott

ígéreteket. Lehúzott a mélybe, elringatott, mint az örvény a részeg tengerészt, és ez jó volt. Aztán dobhártyaszaggató zaj dübörgött végig az agyamon, kiűzte belőlem és sakkban tartotta a vámpírt.

A csipogóm szólalt meg. Pislogtam, és nekitántorodtam az asztalnak. Jean-Claude felém nyúlt, hogy támogasson.

- Ne érh hozzám! - mondtam. Jean-Claude mosolygott:

- Hát persze.

Lenyomtam a csipogóm gombját, hogy elhallgattassam. Istenem, köszönöm, hogy inkább az övemre raktam, nem a táskámba. Különben sohasem hallottam volna meg. A bárból telefonáltam. A rendőrségnek szüksége volt a szakértői véleményemre a Hillcrest temetőben. A szabad estémen is dolgoznom kellett. Hurrá, de tényleg! Felajánlottam Catherine-nek, hogy elviszem, de ő maradni akart. Mondhat bárki bármit a vámpírokról, valóban érdekesek. Ez is benne van a munkaköri leírásukban, mint a vérivás meg az éjszakázás. Catherine azt tett, amit akart.

Megígértem neki, hogy időben érte jövök, és autóval hazaviszem. Aztán visszaszereztem a keresztemet az ereklyetáros lánytól, és a blúzom alá csúsztattam. Jean-Claude az ajtónál állt.

- Kis halottkeltőm, majdnem elkaptalak - mondta.

Az arcára pillantottam, aztán gyorsan lesütöttem a szemem.

- A majdnem, az nem számít, te vérszívó strici!

Jean-Claude hátravetette a fejét, és nevetett. Nevetése elkísért az éjszakába, mintha bársonyt húztak volna végig a gerincemen.

A koporsó az oldalán feküdt. Fehér karmolások szántották végig a fekete politúrt. A világoskék műselyem bélést összehasogatták és felszedték. Tisztán látszott egy véres kéznyom; akár emberé is lehetett volna. A régebbi hullából mindössze egy cafatokra tépett barna öltöny, egy csontig leszopogatott ujjperc és egy darabka fejbőr maradt meg. A pasas valaha szőke volt.

A másik hulla úgy másfél méterrel arrébb hevert. Ruháját szétszaggatták, mellkasát feltépték, bordái ripityára törve, akár a tojáshéj. A belső szervek többsége hiányzott, így - kivájt törzse miatt - a pasas úgy nézett ki, mint egy darab odvas fa. Csak az arca volt érintetlen. Színtelen szeme hihetetlenül elkerekedve bámult a nyári csillagokra.

Örültem, hogy sötét van. Ját látok éjjel, de a sötétség elnyeli a színeket. A vér is fekete volt. A férfi teste beleveszett a fák árnyékába. Nem kellett látnom, hacsak nem mentem egészen közel hozzá. Odamentem. Egészen közel. Méretet vettem a harapásokról a mérőszalagommal. Gumikesztyűm segítségével végigtúrtam a hullát, nyomok után kutatva. Nem voltak nyomok.

Azt csinálhattam a tett helyszínével, amit csak akartam. Már videóra vették és le is fotózták az összes lehetséges szögből. Mindig én voltam az utolsó "szakértő", akit a helyszínre hívtak. A mentő arra várt, hogy elszállíthassa a hullákat, amint készen vagyok.

Már majdnem végeztem. Tudtam, mi ölte meg a pasast. Ghoul. A keresést leszűkítettem az élőholtak egyik fájára. De jó nekem. Ezt a bűnügyi halottkém is megmondhatta volna.

Kezdtem beleizzadni az overallba, amit ruházatom megóvása érdekében húztam fel. Az overallt eredetileg a vámpírok megcövekelésére tartogattam, de aztán

helyszíneléseken is használni kezdtem. Az overall térdét és a nadrágszárakat végig fekete foltok szennyezték. Ilyen sok vér volt a fűben. Istenem, köszönöm, hogy ezt nem kellett világos nappal látnom,

Nem tudom, miért néz ki rosszabbul az ilyesmi napfényben, de nagyobb valószínűséggel álmodom nappali helyszínekről. Olyankor a vér mindig nagyon barna és sűrű. Az éjszaka meglágyítja, valószerűtlenné teszi a vért. Ezt nagyra értékeltem.

Az overallom elején lehúztam a cipzárt, engedtem szétnyílni a ruhám fölött. A szél nekem feszült, csodásan hűvös volt. A levegőben esőillat érződött. Újabb zivatar közeledett.

A sárga rendőrségi szalag a fatörzsek köré csavarodott, a bokrok közé feszült. Egy sárga hurok egy kőangyal lábát fonta körül. A szalag csapkodott és suhogott a feltámadó szélben. Rudolf Storr őrmester fölemelte a szalagot, és odajött hozzám.

Két méter magas volt, a teste olyan, akár egy pankrátoré. Fürge, hosszú léptekkel járt. Fekete, rövidre nyírt haja csupaszon hagyta a fülét. Dolph vezette a legújabb akciócsoportot, a „szellemirtókat”. Hivatalosan úgy nevezték őket, hogy a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltsége, R-T-E-K, vagyis Retek. Ők vittek minden, természetfeletti dologgal kapcsolatos bűnügyet. Ez nem számított éppenséggel előrelépésnek Dolph karrierjében. Willie McCoynak igaza volt: az akciócsoport kelletlen kísérlet volt a sajtó és a liberálisok kiengesztelésére.

Dolph visszapofázott valakinek, különben nem került volna ide. De Dolph, lévén az, aki, elhatározta, hogy a lehető legjobban fogja végezni a munkáját. Olyan volt, mint egy természeti erő. Nem ordítozott, egyszerűen csak jelen volt, és minden
működött.

- Háát - mondta Dolph. Ez volt ő, a szófosó

- Ghoul támadás történt.

- És?

Válat vontam:

- És ebben a temetőben nincsenek ghoulak.

Dolph rám nézett, gondosan semlegesített arckifejezéssel.

Ez jól ment neki, nem szerette befolyásolni az embereket.

- De most mondtad, hogy ghoul támadás volt.

- Igen, de valahonnan a temetőn kívülről jöhettek.

- És?

- Nem találkoztam még olyan ghoulal, ami ilyen messze merészkedett volna a saját temetőjétől.

Dolphra bámultam, vajon érti-e, amit mondok.

- Mesélj nekem a ghoulokról, Anita - mondta. Már elő is vette a jegyzetfüzetét, és tollát készenlétben tartotta.

- Ez a temető még mindig megszentelt földnek számít. A ghoulak által fertőzött temetők általában nagyon régiek, és sátánisra vagy vudu szertartásokat végeznek bennük. A gonosz, mondhatni, felhasználja a szentséget, amíg csak a föld kárhózzá nem válik. Amikor ez megtörtént, a ghoulak vagy beköltöznek, vagy kikelnek a sírjukból. Senki nem tudja pontosan, mi az igazság.

- Várj csak, hogy érted azt, hogy senki nem tudja?

- Alapvetően senki sem tudja.

Dolph megcsóválta a felét, a jegyzeteit nézte, és összeráncolta a szemöldökét:

- Magyarázd meg.

- A vámpírokat a többi vámpír csinálja. A zombikat egy halottkeltő vagy egy sámán támasztja fel a sírból. A ghoulak, amennyire mi tudjuk, egyszerűen csak maguktól kimásznak a sírjukból. Egyes elméletek szerint a nagyon gonosz emberekből lesz ghoul. Én ezt nem veszem be. Egy ideig azt gondolták, hogy bármely ember, akit megharap egy természetfeletti lény, vérfarkas, vámpír, akármilyen,

az ghoulá válik. De láttak már teljesen kiürült temetőket, ahol minden halott ghoull volt. Az lehetetlen, hogy mindegyiket természetfeletti erők támadták volna meg életében.

- Rendben, tehát nem tudjuk, honnan jönnek a ghoulak. Mi az, amit tudunk?

- A ghoulak a zombikkal ellentétben nem rothadnak el. Megmarad a testük, körülbelül úgy, ahogy a vámpíroké is. Intelligensebbek az állatoknál, de nem sokkal, Gyávák, és nem támadnak emberre, ha csak nem sebesült vagy eszméletlen az illető.

- Márpedig a temetőőrt megtámadták, az holtbiztos.

- Hát mindenesetre eszméletlen volt.

- De mitől?

- Attól, hogy valaki leütötte.

- Szerinted ez mennyire valószínű?

- Nem nagyon. A ghoulak nem dolgoznak együtt emberekkel, sem más élőhalottal. A zombik teljesítik a parancsokat, a vámpírok a maguk feje után mennek. A ghoulak olyanok, mint a farkasok, mondjuk a farkasok, de sokkal veszélyesebbek. Nem értenék meg, mit jelent együtt dolgozni valakivel. Ha nem ghoull vagy, akkor kaja, vagy valami, ami elől el kell bújni.

- Akkor mi történt itt?

- Dolph, ezek a ghoulak jókora távot tettek meg, míg el nem érték ezt a temetőt. Több mérföldes körzetben nincs másik. A ghoulak így nem szoktak utazni. Úgyhogy talán, esetleg megtámadhatták a gondnokot, amikor az el akarta őket ijeszteni. El kellett volna futniuk előle; talán nem futottak el.

- Nem lehetett volna valaki vagy valami, ami ghoulnak tette magát?

- Talán, bár kétkem. Akárki is tette, azt a pasast felfalták. Egy ember képes lehet ilyesmire, de nem tudna így széttépni egy testet. Egyszerűen nem elég erős hozzá.

- Vámpírok?

- A vámpírok nem esznek húst.

- Zombik?

- Lehet, Ritkán, de előfordul, hogy a zombik kicsit bekattannak, és rátámadnak az emberekre, úgy tűnik, sóvárognak a hús után. Ha nem jutnak hozzá, rothadni kezdenek.

- Azt hittem, a zombik eleve rothadtak.

- A húsevő zombi a normálisnál sokkal tovább bírja. Például ott van annak a nőnek az esete, aki három év után még mindig embernek néz ki.

- Csak úgy hagyják mászkálni és embert enni?

Elmosolyodtam.

- Nyers húst adnak neki. Úgy emlékszem, a cikkben azt írták, a bárányhúst részesítette előnyben.

- Milyen cikkben?

- Minden szakmának megvan a maga szaklapja, Dolph.

- És ennek a lapnak mi a neve?

Vállat vontam.

- A Halottkeltő, mi más?

Dolph is elmosolyodott.

- Oké. Mennyire valószínű, hogy zombik tették?

- Nem nagyon. A zombik nem járnak falkában, hacsak nem utasítják rá őket.

- Még a... - Dolph a jegyzeteire pillantott - még a húsevő zombik sem?

- Csak három ilyen esetről tudunk. Mindhárom esetben magányos vadászról volt szó.

- Vagyis húsevő zombik vagy újfajta ghoulok. Ennyi?

Bólintottam:

- Igen.

- Oké, akkor kösz. Ne haragudj, hogy megzavartam a szabad estédet - csukta be Dolph a füzetét, és rám nézett.

Szinte vigyorgott. - A titkárotok azt mondta, leánybúcsún vagy. -
Dolph föl-le mozgatta a szemöldökét. - Ajajaj.

- Dolph, ne fárassz.

- Álmomban se merném.

- Na jó - mondtam. - Ha már nincs tovább szükséged rám,
elindulok vissza.

- Végeztünk, egyelőre. Ha bármi más eszedbe jut, hívj fel.

- Úgy lesz.

Visszasétáltam a kocsimhoz. A véres gumikesztyűt elástam
a csomagtartó hátuljában tárolt szemeteszsákba. Az overallt,
némi latolgatás után, összehajtogatva a szemeteszsák tetejére
raktam. Talán még egyszer fel tudom majd venni.

Dolph utánam kiáltott:

- Aztán vigyázz magadra, Anita. Nehogy összeszedj valamit!

Dolphra meredtem. A csapat többi tagja integetett, és
kórusban kiáltották:

- Imááádunk!

- Hagyjatok lógva!

Egyikük beszólt nekem:

- Ha tudtam volna, hogy szereted a pasikat talpig pöcsben,
csinálhattunk volna közösen valamit.

- Zerbrowski - mondtam -, a te cuccodat nem akarom látni.

Kitört a röhögés, és valaki nyakon ragadta Zerbrowskit:

- Telibe talált a csaj... Add föl, mindig telibe talál.

Beszálltam az autómba, a pasik röhögtek. Valaki felajánlotta,
hogy a szexrabszolgám lesz. Valószínűleg Zerbrowski.

Kevéssel éjfél után értem vissza a Bűnös Vágyakhoz. Jean-Claude a lépcső aljánál várt. A falnak támaszkodott, meg se moccant. Amennyiben lélegzett, én ezt nem vettem észre. A szél fodrozta az ingén a csipkét. Sima, sápadt arcába fújt egy fekete hajfürtöt.

- Idegen személyek vérétől bűzlesz, ma petite.

Édesen rámosolyogtam:

- Egyikőjüket sem ismerted.

Mikor ismét megszólalt, a vámpír hangja mély volt és sötét tónusú, elfojtott haraggal teli. Jeges fuvallatként siklott végig a bőrömön:

- Vámpírt öltél, kis halottkeltőm?

- Nem - suttogtam rekedten. Soha nem hallottam még Jean-Claude-ot így beszélni.

- A vámpírok úgy hívnak téged: a Hóhér. Tudtad?

- Igen.

Jean-Claude nem tett semmit, hogy megfélemlítsen, mégis, abban a pillanatban semmilyen kényszer hatására nem lettem volna hajlandó továbbmenni. Mintha befalazták volna a bejáratot.

- Hány gyilkosság van a rovásodon? - kérdezte.

Nem tetszett ez a beszéd. Nem vezethetett semmi jóra. Ismertem valamikor egy vámpírmestert, aki tényleg képes volt kiszagolni a hazugságot. Nem értettem Jean-Claude indulatát, de nem állt szándékomban hazudni neki.

- Tizennégy - válaszoltam.

- És te nevezel minket gyilkosnak?

Csak bámultam rá, nem tudtam, mit akar tőlem hallani.

Buzz, a vámpír jött le a lépcsőn. Jean-Claude-ra bámult, aztán rám, majd elfoglalta őrhelyét a bejárat mellett, vaskos karját keresztbefonva a mellkasa előtt.

Jean-Claude megkérdezte:

- Jót pihentél?
- Igenis, gazdám, köszönöm.

A vámpírmester mosolygott:

- Már mondtam neked, Buzz, hogy ne hívjál gazdának.
- Igenis, Jean-Claude.

Jean-Claude ismét hallatta csodás, szinte tapintható nevetését:

- Na gyere, Anita, kerüljünk beljebb, ott melegebb van.

Legalább negyven fok volt az utcán. Fogalmam se volt, mire céloz Jean-Claude. Azt sem értettem, miről volt szó az előbbi pár percben.

Jean-Claude fölment a lépcsőn. Néztem, ahogy eltűnik odabent. Az ajtót bámulva álltam, és nem akartam bemenni. Valami baj volt, csak azt nem tudtam, micsoda.

- Bejössz? - kérdezte Buzz. Elmosolyodtam.

- Nem hiszem, hogy te bemennél csak azért, hogy megkérld Monicát és a vörös nőt, aki vele van, hogy jöjjenek ki.

Buzz szemfogai villogtak. A friss hullák védjegye, hogy mindenütt villognak a szemfogaikkal. Tetszik nekik, hogy ez olyan sokkoló.

- Nem mehetek el a helyemről. Csak szünetet tartottam.

- Gondoltam, hogy valami ilyesmit fogsz mondani - jegyeztem meg, Buzz rám vigyorgott.

Beléptem a klub homályába. Az erekljetáros lány már várt rám a bejárat mellett. Odaadtam neki a keresztemet. Ő adott egy bilétát. Nem volt jó üzlet. Jean-Claude-ot sehol sem láttam.

Catherine a színpadon volt. Mozdulatlanul állt, szeme tágra nyitva. Arc kifejezése gyermeki volt, törékeny, mint az alvóké. Hosszú, rézszerű haja csillogott a reflektorfényben. Rögtön láttam, hogy mély transzban van.

- Catherine - suttoztam a nevét, és odarohantam hozzá. Monica az asztalunknál ült, nézte, hogy jövök. Borzalmas,

mindentudó mosoly ült az arcán.

- Már majdnem a színpadhoz értem, amikor egy vámpír tűnt fel Catherine mögött. Nem úgy, hogy kijött a függöny mögül; egyszerűen csak ott termett. Most először értettem meg, minek látják ezt az emberek. Varázslatnak.

A vámpír rám bámult. Haja selymes volt, aranyszínű, bőre elefántcsont, tekintete mély örvény. Lehunytam a szentem, és megráztam a fejem. Ez lehetetlen. Senki nem lehet ilyen gyönyörű.

A vámpír hangja az arcához képest szinte közönséges volt, de parancsoló:

- Szólítsd őt.

Kinyitottam a szemem: az egész közönség engem bámult. Catherine üres arcára pillantottam, és bár tudtam, mi fog történni, meg kellett próbálnom, mint bármelyik avatatlanak:

- Catherine! Catherine, hallasz engem?

Meg se mozdult; a légzését is alig lehetett észrevenni. Életben volt, de meddig? A vámpír hozzáférközött, és transzba ejtette. Ez azt jelentette, hogy bármikor, bárhol szólíthatja Catherine-t, és Catherine megy. Ettől a pillanattól fogva az élete a vámpír tulajdona volt. Amikor csak a vámpír akarta.

- Catherine, kérlek!

Nem tehetem semmit, már megtörtént a baj. A rohadt életbe, soha nem lett volna szabad itthagynom Catherine-t, soha!

A vámpír megérintette a vállát. Catherine pislogott, és meglepetten, ijedten nézett körül. Aztán idegesen elnevette magát.

- Mi történt?

A vámpír az ajkához emelte Catherine kezét.

- Most már a hatalmamban vagy, kedvesem.

Catherine megint nevetett, nem fogta fel, hogy a vámpír a színtiszta igazat mondta. Ezután Catherine-t a vámpír a színpad széléhez vezette, majd két pincér segített neki

visszajutni a székéhez.

- Szédülök - mondta Catherine.

Monica megpaskolta a kezét.

- Szuper voltál!

- Mit csináltam? - kérdezte Catherine.

- Majd később elmondom. Még nincs vége a műsornak - nézett rám az utolsó szónál Monica.

Akkor már tudtam, hogy szarban vagyok. A színpadon a vámpír engem bámult. Mintha súlyt rakott volna rám. Az ereje, a tudata, a személyisége vagy nemtudommije nekem rontott. Mint a szélvihar. A karomon futkosott a hideg.

- Aubrey vagyok - szólt a vámpír. - Mondd meg a neved.

A szám hirtelen kiszáradt, de a nevem nem számított. Nesze neked.

- Anita.

- Anita. Milyen aranyos.

A térdem ekkor fura módon összezsugorlott, és lerogytam egy székbe. Monica rám meredt, nagy, tágra nyílt szemmel.

- Jöjj, Anita, csatlakozz hozzám a színpadon. - Nem volt olyan jó a hangja, mint Jean-Claude-é; egyszerűen nem volt olyan jó. Nem volt benne mélység, viszont a hang mögötti elméhez foghatóval még soha nem találkoztam. Ősi volt, iszonyúan öreg. Minden csontom belesajdult az erejébe.

- Jöjj.

Csak ráztam a fejem, folyamatosan. Ennyit tudtam tenni. Nem volt egy szavam, egy gondolatom sem, csak azt tudtam, hogy nem állhatok föl ebből a székből. Ha odamegyek a vámpírhoz, ugyanúgy a hatalmába kerítene, mint Catherine-t. Átizzadt a blúzom háta.

- Ide hozzám, most!

Nem emlékeztem, mikor álltam fel. Istenem, segíts!

- Nem! - A tenyerembe mélyesztettem a körmöm. Átszakítottam a bőröm, és örültem, hogy fáj. Újra kaptam

levegőt. A vámpír elméje kiapadt belőlem. A fejem könnyű volt. Üres voltam. Nekiántorodtam az asztalnak. Egy vámpír-pincér lépett mellém:

- Ne küzdjön ellene! Az csak feldühíti!

Ellöktem magamtól a pincért:

- Ha nem küzdött ellene, uralkodni fog rajtam!

A pincér majdnem embernek látszott, friss halott volt. Látszott rajta a félelem.

Felszóltam a színpadra:

- Jövök, ha nem kényszerítesz.

Monica levegő után kapkodott. Nem vettem róla tudomást. Semmi más nem számított, csak hogy túléljem a következő pár percet.

- Akárhogy is, gyere - mondta a vámpír.

Elengedtem az asztalt, és rájöttem, hogy meg tudok állni a saját lábamon. Egy pont nekem. Jární is tudtam. Két pont. A kemény, csiszolt padlót néztem. Ha sikerül csakis a járásra koncentrálnom, akkor jó.

Megjelent előttem a színpadi lépcső legalsó foka. Fölpillantottam. Aubrey a színpad közepén állt. Nem próbált meg odaszólítani. Mordulatlanul, némán állt. Mintha nem is ő lett volna ott... csak a borzalmas semmi. Mozdulatlan némasága az agyamban lüktetett. Azt hiszem, odaállhatott volna az orrom elé, és én nem vettem volna észre, csak ha ő is úgy akarta volna.

- Jöjj! - A vámpír meg se szólalt. A fejemben hallottam a hangját. - Jöjj ide hozzám!

Megpróbáltam hátrálni, de nem tudtam. A torkomban dobogott a szívem. Nem kaptam levegőt. Nem kaptam levegőt! Csak álltam ott a vámpír akaratereje nekem feszült:

- Ne küzdj ellenem! - üvöltötte a fejemben.

Valaki artikulátlanul fölsikoltott, és az a valaki én voltam. Olyan könnyű volna, ha feladnám a küzdelmet, ha hagynám

magam víz alá süllyedni. Békés halál. De nem: Nem.

- Nem. - A hangom még saját magam számára is furcsának tűnt.

- Micsoda? - kérdezte a vámpír. Hangjából megdöbbenés érződött ki.

- Nem! - mondtam, és a vámpírra néztem. Tekintetem találkozott az ő tekintetével, benne az évszázadok rám zúduló súlyával. Bármilyen is volt az, amitől halottkeltő lettem, ami segített visszahívni az eltávozottakat, most is megvolt bennem. A vámpír szemébe néztem, és mozdulatlanul álltam

A vámpír ekkor elmosolyodott, lassan széthúzva az ajkát:

- Hát akkor én jövök hozzád.

- Ne, kérlek, ne! - Nem tudtam hátrább lépni. Az elméje fogva tartott, akár az olvadt, bársonyos acél. Tőlem csak annyi telt, hogy ne lépjek előbbre. Hogy ne rohanjak a karjai közé.

A vámpír megállt előttem, csaknem súrolt a testével. A szeme barna volt, szilárd, tökéletes, végtelenül mély. Elfordítottam a tekintetem az arcáról. Izzadság csurgott a homlokomon.

- Bűzlesz a félelemtől, Anita.

A vámpír végighúzta hűvös kezét a fülem mellett. Reszketni kezdtem, és abba se tudtam hagyni. Ujjaival gyengéden a hajamba túrt:

- Hogy vagy képes így szembenézni velem?

Selymes, langyos sóhaja végighaladt az arcomon. Majd a nyakamra vándorolt a lehelete. A vámpír hosszan, borzongatóan beszívta a levegőt. Aztán végighullámozott rajtam a vérszomja. A gyomromat görcsbe rántotta az éhsége. A közönségre sziszegett, és mindenki rémülten sikoltott fel. Meg fogja tenni

Vakító adrenalin hullámmal árasztott el a félelem. Ellöktem magam tőle. Elestem, és négykézláb másztam tovább a színpadon.

A vámpír karja a derekam köré tekeredett, és a magasba emelt. Sikítottam, és a könyökömmel hátravágtam. A csapás talált, hallottam, hogy a vámpír felhördül, de aztán a szorítása csak tovább fokozódott. Addig, amíg már úgy éreztem, szétropanok.

A ruhám ujjához kaptam. Hasadó szövet hangja. A vámpír a hátamra döntött. Fölém kuporodott, arcát eltorzította az éhség. Ajka visszahúzódott az ínyéről, tépőfogai csillogtak.

Valaki a színpadra rohant. Az egyik pincér. Aubrey rásziszegett, a nyála a pincér arcára freccsent. Már semmi emberi nem volt benne.

Aztán a vámpír nekem rontott, éhesen, vakító sebességgel. Ekkor a mellkasának szegeztem a csuklómon rejtegetett ezüstkést. Vérpatak csillant meg a szíve fölött. Rám vicsorgott, a fogát csikorgatta, mint egy láncon tartott véreb. Felsikoltottam.

A rémület kimosta belőlem a vámpír hatalmát. Nem maradt bennem semmi a félelmen kívül. A vérivó rám vetette magát, és fölszúrta magát a késem hegyére. Vér ömlött a blúzomra és a kezemre. Az ő vére.

A színpadon hirtelen megjelent Jean-Claude:

- Aubrey, ereszd el!

Aubrey mély torokhangon felmordult. Egy vadállat hangja volt.

Az én hangom a félelemtől magas és vékony lett, mint egy kislányé:

- Szedd le rólam, vagy megölöm!

Aubrey hátradőlt, fogával a saját ajkába mart.

- Szedd le rólam!

Jean-Claude suttogni kezdett, franciául. Bár nem értettem a nyelvet, Jean-Claude hangja még így is bársonyos volt, megnyugtató. Mellénk térdelt, és tovább suttogott. A másik vámpír felmordult és megpróbált kitörni, elkapva Jean-Claude

csuklóját.

Jean-Claude fájdalmasan felnyögött.

Megöljem Aubrey-t? Beléje tudnám döfni a kést, mielőtt kitekeri a nyakam? Mennyire gyors? Az agyam elképzelhetetlenül sebesen járt. Az az illúzióm támadt, mintha az egész örökkévalóság az enyém lett volna, hogy döntsek és cselekedjek.

Aztán éreztem, hogy a vámpír teste elnehezül a combomon, Aubrey hangja durva volt, de nyugodt:

- Fölkelhetek?

Ismét emberi volt az arca, kellemes és szép, de a varázslat többé már nem hatott. A vámpír levedlette előttem az álcáját, és az a látvány örökké kísérteni fog.

- Szállj le rólam, de lassan.

A vámpír magabiztosan elmosolyodott, lassan széthúzva az ajkát. Emberszerű lassúsággal mászott le rólam. Jean-Claude intésére egészen a függönyig hátrált.

- Jól vagy, ma petite?

A véres ezüstkésre bámultam, és megráztam a fejem:

- Nem tudom.

- Nem akartam, hogy ez történjen - Jean-Claude segített fölülni, én meg hagytam. A teremre némaság hullt. A közönség érezte, hogy valami elromlott. Látták a valót az elbűvölő maszk mögött. Sápadt, ijedt arcok vettek körül.

A blúzom jobb ujjá cafatokban fityegett, ahol felhasítottam, hogy előhúzzam a kést.

- Kérlek, tedd el - szólt Jean-Claude.

Rábámultam, most először néztem a szemébe, és nem éreztem semmit. Semmit, csak ürességet.

- Becsületszavamat adom, hogy baj nélkül fogod elhagyni ezt a helyet. Tedd el a kést.

Csupán a harmadik próbálkozásra sikerült a tokjába csúsztatnom a kést, annyira remegett a kezem. Jean-Claude

rám mosolygott, összezárt szájjal.

- Most pedig lemegyünk a színpadról - segített Jean-Claude föllátni. Ha nem tart meg a karjával, elestem volna. Szorosan fogta a bal kezemet, súrolt a csipkés ingujjával. A csipke egyáltalán nem volt puha.

Jean-Claude a másik kezét Aubrey felé nyújtotta. Megpróbáltam elhúzódní, ekkor ezt suttogeta:

- Ne félj. Esküszöm, megvédelek.

Hittem neki, nem is tudom, miért, talán mert nem volt más, akinek hihettem volna. Jean-Claude odavezette Aubrey-t és engem a színpad elejére. Hangja simogatta a tömeget:

- Reméljük, élvezték ezt a kis melodrámat. Nagyon valószínű volt, ugye?

A közönség kényelmetlenül fészkelődött, arcukon tisztán látszott a félelem.

Jean-Claude rájuk mosolygott, és elengedte Aubrey kezét. Kigombolta és föltúrte a blúzom ujját, felfedve rajta az égési sebet. A kereszt ott sötétlett a bőrömon. A közönség még mindig néma volt, nem értették, mi történt. Jean-Claude félrehúzta a mellkasán a csipkét, fölfedve a saját sebhelyét is.

Egy pillanatnyi döbrent csend után a teremben kitört a tapsvihar. Sikítozva, kiabálva, fütyölve tombolt körülöttünk mindenki.

Azt hitték, én is vámpír vagyok, és az egész csak színjáték volt. Rábámultam Jean-Claude mosolygó arcára és a két összeillő sebhelyre: az ő mellkasán és a saját karomon.

Jean-Claude a kezével lejjebb húzott engem, meg kellett hajolnom. Amint végül elhalt a taps, ezt suttogeta:

- Beszélünk kéne, Anita. A barátnőd, Catherine élete azon múlik, mit teszel.

A szemébe néztem, és kimondtam:

- Megöltem azokat, akik rám égették ezt a sebet.

Jean-Claude szélesen elmosolyodott, a szemfogai épp csak

hogy felvillantak:

- Micsoda szerencsés véletlen. Én is.

Jean-Claude a függönyökön át a kulisszák mögé vezetett minket. Egy másik vámpír-sztriptíz táncos éppen jelenésre várt. Gladiátorjelmezben volt, öltözkését mellvért és rövid kard egészítette ki.

- Nem mondom, piszok nehéz egy ilyen szám után menni a színpadra. - Azzal félrelebbentette a függönyt, és kimasírozott.

Catherine is jött, az arca olyan sápadt volt, hogy a szeplői tintapöttyöknek tűntek. Arra gondoltam, vajon én is ilyen sápadt vagyok-e. Na nem. Ahhoz nem elég világos a bőröm.

- Úristen, jól vagy? - kérdezte Catherine.

Óvatosan átléptem egy köteg kábelt, ami a padlón kígyózott végig színpad mögött; aztán nekitámaszkodtam a falnak. Újra tanultam levegőt venni.

- Remekül vagyok - hazudtam.

- Anita, mi folyik itt? Mi volt ez a dolog a színpadon? Annyira vagy vámpír, amennyire én is.

Aubrey halk sziszegést hallatott Catherine háta mögött, szemfoga a saját ajkának feszült, kiserkent tőle a vére. Vállát néma kacagás rázta.

Catherine megragadta a karomat:

- Anita?

Megöleltem, ő pedig viszonzta az ölelést. Nem hagyom, hogy így haljon meg. Nem hagyom, hogy megtörténjen. Catherine elhúzódtott tőlem, és az arcomba bámult:

- Szólj már hozzám!

- Beszélgethetünk az irodámban? - kérdezte Jean-Claude.

- Catherine-nek nem kell jönnie.

Aubrey közelebb lépett. Szinte derengett az alkonyi homályban, akár valami ékszer.

- Szerintem jönnie kéne. Ez az ügy nagyon mélyen érinti. -

Aubrey megnyalta véres ajkát, a nyelve rózsaszín volt és fűrge, akár egy macskáé.

- Nem, azt akarom, hogy maradjon ki ebből, ha egy mód van rá.

- Ebből? Miről beszélsz? - értetlenkedett Catherine.

Jean-Claude tőlem kérdezte:

- Szerinted elmegy a rendőrségre?

- Mi miatt menjek el a rendőrségre? - kérdezte Catherine, hangját minden egyes mondatnál följebb emelve.

- Mi lenne vele akkor?

- Meghalna - felelte Jean-Claude.

- Egy pillanat, várjunk csak - szólt közbe Catherine. - Maga fenyeget engem?

Catherine arca egyre vörösebb lett. A dühtől.

- El fog menni a rendőrségre - közöltem.

- Te akartad.

- Sajnálom, Catherine, de mindannyiunk számára jobb volna, ha ebből az egészből semmire nem emlékeznél.

- Ebből elég! Elmegyünk, most azonnal! - Catherine megragadta a kezemet.

Hagytam.

Aubrey mögéje lépett:

- Nézz rám, Catherine.

Catherine megdermedt. Az ujjait a kezembe vágta, iszonyatos feszültség hullámozott végig az izmain. Küzdött ellene. Istenem, segíts. De Catherine-nek nem volt se varázsereje, se keresztje. Az akaraterő nem volt elég, legalábbis nem olyasvalaki ellen, mint Aubrey.

Ujjai azonnal megbénultak, keze lehullt a karomról. Hosszú, reszkető sóhajjal fújta ki a levegőt. Valamire bámult, épp csak egy kicsivel a fejem fölött, valamire, amit én nem láthattam.

- Catherine, sajnálom -- suttogtam.

- Aubrey ki tudja törölni az emlékeiből ezt az éjszakát. Azt

hiszi majd, túl sokat ivott, bár ez nem hozza helyre az okozott kárt.

- Tudom. Egyedül Aubrey halála törheti meg a hatalmát Catherine fölött.

- Catherine már rég porrá lesz a sírjában, mire ez bekövetkezik.

Aubrey-ra meredtem, illetve a vérfoltra az íngén. Nagyon óvatosan elmosolyodtam.

- Ez a kis vágás a szerencse műve, semmi több. Ne bízd el magad - mondta Aubrey.

Ne bízzam el magam - ez nagyon vicces volt. Kis híján elnevettem magam:

- Értem, mivel zsarolsz, Jean-Claude. Vagy megteszem, amit akartok, vagy Aubrey bevégzi, amit Catherine-nel elkezdett,

- A lényegre tapintottál, ma petite.

- Ne merj többé így hívni. Pontosan mit is akartok tőlem?

- Azt hiszem, Willie McCoy már elmondta neked.

- Fel akartok fogadni, hogy járjak a vámpírgyilkosságok végére?

- Pontosan.

- Erre - intettem Catherine üres arca felé - aligha volt szükség. Megverhettetek volna, életveszélyesen megfenyegethettetek volna, ajánlhattatok volna több pénzt, rengeteg lehetőség, mielőtt ezt teszitek.

Jean-Claude összezárt szájjal mosolygott.

- Mindez sok idő. És legyünk őszinték. Végül úgyis visszautasítottál volna bennünket.

- Lehet.

- Így most nincs más választásod.

Ebben volt valami.

- Oké, rajta vagyok az ügyön. Most elégedett vagy?

- Nagyon - felelte Jean-Claude, rendkívül lágy hangon. - A barátnőddel mi legyen?

- Azt akarom, hogy menjen haza taxival. És némi garanciát arra, hogy ez a vén kardfogú semmi esetre sem fogja megölni.

Aubrey röhögött, telt hangja végül hisztérikus sziszegésbe fült. Kétrét görnyedt, rázkódott a nevetéstől:

- Kardfogú, ez tetszik.

Jean-Claude a fetrengő vámpírra pillantott, és azt mondta:

- Szavamat adom, hogy Catherine-nek nem esik bántódása, ha segítesz nekünk.

- Ne vedd sértésnek, de ennyi kevés.

- Kétekedsz a szavamban? - mordult fel Jean-Claude mély hangon. Sütött belőle a harag.

- Nem, de nem tarthatod pórázon Aubrey-t. És amennyiben nem neked tartozik felelősséggel, nem vállalhatsz garanciát a tetteiért.

Aubrey röhögése halk kuncogássá vált. Azelőtt soha nem hallottam vámpírt kuncogni. Nem volt túl kellemes hang. Majd a kacagás teljesen elhalt, és Aubrey fölegyenesedett:

- Engem senki sem tart pórázon, kislány. A magam ura vagyok.

- Jaj, ne dumálj! Ha így ötszáz évesen vámpírmester volnál, feltörölted volna velem a színpadot. És amint azt tudjuk - széttártam a tenyerem -, nem törölted. Ez pedig azt jelenti, hogy nagyon öreg vagy, de nem vagy a magad ura. Aubrey mély torokhangon felmordult, az arca elsötétült a dühtől.

- Hogy merészelsz...?

- Aubrey, gondolkozz, ötven év eltéréssel bemérte a korodat. Nem vagy vámpírmester, ezt is tudta. Szükségünk van rá.

- Némi alázatot kell tanulnia - indult felém Aubrey, a teste megfeszült a dühtől, a keze a levegőt markolászta.

Jean-Claude közénk állt:

- Nikolaos elvárja tőlünk, hogy épségben vigyük el hozzá a lányt.

Aubrey habozott. Aztán elvicsorodott, állkapcsa a levegőben csattant. Harapásra záruló foga tompa, mérges hangot adott.

A két vámpír egymásra meredt. Éreztem a levegőben, ahogy birkózik a két akarat, mint a távoli viharok. A tarkómon égnek állt tőle a hajam. Végül Aubrey félrenézett, bájos, dühös pillantással.

- Nem dühítem föl az én mesteremet. - Megnyomta az "én" szót, jelezve, hogy Jean-Claude nem az "ő" mestere.

Nyeltem kettőt, nehezen, hangosan. Ha azt akarták, hogy megijedjek, rohadtul jó munkát végeztek.

- Ki az a Nikolaos?

Jean-Claude felém fordult, arca nyugodt volt és gyönyörű.

- Erre a kérdésre nem áll módunkban válaszolni.

- Mit jelentsen ez?

Jean-Claude elmosolyodott, az ajkát vigyázva mozdította, nehogy látszódjon a szemfoga:

- Helyezzük inkább biztonságba a barátnődet, tegyük taxiba.

- És mi lesz Monicával?

Jean-Claude elvigyorodott, kilátszott a szemfoga is; úgy tűnt, tényleg szórakoztatja a dolog.

- Aggódsz az épsége miatt?

Ekkor leesett: az improvizált leánybúcsú, ahol csak hárman voltunk.

- Ő volt a csali, hogy idehozza Catherine-t és engem!

Jean-Claude bólintott: egyszer lent, egyszer fent.

Vissza akartam menni, hogy beverjem Monica képét. Minél tovább gondolkoztam rajta, annál jobbnak tűnt az ötlet. Mintegy varázsütésre, Monica széthúzta a függönyt és odajött hozzánk. Rámosolyogtam, olyan jó érzés volt.

Monica habozott, énrolam Jean-Claude-ra vándorolt a pillantása, aztán vissza.

- Minden a terv szerint halad?

Elindultam feléje. Jean-Claude karon ragadott:

- Anita, hagyd békén. A védelmünk alatt áll.
- Esküszöm neked, ma éjjel egy ujjal sem nyúlok hozzá.

Csak mondani akarok neki valamit.

Jean-Claude elengedte a karomat, lassan, mintha nem lenne biztos abban, hogy ez jó ötlet. Odaléptem Monicához, szinte súrolta egymást a testünk. Az arcába leheltem:

- Ha bármi történik Catherine-nel, gondoskodom róla, hogy megdögölj.

Monica gúnyosan rám vigyorgott, bízva a védelemben:

- Közéjük valóként jövök majd vissza.

Éreztem, hogy nemet intek, egyet jobbra, egyet balra, kimérten:

- Kivágom a szívedet. - Még mindig mosolyogtam. Úgy tűnt, abba sem tudom hagyni. - Aztán elégetem, és a hamvait beleszórom a folyóba. Értesz engem?

Monica hallhatóan nyelt egyet. Szoláriumbarna bőre kissé zöldesnek látszott. Bólintott, és úgy nézett rám, mintha én volnék a mumus.

Szerintem elhitte, hogy megtenném. Remek. Utálom, ha kárba megy egy ilyen jó fenyegető szöveg.

Néztem, ahogy Catherine taxija eltűnik a sarkon. Catherine nem fordult meg, nem integetett, nem mondott semmit. Holnap ködös emlékekkel ébred majd. Csak egy görbe éjszaka a csajokkal.

Szerettem volna azt gondolni, hogy biztonságban van, de okosabb voltam annál. A levegő sűrű volt, esőillatú. Az utcai lámpák nedvesen csillogtak a járda mentén. A levegő olyan sűrű volt, hogy szinte nem is lehetett belélegezni. St. Louis nyáron. Hurrá.

- Mehetünk? - kérdezte Jean-Claude.

Ahogy ott állt, fehér inge ragyogott a sötétben. Ha zavarta is a nyirkos levegő, nem mutatta. Aubrey az ajtó közelében állt, az árnyékba húzódva. Mindössze a klub vörös neonfénye vetült rá. Aubrey rámvigyorgott, az arca pirosra festve, a teste az árnyékba veszve.

- Kicsit mű a cucc, Aubrey - mondtam.

A vámpír mosolya lehervadt:

- Hogy érted ezt?

- Úgy nézel ki, mint egy másodosztályú Drakula.

Aubrey lelibbent a lépcsőn, azzal a tökéletes könnyedséggel, amely kizárólag az igazán öreg vámpírok sajátja. Az utcai lámpa megvilágította feszült arcát és ökölbe szorult kezét.

Jean-Claude elébe lépett, és halkán, megnyugtató hangon suttogott. Aubrey elfordult, szaggatott mozdulattal megvonta a vállát, és tovasuhant az utcán.

Jean-Claude hozzám fordult:

- Ha tovább piszkálsz, egy ponton túl már nem tudom majd visszafogni őt. És akkor meghalsz.

- Azt hittem, az a feladatod, hogy életben tarts ennek a Nikolansnak a kedvéért.

Jean-Claude összevonta a szemöldökét:

- Így van, de nem fogok a védelmedben meghalni. Megértetted?

- Most már igen.

- Jó. Akkor mehetünk? - Jean-Claude a járda felé intett, abba az irányba, amerre Aubrey is ment.

- Gyalog megyünk?

- Nincs messze -Jean-Claude felém nyújtotta a kezét.

A kezére bámultam, és megráztam a fejem.

- Muszáj, Anita. Máskülönben nem kérném.

- Miért muszáj?

- A mai estét titokban kell tartani a rendőrség előtt, Anita. Fogd meg a kezem, játszd el az elázott emberlányt, aki egy vámpírral jár. Ez megmagyarázza a vért a blúzodon. Azt is, hogy hová megyünk, és miért.

A vámpír fölajánlott keze sápadt volt és vékony. Az ujjai nem remegtek, nem mozdultak, mintha örökké ott tudna állni, a kezét felém tartva. Talán így is volt.

Kézen fogtam. Hosszú ujjai a kézfejem köré tekeredtek. Sétálni kezdtünk, meg se mozdult a keze a kezemben. A saját pulzusomat éreztem lüktetni a bőrén. Az ő érverése is meglódult, hogy utolérje az enyémet. A vérkeringése olyan volt, mint egy második szív.

- Ettél már ma? - a hangom lágyan csengett.

- Nem tudod?

- Nálad sohasem lehet tudni.

A szemem sarkából láttam, hogy mosolyog.

- Ez hízelgő.

- Még nem válaszoltál a kérdésekre.

- Nem - mondta ő.

- Nem, még nem válaszoltál, vagy nem, még nem ettél?

A vámpír felém fordította az arcát, ahogy mentünk. Verejték csillant meg az ajka fölött.

- Te mit gondolsz, ma petité? - a hangja puha suttogás volt.

Megrántottam a kezem, próbáltam menekülni, bár tudtam, hogy butaság, és nem fog működni. A keze a kezemre fonódott, és addig szorított, míg már nyögtem tőle. Ő még csak meg sem erőltette magát.

- Ne állj ellen, Anita, - megnyalta a felső ajkát. - Az ellenállás... fölizgat.

- Miért nem ettél korábban?

- Parancsot kaptam, hogy ne tegyem.

- Miért?

Jean-Claude nem felelt. Szemerkélni kezdett az eső. Könnyedén és hűvösen.

- Miért? - ismételtem.

- Nem tudom - Jean-Claude hangja szinte beleveszett az eső suhogásába. Ha nem Jean-Claude-ról lett volna szó, azt mondtam volna, hogy meg van ijedve.

A szálloda magas volt és karcsú, valódi téglából készült. Elöl kéken világító tábla hirdette: "SZABAD SZOBÁK." Más tábla nem volt. Semmi, ami elárulta volna a hely nevét, vagy hogy egyáltalán mi van itt. Csak „SZABAD SZOBÁK."

Jean-Claude haján eső csillogott, mint a gyémánt. A felsőm rátapadt a testemre. Vér kezdett elmosódni. Egy friss vérfoltnak éppen hideg vízre van szüksége. A sarkon egy rendőrautó fordult be, lelassítva. Megdermedtem. Jean-Claude magához rántott. A mellkasának feszítettem a tenyerem, nehogy összeérjen a testünk. A szíve az ujjaim alatt dobogott.

A rendőrautó csigalassan hajtott. Reflektor pásztázta végig az árnyékokat. Rendszeresen járőröztek a Negyedben. Nem tett jót a turizmusnak, ha a turisták élete ráment a fő attrakcióra.

Jean-Claude megmarkolta az államát, és maga felé fordított. Próbáltam elhúzódní, de az ujjai a húsomba vájtak.

- Ne ellenkezz!

- Akkor sem nézek rád!

- A szavamat adom, hogy nem próbállak megbűvölni téged. Ma éjjel nyugodtan a szemembe nézhetsz. Esküszöm. - Jean-Claude a még mindig felénk haladó rendőrautóra pillantott. - Ha ebbe belekeveredik a rendőrség, nem tudom, mi fog történni a barátnőddel.

Kényszerítettem magam, hogy ellazuljak a karjában, hogy a testem az övéhez simuljon. A szívem úgy kalapált, mintha rohantam volna. Aztán rájöttem, hogy nem a szívemet hallom. Jean-Claude érverése dübörgött végig rajtam. Hallható, érezhető, csaknem tapintható volt. Az arcára emeltem a tekintetem. A szeme a legmélyebb kék volt, amit valaha láttam, tökéletes, akár az éjféli. Pillantása élénk volt, sötét, de nem süllyedtem bele, nem húzott le a mélybe. Csak szemek. Semmi több.

Felém hajolt az arca.

- Esküszöm - suttogta.

Meg akart csókolni. Én nem akartam. De azt sem akartam, hogy a rendőrség megálljon és igazoltasson. Nem akartam megmagyarázni a vérfoltokat, az elszakadt blúzt. Jean-Claude szája tétovázott az ajkam fölött. A szíve hangosan kopogott a fejemben, a vére a fülemben zúgott, a sóvárgása szaggatottá tette a lélegzetemet.

Az ajka selymes volt, a nyelve gyors és nyirkos. Megpróbáltam elhúzódní tőle, de ő a nyakszirtemen tartotta a kezét, és a számat az ő szájához nyomta.

A rendőrség reflektora végigsiklott rajtunk. Elernyedtem, Jean-Claude-hoz simultam, és hagytam, hogy megcsókoljon. Összetapadt a szánk. A nyelvem hozzáért a szemfogához; csontkemény simaság. Elhúzódtam, Jean-Claude engedett. Aztán az arcomat a mellére préselte, fél karja a hátamnak feszült, akár a vas, és magához szorított. Jean-Claude reszketett, de nem az esőtől. Kapkodva szedte a levegőt, az arcomon éreztem, ahogy kalapál a bőre alatt a szíve. A régi

égési sebe, síkos és durva felület, az arcomhoz ért.

Forró hullámban öntött el Jean-Claude éhsége. Egészen idáig megóvott tőle.

- Jean-Claude! - nem is kíséreltem meg a hangomból elűzni a félelmet.

- Csitt - a vámpír egész testében megrázkódott. Hangos nyögéssel szakadt ki belőle a lélegzet. Olyan hirtelen eresztett el, hogy megtántorodtam. Arrébb lépett, és egy parkoló autónak dőlt. Az arcát az eső felé tartotta. Még így is érzékeltem a szívverését. Soha azelőtt nem figyeltem oda ennyire a saját pulzusomra, az ereimben keringő vérré. Átöleltem magam, dideregtem a tüzes esőben.

A rendőrautó beleveszett a közvilágításon túli sötétbe. Körülbelül öt perc múlva Jean-Claude összeszedelőzködött. Már nem lehetett érezni a szívverését. Saját pulzusom is szabályos volt és nyugodt. Bármilyen történt, vége volt.

Jean-Claude elsétált mellettem, aztán a válla fölött visszaszólt:

- Gyere, Nikolaos már odabent vár.

A nyomában én is beléptem az ajtón. Jean-Claude meg sem kísérelt kézen fogni. Sőt, távol tartotta magát tőlem, míg követtem őt a szűk, kocka alakú előtéren keresztül. A recepció pult mögött egy halandó ember ült. Fölpillantott ránk a magazinból, amit olvasott. A tekintete rólam Jean-Claude-ra villant, majd vissza. Jól megbámult engem.

Visszabámultam rá. A pasas vállat vont, és ismét beletemetkezett a magazinjába. Jean-Claude fürgén felszaladt a lépcsőn, engem meg se várt. Még csak vissza sem nézett. Talán hallotta, hogy mögöttem megyek, vagy talán nem is érdekelte, követem-e őt.

Úgy tűnt, vége a szerelmi színjátéknak. Nahát. Már-már arra kellett gondolnom, hogy a vámpírmester nem bízik magában, ha velem van.

Egy hosszú folyosóra értem, mindkét oldalon ajtók voltak. Jean-Claude éppen eltűnt az egyik ajtó mögött. Az ajtóhoz sétáltam. Nem voltam hajlandó sietni. Csak várjanak, a kurva életbe.

A szobában egy ágy volt, egy éjjeliszekrény, lámpával, és három vámpír Aubrey, Jean-Claude és egy idegen nőnemű vérszívó. Aubrey a legtávolabbi sarokban, az ablak mellett állt. Mosolygott rám. Jean-Claude az ajtó közelében állt. A vámpírnő az ágyon hevert. Úgy nézett ki, ahogy egy vámpírnak kell. Hosszú, egyenes fekete haja vállára hullott. Fekete ruhája talpig ért. A csizmája is fekete volt, tízcentis sarokkal.

- Nézz a szemembe - mondta a nő.

Rápillantottam, mielőtt még észbe kaphattam volna, aztán a földre sötöttem a szemem. A nő nevetett, a kacagása ugyanolyan anyagszerű, mint Jean-Claude-é. Hangját szinte a kezembe tudtam volna fogni.

- Csukd be az ajtót, Aubrey - mondta a nő. Vaskosan recsegő akcentusát nem tudtam beazonosítani.

Aubrey súrolt a testével, ahogy elment mellettem becsukni az ajtót. Aztán ott maradt mögöttem, ahol nem láthattam. Az egyetlen üres falhoz léptem, és megvettem hátam, hogy mindegyiküket lássam, nem mintha bármi hasznom lett volna belőle. - Rettegsz már? - kérdezte Aubrey.

- Vérzel még? - kérdeztem vissza.

A vámpír keresztbefonta a karját az ingén lévő vérpaca fölött.

- Meglátjuk, ki fog vérezni, mire eljön a hajnal.

- Aubrey, ne gyerekeskedj - kelt fel a nőtényvámpr az ágyról, Túsarok koppant a csupasz padlón. A nő körbecserkészett, én pedig elfojtottam a vágyat, hogy utána forduljak, nehogy szem elől veszítsem. A nő, mintha csak tudná ezt, ismét fölkacagott.

- Azt szeretnéd, hogy garantáljam a barátnőd biztonságát? - kérdezte. Visszament ágyhoz, és kecsesen visszaereszkedett a

matracra. Valahogy rosszabb lett tőle a lába, ahogy ott ült a kétszáz dolláros bőrcsizmában.

- Nem - közöltem.
- Te magad kérted ezt, Anita - szólt Jean-Claude.
- Azt mondtam, Aubrey mesterétől akarok garanciát.
- A mesteremmel beszélsz, kislány.

- Nem, nem vele beszélek. - A szobában hirtelen nagy csend támadt. Valami percegést hallottam a falban. Föl kellett nézmem, hogy megbizonyosodjak róla, a vámpírok még mindig a szobában vannak. Rezzenéstelenek voltak, akár a szobrok, nem mozdultak, nem lélegeztek, nem éltek. Mind rettentően öregek, de nem eléggé. Egyikük sem lehetett Nikolaos.

- Én vagyok Nikolaos - mondta a nő, csábos hangja átlebbent a szobán. Szerettem volna hinni neki, de mégsem tettem.

-- Nem - mondtam. - Te nem vagy Aubrey úrnője. - Megkockáztattam, hogy a szemébe pillantsak. A szeme fekete volt, és elkerekedett a meglepetéstől, mikor ránéztem. -- Nagyon öreg vagy és nagyon erős, de nem vagy elég öreg és elég erős ahhoz, hogy Aubrey úrnője legyél.

Jean-Claude megszólalt:

- Mondtam, hogy átlát rajta.
- Csönd!
- A játék véget ért, Theresa. A lány tudja.
- Csak azért, mert te megmondtad neki!
- Mondd el, honnan tudod, Anita.

Vállat vontam:

- Nem stimmel a csaj. Egyszerűen nem elég öreg. Aubrey-ban több erőt érzek, mint benne. Ez így nem kóser.

- Még mindig ragaszkodsz hozzá, hogy beszélj a mesterünkkel? - kérdezte a vámpírnő.

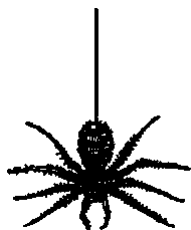
- Még mindig garanciát akarok, hogy a barátnőm biztonságban lesz - hordoztam körbe a pillantásom a szobán,

mindhármójukra ránéztem. - És kezdek belefáradni a hülye kis játékaikba.

Aubrey hirtelen felém lendült. Lelassult a világ. Megijedni nem volt idő. Hátrálni próbáltam, bár tudtam, hogy nincs hová.

Jean-Claude rárohant Aubrey-ra, a keze feléje nyúlt. Nem éri el időben.

Aubrey keze a semmiből bukkant fel, és vállon talált. Az ütésétől minden levegő kiszökött a testemből, és a falnak repültem. A hátam a falon csattant. Egy pillanattal később a fejem is, bumm. A világ szürke lett. Végigcsúsztam a falon. Nem kaptam levegőt. Kis fehér izék táncoltak a szürkeség előtt. Aztán a világ elfeketedett. Lecsúsztam a padlóra. Nem fájt; semmi se fájt. Küszködtem, hogy levegőhöz jussak, amíg nem kezdett égni a mellkasom, aztán mindent elborított a sötétség.

Hangok úsztak át a sötétségen. Álmodom.

- Nem kellett volna megmozdítanunk.
- Ellenszegültél volna Nikolaosnak?
- Segítettem idehozni, nem? - Ez egy férfi hangja volt.
- De - felelte egy nő.

Behunyt szemmel feküdtem. Mégsem álom volt. Emlékeztem Aubrey semmiből felbukkanó kezére. Nyitott tenyeres ütés. Ha ökölrel ütött volna... de nem úgy ütött. Még életben voltam.

- Anita, ébren vagy?

Kinyitottam a szemem. A fény a fejembe nyilallt. A fény és a fájdalom elől újra becsuktam a szemem, de a fájdalom megmaradt. Oldalra fordítottam a fejem, és ez hiba volt. A fájdalom mellé hányinger társult. Úgy éreztem, a fejemben szét akarnak csúszni a csontok. Fölemeltem a kezem, hogy eltakarjam a szemem, és felnyögtem.

- Anita, jól vagy?

Miért kérdezik ezt az emberek, ha a válasz nyilvánvalóan nem? Suttogva szólaltam meg, nem voltam biztos abban, milyen érzés lesz beszélni. Nem is volt olyan rossz.

- Csodálatosan - mondtam. - Nem lehetne még egyszer?
- Micsoda? - Ez a nő volt.
- Azt hiszem, gúnyolódik - állapította meg Jean-Claude. Megkönnyebbültnek tűnt. - Ha már viccel, nem lehet túl nagy baja.

Ami az utóbbit illeti, ebben én nem voltam olyan biztos. A hányinger hullámukban tört rám, a fejemtől a gyomrom felé haladva, nem pedig fordítva. Le mertem volna fogadni, hogy agyrázkódásom van. A kérdés az volt, hogy mennyire súlyos.

- Anita, tudsz mozogni?
- Nem - suttogtam.
- Akkor úgy kérdezem: föl tudsz ülni, ha segíték?

Nagyot nyeltem, próbáltam levegőt venni a fájdalomon és a hányingeren keresztül.

- Esetleg...

Két kéz ölelte körül a vállam. Ahogy Jean-Claude fölemelt, a csontok a fejemben előre akartak csúszni. Levegő után kaptam, és nyelni próbáltam.

- Hányynom kell...

Négykézláb a padló felé fordultam. Túl hirtelen mozdulat volt. Úgy fájt, hogy villódzó fényt és sötétséget láttam tőle. A gyomrom fölemelkedett. Égető epe tört föl a torkomból. A fejem majdnem szétrobbant.

Jean-Claude fél kézzel a derekamat fogta át, másik hüvös keze a homlokomon volt, a helyén tartva a koponyámat. A hangja úgy ölelt körbe, akár egy paplan. Franciául beszélt, nagyon halkán. Egyeden szavát sem értettem, de nem is volt rá szükség. A hangja körülvevett, elringatott, tompította a kint.

Jean-Claude magához ölelt, én pedig túl gyenge voltam ahhoz, hogy tiltakozzam. Az előbb még süvitem a fejemben a fájdalom; most már csak távoli sajgásként lüktetett. Még mindig abszurdumnak tűnt, hogy elfordítsam a fejemet, féltem, hogy szét fog esni, de ez a fájdalom már más volt, elviselhető.

Jean-Claude nedves ronggyal megtörölte az arcom és a szám. - Jobban vagy már? - kérdezte.

- Igen. - Nem értettem, hová tűnt a fájdalom.

Theresa megszólalt:

- Jean-Claude, mit csináltál?

- Nikolaos azt kívárta, hogy a lány eszméletén legyen, ha találkozik vele. Te is láttad. Kórházra van szüksége, nem újabb kínszára.

- Tehát segítettél neki - úgy tűnt, a vámpírnőt szórakoztatja a dolog. - Nikolaos nem fog örülni.

Jean-Claude vállat vont:

- Azt tettem, amit kellett.

Képes voltam anélkül kinyitni a szemem, hogy elájultam volna, vagy nőtt volna a fájdalom. Valami várbörtönben voltunk, ennél jobb szó nincs rá. A kocka alakú szobát, amely talán hatszor hat méter lehetett, vastag kőfalak zárták körül. Lépcső vezetett föl egy vasrácsos faajtóhoz. Még láncok is voltak a falon. És lobogó fáklyák sora. Már csak a kőpad és a fekete csuklyás hóhér hiányzott, sonkás karokkal és „Szeretlek, mami” feliratú tetkóval. Úgy lett volna tökéletes.

Jobban éreztem magam, sokkal jobban. Nem lett volna szabad ennyire gyorsan gyógyulnom. Máskor is bántak már el velem ilyen csúnyán. De az nem múlt el így.

- Fel tudsz ülni segítség nélkül? - kérdezte Jean-Claude.

A válasz igen volt, meglepő módon. Felültem, a hátam a falnak vetve. A fájdalom még mindig jelen volt, de egyszerűen már nem volt annyira intenzív. Jean-Claude a lépcső mellől előkerített egy vödröt, és végigöntötte a padlót. A padló közepére egy nagyon modern lefolyót építettek.

Theresa csípőre tett kézzel állt, és engem bámult:

- Tényleg gyorsan gyógyulsz. - Meglepetés érződött a hangjából, és még valami, amit nem tudtam meghatározni.

- Már szinte nem is fáj, nem is émelygek. Miért?

A vámpírnő önelégülten vigyorgott, a szája fölfelé görbült:

- Ezt Jean-Claude-tól kell megkérdezned. Az ő műve, nem az enyém.

- Mivel te nem is vagy rá képes - Jean-Claude hangja dühösen szólt.

A nő arca elfehéredett:

- Akkor sem tettem volna meg.

- Miről van szó? - kérdeztem.

Jean-Claude rám nézett, gyönyörű arca kifürkészhetetlen. Sötét tekintete az enyémben fúródott. Csak szemek.

- Rajta, mester, mondd el neki. Lássuk, milyen hálás lesz érte.

Jean-Claude rám meredt. az arcomat fürkészte:

- Nagyon pórul jártál, agyrázkódásod volt. De Nikolaos nem engedi, hogy kórházba vigyünk, amíg ez a... megbeszélés véget nem ért. Arról félttem, meghalsz, vagy nem leszel... használható. - Soha nem hallottam ennyire bizonytalanak a hangját. - Úgyhogy megosztottam veled a saját életerőmet.

Rázni kezdtem a fejem. Nagy hiba volt. A kezem a homlokomra szorítottam.

- Nem értem.

Jean-Claude széttárta a kezét:

- Nem tudom megfogalmazni.

- Ó, majd én, ha megengeded - vágott közbe Theresa. - Jean-Claude megtette az első lépést, hogy emberi szolgát csináljon belőled.

- Nem! - habár a világos gondolkodás még mindig problémát jelentett, erről tudtam, hogy nem lehet igaz. - Nem próbált becsapni sem az elméjével, sem a szemével. Nem harapott meg.

- Nem azokról a szálnalmas félemberekről beszélek, akiket párszor megharapunk, és aztán megteszik, amit mondunk. Hanem az örökös szolgákról, akiket soha nem bántunk és nem harapunk meg. Akik majdnem olyan lassan öregszenek, mint mi.

Még mindig nem értettem. Talán ki is ült az arcomra, mert Jean-Claude megszólalt:

- Elvettem tőled a fájdalmat, és adtam neked... a szívósságomból.

- Akkor most érzed, ami nekem fáj?

- Nem, nincs fájdalom. Kicsit ellenállóbbá tettelek.

Még mindig nem fogtam fel teljesen a dolgot, vagy inkább meghaladta a képességeimet.

- Nem értem.

- Figyelj már, amit Jean-Claude megosztott veled, azt mi

nagy ajándéknak tartjuk, és csak azok részesülhetnek benne, akik felbecsülhetetlen értékűnek bizonyulnak.

Jean-Claude-ra meresztettem a szemem:

- Ez azt jelenti, hogy a hatalmadba kerültem?

- Épp ellenkezőleg - mondta Theresa -, most már immúnis vagy a tekintetére, a hangjára és az elméjére. Csakis a saját akaratodból fogod őt szolgálni. Látod már, mit tett?

Belebámultam Theresa fekete szemébe. Csak szemek.

Ő bólintott:

- Kezded érteni. Halottkeltőként részben eddig is immúnis volnál a tekintetünkre. Most már szinte teljesen az vagy. - Theresa hirtelen ugató nevetést hallatott.- Nikolaos mindkettőtöket elpusztít - azzal a vámpírnő felvonult a lépcsőn, csizmasarka dobogott a kövön. Az ajtót nyitva hagyta maga mögött.

Jean-Claude odajött, és föléem hajolt. Az arca kifürkészhetetlen.

- Miért? - kérdeztem.

Ő csak bámult rám. A haja szabálytalan csigákban száradt meg az arca körül. Még mindig gyönyörű volt, de a haja még jobban élettél telivé tette.

- Miért?

Ekkor Jean-Claude elmosolyodott, a szeme sarkiban a fáradtság ráncai gyülekeztek.

- Ha meghalsz, a mesterünk megbüntet minket. Aubrey már bűnhődik is... az udvariatlanságáért.

A vámpír sarkon fordult, fölment a lépcsőn, és visszanézem rám:

- Majd jön érted valaki, ha Nikolaos elérkezettnek látja az időt. - Jean-Glaude becsukta az ajtót, és hallottam, hogy rátolja a reteszt, és ráfordítja a kulcsot. Zengő hangja áthatolt a kémlelőablak rácsán, bugyborékolta benne a kacagás:

- Talán azért csináltam, mert tetszettél. - Ez a kacaj azonban

keserű volt, és éles, akár a törött üveg.

Ellenőriznem kellett a bezárt ajtót. Megrángattam, babráltam a zárral, mintha tudnám, hogy kell föltörni. Megnéztem, van-e kilazult rács, bár az apró nyíláson úgyse bírtam volna magam átpréselni.

Ellenőriztem az ajtót, meri nem tudtam megállni, hogy ne tegyem. Ugyanaz késztetett erre, mint ami miatt a csomagtartót rázzuk, ha a slusszkulcs az autóban maradt.

Már sokszor kerültem zárt ajtón belülré. Egy se nyílt ki nekem csak úgy; de hát mindig van egy első alkalom. A fél életemet adnám érte. Á, mégse. Rossz szöveg.

Neszt hallottam, úgyhogy ismét a cella belseje és a nyirkos, beázott fal felé fordultam. Patkány, futott végig a túló fal mentén. Egy másik a lépcső peremén kukucskált, bajusza mozgott. Szerintem nem létezik patkánymentes sziklabörtön, de azért hajlandó lettem volna egy olyat is kipróbálni.

A lépcső körül valami más is mászkált, a fáklyafényben kutyának néztem. De nem az volt. A németjuhász méretű patkány ráült saját sima hátsójára. Rám bámult, hatalmas mancsát szőrös mellére görbítve. Rám meresztette egyetlen, fekete gombhoz hasonlító szemét. Pofája fölhúzódott sárga fogairól. Több mint tíz centis metszőfogai olyanok voltak, mint a kicsorbult kések.

Fölordítottam:

- Jean-Claude!

A levegőt éles visongás töltötte be, visszhangozva, mintha a dögök egy alagúton át jöttek volna. A lépcső széléhez mentem. És megláttam. A falban egy csaknem embermagasságú alagút volt. Az alagútból patkányok ömlöttek elő, vastag hullámokban, szőrösen, visítva, harapásra készen. A cellába áradtak, és ellepték a padlót.

- Jean-Claude! - Dörömböltem az ajtón, a rácsnak ugrottam,

ahogy korábban is. Hasztalan. Nem jutottam ki. Belerúgtam az ajtóba, és fölsikoltottam:

- A kurva életbe! - A kiáltást visszhangozták a falak, csaknem elfojtva az ezernyi tülekedő mancs zaját.

- Nem jönnek érted, amíg nem végeztünk.

Megdermedtem, a kezemet az ajtón tartva. Lassan megfordultam. A hang a cella belsejéből jött. A padlón szűrös kis testek vonaglottak. A cellát betöltötte az éles visítás, az állatbőr surrogása és a több ezer apró karom kopogása. Több ezren voltak. Több ezren.

A gomolygó szűrös áradat közepén sziklaként ült négy óriáspatkány. Egyikük rám meresztette fekete gombszemét. A tekintetében semmi patkányszerű nem volt. Azelőtt soha nem találkoztam patkányemberrel, de most biztos voltam benne, hogy azt látok.

Egyikük behajlított hátsó lábaira állt. Embernagyságú volt, arca keskeny patkányarc. Hosszú, csupasz patkányfarok kanyarodott a hajlott lábak köré, mint valami vasrag kötél. A patkányember - egyébként kétségtelenül hímnemű volt - kinyújtotta felém egyik karmos mancsát:

- Gyere le közénk, ember. - Vastag hangja volt, majdhogynem bolyhos, némi visongó mellékszöngével. Minden egyes szó pontos volt, mégsem hangzott jól. A patkányok szája nem beszédre való.

Persze nem mentem le hozzá. Semmi esetre sem. A szívem, majd' kiugrott a torkomon. Ismertem egy pasast, aki túlélte egy farkasember-támadást, majdnem meghalt, és nem lett belőle farkasember. Ismertem egy másikat is, akit épp csak egy karcolás ért, és tigrissé változott. Tehát volt rá esély, hogy ha akár csak megkarmolnak most, egy hónapon belül szűrös pofám lesz, fekete cipőgombszemekkel és sárgás agyarakkal kiegészülve. Te jószagú úristen.

- Gyere le, ember. Gyere le játszani.

Nagyot nyeltem. Olyan érzés volt, mintha a szívemet akarnám lenyelni.

- Nincs kedvem.

A patkány sziszegve felkacagott:

- Föl is mehetünk érted. - Az óriáspatkány átvonult a kisebb patkányok között, mire azok hisztérikusan menekültek az útjából, egymás nyakára hágtak, nehogy a patkányemberhez érjenek. A patkányember megállt a lépcső aljain, és rám nézett. A bundája csaknem mézbarna volt, benne szőke csíkokkal. - Ha mi hozunk le téged erővel, annak nem fogsz örülni.

Nagyot nyeltem. Hittem neki. A késémért nyúltam, de a tok üres volt. Hát persze, a vámpírok elvették. A francba.

- Gyere le, ember, játszunk!

- Ha engem akarsz, ahhoz előbb el kell kapnod!

A patkányember a mancsába fogta a farkát, és simogatta. Aztán az egyik karmos mancsa végigszántott szőrös hasán, majd meg lejjebb.

Meredten a képébe bámultam, ő pedig kiröhögött.

- Kapjátok el!

Két kutyanagyságú patkány elindult a lépcső felé. Az egyik kisebb patkány fölvinnyogott, a lábuk alá szaladt. Magas, száralmas visítás hallatszott, aztán csend. A kis patkány még rángatózott, amíg a többi be nem borította. Apró csontok ropogtak. Itt semmi nem vész kárba.

Az ajtóhoz lapultam, mintha bele tudtam volna süllyedni. A két patkány, két sima szőrű jól táplált állat, fellopózott a lépcsőn. De a tekintetükben semmi állatszerűt nem találtam. Bármit is láttam bennük, az emberi volt és intelligens.

- Várjatok, várjatok!

A patkányok megtorpannak.

A főpatkány megszólalt:

- Igen?

Jól hallhatóan nyeltem.

- Mit akartok?
- Nikolaos azt kérte, szórakoztassunk téged, amíg vársz.
- Ez nem válasz a kérdésemre. Mit akartok, mit csináljak? Mit akartok tőlem?

A főpatkány ajka fölhúzódott besárgult fogairól. Úgy nézett ki, mintha vicsorogna, de azt hiszem, mosolytak szánta.

- Gyere le hozzánk, ember. Simogass meg minket, hagyd, hogy mi is megsimogathassunk. Megmutatjuk neked a fogunk és a szőrünk gyönyöreit. - A patkányember a combján lévő szőrzetbe mélyesztette a karmait. Ez a figyelmemet a patkányember lába közé terelte, aztán elfordítottam a tekintetem az arcomat elöntötte a forróság. Elpirultam. A kurva életbe!

A hangom majdnem szilárd volt:

- Ezzel akarsz mély benyomást tenni rám? - kérdeztem.

A patkányember egy pillanatra megdermedt, majd vicsorogni kezdett:

- Hozzátok ide!

Remek, Anita, hergeld csak. Utalj arra, hogy a cucca kissé méreten aluli. A patkányember sziszegő nevetésétől kirázott a hideg:

- Ma éjjel jót fogunk mulatni. Én aztán tudom.

Az óriáspatkányok fölmásztak a lépcsőn, az irhájuk alatt megfeszültek az izmaik, a bajszuk ajkár a drót, ide-oda mozgott. A hátam az ajtó deszkájának préseltem, és a földre csúsztam.

- Ne, könyörgök, ne - a hangom magas volt és rémült, utáltam.

- Ilyen hamar megtörtél, de kár - mondta a patkányember.

A két óriási patkány már szinte rám vetette magát. Az ajtónak feszítettem a hátam, fölhúztam a térdem, a sarkam megvettem, lábfej pipál, Egy karmos ujj ért a lábszáramhoz, összerendeztem, de kivártam. Sikerülnie kellett. Könyörgöm,

istenem, ne engedd, hogy megsebesítsenek. Patkánybajusz sepert végig az arcomon, szőrös súly nehezedett rám.

Előrerúgtam, páros lábbal találtam el a patkányt. Az a hátsó lábaira emelkedett, és hátratántorodott. Ide-oda dülöngélt, és csapkodott a farkával. Előrevetődtem, és mellbe vágtam. A patkány átbukfencezett a lépcső peremén.

A másik, patkány lekuporodott, torkából mély morgás tört elő. Láttam, ahogy megfeszülnek az izmai, aztán fél térdre ereszkedtem, és megtámaszkodtam. Ha akkor ugrik rám, amikor állok, leesem a lépcsőn. Csak pár centire voltam a szélétől.

A patkány ugrott. A földre vágtam magam, és oldalra gördültem. A lábamat és a fél kezemet a meleg testbe mélyesztettem, és arrébb segítettem. A patkány elzúgott fölöttem, és eltűnt a szemem előtt. Hallottam rémült visitását, ahogy zuhant. Aztán a súlyos puffanást. Elégedett lehettem. Azt azért nem hittem, hogy akár egyikük is megdöglött volna. De ez volt a legtöbb, amit tenni tudtam.

Fölálltam, a hátamat ismét az ajtónak vetve. A patkányember már nem mosolygott. Én viszont rámosolyogtam, édesen, legszebb angyali mosolyommal. Láthatólag nem tetszett neki.

Aztán egy sima mozdulatot tett, mintha szét akarná választani a levegőt. A kisebb patkányok intését követve előreözönlöttek. A sok szőrös kis test barnán fortyogó masszaként kúszott fölfelé a lépcsőn.

Egypárat elkaphatok, de az összeset nem. Ha a patkányember úgy akarja, elevenen falnak fel, egyik kis piros falat a másik után.

A lábamnál tülekedő, veszekedő patkányözőn. Apró testek csapódtak a csizmámhoz. Egyikük kinyújtózott, hogy elérje a csizmám szárának szegélyét. Lerúgtam magamról a patkányt. Visitva zuhant le a lépcsőről.

Az óriáspatkányok arrébb vonszolták egyik sebesült társukat.

Az nem mozgott. A másik, amelyiket ledobtam a lépcsőről, sántított.

Egy patkány fölugrott, és a blúzomba akasztotta a karmait. Ott csüngött, a karma beleakadt az anyagba. A súlya a mellemre nehezedett. A hátánál fogva ragadtam meg. Fogak hatoltak a kezembe, aztán összezárultak, szétmorzsolva a bőrt és kiharapva a csontot. Fölüvöltöttem és el akartam hajítani a patkányt. Az úgy himhálózott a kezemen, mint valami ocsmány fülbevaló. Bundáján csorgott a vérem. Aztán egy másik ugrott a blúzomra.

A patkányember mosolygott.

Egy újabb mászott az arcom felé. Megfogtam a farkát, és letéptem magamról. Felkiáltottam:

- Félsz személyesen idejönni? Félsz tőlem? - A hangom vékony volt a rémülettől, de kimondtam. - A haverjaid gajra mentek abban, amit re meg se mersz csinálni! Ez a helyzet? Ez?

Az óriáspatkányok rám bámultak, majd a főnökükre. A patkányember rájuk sandított:

- Én nem félek egy embertől!

- Akkor gyere föl te magad, és kapj el, ha tudsz! - A patkány egy vérsugár kíséretében elszakadt a kezemtől. A hüvelyk- és a mutatóujjam között szétrepedt a hús.

A kisebb patkányok tétováztak, vadul néztek körbe. Az egyikük éppen félúton volt a farmerem szárán. Az is a földre pottyant.

- Én nem félek.

- Bizonyítsd be - a hangom valamivel szilárdabbnak tűnt, körülbelül mint egy kilencévesé, az eddigi öt helyett.

Az óriáspatkányok a vezérükre bámultak, figyelmes, bíráló, várakozó tekintettel. A főpatkány ismét azt a levegőt hasító mozdulatot tette, csak visszafelé. A patkányok fölvisítottak és a hátsó lábukra álltak, mintha nem tudnák elhinni, mi történik, de

aztán elkezdtek lefelé özönlteni a lépcsőn, ugyanarra, amerről jöttek.

Nekitámaszkodtam az ajtónak, remegő lábbal, megharapott kezemet a mellemhez szorítva. A patkányember lassan kúszni kezdett a lépcsőn fölfelé. Könnyedén mozgott nyúlánk lábán és párnás mancsain, erős, karmos ujja a köbe vajt.

Az ilyen állatemberek gyorsabbak és erősebbek a közönséges embernél. Semmi trükk, semmi bűvészmutatvány, egyszerűen csak jobbak. Ezt a patkányembert nem tudom majd úgy meglepni, mint az elsőt. Kétkedtem abban, hogy eléggé feldühíthetem ahhoz, hogy bekattanjon, de míg éltem, reméltem. Sebesült voltam, fegyvertelen, az ellenség pedig túlerőben. Ha nem tudom elérni, hogy hibázzon, nagy szarban vagyok.

A patkányember megnyalta a fogát.

- Friss vér - mondta. Aztán hangosan beleszippantott a levegőbe. - Bűzlesz a félelemtől, ember. Vér és félelem, vacsora szagát érzem. - A nyelve elővillant. Nevetett rajtam.

Ép kezemet a hátam mögé csúszttattam, mintha odanyúlnék valamiért: - Gyere közelebb, hímpatkány, és meglátjuk, mennyire ízlik az ezüst.

A patkányember tétovázott, dermedten, félig a legfölső lépcsőre kuporodva.

- Nincs nálad ezüst.

- Akarsz az életedre fogadni?

A patkányember karmos keze összekulcsolódott. Az egyik óriáspatkány visított valamit. A főpatkány rávicsorgott idefentről:

- Nem félek!

Ha tovább hergelik a többiek, a blöfföm nem jön be.

- Láttad, mit műveltem a haverjaiddal. Azt fegyver nélkül tettem - a hangom mély volt és magabiztos. De jó nekem.

A patkányember nagy, lakkfekete szeme sarkából figyelt engem. Szőre úgy csillogott a fáklyafényben, mintha frissen

mosta volna. Aztán egy kis szökkenéssel a lépcsőfordulóban termett, épp csak hogy ne tudjam elérni.

- Még sose láttam szőke patkányt - közöltem. Bármilyen jó, ha betölti a csendet, bármilyen, ami visszatartja őt az utolsó lépéstől. Jean-Claude biztos nemsokára értem jön. Ekkor hirtelen, félig fuldokolva elnevettem magam.

A patkányember megdermedt és rám bámult.

- Mit röhögsz - a hangjában épp csak egy kis bizonytalanság érződött. Jó.

- Épp abban reménykedtem, hogy a vámpírok hamarosan eljönnek érrom, és megmentenek. El kell ismerned, hogy ez vicces.

Ő láthatólag nem tartorna annak. Rengetegen nem értik a humorom. Ha egy kicsivel bizonytalanabb vagyok, azt gondoltam volna, hogy nem jók a vicceim. Na nem.

A kezemet megmozgattam a hátam mögött, még mindig azt színélve, hogy kés van benne. Az egyik óriáspatkány fölvisített, és ez még nekem is gúnyosan hangzott. A patkányember nem élte volna túl, hogy becsaptam. Én esetleg azt nem élném túl, ha nem csapom be. A legtöbb ember lefagy vagy pánikba esik, ha patkányemberrel találkozik. Nekem volt időm hozzászokni a gondolatához. Nem fogok felszívódni a pusztá érintésétől. Egyetlen lehetséges mód volt rá, hogy megmeneküljek. Ha tévedek, a patkányember megöl. A gyomrom liftezni kezdett, nagyot kellett nyelnem. Inkább halott leszek, mint szőrös. Ha a főpatkány megtámad, legjobb, ha minél előbb, megöl. A szörnyállatok közül nem a patkányt választottam volna legszívesebben. Ha balszerencsések vagyunk, a legkisebb karcolás is megfertőzhet.

Ha gyors vagyok és szerencsés, eljutok egy kórházba, és kikezelnek. Mint a veszettségéből. Természetesen néha segített az oltás, néha épp' az változtatta szörnyre a beteget.

A főpatkány hosszú farkát karmos mancsai közé tekerte.

- Még egyszer se kapott el szörny?

Nem tudtam eldönteni, hogy a szexről beszél-e vagy a vacsoráról. Egyik se hangzott túl kellemesen. Ez az állat begerjeszti magát, összeszedi a bátorságát, aztán ha már fölkészült, jön, hogy elkapjon. De én azt akartam, hogy akkor jöjjön, amikor én fölkészültem.

A szex mellett döntöttem, és így válaszoltam:

- Nincsenek meg hozzá az eszközeid, hímpatkány.

A patkányember megdermedt, mancsával végigsimított a saját testén, karommal fésülgette a bundáját.

- Meglátjuk, kinek mije van, ember.

- Szerinted ez az egyetlen módja a szexnek? Hogy ráerőszakolod magad valakire? Vagy emberként is olyan ronda vagy, mint most?

A patkányember rám sziszegett, vicsorgó szájjal, minden foga látszott. Nyüszítéssel kevert morgás szakadt ki a testéből, egyszerre volt magas és mély. Soha nem hallottam még ehhez hasonlót. A hang emelkedett és ereszkedett, és erőszakos, sziszegő felhangokkal töltötte be a szobát. A patkányember válla összegörnyedt.

Visszafojtottam a lélegzetem. Most beszóltam neki. Majd eldől, hogy beválik-e tervem, vagy megölnek. A patkány elrugaszkodott. Lebuktam a földre, de ő készült rá. Elképzelhetetlen sebességgel ugrott rám, vicsorogva, a karmával felém kapott, és belevisített az arcomba.

A mellkasomhoz húztam a lábam, különben rám mászott volna. Az egyik karmos mancsát a térdemre téve szét akarta feszíteni a lábam. Átöleltem a térdem, hogy visszaverjem őt. Olyan volt, mintha egy száguldó acéltömb ellen küzdenék. A patkány ismét felvisített, magasan, sziszegve, a nyála rám záporozott. A szörny letérdelt, hogy így jobb szögől nyomhassa le a combom. Teljes erőből kifelé rúgtam. Ő észrevette, és megpróbált visszakozni, de mindkét lábam az ő

két lába között landolt. A becsapódás erejétől a patkány fölemelkedett térdelő helyzetéből, majd a lépcsőfordulóba zuhant, karma a követ kaparta. A patkányember magas, nyüszítő, hörgő hangot adott ki magából. Úgy tűnt, nem kap rendesen levegőt.

Az alagútból egy másik patkányember rontott elő, és mindenütt patkányok nyüzsögtek, visítva és cincogva. Csak ültem a lépcsőfordulóban, a lehető legtávolabb a tekergőző szőke patkánytól. Az új patkányemberre meredtem, fáradtságot éreztem és dühöt.

A kurva életbe, működnie kellett volna. A rossziúk nem kaphattak erősítést, ha amúgy is egymagam voltam ellenük.

Ennek a példánynak feketr volt a szőre, teljesen szénfekete. Enyhén hajlított hátsó lábán levágott szárú farmert viselt. Simán, egész testéből mozgott..

A szívem majd' kiugrott a torkomon. Úgy vert. Libabőrös lettem a rajtam mászkáló apró testek emlékeitől. A kezem lüktetett, ahol a patkány megharapott. Most szét fognak tépni.

- Jean-Claude!

A patkányok barna áradata eltakarodott a lépcső környékéről is. Éles visongással berohantak az alagútba. Csak bámultam.

Az óriáspatkányok a jövevény felé sziszegtek, orrukkal és mancsukkal a kimúlt óriáspatkányra mutattak.

- Önvédelemből tette. Mit csináltatok?- a patkányember hangja mély volt, csak a szavak végén vált elmosódottá. Ha becsuktam volna a szemem, akár emberé is lehetett volna.

De nem csuktam be a szemem. Az óriáspatkányok elvonultak, maguk után vonszolva a továbbra is öntudatlan haverjukat. Nem halt meg, de csúnyán megsérült. Ahogy a többiek eltűntek az alagútban, az óriáspatkányok egyike visszanézett rám. Üres, fekete tekintete fájdalmas élményeket ígért, ha újra összetalálkoznánk valaha.

A szőke patkányember abbahagyta a tekergőzést, és nagyon

csöndben feküdt, lihegve, karját maga köré fonva. A jövevény megszólalt:

- Mondtam már, hogy soha ne gyere ide.

Az első patkányember erőlködött, hogy fölüljön. Láthatólag fájt neki a mozgás.

- A gazda hívott, és én engedelmeskedtem.

- Én vagyok a királyod. Nekem engedelmeskedsz - a fekete bundás patkány fölfelé indult a lépcsőn, farkával dühösen csapkodott, majdnem mint egy macska.

Fölkelt, és a hátamat az ajtónak vetettem, ki tudja, hányadszorra aznap éjjel.

A sebesült patkányember azt mondta:

- Csak addig vagy a királyunk, amíg meg nem halsz. Ha ellenszegülsz a gazdának, hamar meg fogsz halni. Ő hatalmas, sokkal hatalmasabb, mint te. - A szőke hangja még mindig gyenge volt és nagyon vékony, de már kezdett rendbejönni. A harag tette.

A patkánykirály előreszökkent, mozgó fekete folt. Leverte a lábáról a másik patkányembert, kissé behajlított könyökkel tartotta a grabancát, úgy, hogy annak a levegőben kalimpált a lába. Aztán az arcába hajolt:

- Én vagyok a királyod, és te engedelmeskedni fogsz nekem, különben megöllek.

Karmos keze a szőke patkány torkába vájt, amíg az fulladozva vergődni nem kezdett. Aztán a patkánykirály lelökte a szőkét a lépcsőn. Az szinte rongyként bukdácsolva zuhant le.

A lépcső aljából lihegő, sajgó kupacként heverve bámult ránk. A szeméből egy egész máglya lángra lobbantására elegendő gyűlölet süttött.

- Jól van? - kérdezte a jövevény.

Beletelt egy percbe, mire rájöttem, hogy hozzám beszél. Bólintottam. Szemmel láthatólag meg voltam mentve; nem mintha szükségem lett volna rá. Hát persze, hogy nem volt.

- Köszönöm.

- Nem azért jöttem, hogy magát megmentsem - válaszolta a patkánykirály.- Csak

megtiltottam a népemnek, hogy a vámpíroknak vadásszon. Ezért jöttem.

- Hát, tudom, hol a helyem: valamivel egy bolha fölött. Mindenesetre köszönöm. Bármi is volt a szándéka.

A patkánykirály bólintott:

- Szívesen.

A bal felkarján észrevettem egy égési sebet. Durva kidolgozású korona volt. Valaki megbélyegezte őt.

- Nem lenne egyszerűbb koronát és jogart hordani?

A patkánykirály lepillantott a karjára, aztán patkánymódra elmosolyodott, kimutatva a foga fehérjét.

- Így mindkét kezem szabad.

A szemébe néztem, hogy megtudjam, szórakozik-e velem, de nem tudtam kitalálni. Így próbáljunk olvasni egy patkányarcban.

- Mit akarnak magával a s vámpírok? - kérdezte ő.

- Azt akarják, hogy nekik dolgozzam.

- Tegye meg. Ha nem teszi, bántani fogják.

- Ahogy magát is bántani fogják, ha távol tartja tőlük a patkányokat?

A patkánykirály vállat vont, kelletlen mozdulattal:

- Níkolaos azt hiszi, ő a patkányok királynője, mert magához tudja szólítani őket. Viszont mi nem egyszerűen patkányok vagyunk, hanem emberek, és van választásunk. Nekem legalábbis.

- Tegye mrg, amit akar, és nem fogja bántani - mondtam.

Ismét a patkánymosoly.

- Adni adok tanácsot, de a kapottat nem mindig fogadom e1.

- Én sem - feleltem.

A patkánykirály a szeme sarkából rám bámult, aztán az ajtó

felé fordult: - Jönnek.

Tudtam, kikről beszél. A buli véget ért. Jönnek a vámpírok. A patkánykirály leszökölt a lépcsőn, és összevakarta a lepottyant szőke patkányt. Láthatólag minden erőfeszítés nélkül a vállára dobta a testet, aztán eltűnt, berohant az alagútba, gyorsan, olyan gyorsan, mint egy meglepett egér a konyhai lámpa fényében. Csak egy sötét folt.

Kopogó lépteket hallottam a folyosón közeledni, és félreálltam az ajtóból. Az ajtó kinyílt, és Theresa állt a lépcső tetején. Lebámult rám és az üres cellára, csípőre tett kézzel, összeszorított szájjal.

- Hol vannak?

Föltartottam véres kezemet:

- Eljártszották a szerepket, aztán elmentek.

- Nem lett volna szabad elmenniük - mondta Theresa. A vámpírnő bosszús hangon felmordult. - Az a patkánykirály volt, ugye?

Én vállat vontam:

- Elmentek. Nem tudom, miért.

- Milyen nyugodt vagy, milyen bátor, Nem ijesztettek meg a patkányok?

Ismét vállat vontam. Ami egyszer bevált, ahhoz érdemes ragaszkodni.

- Nem lett volna szabad vért ontaniuk - Theresa rám meredt.

- Csak nem fogsz alakot váltani a következő teliholdkor? - A hangjából kíváncsiság érződött. És aki kíváncsi, hamar megöregszik. Még talán ők is.

- Nem - közöltem, ennyiben hagyva a dolgot. Semmi magyarázkodás. Ha tényleg magyarázatot akart volna, csak a falhoz kellett volna csapnia engem, és azonnal elmondom neki, amit csak akar. Ő még bele sem izzadt volna. De persze, Aubrey már büntetésben volt, mert bántott egem.

A vámpírnő szeme összeszűkülte, ahogy méregetett engem:

- A patkányoknak meg kellett volna félemlíteniük téged, halottkeltő. Nem úgy tűnik, mintha...

- Lehet, hogy nem ijedek meg, olyan könnyen - erőfeszítés nélkül voltam képes a szemébe nézni. Csak szemek. Semmi több.

Theresa hirtelen rám vigyorgott, kivillantva a szemfogait.

- Nikolaos majd talál valamit, ami megfélemlít téged, halottkeltő. Hiszen a félelem hatalom. - Az utolsó szót úgy lehelte, mintha attól tartana, esetleg túl hangosan mondja ki.

Mitől félnek a vámpírok? Talán kihegyezett karók és fokhagyma képe kísérti őket, vagy vannak ennél rosszabb dolgok is? Hogyan lehet megijeszteni a hullákat?

- Indulj el előttem, halottkeltő. Menj, és találkozz a gazdáddal.

- Theresa, neked talán nem gazdád Nikolaos?

A vámpírnő kifejezéstelen arccal bámult rám, mintha az előbbi nevetése csak illúzió lett volna. A tekintete hideg és sötét. Még a patkányok szemében is több élet volt.

- Mielőtt véget ér ez az éjszaka, Nikolaos lesz mindenki gazdája.

Megráztam a fejem:

- Nem hiszem.

- Jean-Claude ereje ostobává tett.

- Nem - válaszoltam -, nem ez az oka.

- Hát akkor micsoda, halandó?

- Az, hogy inkább meghalok, minthogy egy vámpír talpnyalója legyenek.

Theresa sosem pislogott; most is csak bólintott, lassan.

- Lehet, hogy teljesül a kívánságod.

A tarkómon égnek állt a haj. Bár álltam a tekintetét, a gonoszságnak mégiscsak volt egyfajta kisugárzása. Egy nyakszirtet borzoló, torokszorító érzés, amitől görcsbe rándul az ember gyomra. Már embereknél is éreztem ezt. Nem kell a

gonoszsághoz élőhalottá válni. De az határozottan segít.

Elindultam a vámpírnő előtt. Theresa csizmájának kopogására a folyosó éles visszhanggal felelt. Talán csak a saját félelmem beszélt belökni, de mintha jégkocka csúszott volna le a gerincem mentén. Úgy éreztem, a vámpírnő folyamatosan engem néz.

A terem hatalmas volt, akár egy raktár, de a fal masszív, szilárd sziklából épült. Egyre vártam Lugosi Bélát, hogy pelerinében végigsöpörjön a vendég mellett. De az, ami az egyik falnál ült, majdnem ilyen jó volt.

Halálakor körülbelül tizenkét-tizenhárom éves lehetett. Apró, félig fejlett mellek sejlettek hosszú, könnyű ruhája alatt. A ruha halványkék volt, és tüzesen hatott a kislány bőrének tökéletes fehérségéhez, képest. A gyerek már életében is sápadt lehetett, vámpírként kísérteties. Az a fajra tejfölszőke, amely a gyerekekre jellemző, mielőtt bebarnul a hajuk. Ez már soha nem barnulhat be.

Nikolaos faragott fatrónuson ült. A lába nem ért le a földre.

Egy hímnemű vámpír lépett elő, és a trón karfájára támaszkodott. Bőre különös, barnás elefántcsont árnyalatú volt. A vámpír áthajolt a karfán, és Nikolaus fülébe sugdosott.

A kislány elnevette magát, csengettűhangan. Bájos, kiszámított hang. Theresa odament a kislányhoz, a trón mögé állt, és kezével barázdát húzott a hosszú, tejfölszőke hajba.

Egy halandó férfi ment a trón jobb oldalához. Hátát a falnak támasztotta, keze ökölbe szorítva az oldala mellett. Egyenesen előrebámult, arca kifejezéstelen volt, gerince merev. Csaknem teljesen kopasz volt, az arca keskeny, a szeme barna. A legtöbb férfinak nem áll jól, ha kopasz. De ő jól nézett ki így. Jóképű, de azt sugározta, hogy ezzel nem nagyon törődik. Katonának gondoltam, bár nem tudom, miért.

Egy másik férfi jött elő, és Theresának dőlt. Fövenyszőke haját rövidre vágatta. Az arci furcsa, nem szép, de nem is csúnya. Olyan arc, amit nem felejt el az ember. Olyan arc, ami megszépülhet, ha valaki elég sokáig nézi. A szeme fakó zöld színben játszott.

Bár nem volt vámpír, talán mégis korai volt embernek

nevezni.

Legutoljára Jean-Claude jött, és a trón bal oldalára állt. Nem ért hozzá senkihez, és bár ott állt mellettük, úgy látszott, nem hozzájuk tartozik.

- No - mondtam -, most már csak a Drakula filmzenéje kell, és kész is vagyunk.

Nikolaos beszédhangja is, mint a nevetése, magas és ártatlan volt. Kitervelt ártatlanság.

- Azt hiszed, vicces vagy, ugye?

Vállat vontam:

- Néha rám jön.

A kislány rám mosolygott. Nem látszott a szemfoga. Olyan emberinek tűnt, a

szeme pajkosan csillogott, az arca gömbölyded és kedves. Nézd, milyen veszélytelen vagyok, csak egy aranyos kis kölyök. Rendben.

A fekete bőrű vámpír ismét Nikolaos fülébe súgott. Ő föl kacagott, olyan kristály tisztán, hogy palackozni lehetett volna.

- Ez a nevetés természetedből fakad, vagy gyakoroltad? Nem. Tuti, hogy gyakoroltad.

Jean-Claude arca megrándult. Nem voltam biztos benne, hogy mit nem akar: nevetni vagy összevonni a szemöldökét. Talán ezt is, azt is. Van, akiből ilyen hatást váltok ki.

A nevetés kifakult Nikolaos nagyon emberi arcából, aztán már csak a szeme villogott- Abban a villogó tekintetben nem volt semmi vidámság. A macska néz így a madárra.

Nikolaos hangja minden szó végén megemelkedett. Shirley Temple affektált így.

- Te vagy nagyon bátor vagy, vagy nagyon hülye.

- Ehhez a hanghoz gödröcskés arc illene.

Jean-Claude közbeszólt, lágyan:

- Én a hülyére szavazok.

Rápillantottam, aztán vissza a hátborzongató bandára.

- Fáradt vagyok, sebesült, dühös és ijedt. Szeretném, ha véget érne a műsor, és rátérnénk az üzletre.

- Kezdem érteni, miért vesztette el Aubrey az önuralmát - Nikolaos hangja száraz volt, humortalan. Az affektálása elolvadt, akár a jég.

- Tudod, hány éves vagyok?

Rámeredtem, és megráztam a fejem.

- Mintha azt mondtad volna, hogy ügyes, Jean-Claude - Nikolaos úgy ejtette ki a nevét, mint aki haragszik.

- Az is.

- Akkor mondd meg, hány éves vagyok - Nikolaos hangja fagyos volt, egy haragos felnőtt hangja.

- Nem tudom megmondani. Nem tudom, miért, de nem tudom megmondani.

- Hány éves Theresa?

A fekete hajú vámpírnőre bámultam, földidézve az elméje súlyát. Theresa kinevetett.

- Száz éves, talán százötven, nem több.

Nikolaos arca kifürkészhetetlennek tűnt, mint a faragott márvány. Azt kérdezte:

- Hogyhogy csak ennyi?

- Ennyinek érzem.

- Érzed?

- Az agyamban érzem... az ereje nagyságát - Mindig gyűlöltem hangosan elmagyarázni ezt a részt. Misztikusan hangzott. Pedig nem az. Úgy ismerem a vámpírokat, ahogy mások a lovakat vagy az autókat. Értettem hozzá. Tapasztalatból. De úgy véltem, Nikolaos nem örülne, ha egy lóhoz vagy egy autóhoz hasonlítanám, tehát befogtam a számat. Na tessék, mégse vagyok hülye.

- Nézz rám, halandó. Nézz a szemembe - Nikolaos hangja még mindig nyájas volt, híján Jean-Claude parancsoló

erejének.

Jézusom, még hogy nézzek a szemébe. Az ember azt várná, hogy a város fővámírhoz ennél eredetibb is tud lenni. Ezt persze nem mondtam ki hangosan. Nikolaos szeme kék volt vagy szürke, vagy ilyen is, olyan is. A tekintete súlyként nehezedett rám. Szinte azt vártam, hogy ha fölnyújtom a kezem, arrébb tudom nyomni. Még soha nem találkoztam ilyen erős tekintettel.

De képes voltam a szemébe nézni. Valahogy sejtettem, hogy nem így kéne történnie.

A Nikolaos jobbán álló katona rám nézett, mintha végre valami érdekeset is csináltam volna.

Nikolaos felállt. Kicsit előbbre lépett a trónjától. Legfeljebb a kulcscsontomig ért volna, vagyis nevezhetjük alacsonynak. Egy pillanatra megállt, légiesen és bájosan, akár egy festmény. Az életnek nyoma sem volt benne, csak finom vonalaknak és gondosan választott színeknek.

Mozdulatlanul állt, aztán megnyitotta előttem az elméjét. Mintha csak egy lepecsételt ajtót tárt volna ki. Az elméje összecsapott az én elmémmel, és megtántorodtam. Késként hasítottak belém a gondolatai, acélhegyű álmok.. Nikolaos elméjének tűnékeny darabkái táncoltak a fejemben; fájt és megbénított az érintésük.

Térdeltem, és nem emlékeztem, hogy mikor estem el. Fáztam, nagyon fáztam. Semmim sem maradt. Jelentéktelen voltam ehhez az elméhez képest. Hogyan hihettem magam vele egyenlőnek? Hogyan tehetnék mást, mint hogy csúszva-mászva könyörgök a bocsánatáért? Tűrhetetlenül tiszteltelen voltam vele.

Négykézláb kúszni kezdtem Nikolaos felé. Úgy tűnt, ezt kell tennem. A bocsánatáért kellett esedeznem. Szükségem volt rá. Hogyan közelíthetnék meg másképp

egy istennőt, mint térden csúszva?

Nem. Valami nem volt rendben. De mi? Kérnem kell az

istennőt, hagy bocsásson meg nekem. Imádnom kell őt, meg kell tennem, amit csak kíván. Nem. Nem.

- Nem - suttogtam. - Nem.

- Gyere hozzám, gyermekem - a hangja olyan volt, mint hosszú tél után a tavasz. Megnyitotta a bensőm. Melegséget, otthont adott nekem.

Nikolaos kinyújtotta felém két sápadt karját. Az istennő megölel engem. Csodálatos. Miért henteregtem még mindig a padlón? Miért nem rohantam hozzá?

- Nem - csaptam a kezemmel a kövezetre. Fájt, de nem eléggé - Nem! - vertem az öklömet a kőhöz. Az egész karom beleremegett, aztán megbénult. - NEM!- Újra és újra a sziklába vertem az öklömet, míg ki nem serkedt a vérem. A fájdalom éles volt, valódi volt, az enyém volt. Felsikoltottam: - Tűnj el az agyamból! Te kurvai!

Összegömbölyödtem a kövezeten, zihálva, kezemet a hasamhoz húzva. A szívem a torkomban dobogott. Alig kaptam tőle levegőt. Tisztán, élesen áradt szét bennem a harag. Nikolaos elméjének utolsó árnyékát is elűzte tőlem.

Felpillantottam rá. Harag, és azon túl rettegés. Nikolaos úgy zúdult át az agyamon, mint az óceán egy kagylón, betöltött és kiürített. Talán meg kell őriznie ahhoz, hogy megtörjön engem, de ha akarta, képes volt erre is. És én semmit nem tudtam csinálni, hogy megvédjem magam.

Nikolaos lebámult rám, és felkacagott, azzal a csodálatos, csilingelő kacagással.

- Nahát, találtunk valamit, amiről a halottkeltő is fél. Bizony - a hangja dallamos és kellemes volt.- Ismét a kis menyasszony.

Nikolaos letérdelt elém, a térde alá hajtva az égszínkéék ruhát. Igazi hölgy. Derékban kissé meghajolt, hogy a szemem közé nézzen:

- Hány éves vagyok, halottkeltő?

A sokk most jött ki rajtam, reszketni kezdtem. A fogam úgy

vacogott, mintha mindjárt halálra fagnék, és talán így is volt. A hangom, a fogaim és a rángatózó állkapcsom közül préselődött elő.

- Ezer - mondtam - Vagy több.

- Igazad volt, Jean-Claude. Tényleg ügyes - Nikolaos szinte az arcomba nyomta az arcár. Szerettem volna ellökni, de még inkább szerettem volna, ha nem ér hozzám.

Nikolaos megint kacagott, magas hangon, féktelenül, szívfacsaróan tisztán. Ha nem vagyok annyira rosszul, ráüvöltök vagy az arcába köpök.

- Jól van, halottkeltő, értjük egymást. Megteszed, amit akarunk, vagy lehámozom rólad az eszedet, mint a hagyma héját - lehelne az arcomba Nikolaos, hangját suttogóra fogva. Gyermeki suttogás volt, némi kuncogó éllel. - Elhiszed, hogy képes vagyok rá, ugye?

Elhiszem.

Le akartam köpni azt a sima, sápadt arcot, de féltem, mit tenne akkor velem Nikolaos. Az arcomon lassan végiggördült egy verejtékcsepp. Bármit hajlandó lettem volna megígérni neki, csak ne érjen hozzám soha többé. Nikolaosnak nem volt szüksége arra, hogy hipnotizáljon, csak meg kellett rémítenie. A félelem fog irányítani. Erre számított Nikolaos. De ezt én nem engedhettem.

- Vidd... már... innen a... pofád - mondtam.

Nikolaos nevetett. A lehelete langyos volt és mentaillatú. Mentolos cukorka. De a tiszta, modern illat alatt, nagyon halványan a friss tér szaka érződött. Öreg halál. Fiatal gyilkosság.

Már nem vacogtam. Ezt mondtam neki:

- Vérszagú a szád.

A kislány hátrébb ugrott, az egyik kezét a szája elé kapta. Olyan emberi mozdulat volt, hogy elnevettem magam. Nikolaos ruhája az arcomat súrolta, miközben fölkelt. Az egyik apró, cipellős láb mellbe rúgott.

Az ütés erejétől hátrabukfenceztem, éles fájdalom, fulladás. Azon az éjszakán már másodszorra nem kaptam levegőt. Hason feküdtem, kinyújtózva, levegő után kapkodva, a kint nyeldekelve. Nem hallottam, hogy eltört volna a valamim. Pedig valamimnek el kellett volna törnie.

Egy hang dübörgött fölöttem, szinte perzselt:

- Vigyétek el innen, mielőtt én ölöm meg.

A kín éles nyilallássá szelődött. A lenyelt levegő perzselt. A mellkasom összezsugorodott, mintha forró ólmot nyeltem volna.

- Maradj, ahol vagy, Jean.

Jean-Claude megtorpant, félúton a fal és énközöttem. Nikolaos apró, sápadt keze egyetlen intésével megálljt parancsolt neki.

- Hallasz engem, halottkeltő?

- Igen - a hangom elfulladt. Nem volt elég levegőm a beszédhez.

- Eltörtem valamid? - A kislány hangja madárként szárnyalt föl.

Köhögtem, próbáltam megköszörülni a torkomat, de fájt. Átöleltem a mellkasomat, míg a fájdalom el nem halványult.

- Nem.

- Kár. De úgy sejtem, ez lelassította volna az eseményeket, vagy hasznavehetetlenné váltál volna a számunkra. Úgy tűnt, Nikolaos az utóbbit még lehetségesnek tekinti. Vajon mit tettek volna velem, ha eltörik valamim? Nem akartam tudni.

- A rendőrség csak négy vámpírgyilkosságról tud. Ezeken kívül még hat történt.

Óvatosan levegőt vettem:

- Miért nem jelentitek be a rendőrségen?

- Édes kis halottkeltőm, sokan vannak köztünk, akik nem bíznak az emberi törvényekben. Tudjuk, mennyire egyenlően bánt az emberi igazságszolgáltatás a halhatatlanokkal. Nikolaos ismer elmosolyodott, ismét csak a gödröcske hiányzott az arcáról. - Jean-Claude az ötödik leghatalmasabb vámpír volt a városban. Most a harmadik.

Nikolaosra meredtem, várva, hogy nevéssen, hogy azt mondja, csak viccelt. Ő tovább mosolygott, pontosan ugyanazzal a mosollyal, akár egy viaszbab. Hülyét akarnak csinálni belőlem?

- Valami megölt két vámpírmestert? Akik erősebbek voltak, mint - nyelnem kellett, mielőtt folytattam - Jean-Claude?

Nikolans mosolya szélesebb lett, szemfoga jól kivehetően elővillant.

- Gyorsan átláttad a helyzetet. El kell ismernem. És talán ez enyhíti majd Jean-Claude büntetését is. Ő :ajánlott téged nekünk, tudtad?

Megráztam a fejem, és Jean-Claude-ra pillantottam. Meg se mozdult, még csak nem is lélegzett. Csak a szemét fordította felém. Sötétkék volt, mint az éjféli, és lázasan csillogott. Még mindig nem evett azóta. Miért nem engedte Nikolaos?

- Miért kap büntetést Jean-Claude?

- Aggódsz érte? - kérdezte Nikolaos, hangjában színlelt meglepetéssel. - Ej, ej, ej, hát nem haragszol rá, amiért belerángatott téged?

Egy pillanatra Jean-Claude-ra meredtem. Akkor rájöttem, mit látok a tekintetében. Félelmet. Félt Nikolaostól. Tudtam, ha létezik valaki, akire számíthatok ebben a teremben, az ő. A félelem jobban összeköt, mint a szeretet vagy, akár a gyűlölet, és jóval gyorsabban működik.

- Nem - feleltem Nikolaosnak.

- Nem, nem - Nikolaos szétcincálta a szót, gyerekes hangsúllyal. - Jól van. - A hangja hirtelen mélyebb lett, felnőtt, sült belőle a harag. - Kapsz tőlünk egy ajándékot, halottkeltő. A második gyilkosságnak volt egy tanúja. Láta Lucast meghalni. Ő majd mindent elmond neked, ugye, Zachary? - Nikolaos rámosolygott a fővenyszőke férfirra.

Zachary bólintott. Megkerülte a trónszéket, és mélyen meghajolt előttem. Az ajka túl vékony volt az arcához képest, a mosolya ferde. Mégis, a jeges zöld tekintete megragadom. Már láttam valahol az arcát, de hol?

Zachary egy kis ajtóhoz lépett. Azelőtt nem vettem észre azt az ajtót. Bár a fáklyák reszkető árnyékában bújt meg, mégis észre kellett volna vennem. Nikolaosra sandítottam, ő pedig bólintott, ajkát mosolyra húzva.

A tudtom nélkül elrejtette előlem az ajtót. Megpróbáltam fölkelni, két kézzel támaszkodva.

Hiba volt. Nyögtem, és olyan fürgén álltam talpra, amennyire csak mertem. A kezem már lüktetett a sok horzsolás és karmolás miatt. Ha megérem a reggelt, szószerint be leszek

gyulladva.

Zachary, mint a bűvész a függönyt, lendületes mozdulattal fölrántotta az ajtót. Az ajtóban egy ember állt. Egy menedzseröltöny maradványait viselte. Vékony alkata volt, csak középtájon vastagodott meg egy kicsit; túl sok sör, túl kevés testmozgás. Harminc körül lehetett.

- Gyere - szólt rá Zachary,

A férfi bejött a szobába. A szeme elkerekedett a félelemtől. Kisujján gyűrű csillant meg a fáklya fényében. A pasasnak rettegés- és hullaszaga volt. Még látszom, hogy le van sülve a bőre, és a szeme sem száradt be. Sokkal inkább embernek lehetett nézni, mint bármely vámpírt a teremben, pedig a pasas halottabb volt bármelyiküknél. Csak idő kérdése az egész. Halottakat támasztok föl pénzért. Látásból fölismertem, hogy zombi.

- Emlékszel Nikolaosra? - kérdezte Zachary.

A zombi emberszeme tágra nyílt, az arcából kifutott a szín. A rohadt életbe, teljesen embernek tűnt.

- Igen.

- Válaszolni fogsz Nikolaos kérdéseire, megértetted?

- Megértettem - a zombi összeráncolta a homlokát, mintha csak összpontosítana valamire; valamire, amire nem egészen emlékezett.

- Azelőtt nem akart válaszolni a kérdéseinkre. Ugye? - kérdezte Nikolaos.

A zombi megrázta a fejét, tekintetét egyfajta rettegő izgalommal a kislányra függesztve. Így nézhet a madár a kígyóra.

- Meg is kínoztuk, de borzasztó makacs volt. Aztán, mielőtt folytathattuk volna a dolgunk, felakasztotta magát. Igazán, el kellett volna vennünk tőle a deréksziját - Nikolaos hangjából bosszúság érződött.

- Én... felakasztottam magam? Nem értem. Én... - meredt rá

a zombi. - Nem is tudja? - kérdeztem én.

Zachary elmosolyodott:

- Nem tudja. Hát nem csodálatos? Tudod, milyen nehéz valakit annyira emberivé tenni, hogy elfelejtse: ő már halott.

Tudtam. Ez azt jelentette, hogy valakinek nagyon nagy hatalma van. Zachary úgy bámulta a zavarodott zombit, mint valami műalkotást. Jó drágát. - Te támasztottad fel? - faggattam.

Nikolaos azt kérdezte tőlem:

- Hát nem ismersz fel egy másik halottkeltőt? - aztán nevetett, könnyedén, mint a távoli csengettyűszó a szélben.

Zachary arcára pillantottam. Ő rám szegezte a tekintetét, próbált engem az emlékezetébe vésni. Az arra üres volt, bár az egyik szeme alatt meg-megrándult egy izom. Düh? Félelem? Aztán ismét rám mosolygott, ragyogó mosollyal. Megint rám tört a felismerés érzése.

- Tedd fel a kérdésedet, Nikolaos. Most már felelnie kell.

- Ez igaz?- kérdezne tőlem váratlanul Nikolaos.

Haboztam; meglepett, hogy hozzám fordul.

- Igen - válaszoltam végül.

- Ki ölte meg Lucast, a vámpírt?

A zombi Nikolaosra bámult, arca összefacsarodott. A lélegzete nyugtalan volt és túl szapora.

- Miért nem felel nekem?

- Túl bonyolult a kérdés - magyarázta Zachary, - Lehet, hogy nem emlékszil, kicsoda Lucas.

- Akkor te fogod kikérdezni, és elvárom tőle, hogy válaszoljon

- Nikolaos hangjából fenyegetés süttött.

Zachary színpadias mozdulattal megfordult, karját széttárta.

- Hölgyem és uraim, íme az élőhalott! - kiáltotta és vigyorgott a saját viccén. Rajta kívül más még csak el sem mosolyodott. Én sem értettem a viccet.

_ Láttad, hogy meggyilkolnak egy vámpírt?

A zombi bólintott.

- Igen.

- Hogyan ölték meg?

- A szívét kitépték, a fejét levágták - a zombi hangját cérnávékonnyá tette a rettegés.

- Ki tépte ki a szívét?

A zombi rázni kezdte a fejét, sebes, rángatózó mozdulatokkal:

- Nem tudom, nem tudom.

- Kérdezd meg, mi ölte meg a vámpírt - szoltam közbe.

Zachary dühös pillantást lövellt félém. A szeme üvegesen zöld volt. Az arcán kidudorodtak a csontok. A harag pergamennel bevont csontvázsoborral változtatta. - Ez az én zombim, és az én ügyem!

- Zachary - szólt rá Nikolaos.

A férfi gépies mozdulattal Nikolaos felé fordult.

- Ez jó kérdés. Ésszerű kérdés - Nikolaos hangja mély volt és nyugodt. De senki nem dőlt be neki. A pokol biztos tele van ilyen hangokkal. Mindegyik halálos, de mind olyan ésszerű.

- Kérdezd meg tőle, Zachary.

Zachary visszafordult a zombihoz, kezét ökölbe szorítva. Nem értettem, honnét van ez a harag.

- Mi ölte meg a vámpírt?

- Nem értem - a zombi hangjából pánik csendült ki.

- Miféle teremtmény tépte ki a szívét? Egy halandó?

- Nem.

- Egy másik vámpír?

- Nem.

Hát ezért nem használhatók bírósági tárgyaláson tanúként a zombik. Kézen fogva kell őket vezetni, hogy választ kapjunk tőlük.

Erre jönnek az ügyvédek, hogy rávezetjük a tanút. Ami igaz is, de ez nem jelenti azt, hogy a zombi hazudik.

- Akkor mi ölte meg a vámpírt?

Ismét fejrázás, jobbra, balra, jobbra, balra. A zombi kinyitotta a száját, de nem jött ki belőle hang. Mintha félrenyelte volna a szavakat, mintha valaki papírt nyomott volna le a torkán.

- Nem tudom!!!

- Mi az, hogy nem tudod?! - Zachary ráüvöltött, és belevágott a zombi arcába. A zombi védekezően a feje fölé kapta a karját.

- Meg... fogod... nekem... mondani! - Minden egyes szót egy pofon kísért.

A zombi térdre esett, és sírásban tört ki.

- Nem tudom!!!

- Felelj, te rohadék!- Zachary belerúgott a zombiba, az pedig, egy kupacban a földre hemperedett.

- Állj! - léptem közelebb. - Állj!

Zachary még egyszer utoljára bele rúgott a zombiba, majd nekem támadt.

- Ez az én zombim! Azt csinállok vele, amit akarok!

- Valamikor emberi lény volt. Ennél több tiszteletet érdemel - térdeltem le a síró zombi mellé. Éreztem, hogy Zachary fölém tornyosul.

Nikolaos rászólt:

- Hagyd békén a lányt. Egyelőre.

Zachary úgy állt ott a hátam mögött, mint egy nyomasztó, haragos árnyék. Megérintettem a zombi karját. Az összerezett.

- Semmi baj. Nem foglak bántani - mondtam.

Nem foglak bántani. A pasas megölte magát, hogy megszabaduljon. De még a sír sem adott neki elég menedéket. Tegnap még azt mondtam volna: nincs halottkeltő, aki ilyen célból támasztana fel valakit. A világ néha rosszabb annál, mint amiről tudni akarok.

Le kellett fejtenem a zombi kezét az arcáról, majd fölemelni a fejét, hogy rám nézzen. Nekem az első pillantás is elég volt. A

zombi fekete szeme elképzelhetetlenül tágra nyílt, tele rettegéssel. A szájából vékony nyálcsík szivárgott.

Megcsóváltam a fejem, majd felálltam.

- Megtörted.

- Meg én. Egy rohadt zombi sem csinálhat hülyét belőlem.

Válaszolni fog a kérdésekre.

Megperdültem, hogy a férfi dühös szemébe nézzek:

- Nem érted? Megtörted az elméjét.

- A zombiknak nincs is elméjük!

-Valóban nincs. Csupán annak az emlékét őrzik, hogy mik voltak azelőtt. És azt is csak rövid ideig. Ha jól bánysz velük, képesek a személyiségüket megőrizni, egy hétig, vagy talán még tovább, de ez... - A zombira mutattam, aztán Nikolaoshoz fordultam: - A rossz bánásmód fölgyorsítja a folyamatot. Egy sokk pedig elpusztítja.

- Mit mondasz, halottkeltő?

- Ez a szadista - böktek egy ujjal Zachary felé - elpusztította a zombi elméjét. Többé már nem felel a kérdésekre. Senkinek, soha többé.

Nikolaos fakó viharra vált. A szeme akár a kék üveg. Szavai csendesesen fölperzselték a szobát:

- Te arrogáns... - Remegés futott végig a testén, cipellős lábától a hosszú, tejfölszőke hajáig. Vártam, mikor kap lángra a trónus a haragjától.

A düh lehántotta róla a gyermeki álcát. Fehér pergamen-bőre a csontokra feszült. Karmos, begörbített ujjai a levegőt markolászták. Aztán fél kezével a szék karfájába vájt. A fa nyikorgott, majd széttört. A reccsenése visszhangzott a kőfalak közt. Nikolaos hangja égette a bőrünket:

- Takarodj innen, mielőtt megöllek. Vidd magaddal a nőt is, kísérd vissza épségben a kocsijához. Még egy mulasztás, legyen az bármilyen kicsike, kitépem a gégéd, és a gyermekeim a véred záporában fognak fürödni.

Nagyon érzékletes, kissé túl drámai, de nagyon érzékletes. Ezt nem mondtam ki hangosan. Mi több, el is állt a lélegzetem. Egyetlen mozdulat is felkeltheti Nikolaos figyelmét. De csak az kell, hogy bocsánatot kérjünk tőle.

Ezt, úgy tűnik, Zachary is megérezte. Meghajolt, tekintetét le sem véve Nikolaos arcáról. Majd egy szó nélkül sarkon fordult, és az alacsony ajtó felé indult. Lépte nem volt sietős, mintha a halálos tekintet nem is égetne lyukat a hátába. Zachary az ajtónyílásban megállt, és intett, mint aki ki akar engem tessékeltetni az ajtón. Jean-Claudera pillantottam, még mindig ott állt, ahol Nikolaos hagyta őt. Catherine biztonságáról nem is kérdeztem meg Nikolaost, nem volt rá lehetőség. A dolgok túl gyorsan történtek. Kinyitottam a szám, talán Jean-Claude rájött, mit akarok.

Jean-Claude karcsú, sápadt keze egyetlen intésével elnémított. A kefe olyan fehérnek tűnt, mint az ingén a csipke. A szeme kék tűzzel telt meg. Váratlanul halálra sápadt arca körül lobogott a hosszú fekete haj. Ember mivolta lefoszlott róla. A hatalma tűzként futott át rajtam, a karomon égnek állt tőle a szőr. Átöleltem magam, és rábámultam a lényre, aki azelőtt Jean-Claude volt.

- Rohanj! - üvöltött rám, a hangja belém hasított. Szinte a vérem is kiontotta. Tétováztam, de aztán észrevettem Nikolaost. A levegőben lebegett, lassan emelkedve. Pókhálószerű haja a koponyája körül táncolt. Aztán Nikolaos felemelte egyik karmos kezét. A csontok és az erek összeszorultak elefántcsont bőre alatt.

Jean-Claude megpördült, karmos kéz csapott félém. Valamitől a falnak vágódtam, sőt filig az ajtón kívülre kerültem. Zachary elkapta a karom, és a küszöbön túlra rántott.

Kitéptem magam a kezéből. Az ajtó becsapódott az orrom előtt.

- Édes Jézusom - suttoztam.

Zachary már a szűk lépcső alján volt, hogy kivezessen. Felém nyújtotta a kezét. Az arca fénylett az izzadságtól.

- Kérlek. - a keze úgy mozdult felém, mint egy vergődő madár.

Az ajtó alól bűz szivárgott. Rothadó holttestek szaga. A felpuffedt testek, a felrepedt, napon puhuló bőr, a megalvadt, néma erekben rothadó vér szaga. Befogtam a szám, és elhátráltam.

Istenem - suttogta Zachary. Fél kezével eltakarta az orrát és a száját, a másikat még mindig felém nyújtotta.

Nem vettem tudomást a kezéről, de felzárkóztam melléje a lépcsőn. Zachary kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de akkor megnyikordult az ajtó. Azután megremegett a fa, dübörögve, mintha hatalmas szél rontana neki. Az ajtó alól szél süvített. A hajam viharos szélben úszott. Pár lépést hátráltunk fölfelé a lépcsőn, mialatt a súlyos faajtót olyan vihar rázta-tépte, amely nem lehetett ott. Vihar a teremben? A szélviharba a rothadó hús émelyítő szaga vegyült. Egymásra néztünk. Abban a pillanatban fölismertük, hogy ketten vagyunk ellenük, illene a dolog ellen. Megfordultunk, és mintha drót kötne össze, futásnak eredtünk.

Nem lehetett vihar az ajtó mögött. Nem jöhetett onnan szél, nem üzhetett minket felfelé a keskeny kő lépcsőfokon. Nem voltak rothadó hullák a teremben. Vagy mégis? Istenem, nem akartam tudni. Nem akartam tudni.

Robbanás söpört végig a lépcsőn. A szele úgy döntött fel minket, mint a játékszereket. Az ajtó felrobbant. Négykézláb próbáltam elmenekülni, csak el innen. Zachary föltápáskodott és fél karomnál fogva engem is talpra rángatott. Rohantunk.

Vonítás hallatszott mögöttünk, de nem láttunk semmit. Bömbölt mögöttünk szélvihar. A hajam az arcomba repült, és elvakított. Zachary keze megragadta az enyémet, és nem eresztett. A fal sima volt, a lépcső csúszós kő, semmibe nem tudtunk kapaszkodni. A lépcsőhöz lapultunk, egymásba fogódzva.

- Anita - hallottam Jean-Caude bársonyos suttogását. - Anita.

Küzdöttem a szél ellen, hogy fölnézhessek, hogy lássak, pislogva. Nem láttam semmit.

- Anita - a szél a nevemen szólított. - Anita.

Valami fölragyogott, kék tűz. Két lángoló kék pont, a viharban lebegve. Egy szempár. Jean-Claude szeme? Meghat?

kék lángocskák ereszkedtek. A szél nem érte őket. Felsikoltottam:

- Zachary! - De a hangomat elnyelte a szél bömbölése. Vajon Zachary is látta ezt, vagy meg fogok örülni?

A kék lángok egyre lejjebb és lejjebb ereszkedtek, és hirtelen ráébredtem: nem akarom, hogy hozzám érjenek, mint ahogy hirtelen arra is rájöttem, hogy pontosan ezt fogják tenni. Valami azt súgta nekem, hogy ez nagyon rossz volna.

Elszakadtam Zacharytól. Ő valamit üvöltött nekem, de a szél úgy bömbölt és csikorgott a szűk falak közt, mint egy elszabadult hullámvasút. Más nem is hallatszott. Mászni kezdtem fölfelé a lépcsőn, a szél nekem rohant, megpróbált a földre döntené. Ezen kerül nem hallatszott más, csak Jean-Claude szavai a fejemben:

- Bocsáss meg.

A kék lángocskák hirtelen az arcom előtt teremtek. A falnak lapultam, és belecsaptam a tűzbe. A kezem áthatolt a lángon. Mintha ott se lett volna.

felsikoltottam:

- Hagyj békén!

A láng beleolvadt a kezembe, aztán a szemembe, mintha ott se lettem volna. A világ kék üveggé vált, csendes semmi, kék jég. Suttogás:

- Rohanj! Rohanj!

Aztán ismét a lépcsőn ültem, és a szélbe pislogtam. Zachary engem bámult.

A szél elállt, mintha valaki megnyomott volna egy gombot. Fűlsüketítő volt a csend. A lélegzet szapora lihegésben szakadt ki belőlem. Nem volt pulzusom. Nem dobogott a szívem. Csak a lélegzetemet hallottam: túl hangos, túl rövid. Most mártudtam, mit jelent az, hogy valakinek „a félelemtől eláll a lélegzete.”

Zachary hangja a csöndben durván és túl erősen hallatszott. Azt hiszen, suttogva beszélt, de ordításnak hatott:

- Kéken világított a szemed!

- Csend - suttogtam.

Nem értettem, miért, de valakinek nem volt szabad meghallania, amit Zachary az előbb mondott, nem volt szabad megtudnia, mi történt. Az életem függött tőle. A suttogó hang már nem volt a fejemben, de a legutolsó tanácsa jó volt. Rohanj. Ez nagyon jól hangzott.

A csönd veszélyes volt. Azt jelentette, hogy a harcnak vége, tehát a győztes más dolgokra fordíthatja a figyelmét. Nem akartam e dolgok egyike lenni.

Talpra álltam, és egyik kezemet Zacharynak nyújtottam. Ő zavartan nézett, de aztán megfogta a kezem és fölkelt. Magam után húztam, és futásnak eredtem a lépcsőn fölfelé. Muszáj innen kijutnom, muszáj, vagy itt halok meg, ma éjjel, most. Ezt olyan bizonyossággal tudtam, ami nem hagyott teret a

kérdéseknek, nem hagyott időt a tétovázásra. Rohantam az életemért. Ha most Nikolaos észrevenne meghalnék. Meghálnék.

És soha nem tudnám meg, miért.

Zachary is érezhette a rettegést, vagy talán azt gondolta, tudok valamit, amit ő nem, mert velem együtt rohant. Mikor valamelyikünk megbotlott, a másik talpra rángatta, és futottunk tovább. Rohantunk, amíg csak égni nem kezdett a lábam az izomláztól, és az elfogyott levegő éles fájdalommal nem szorította össze a mellkasomat.

Hát ezért jártam kocogni, hogy kurva gyorsan fussak, ha valami üldöz. A vékonyabb combok ígérete nem ösztönzött ennyire. De ez igen: futni, ha kell, rohanni az életemért. A csend súlyos volt, szinte tapintható. Úgy tűnt, mintha fölfelé áramlana a lépcsőn, valami után kutatva. A csend úgy űzött minket, mint az előbb a szél.

Az a baj a lépcsőn futással - ha már volt valaha térd sérülésünk -, hogy nem lehet a végtelenségig bírni. Ide nekem egy vízszintes pályát, és órákig bírok futni. Küldjenek egy dombra, és görcsöt kap a térdem. Csak sajgásnak indult, de nem kellett hozzá sok idő, hogy éles, szaggató fájdalom legyen belőle. Minden egyes lépésnél belenyilallt a lábamba, míg végül az egész lábas lüktetett. A térdízületem kattogni kezdett, ahogy mozgott, tisztán hallhatóan. Ez rossz jel volt. A térdem kiugrással fenyegetett. Ha kikattan a helyéről, itt maradok bénán a lépcsőn, körülöttem a lélegző csenddel. Nikolaos megtalálna és megölne. Miért voltam ebben olyan biztos? Erre nem volt válaszom, csak tudtam, minden egyes lélegzetvételemmel tudtam. Nem szálltam szembe az érzéssel.

Lassítottam, pihentem a lépcsőn, kinyújtóztattam a combizmom. Megálltam, fölnyögtem, a rossz lábamon lüktetett az izom. Kicsit nyújtom, és mindjárt jobban érzem majd magam. A fájdalom nem fog elmúlni, ahhoz túlságosan megerőltettem a

lábam, de úgy már képes leszek járni, anélkül, hogy a térdem cserbenhagyna.

Zachary összeesett a lépcsőn, nyilvánvalóan nem egy futóbajnok. Ha nem mozog tovább, izomhúzódása lesz. Lehet, hogy ezt ő tudta is. Lehet, hogy nem érdekelte.

Nyújtott karral a falnak támaszkodtam, míg ki nem lazult a vállam. Csak egy, megszokott feladat, míg arra vártam, hogy a térdem megnyugodjon. Csak egy megszokott feladat, miközben füleltem. Mire is? Valami nehéz, csuszamlós, valami ősi, rég halott dologra.

Fönről, a lépcső tetejéről hangok. Megdermedtem, a falnak préselődve, tenyerem nyújtva a hűvös kövön. Mi jön most Mi jöhet még? Istenemre, biztos hamarosan hajnal lesz.

Zachary fölkelt, és a lépcső teteje felé fordult. Én a falnak háttal álltam, úgyhogy fölfelé és lefelé is láttam. Nem akartam, hogy valami hozzám lopakodjon alulról, míg én fölfelé nézek. A pisztolyomat akartam. Bezártam a csomagtartómba, ahol aztán kurva nagy hasznát vettem.

Épp' egy lépcsőforduló alatt álltunk. Pár alkalommal nagyon szerettem volna, ha a sarkon túlra látok. A mostani alkalom ezek egyike volt. Ruha súrlódott a köhöz, cipő csoszogott.

A férfi, aki megkerülte a sarkot, halandó volt, micsoda meglepetés! Még a nyakát sem jelölték meg. Vattafehér haját majdnem tövig borotválta. A nyakán dagadoztak az izmok. A bicepszé vastagabb a derekamnál. Igaz, a derekan elég vékony, de az ő bicepszé akkor is, hm, figyelemreméltó volt. Legalább százkilencven centi magas, és annyi zsír se volt rajta, amennyivel egy palacsintasütőt ki lehetne kenni. Szeme mint a januári égbolt, kristályos, távoli, jeges, halványkék. Előtte még nem találkoztam olyan testépítővel, aki nem szoláriumozott. Az a sok kicsattanó izom mind fehér volt, tiszta Moby Dick. Fekete, hálós izzasztópólo domborította ki masszív mellkasa minden egyes négyzetcentiméterét. Fekete bermuda lebbent dagadó

combja körül. Oldalt föl kellett hasítania a nadrág szárát, hogy a kőkemény combjára bírja húzni.

Suttogva szólaltam meg:

- Jézusom, te mennyit nyomsz?

A pasas mosolygott, szorosan összezárt szájjal. Beszéd közben is alig mozdította az ajkát, egy pillanatra sem mutatva a szemfogát:

- Négyszázat, fekvőpadon.

Halkan füttyentettem. Aztán azt mondtam, amit a pasas hallani akart:

- Figyelemreméltó.

A pasas mosolygott, vigyázva, nehogy kilátsszon a foga. Játszotta a vámpírt. Ilyen gondos alakítást rám pocsékolni! Vajon megmondjam neki, hogy ordít róla: ember ő, nem vámpír? Na nem, mert lehet, hogy kettéroppantana a combján, mint egy hasáb fát.

- Ő Winter - mutatta be Zachary. A név túl tökéletes volt ahhoz, hogy valódi legyen, akár egy világháborús filmsztár neve.

- Mi történik lent? - kérdezte Winter.

- Az úrnőnk harcol Jean-Claude-dal - tájékoztatta Zachary.

Winter mély lélegzetet vett. A szeme csak egy kicsit kerekedett el.

- Jean-Claude? - ez kérdésnek hangzott.

Zachary bólintott és elmosolyodott:

- Igen, egészen idáig kitartott.

- És te kicsoda vagy?-szegezte nekem a kérdést Winter.

Haboztam. Zachary vállat vont.

- Ő Anita Blake - jelentette ki.

Winter ekkor elvigyorodott, kimutatva rendes, normális fogsorát:

- Te vagy a Hóhér?

- Igen.

Winter fölnevetett. A nevetést visszhangzott a falak közt. A csend összeszűkült körülöttünk. A nevetés hirtelen maradt abba, Winter ajka fölött izzadságcseppek látszódtak. Ő is megérezte a csöndet, ő is félt tőle. Halkan, szinte suttogva szólalt meg, mintha a lehallgatástól félne:

- Nem vagy elég nagy, hogy te lehess a Hóhér.

Megvontam a vállam.

- Ez néha engem is csalódottá tesz.

Winter mosolygott, csaknem fölnevetett, de visszanyelte. A szeme csillogott.

- Menjünk innen - javasolta Zachary.

Egyetértettem.

- Azért küldtek, hogy nézzem meg, mi van Nikolaos-szal - vetette közbe Winter.

A csend vibrált a névtől. Winter arcán gyöngyöző izzadságcsepp gördült végig. Egy jótanács: soha ne ejtsük ki egy dühös vámpírmester nevét, ha „hallótávolságon” belül van.

- Tud ő vigyázni magára - suttogta Zachary, habár a szava így is visszhangzott.

- Neem - mondtam én.

Zachary rám meresztette a szemét, aztán vállat vont. Néha egyszerűen nem tudom magam visszafogni.

Winter rám bámult, arca olyan személytelen volt, akár a faragott márvány; csak a szeme rebbent meg. Misztér Macsó.

- Gyertek - mondta. Aztán sarkon fordult, meg se várva, hogy követjük-e. Követtük.

Bárhová követtem volna, amíg csak fölfelé megy. Csak azt tudtam, hogy semmi, egyáltalán semmi nem vihet engem újra le a lépcsőn. Legalábbis jószántamból nem. Persze, mindig van rá más mód. Winter széles hátára sandítottam. Ja, ha nem vagyunk hajlandók valamit jószántunkból megtenni, mindig van rá más mód.

A lépcső egy kocka alakú szobába torkollott. A mennyezetről villanykörte fityegett. Soha nem gondoltam volna, hogy egy gyér fényű villanykörte szép lehet, de ez az volt. Egy jel, hogy magunk mögött hagytuk a rettenet földalatti kamráját, és közeledünk a való világhoz. Haza akartam már menni.

A kőfalú szobából két ajtó vezetett ki: az egyik egyenesen előre, a másik jobbra. Az előttünk lévő ajtón át zene szűrődött be hozzánk. Hangos, vidám cirkuszi muzsika. Az ajtó kitárult, és ránk zúdult a zene. Tarka színek és több száz ember forgatagát pillantottam meg. Egy villódzó táblát: „Elvarázsolt kastély.” Egy farsangi bál kellős közepén, fedett helyen. Már Tudtam, hol vagyok. A Kárhozottak Cirkuszában.

A város legnagyobb hatalmú vámpírpai a Cirkusz alatt aludtak. Ezt érdemes volt megjegyezni.

Az ajtó lassan becsukódott, eltompítva a zenét, eltakarva a fénylő táblákat. Egy tinilány szemébe néztem, aki megkísérelt belesni az ajtó mögé. Aztán az ajtó egy kattanással bezárult.

Egy férfi támaszkodott az ajtónak. Magas volt, karcsú, és úgy volt öltözve, mint egy szerencsevadász valami kaszinóhajóról. Kabátja királyi bíbor, gallérján és a gombolás mentén csipke, fekete pantalló és csizma. Arcát széles karimájú kalap árnyékolta be, aranyszínű maszkja csak a száját és az állát hagyta szabadon. Az arany álarc mögül sötét szerepár meredt rám.

A férfi nyelve végigfutott az ajkán és a fogain: tépőfogak, vámpír. Hogy ez miért nem lepett meg engem?

- Félttem, hogy már nem látlak többé, Hóhér - szólalt meg a vámpír, vaskos, déli kiejtéssel.

Winter kettőnk közé állt. A vámpír röhögött, telt, ugató hangon:

- Ez az izompacsirta azt hiszi, megvédhet téged. Széttépjem,

hogy bebizonyítsam, téved?

- Erre nem lesz szükség - közöltem. Zachary mellém lépett.

- Megismered a hangom? - kérdezte tőlem a vámpír.

Megráztam a fejem.

- Már két éve. Míg ez az ügy elő nem került, nem is tudtam, hogy te vagy a Hóhér. Azt hittem, meghaltál.

- Nem ugorhatnánk a végére? Ki vagy, és mit akarsz?

- Olyan buzgó, olyan türelmetlen, olyan emberi - emelte fel a vámpír kesztyűs kezét, és levette a kalapját. Rövid, aranylóbarna haj keretezte az aranymaszkot.

- Ezt ne csináld, kérlek - figyelmeztette Zachary. - Az úrnő megparancsolta nekem, hogy kísérjem a nőt biztonságban az autójához.

- Miattam a haja szála sem fog meggörbülni. Legalábbis ma éjjel.

A kesztyűs kezek fölemelték a maszkot. A vámpír arcának bal oldalát, mintha megolvadt volna, sebhelyek és kráterek borították. Csak barna szene volt ép és élénk a fehéres rózsaszín szövet gyűrűjében. A sav okoz ilyen mart sebeket. Ezt kivételesen nem sav okozta. Hanem szenteltvíz.

Emlékeztem, hogyan szegezett a földhöz a testével. A foga a karomat marcangolta, míg megpróbáltam távol tartani őt a torkomtól. A csontom tisztán, élesen reccsent, ahol kettéharapta. Sikoltoztam. A keze hátranyomta a fejemet. Aztán lendületet vett a támadáshoz. Tehetetlen voltam. Nem találta el a nyakam, soha nem tudtam meg, miért. A foga a kulcscsontomba mélyedt, kettéroppantotta. Úgy, lefetyelte föl a véretem, mint macska a tejszínt. A rám nehezedő teste alatt feküdtem, és hallgattam, ahogy issza a vérem. A törött csontok még nem fájtak. A sokk miatt. Már semmim se fájt, nem féltem. Haldokolni kezdtem.

De kinyújtottam a kezem, és a fűben valami simára bukkantam: üveg. Egy üvegcsé szenteltvíz, amit a félig ember

szolgák kiszórtak a táskámból. A vámpír nem is nézett rám. Az arcát a sebhez nyomta. A nyelve az általa vájt lyukban kalandozott. A foga végigkarcolta a csupasz csontot, én pedig felüvöltem.

A vámpír a vállam gödrébe röhögött, röhögött, miközben megölt engem. Fölpattintottam az üvegce tetejét, és leöntöttem a vámpír arcát. A húsa bugyborékol. A bőre sistergett és fortyogott. Ott térdelt fölöttem, a kezét az arcára szorította és ordított.

Azt hittem, benn rekedt a házban, mikor az leégett. Akartam, kívántam a halálát. Nem akartam emlékezni rá, magamba fojtottam. És most itt állt, valóra vált a legkedvesebb rémálmom.

- Mi az, semmi rémült sikoly? Nem is akad el a lélegzeted a félelemtől? Csalódtam benned, Hóhér. Meg se csodálsz a saját kezed munkáját:

Hangom fojtottan csengett:

- Azt hittem, meghaltál.

- Hát, most már tudod, hogy más a helyzet. És én is tudom rólad, hogy élsz. Milyen meghitt.

A vámpír elmosolyodott, sebhelyes arcának izmai féloldalra húzták, grimasszá torzították a mosolyár. Van, amit még a vámpírok sem tudnak meggyógyítani.

- Az örökkévalóság, Hóhér, ilyen az örökkévalóság - simított végig a vámpír kesztyűs kezével a sebhelyeken.

- Mit akarsz?

- Légy csak bátor, kislány, annyira bátor, amennyire csak szeretnél. Érzem, hogy félsz. Látni akarom a sebeket, amiket neked okoztam, látni akarom, emlékszel-e még rám, ahogy én is rád.

- Emlékszem rád.

- A sebeket, kislány, a sebeket mutasd.

- Megmutatom a sebeket. És aztán? - Aztán hazamész, vagy ahová csak akarsz. Az úrnő szigorúan elrendelte, hogy, nem

szabad bántani téged, míg el nem végzed nekünk a munkádat.

- És aztán?

A vámpír megint mosolygott, szélesen, kimutatva csillogó fogsorát.

- Aztán becserkészlek, és megfizetek neked ezért - érintette meg az arcát. - Gyerünk, kislány, ne légy szégyenlős, már mindenedet láttam. Megkóstoltam a véred. Mutasd meg nekem a sebhelyeket, és a kigyúrt fiúnak nem kell megdöglennie, hogy bebizonyítsa az erejét.

Rápillantottam Winterre. Két ökle keresztben a mellkasán. A gerince szinte vibrált a feszültségtől. A vámpírnak igaza volt: Winter meghalna, csak hogy bizonyítson. Blúzom felhasadt ujját a könyököm fölé löktem. Dimbes-dombos sebhelyek díszítették a könyököm hajlatát. Sebek csorogtak le a hajlatból, folyadékszerűen, kanyarogva, kiömölve a karom külső részére. Az alkarom belső felén a maradék szabad helyet a kereszt formájú sebhely foglalta el.

- Nem hittére volna, hogy még használni fogod valaha ezt a karodat, azok után, ahogy én megtépáztam.

- A fizikoterápia csodálatos dolog.

- Én rajtam viszont már semmilyen fizikoterápia nem segít.

- Hát nem - válaszoltam. A blúzomról hiányzott a legfelső gomb. Még egyet kigomboltam, és széthúztam a blúzt, hogy megmutassam a kulcscsontomat. Sebhelyek árkolták, újabb sebhelyek kúsztak föléje. Fürdőruhában igazán jól mutatott.

- Jó - nyugtázta a vámpír. - Érzem, hogy kiver a hideg verejték, ha rám gondolsz, kicsi lány. Reméltem, hogy ugyanúgy, kísértelek téged, ahogy te is kísérsz engem.

- Azért, tudod, van egy különbség.

- Micsoda?

- Te megpróbáltál megölni engem. Én magamat védtem.

- És miért jöttél a házunkba? Hogy karót döfj a szívünkbe. Azért jöttél a házunkba, hogy megülj minket. Mi nem

vadásztunk rád.

- Huszonhárom másik emberre viszont vadásztatok. Ez nagyon sok. A bandátokat meg kellett állítani.

- És ki nevezett ki téged Istenné? Ki tett a hóhérunkká?

Mély lélegzetet vettem. Egyenletes volt, nem szaggatott. Kapok egy piros pontot érte.

- A rendőrség - feleltem.

- Pfuj - a vámpír a padlóra köpött. Nagyon szimpatikus. - Igazán keményen dolgozol, kislány. Megtalálod a gyilkost, aztán ők végeznek vele.

- Most már elmehetek?

- Mindenképp. Ma éjjel biztonságban vagy, mert az úrnő így parancsolta, de ez meg fog változni.

Zachary megszólalt

- Az oldalajtón menjünk ki.

Szinte hátrálva haladt, szemmel tartva a vámpírt, ahogy kifelé mentünk. Winter lemaradt, fedezte a hátunkat. Idióta.

Zachary kinyitotta az ajtót. Az éjszaka nyúlós és fülledt volt. Arcomba csapott a nyári szél, nyirkosan, gyönyörűn.

A vámpír utánam szólt:

- Emlékezz Valentine nevére, mert még hallani fogsz rólam.

Zachary és én kísértünk az ajtón. Az becsapódott mögöttünk. Kívül nem volt rajta kilincs, nem lehetett kinyitni. Jegy a célállomásig, kifelé. A kifelé pont jól hangzott. Elindultunk.

- Van puskád ezüstgolyókkal? - faggatott Zachary.

- Van.

- A helyedben én ezentúl magammal hordanám.

- Az ezüstgolyó nem öli meg.

- De lelassítja.

- Le.

Pár percig csendben sétáltunk. Úgy tűnt, mintha körénk óvakodna, és kíváncsi, ragacsos ujjai közé fogna bennünket a

meleg nyári éjszaka.

- Nekem géppisztolyra van szükségem.

Zachary rám nézett:

- Nap mint nap egy géppisztolyt fogsz magaddal cipelni?

- Ha lefűrészelem a csövét, befér egy kabát alá.

- A Missouri-parton a nyár kellős közepén elolvadnál. Mért nem rögtön géppuska vagy lángszóró, ha már elkezdted?

- A géppuskának túl nagy a szórása. Ártatlan embereket is eltalálhatsz vele. A lángszóró túl duci. És macerás is.

Zachary megállított, a kezét a vállamra téve:

- Te már használtál ezelőtt lángszórót vámpírok ellen?

- Nem, de már láttam ilyen.

- Te jó ég - Zachary egy pillanatra a levegőbe bámult, majd megkérdezte: - És ment?

- Mint a karikacsapás de azért macerás volt. Leégette körülöttünk a házat. Úgy gondoltam, ez azért egy kicsit extrém.

- Azt elhiszem.

Ismét elindultunk.

- Biztos gyűlölöd a vámpírokat - folytatta Zachary.

- Nem gyűlölöm.

- Akkor miért öldösöd őket?

- Mert ez a munkára, és mert jól csinálom.

Befordultunk az egyik sarkon, és megláttam a parkolót, ahol az autómát hagytam. Úgy tűnt, mintha napokkal ezelőtt hagytam volna itt. Az óráim szerint csak pár órája. Egy kicsit olyan érzés volt, mint a repülőbetegség, de időzónák helyett itt eseményeken repültünk át. Ha túl sok a trauma, az ember időérzéke becsavarodik.

Túl sok esemény, túl rövid idő alatt.

- Én leszek a nappali összekötőd. Ha bármire szükséged van, vagy üzenetet akarsz hagyni, itt a telefonszámom - mondta Zachary, és egy gyufásdobozt nyomott a markomba.

A gyufásdobozra pillantottam. Fekete háttér előtt vérvörös

felirat: Kárhozottak Cirkusza. Zsebre vágтам a dobott.

A pisztolyom ott feküdt a csomagtartómban. Belebújtam a válltartóba, nem törődve azzal, hogy nem volt zakóm, ami elfedje. Bár a közszemlére tett pisztoly elég figyelemfelkeltő, a legtöbb ember békén hagy vele. Gyakran még futásnak is erednek, megtisztítva az utat. Ez rendkívül kényelmessé teszi az üldözéseket.

Zachary megvárta, míg beülök a kocsiba. Fakó szemébe néztem, és bevallottam:

- Félek tőlük. Természetes emberi tulajdonság, hogy elpusztítsuk azt, amitől félünk.

- A legtöbb ember azzal tölti az életét, hogy menekül az elől, amitől fél. Te vadászol rájuk. Ez kész örület.

Ebben volt igazság. Becsuktam a kocsiajtót, és otthagytam őt állni a fülledt sötétségben. Föltámasztom a halottakat, és örök nyugalomra helyezem a halhatatlanokat. Ez volt a munkám. Ez voltam én. Ha elkezdtem volna kételkedni az indítékaimban, többé nem öltem volna vámpírt. Ilyen egyszerű. Ma nem kezdtem kételkedni az indítékaimban, vagyis még mindig én voltam a vámpírvadász, illetve az, aminek a vámpírok neveztek. Én voltam a Hóhér.

A hajnal úgy siklott át az égen, mint egy fényes függöny. Az Esthajnalcsillag gyémántszilánkként tündökölt az akadálytalanul áramló fényben.

Két napkeltét láttam két nap alatt. Kezdttem morcosnak érezni magam. Már csak azt kellett volna eldöntennem, kire legyek mérges, és mit tegyek ellene. Per pillanat kizárólag aludni akartam. A többi várhat, várnia kell. Egész idáig órákon át hajtott a félelem, az adrenalin és a csökönység. Az autó csendjében kezeltem átérezni a saját testem. Nem volt egy vidám dolog.

Fájt, ha fogtam a kormányt, fájt, ha elfordítottam. Reméltem, hogy a kezemen a véres horzsolások nem néznek ki rosszabbul, mint amilyenek valójában. Az egész testen el volt gémberevedve. A horzsolásokat mindenki alábecsüli. Pedig fájnak. És még jobban fognak fájni, ha alszom rájuk egyet. Semmi sem fogható ahhoz, mint amikor egy derekas verés után reggel fölébredünk. Olyan, mint egy, az egész testre kiterjedő másnaposság.

A házunk folyosóján csend honolt. A légkondicionáló surrogva lehelt a csendbe. Szinte éreztem, hogy alszanak az emberek az ajtók mögött. Késztetést éreztem, hogy a fületem az egyik ajtóra szorítsam, hátha meghallom a szomszédaim szuszogását. Micsoda csend. A napfelkelte utáni első óra a legmagányosabb. Ez annak az ideje, amikor egyedül lehetünk, és élvezhetjük a csöndet.

Csak a hajnali három óra csöndesebb, de én nem rajongok a hajnali három óráért.

A lakáskulcs már a kezemben volt, majdnem hozná is ért az zárhoz, amikor rádöbbsentem, hogy az ajtó nyitva van. Csak résnyire nyitva, majdnem zárva, de mégsem. Az ajtó jobb oldalára léptem, és háttal a falnak lapultam. Vajon meghallották

a kulcscsörgést? Ki van odabent? Az adrenalin úgy keringett bennem, mint a jófajta pezsgő. Éberem figyeltem minden egyes árnyékot, a fény esését is. A testemriadókészültségben volt, de imádkoztam Istenhez, hogy erre ne legyen szükség.

Előhúztam a puskám, a hátamat megvetettem a falban. És most? A lakásból egy hang se hallatszott. Talán vámpírok jöttek, bár már szinte teljesen megvirradt. Mégse lehettek vámpírok. Ki más törne be a lakásomba? Mély lélegzetet vettem, aztán kifújtam. Nem tudom. Halvány fogalmam se volt. Az ember azt gondolná, hozzászoktam ahhoz, hogy nem tudom, mi folyik körülöttem, de egyáltalán nem így van. Csak morcos leszek tőle, és kicsit ijedt.

Több választásom is volt. Mehetek, és hívhatom a rendőrséget, nem rossz lehetőség. De mit tudnak tenni ők, amit én nem, azon túl, hogy besétálnak és helyettem öletik meg magukat? Ez elfogadhatatlan volt. Vagy várhatok a folyosón, amíg az

illető föl nem húzza macát. Ez eltarthat egy darabig, és lehet, hogy üres a lakás. Eléggé hülyén éreztem volna magam, ha órákig állok ott kint, a puskát az üres lakásra szegezve. Fáradt voltam, le akartam feküdni. A kurva életbe!

Be is mehetek, lövöldözve. Na nem. Be is lökhetem az ajtót, a földre vághatom magam, hogy bárkit lelőhessek odabent. Ha fegyver van nála. Ha van egyáltalán bent valaki.

A legokosabb az lett volna, ha kivárom őket, de fáradt voltam. Az adrenalin áramát elnyomta a túl sok lehetőség okozta bizonytalanság. Van egy pont, amikor az ember egyszerűen belefárad. Kétkedtem, hogy tovább tudnék itt várakozni a légkondicionált csöndben. Nem aludtam volna el állva, de a gondolata megfordult a fejemben. És egy órán belül fölébrednének, előjönnének a szomszédaim, és talán a tegyeverek keresztútjében rekednének. Elfogadhatatlan. Jöjjön, aminek jönnie kell, most.

Ezt eldöntöttem. Jó. Semmi nem mossa olyan tisztára az agyat, mint a félelem. A lehető legtávolabb hátráltam, és átmentem az ajtó előtt, rászégezve a pisztolyomat. Aztán a bal oldali fal mellett az ajtó sarkához lopóztam. Az ajtó befelé nyílt. Csak be kellett lökni, hogy az előszobafalnak csapódjon; egyszerű. Rendben.

Fél térdre kuporodtam, a vállam begömböltve, mintha úgy be tudnám húzni a nyakamat, mint egy teknősbéka. Biztos voltam benne, hogy ha rám lönek, a lövés mellmagasságból jön majd. Így lekuporodva, messze a mellmagasság alatt voltam.

Bal kézzel betaszítottam az ajtót, és a küszöbre vetettem magam. Ment, mint a karikacsapás. A pisztolyom a rosszfű mellére célzott. Csak éppen ő már rég föltette a kezét, és mosolygott rám.

- Ne lőj - kérte. - Én vagyok az, Edward.

Ott térdeltem és csak bámultam rá, forró áradatként öntött el a düh.

- Te szemét! Tudtad, hogy itt vagyok kint!

Edward összekulcsolta az ujjait.

- Meghallottam a kulcsokat.

Talpra álltam, és végigpásztáztam a szobát. Edward a fehér kárposztos karosszékemet az ajtóval szembe állította. Máshoz, úgy tűnt, nem nyúlt.

- Biztosíthatlak, Anita, hogy egyedül vagyok.

- Azt el is hiszem. Miért nem szóltál ki nekem?

- Látni akartam, hogy még mindig jó vagy-e. Elsöpörhettelek volna, mikor az ajtó előtt bénáztál helyesen csörgő kulcsaiddal.

Becsaptam és bezártam magam mögött az ajtót, habár igazság szerint, a lakásomban Edwarddal, talán nagyobb biztonságban lettem volna, ha inkább kizárom magam. Nem volt egy impozáns férfi, sem túl félelmetes annak, aki nem ismerte őt. Százhetven centi volt, vékony, szőke, kék szemű, elbűvölő. De számomra, a Hóhér számára, ő maga volt a Halál.

Ő volt az, aki a lángszórót használta.

Már dolgoztam vele azelőtt, és az ég a tanú rá, mennyire éreztem magam biztonságban vele. Nagyobb tűzereje volt, mint Rambónak, csak éppen egy kicsit gondatlan volt, ami az ártatlan szemlélőket illeti. Bérgyilkosként kezdte. Összesen ennyit tudott róla a rendőrség. Azt hiszem, az emberölés már nem volt számára kunszt, ezért áttért a vámpírokra és a vérfarkasokra. Azt is tudtam róla, hogy ha eljön az idő, amikor már kifizetődőbb lenne neki, hogy megöljön, mint hogy a barátom legyen, megtenné. Edwardnak nem volt lelkiismerete. Ez tette tökéletes gyilkossá.

- Egész kurva éjjel fent voltam, Edward. Nincs hangulatom a játékaidhoz.

- Mennyire sérültél le?

Vállat vontam, és fölrántottam a szemöldököm:

- Főleg horzsolásaim vannak, a kezem begyulladt. Tűrhetően vagyok.

- Az éjszakás titkárotok azt mondta, leánybúcsún vagy - vigyorgott rám Edward, a szeme csillogott. - Jó kis buli lehetett...

- Összefutottam egy vámpírral, talán ismered.

Edward fölvolta szőke szemöldökét, ajkát némán összecsiszította.

- Emlékszel a házra, amit majdnem a földre égettél? - folytattam.

- Kábé két éve volt. Megöltünk hat vámpírt és két halandó szolgát.

Megkerültem Edwardot, és lerogytam a kanapéra.

- Egyet elszalasztottunk.

- Nem szalasztottunk - Edward hangja nagyon precízen csengett. Edward ilyenkor volt a legveszélyesebb.

Ránéztem a gondosan nyírt tarkójára.

- Erről az egyről hidd el nekem, Edward. Kurva kevés

hiányzott ahhoz ma éjjel, hogy megöljön engem.

EZ egy részigazság volt, más néven hazugság. Ha a vámpírok nem akarták, hogy szóljak a rendőrségnek, azt egészen biztosan nem akarták, hogy a Halálnak szóljak. Edward sokkal nagyobb veszélyt jelentett számukra, mint a rendőrség.

- Melyik volt az? - kérdezte ő.

- Amelyik majdnem darabokra tépett engem. Valentine-nak mondja magát. Még mindig rajta vannak a savas sebek, amiket nekem köszönhet.

- Szenteltvíz?

- Ja.

Edward odaült mellém a kanapéra. A túlsó végébe, gondosan tartva a távolságot.

- Mesélj - mondta, a szemét figyelmesen az arcomra szegezve.

Félrefordítottam a tekintetem:

- Ennél többet nem nagyon tudok mondani.

- Hazudsz, Anita. Miért?

Edwardra meredtem, megint elöntött a harag. Utálom, ha hazugságon kapnak.

- A folyóparton megöltek egypár vámpírt. Mióta vagy a városban, Edward?

Ő mosolygott, bár hogy micsodán, abban nem voltam biztos.

- Nem régóta. Hallottam, hogy azt pletykálják, ma éjjel a város fővámpírjával kell találkoznod.

Nem tehettem róla. Az állam leesett. Túl nagy volt a megdöbbenésem, semhogy elrejthettem volna.

- Honnan a francból tudod ezt

Ő kecsesen vállat vont.

- Megvannak a forrásaim.

- Egy vámpír se állna veled szóba, legalábbis önszántából nem.

Ismét az a vállvonogatás, ami egyszerre jelentett mindent és semmit.

- Mit csináltál ma éjjel, Edward? - érdeklődtem.

- Mit csináltál ma éjjel, Anita?

Touché, patthelyzet, meg ilyenek.

- Akkor minek jöttél ide hozzám? Mit akarsz?

- A fővámpír tartózkodási helyét akarom tudni. A nappali szálláshelyét.

Addigra összeszedtem magam annyira, hogy az arcom semleges volt, nem árult el meglepetést.

- Honnan tudnám én azt?

- Tudod?

- Nem - közültem, és fölálltam. - Fáradt vagyok, és le akarok feküdni. Ha semmi egyéb nincs...

Ő is fölkel, még mindig mosolyogva, mint aki tudja, hogy hazudok.

- El tudsz érní. Ha esetleg rábukkansz a szükséges információra... - Edward nem fejezte be a mondatot, elindult az ajtó felé. - Edward - szoltam utána.

Edward félig visszafordult felém.

- Van lefűrészelt csövű géppisztolyod? - tettem töl a kérdést.

Edward szemöldöke ismét a magasba szaladt.

- Tudok neked szerezni - válaszolta.

- Kifizetem.

- Nem, ajándék.

- Nem mondhatom meg neked!

- De tudod?

- Edward...

- Milyen mélyen vagy benne, Anita?

- Az orromig, és nagyon gyorsan süllyedek.

- Segíthetnék.

- Tudom.

- Ha segítenék, akkor még több vámpírt ölhetnék meg?

- Lehet.

Edward rám vigyorgott, ragyogó volt és lélegzetelállító. Neki volt a legszebb, ártalmatlan jófiús vigyora. Soha nem tudtam eldönteni, hogy a mosolya valódi vagy csak egy újabb maszk. Megkérhetném az igazi Edwardot, hogy álljon fel? Valószínűleg nem.

- Szeretek vámpírra vadászni - jegyezte meg Edward. - Vegyél be engem is, ha lehet.

- Be foglak.

Edward megállt, a kezét az ajtó gombjára téve.

- Remélem, a többi forrásommal nagyobb szerencsém lesz, mint veled.

- Mi történik, ha mástól nem tudod meg a helyet?

- Hát, visszajövök.

- És?

- És te el fogod mondani, amit tudni akarok. Nemde? - Edward továbbra is vigyorgott rám, bájosan, kisfiúsan. Azt is beleértette, hogy meg fog engem kínozni, ha kell. Nagyon nyeltem.

- Adj egy pár napot, Edward, és talán megszerzem neked az infót.

- Jó. Hamarosan elhozom neked a géppisztolyt. Ha nem vagy itthon, majd a konyhaasztalon hagyom.

Nem faggattam, hogyan jut majd be, ha nem leszek itthon. Csak mosolygott vagy nevetett volna. Edward nem riadt vissza a lakatoktól.

- Köszönöm. Úgy értem, a pisztolyt.

- Részemről a szerencse, Anita. Akkor holnapig - búcsúzott Edward, aztán kilépett, és az ajtó becsukódott utána.

Nagyszerű. Vámpírok, most meg Edward. Az új nap körülbelül tizenöt perce kezdődött. Nem túl ígéretes kezdet. Bezártam az ajtót, már amennyire ez a hasznomra vált, és ágyba bújtam. A Browning második otthonában pihent, egy

megbüttykölt tokban, amelyet az ágyam fejtámlájához szíjaztam. A kereszt fémes hűvöse körülölelte a nyakam. Olyan biztonságban voltam, amennyire csak lehettem, és szinte túl fáradt ahhoz, hogy ez érdekeljen.

Még egy dolgot vittem magammal az alváshoz, egy puha játékpingvint, akit Sigmundnak hívnak. Nem túl gyakran alszom vele, csak akkor, ha előtte valaki megpróbált megölni. Mindenkinek van gyengéje. Van, aki dohányzik. Én plüsspingvineket gyűjtök. Ha nem árulod el senkinek, én se fogom.

A hatalmas kőteremben álltam, ahol azelőtt Nikolaos ült. Most csak a fa trónus volt ott, üresen, egymagában. Egyik oldalt egy koporsó feküdt a padlón. A fáklyák fénye megcsillant a politúron. Szellő lebbent át a termen. A fáklyák lángja megreszketett, és hatalmas fekete árnyakat vetett a falra. Úgy látszott, mintha az árnyékok a fénytől függetlenül mozognának. Minél tovább néztem őket, annál jobban megbizonyosodtam, hogy az árnyak túl sötétek és túl sűrűek.

A Szíven már megint a torkomban dobogott. A vér a fejemben dobolt. Nem kaptam levegőt. Aztán ráébredtem, hogy egy másik szív dobogását is hallom, akár a visszhangot.

- Jean-Claude?

- Jean-Claude - jajdultak föl magas, siránkozó hangon az árnyak is.

A koporsó mellé térdeltem, és megragadtam a fedelet. Egy darabból készült az egész, és jól megolajozott sarokvasakon mozdult felfelé. A koporsó oldalán vér ömlött végig. A vér a lábamra folyt, majd csobogva a karomig emelkedett. Sikoltottam és talpra ugrottam, vértől borítva. A vér még mindig meleg volt.

- Jean-Claude!

A vérből egy sápadt kéz nyúlt ki, megrándult, majd a koporsó széléhez verődött. Jean-Claude arca bukkant föl a felszínen. Kinyújtottam a kezem. Hallottam a fejemben a szívdobogását, de ő maga halott volt. Halott volt! A keze akár a jeges viasz. Aztán Jean-Claude szemhéja fölpattant. A holt kéz megragadta a csuklóm.

- Neee! - kiáltottam, próbálva kiszabadítani a kezem. Térdre estem az alvadó vérben, és sikoltoztam. - Eressz el!

Jean -Claude felült. Vér borította őt is. A feltér inge véres ronggyá ázott.

- Neee!

Jean-Claude maga felé húzta a karomat, és azzal együtt engem is. Szabad kezemet a koporsó oldalának feszítettem. Nem megyek vele. Nem megyek! Jean-Claude a kezem fölé hajolt, száját kitátotta, szemfogai egyre közeledtek. A szíve mennydörgött az árnyak közt.

- Jean-Claude, ne!

Ő rám emelte a tekintetét, még mielőtt lecsapott volna:

- Nem volt más választásom.

Hajából vér csöpögött az arcára, míg az véres álarccá nem vált. A karomba tépőfogak mélyedtek. Sikítottam, és arra ébredtem, hogy mereven felülök az ágyamban.

A csengő berregett. Kiugrottam az ágyból, mindent feledve. Aztán elakadt a lélegzetem. Az előző éjszakai veréshez képest túl gyorsan akartam mozogni. Mindenütt fáj, olyan helyeken is, ahol nem is sérülhettem meg. A kezem megmerevedett az alvadt vértől. Mint a reuma.

A csengő szakadatlanul berregett, mintha valaki rátenyerelt volna. Bárki is az, a nyakába ugrok, amiért felébresztett. Az XXL-es alvópólóm volt rajtam. Ez alá húzva a tegnapi farmert, fel is öltöztem.

Sigmundot, a plüsspingvint visszaraktam a többihez. A plüssállatok a túlsó falnál, az ablakfülkében gubbasztottak. Az ablakmélyedés alatt körben is pingvinek sorakoztak, mint valami dundi, bolyhos folyam.

Fáj a mozgás. Még légzés közben is szorított a mellkason. Kiordítottam:

- Jövök már!

Félúton az ajtó felé jutott eszembe, hogy ellenséges személy is lehet. Visszabaktattam a hálósobába, és magamhoz vettem a pisztolyt. Kellemetlen, görcsös érzés volt a kezem a pisztoly köré fonni. Még tegnap hajnalban meg kellett volna tisztítanom, és be kellett volna kötöznöm a kezem. Na mindegy.

Letérdeltem amögé a szék mögé, amit Edward az ajtóval szembe fordított, majd kiszóltam:

- Ki az?

- Anita, Veronica vagyok. Ma reggel állítólag együtt edzünk.

Szombat volt. Elfelejtettem. Mindig csodálkoztam, milyen egyhangú is az élet, még akkor is, ha mások éppen megpróbálnak ártani nekem. Úgy éreztem, Ronnienak tudnia kell a tegnapi éjjelről. Egy ilyen rendkívüli dolognak kihatással kéne lennie az egész életemre, de ez nem így működött. Például amikor a kórházban voltam, sínbe rakott karral, és egész testemet csövek hálózta be, a mostohaanyám arról panaszkodott, miért nem mentem még férjhez. Aggódott, hogy huszonnégy éves érett nőként vénlány maradok. Mostohaanyám, Judith nem nevezhető felvilágosult nőnek.

A családom nem viseli jól, amit csinálok, sem az általam hozott döntéseket, sem a sérüléseket. Úgyhogy, amennyire csak lehet, inkább nem vesznek tudomást róla.

A tizenhat éves mostohaöcsémet kivéve. Josh szerint klassz vagyok, király, vagy mit tudom én, milyen szót használnak rá most.

Veronica Sims más. Ő a barátnőm, és megért engem. Ronnie magándetektív. Felváltva látogatjuk egymást a kórházban.

Kinyitottam az ajtót, és beengedtem Ronnie-t, a pisztoly bémán csüngött az oldalam mellett. Ő rögtön átlátta a helyzetet, és így szólt:

- De szarul nézel ki!

Elmosolyodtam:

- Hát, legalább látszik, hogy' érzem magam.

Ronnie beljebb jött, és a sporttáskáját a szék elé pottyantotta.

- El tudod mondani, mi történt?

Nem követelés, kérdés. Ronnie megértette, hogy nem

mindent oszthatok meg veled.

- Ne haragudj, ma nem tudok veled edzeni.

- Úgy látom, már rádolgoztál, amennyire csalt bírtál. Menj, áztasd ki a kezed a mosdóban. Én majd csinálok kávé. Oké?

Bólintottam, és rögtön meg is bántant. Aszpirint! Az aszpirin most nagyon jól hangzott. Mielőtt beléptem volna a fürdőszobába, megtorpantam:

- Ronnie?

- Igen? - Veronica az apró konyhában állt, egyik kezében egy mérőedényben friss kávészemek. Százhetvenöt centi magas volt. Néha el is felejttem, milyen magas. Az emberek csodálkoznak, hogyan tudunk együtt futni. A trükkje az, hogy én határozom meg a sebességet, és utána tolom magam. Nagyon jó gyakorlat.

- Azt hiszem, van egy pár bagel a hűtőben - mondtam. - Be tudnád dobni a mikróba, némi sajttal?

Ronnie rám bámult:

- Három éve ismerlek, és most először hallak téged tíz óra előtt ételt kérni.

- Figyelj, ha túl nagy gond, felejtsük el.

- Nem gond, ezt te is tudod.

- Bocs. Fáradt vagyok.

- Menj, lásd el magad, aztán elmeséled. Oké?

- Igen.

Az áztatástól sem lett jobb a kezemnek. Olyan érzés volt, mintha lehámoznom a bőrt az ujjaimról. Aztán megszáritottam a kezem, és Neosporin kenőcsöt dörzsöltem a horzsolásokra. „Felületi fertőtlenítőszer” - állt a címkén. Mire az összes gél elfogyott, a kezem olyan lett, mint egy múmiáé, csak barnás rózsaszínben.

A hátam sötét, zúzódásos massa volt. A bordáimat ocsmány lila szín díszítette. Ezzel nem sokat tudtam kezdeni, azon kívül, hogy reméltem, hatni fog az aszpirin. Nos,

egyvalamit tehettem: moroghattam. A nyújtó gyakorlatok kilazítanak, és fájdalommentes mozgáshoz segítenek vagy valami efféléhez. A nyújtás maga felér egy kízással. Majd később megcsinálom. Először ennem kellett.

Kínzott az éhség. Általában tíz óra előtt még az evés gondolatától is rosszul vagyok. Ma reggel kívántam az ételt, szükségem volt rá. Nagyon furcsa. Talán a stressz okozta.

A bagel és az olvadó sajt illatától korogni kezdett a gyomron. A frissen főzött kávé illatára pedig föl akartam falni a kanapét.

Két bagelt és három bögre kávé töttem a fejembe, míg Ronnie velem szemben ülve az első bögre kávéját kortyolgatta. Fölpillantottam, és észrevettem, hogy engem néz. Bámult rám a szürke szemével. Így szokott nézni a gyanúsítottakra, láttam már.

- Mi az? - kérdeztem.

Ő vállat vont.

- Semmi. Fújd ki magad, és mesélj a múlt éjjelről.

Bólintottam, és már nem fájt annyira. Az aszpirin a természet adománya a modern ember számára. Mindent elmondtam Ronnie-nak, Monica telefonjától a találkozásomig Valentine-nal. Azt nem mondtam el neki, hogy mindez a Kárhozottak Cirkuszában játszódott. Ezt az infót most nagyon veszélyes volt tudni. És kihagytam a kék fényt a lépcső fölött, és Jean-Claude hangát a tejemben. Valami azt súgta, hogy ezt is veszélyes tudni. Már megtanultam bízni az ösztöneimben, úgyhogy pontosan ezt tettem most is.

Ronnie, a jótét lélek rám nézett, és megkérdezte:

- Ez minden?

- Igen - füllentettem. Könnyű volt, egy szó. Nem hiszem, hogy Ronnie bevette.

- Oké - mondta, és belekortyolt a kávéba. - Mit akarsz, mit...

- Kérdezősködj. Te bejáratos vagy a gyűlöletkeltő csoportokhoz. Mint amilyen a Halál A Vámpírokra, vagy a Liga

a Halandó Voksokért. Nézd meg, hátha közülük lehet a gyilkosságokhoz. Énnekem távol kell maradnom tőlük - itt elmosolyodtam. - Végülis a halottkeltők is az általuk utált csoportba tartoznak.

- De te vámpírokat ölsz.

- Igen, de ugyanakkor zombikat is csinálok. Ez már túl furcsa a kemény bigott magnak.

- Oké. Megnézem a HAV-ot meg a többieket. Más valami?

Végiggondoltam, aztán megráztam a tejein, már alig fáj.

- Semmi más nem jut eszembe. Csak légy nagyon óvatos. Nem akarlak úgy veszélybe sodorni, mint ahogy Catherine-t.

- Nem a te hibád volt.

- Igaz.

- Ez az egész nem a te hibád.

- Ezt majd magyarázd el Catherine-nek és a vőlegényének, ha rosszra fordulnak a dolgok.

- Anita, a rohadt életbe, ezek a szörnyetegek kihasználnak téged. Azt akarják, hogy elbátortalanodj, hogy félj, azért, hogy ellenőrizhessenek. Ha engeded, hogy a büntudat belerondítson az agyadba, meg fognak ölni.

- Nahát, Ronnie, pont ezt akartam hallani. Ha nálad ez a buzdítás, mindjárt elhagyom a mezőnyt.

- Téged nem felvidíteni kell. Hanem jól felrázni.

- Kösz, az a múlt éjjel már megvolt.

- Anita, hallgass ide - vágott közbe Ronnie. Engem bámult, a tekintete átható volt, az arcomat kutatta, hogy meglássa, tényleg figyelek-e rá. - Mindent megtettél Catherine-ért, amit csak tudtál. Azt akarom, hogy a saját túlélésedre koncentrálj. Seggig gázolsz az ellenségekben. Ne hagyd magad eltéríteni.

Igaza volt. Tedd meg, amit tudsz, és lépj tovább. Catherine most kint van a hajból, egyelőre. Ez volt a legjobb, amit tehettem.

- Seggemig ér az ellenség, de bokámig érnek a barátok.

Veronica elvigyorodott:

- Talán majd egy szintbe kerül a kettő.

Bekötözött kezembe pólyáltam a kávésbögrét. A bögréből meleg sugárzott

- Félek - mondtam.

- Ami azt bizonyítja, hogy nem vagy olyan hülye, amilyennek látszol.

- Köszí szépen.

- Szívesen - Ronnie a köszöntésemre emelte a kávésbögrét.

- Anita Blake-re, a halottkeltőre, vámpírvadászra és legjobb barátnőre. Vigyázz a seggedre.

Bögrémet az ő bögréjéhez koccintottam:

- Te is a tiédre. Most éppen nem a legegészségesebb foglalkozás a barátomnak lenn.

- Ezt eddig hivatalosan még nem közölte senki.

Sajnos ebben volt némi igazság.

Ronnie távozása után két lehetőségem maradt: vagy visszamegyek aludni, ami nem rossz ötlet; vagy nekilátok, hogy megoldjam azt az ügyet, amelyre mindenki olyan buzgón próbált ráállítani. Kibírom négy óra alvással, egy ideig. Majdnem ugyanannyi ideig bírnám miután Aubrey kitepi a gégém. Azt hiszem, inkább megyek dohozni.

Nehéz nyáron St. Louishan fegyvert viselni. Akár vállra, akár csípőre szíjazzuk, ugyanaz a gond. Ha kabátot veszünk, hogy eltakarjuk a fegyvert, elolvadunk a hőségben. Ha viszont a fegyvert a retikülben tartjuk, meghalunk, mert egyetlen nő sem képes semmit megtalálni a retiküljében tizenkét percen belül. Ez szabály.

Eddig még senki sem lőtt rám; ez fölbátorított. Viszont elrabortak és majdnem megöltek. Úgy terveztem, ez legközelebb nem fog harc nélkül megtörténni. Ötven kilót ki tudtam nyomni fekve, ez nem rossz, egyáltalán nem rossz. De ha mi magunk ötvenhárom kilót nyomunk, az hátrányos helyzetbe kényszerít. Bármely, nekem megfelelő méretű halandó rosszfiúval szemben magamra fogadtam volna. A baj csak az, hogy egyszerűen nincs túl sok, nekem megtelelő méretű rosszfiú. Ami meg a vámpírokat illeti, nos, hacsak nem volnék képes fekve kinyomni egy kamiont, csak selejt lennék. Úgyhogy inkább a pisztoly.

Végül a több mint amatőr kinézet mellett döntöttem. A pólóm túl nagy volt, combközépig ért. Harangozott rajtam. Egyedül az elejére nyomott minta mentette meg: képen pingvinek strandröplabdáztak, oldalt homokvárat építő pingvinfiókákkal kiegészülve. Szeretem a pingvineket. Alváshoz vettem a pólót, és soha nem terveztem,

hogy mások is lássanak benne. Amíg az izlésrendőrség nem vesz észre, biztonságban vagyok.

Fekete rövidgatyám derekára övet csatoltam, a nadrág alá vehető pizsolytáska miatt. A pizsolytáska Uncle Mike's Sidekick márkájú volt, és imádtam, de nem a Browning méretére készült. Volt egy másik pizsolyom is: egy kis kilencmilliméteres hétlövetű Firestar, ez kényelmesebb volt, jobban el tudtam rejteni.

Fehér alapon kék logós Nike cipő és hozzáillő, fehér alapon ízléses kék csíkos sportzokni tette teljessé az öltözékemet. Tizenhat évesnek néztem ki így, és úgy is éreztem magam, egy gátlásos tizenhat évesnek, de ha a tükörbe néztem, semmi nem utalt az övemén a pizsolyra. A kívül hordott póló láthatatlanná tette.

A felsőtestem karcsú, illetve madárcsontú, ahogy tetszik; izmos, és nem rossz látvány. Sajnos, a lábam körülbelül tizenkét centivel rövidebb annál, hogy Amerika legszebb virgácsa lehessen. Soha nem lesz vékony combom, se izmos vádlin. A ruhám kihangsúlyozta a combom, viszont minden mást elrejtett, de nálam volt a pizsoly, és meg se főttem a hőségben. A kompromisszumok nem arról híresek, hogy tökéletesek lennének.

A keresztmetszetem a póló alatt volt, de ezen felül bal csuklómra vettem egy kis szerencsekarkötőt. Az ezüst karláncon három apró kereszt himbálódzott. A sebhelyeim is tisztán látszottak, de nyáron megpróbálok úgy tenni, mintha nem léteznének. A gondolatát se bírom annak, hogy hosszú ujjút hordjak az ötven fokban, a száz százalékos páratartalom mellett. Leszakadna a karom. Igazán nem az a pár sebhely az első, amit észrevesznek a csupasz karomon. De tényleg.

A Halottkeltő Rt. új helyre költözött. Még csak három hónapja voltunk itt. Szemben egy pszichológus rendelője volt, egy óra legalább száz dolcsi; lejjebb egy plasztikai sebész, két ügyvéd, egy családterapeuta és egy ingatlanügynökség. Négy évvel ezelőtt a Halottkeltő Rt. egyetlen helyiségben székelt, egy

autószerelő műhely fölött. Jól ment az üzlet.

Ezt a jó szerencsét nagyrészt Bert Vaughnnak, a főnökünknek köszönhattuk. Egy személyben volt üzletember, showman, pénzeszsák és semmirekellő, kispályás csaló. Semmi törvénytelenység, tényleg nem, de... A legtöbb ember jobban szereti magát fehér kesztyűs jófiúnak látni. Egypáran fekete kesztyűt viselnek, és élvezik. Bert színe a szürke volt. Néha az jutott eszembe, hogy Bert, ha megszárnánk, frissen nyomott, zöld dolcsikat vérezné.

A halottkeltést, ami szokatlan tehetség, szégyenteljes átok avagy vallásos élmény volt, Bert jövedelmező üzletté változtatta. Mi, halottkeltők rendelkezünk a tehetséggel, de Bert tudta, hogyan lehet belőle pénzt csinálni. Ezzel nehéz volt vitába szállni. Én mégis megpróbáltam.

A recepción fakó a tapéta, halványzöld alapon apró zöld és barna, keleties mintával. A szőnyeg vastag, puha zöld, túl világos, semhogy a fűhöz hasonlíthatna, pedig igyekszik. Mindenütt növények vannak.

Az ajtó mellett jobbra egy könnyező fikusz cseperedik, karcsú, akár egy fűzfa, kis bőrszerű, zöld levelekkel. Szinte körbefonja a cserepe előtt álló széket. Még egy fa áll a távolabbi sarokban, magas, egyenes törzsű, fölül a lombja merev, tuskés, akár a pálmáké egy dracaena-fa. Legalábbis az érdes törzsre erősített címke szerint. Mindkét fa a mennyezetet söpri. A lágy zöld színű szoba minden maradék zugába tucatnyi más növényt zsúfoltak be.

Bert úgy hiszi, a pasztellzöld megnyugtató, és a szobanövények otthonossá teszik a helyiséget. Szerintem úgy néz ki, mintha egy virágüzlet és egy hullaház egyesülne boldogtalan frigybén.

Mary a nappali műszakos titkárnőnk Ötven fölött van. Hogy mennyivel, az az ő dolga. Haja rövid, és a szélben meg se rezzen. Erről egy vagon hajlakk gondoskodik. Mary nem a

természetesség híve. Két felnőtt fia és négy unokája van. Legszebb bájosolyával fordult felém, amint beléptem az ajtón:

- Segíthetek?... Jaj, Anita, nem is gondoltam, hogy öt előtt kezdesz.

- Nem kezdek, csak beszélnem kell Berttel, és kell egypár holmi az irodámból.

Mary összeráncolt szemöldökkel pillantott bele a határidőnaplóba, a mi határidőnaplónkba:

- Nos, most éppen Jamison van az irodában egy ügyféllel.

Szűk kis munkahelyemen csupán három iroda van. Az egyik Berté, a másik kettőben rotációs rendszerben dolgozunk mi, többiek. Legtöbbször külső helyszínen, vagyis a temetőben van dolgunk, úgyhogy tulajdonképpen soha nincs mindannyiunknak egyszerre szüksége az irodákra. Úgy működött, mint amikor felváltva használnak egy közös lakást.

- Mennyi ideig lesz bent az ügyfél?

Mary a jegyzeteire pillantott:

- Az ügyfél egy édesanya, akinek a fia az Örök Élet Egyházához szeretne csatlakozni.

- Jamison rá vagy le akarja beszélni?

- Anita! - szólt rám megrovóan Mary, de hát ez volt az igazság, Az Örök Élet Egyháza a vámpírok egyháza volt. A történelem első egyháza, amely garantálta az örök életet, és ezt be is tudta bizonyítani. Semmi várakozás. Semmi titok. Csak az örökkévalóság, ezüsttálcán nyújtva. A legtöbb ember már nem hisz a lelke halhatatlanságában. Nem divat aggódni a menny vagy a pokol miatt, sem amiatt, hogy jó emberek vagyunk-e. Így hát az Örök Élet Egyháza mindenütt egyre több követőre lelt. Ha nem hisszük, hogy elpusztulhat a lelkünk, mit veszíthetünk? A naptényt. Az ételt. Nem túl nagy ár.

Engem a lélekkel kapcsolatos rész zavart. Az én halhatatlan lelkem nem eladó, még az örökkévalóságért cserébe sem. Ugyanis én tudtam, hogy a vámpírok is meghalhatnak.

Bebizonyítottam. Úgy tűnt, senki nem kíváncsi arra, mi történik egy vámpír lelkével, mikor meghal. Vajon lehetséges, hogy a mennybe jussunk, ha jó vámpírok vagyunk? Ez nekem valahogy nem jött be.

- Bert is ügyféllal van? - kérdeztem.

Mary még egyszer belenézett a határidőnaplóba:

- Nem, most éppen szabad - pillantott föl rám mosolyogva, mintha örülne, hogy segíthet nekem. Lehet, hogy tényleg örült.

Bert a három iroda közül a legkisebbet foglalta el. A fal lágy pasztellék, a szőnyeg két árnyalattal sötétebb színű. Bert szerint ez megnyugtató az ügyfeleket. Szerintem olyan, mintha egy kék jégkockában állnánk.

Bert nem illett bele a kicsi kék irodába, ugyanis ő semmilyen tekintetben sem kicsi. Két méter magas, széles vállú, egyetemi sportbajnok alkat, középtájon már kissé lötytyedt. Fehér haja rövidre vágva apró füle fölött. Matrózosan lesült bőre éles kontrasztot alkot a hajával és a szemével. Szeme szürke, majdnem színtelen, akár a piszkos ablaküveg. Hogy a piszkosszürke szempár csillogjon, ahhoz nem kevés munka kellett, de most csillogott. Bert gyakorlatilag ragyogott. Ez rossz jel volt.

- Anita, milyen kellemes meglepetés! Foglalj helyet - mondta. Majd meglobogtatott előttem egy hivatalos borítékot. - Ma kaptuk meg a csekket.

- A csekket? - érdeklődtem.

- Amiért elvállaltuk a vámpírgyilkosságokat.

Elfelejtettem. Elfelejtettem, hogy itt valamikor pénzt is ajánlottak nekem. Nevetséges, obszcén dolognak tűnt, hogy Nikolaos pénzzel mindent helyrehozhat. Egy rakás pénzzel, Bert arckifejezéséből ítélve.

- Mennyi?

- Tízezer dollár - Bert minden egyes szavát megnyújtotta, hogy tovább tartson.

- Ennyi nem elég.

Bert kacagott:

- Anita, sóhernek lenni a te korodban! Azt hittem, ez az én feladatom.

- Ennyi nem elég Catherine életéért vagy az enyéért.

Bert vigyora kissé lehervadt. Tekintete gyanakvó lett, mintha azt akartam volna elhíttetni vele, hogy nincs húsvéti nyuszi. Szinte hallottam, amint magában morfondírozik, hogy vissza kell-e adnia a csekket.

- Miről beszélsz, Anita?

Elmondtam Bemnek, néhány apró módosítással. Semmi Kárhozottak Cirkusza. Semmi kék láng. Semmi első vámpírlél.

Mikor ahhoz a részhez értem, hogy Aubrey a falnak csapott, Bert közbeszólt:

- Te viccelsz.

- Akarod látni a sebeket?

Befejeztem a történetet, aztán csak figyeltem Bert komor, négyszögletes arcát. Bert nagy, virslíujjú keze az asztalon, összekulcsolva. A csekk ott feküdt mellette, a dossziék rendezett halmán. Arca figyelmes volt és érdeklődő. Az empátia sohasem állt jól Bert arcán. Mindig láttam, hogy kattognak odabent a fogaskerekek. A kiszámított szögben.

- Ne aggódj, Bert. Beválthatod a csekket.

- Ugyan, Anita, ez igazán...

- Fölösleges.

- Anita, tudod, hogy soha nem sodornálak veszélybe szándékosan.

Röhögtem:

- Ezt te sem gondolod komolyan!

- Anita! - Bert láthatólag elhűlt, apró szeme tágra nyílt, egyik keze a szíve fölött. Az őszinte Ember.

- Nem vagyok vevő erre a lószarra, tartsd meg inkább a klienseknek. Túlságosan jól ismerlek.

A főnök ekkor elmosolyodott. Ez volt az egyetlen igazi mosolya. Megkérhetném az igazi Bert Vaughnt, hogy álljon fel? A szene csillogott, de nem barátságosan, inkább kéjesen. Bert mosolyában van valami számírás, valami gusztustalan jólétesültség. Mintha ismerné a leggonoszabb cselekedeteinket, de szívesen hallgatna róluk, ha fizetünk érte.

Van valami félelmetes az olyan emberben, aki tudja magáról, hogy nem jó, de ez rohadtul nem zavarja. Ez ellenkezik Amerika értékrendjével. Mindenekfölött arra tanítanak meg bennünket, hogy jók, kedvesek és népszerűek legyünk. Az olyan személy, aki mindezt sutba dobja, az gazember és potenciálisan veszélyes emberi lény.

- Hogyan segíthet ebben a Halottkeltő Rt.? - kérdezte Bert.

- Ronnie-t már ráállítottam egypár dologra. Szerintem minél kevesebben folynak bele, annál kevesebben kerülnek veszélybe.

- Mindig is nagy emberbarát voltál.

- Nem úgy, mint egyesek.

- Fogalmam se volt, mit akarnak.

- Nem, de azt tudtad, mi a véleményem a vámpírokról.

Bert rám mosolygott, amellyel ezt üzenté: „Ismerem a titkodat, ismerem a legsötétebb álmaid.” Ez volt Bert. A kezdő zsaroló.

Barátságosan visszamosolyogtam rá:

- Ha még egyszer vámpír ügyfelet küldesz rám, anélkül, hogy előtte szólnál nekem, kilépek.

- És hová?

- Elviszem magammal az ügyfeleim listáját, Bert. Ki ad interjút a rádióknak? Ki szerepel az újságcikkekben? Én, és erről te gondoskodtál, Bert. Te gondoltad úgy, hogy mindannyiunk közt én vagyok a leginkább piacképes. A legártalmatlanabb, a legszimpatikusabb. Mint a kutyakölyök a sintérnél. Kit kérnek az emberek, ha a Halottkeltő Rt.-t hívják?

Bert mosolya eltűnt, tekintete, akár a jeges tél:

- Nélkülem semmire se mésh.
- Az itt a kérdés, hogy vajon te mire mésh nélkülem?
- Sokra.
- Én is.

Hosszú percekén át néztünk farkasszemet. Egyikünk se volt hajlandó elfordítani a tekintetét vagy először pislogni. Aztán Bert lassan elmosolyodott, közben még mindig a szemembe bámult. Az én szám szögletébe is mosoly lopózott. Aztán egyszerre elneveltük magunkat, ennyi volt az egész.

- Rendben van, Anita, nem lesz több vámpír.

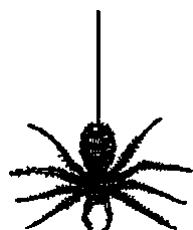
Fölálltam.

- Köszönöm.
- Tényleg felmondanál?- kíváncsiskodott Bert. Az arca maga a kacagó őszinteség, ízléses, kellemes maszk.
- Nem vagyok az üres fenyegetések híve, Bert. Te is tudod.
- Igen - ismerte el ő. - Tudom. Őszintén, fogalmam se volt, hogy ez a munka életveszélybe sodorhat téged.
- Ettől változott volna valami?

Bert egy pillanatig gondolkozott, majd elnevelte magát:

- Nem, csak többet kértem volna.
- Akkor csak keresd továbbra is a pénzt, Bert. Ez jól megy neked.
- Ámen.

Othagytam őt, dédelgesse csak egyedül a csekkjét. Vagy akár kuncogjon fölötte. Vérdíj volt, viccen kívül. Valahogy úgy éreztem, Bertet ez nem zavarja. Engem viszont igen.

A másik iroda ajtaja kinyílt. Magas, szőke asszony lépett ki rajta. Valahol negyven és ötven között lehetett. Aranyszínű, méret után készült nadrágja körülölelte karcsú derekát. Tojáshéjszínű, ujjatlan blúzából kilátszott két lebarnult karja, rajta arany Rolex és gyémántokkal kirakott jegygyűrű. Az eljegyzési gyűrűjében a kő legalább fél kilót nyomott. Le mertem volna fogadni, hogy még csak nem is pislogott, mikor Jamison megmondta neki, mennyit kér.

Az asszonyt a fia követte, szintén karcsú volt és szőke. Körülbelül tizenöt évesnek nézett ki, de tudtam, hogy legalább tizenkilenc kell legyen. Senki nem csatlakozhat jogszerűen az Örök telet Egyházához, ha még nem nagykorú. A fiú legálisan még nem fogyaszthatott alkoholt, de már dönthetett a halál, illetve az örök élet mellett. Fura, de ennek én nem sok értelmét láttam.

Jamison zárta a sort, aggodalmasan mosolyogva. Miközben az ajtóhoz kísérté az ügyfeleket, halkan beszélt a fiúhoz.

A táskámból előhúztam egy névjegyet. Odanyújtottam a nőnek. Ő a névjegyre nézett, majd rám. Tetőtől talpig végigmért. Nem tűnt nagyon elragadtatottnak; talán a pólóm miatt.

- Igen - mondta.

Arra születni kell, hogy egyetlen szóval tudjuk éreztetni valakivel: ő egy darab szar. Természetesen ez engem nem érdekelt. Nem, nem éreztem magast kis tetűnek a nagy aranyszínű istennő miatt. Helyes.

- Ez itt a névjegyen egy, olyan ember száma, aki a vámpírkultuszokra szakosodott. Ő profi.

- Nem akarom, hogy a fiam agymosást kapjon.

Sikerült mosolyognom. Raymond Fields a vámpírkultusz-szakértőm volt, és nem csinált agymosást. Csak

az igazat mondta, bármilyen kellemetlen is volt.

- Mr. Fields majd megismerteti önökkel a vérszívó életmód árnyoldalait - közöltem.

- Úgy vélem, Mr. Clarke-tól már megkaptuk mindazt az információt, amire szükségünk van.

A nő arcához emeltem a karom:

- Ezeket a sebhelyeket nem focizás közben szereztem. Kérem, vegye el a névjegyet. Vagy fölhívja, vagy sem. Ön dönt.

A nő kissé elsápadt profi sminkje alatt. A szeme egy kicsit elkerekedett, ahogy a koromra bámult.

- Ez a vámpírok műve? - kérdezte. A hangja halk volt és rekedt, szinte már emberi.

- Igen - feleltem.

Jamison karon fogta az asszonyt:

- Mrs. Franks, engedje meg, hogy bemutassam a vámpírvadászunkat.

A nő Jamison Clarke-ra nézett, majd vissza énrám. Gondosan kikészített arca már épp összefacsarodott volna. Az asszony megnyalta az ajkát, majd ismét hozzám fordult:

- Vagy úgy. - Gyorsan visszanyerte az önuralmát, újra felsőbbbségesen beszélt. Vállat vontam. Mit mondhatnék? A nő manikűrözött kezébe nyomtam a névjegyet, de Jamison ravaszul kivette a kezéből, és zsebre tette. A nő pedig hagyta! De mit tehettem volna? Semmit. Én megpróbáltam. Pont. Vége. Aztán a fiúra néztem. Elképzelhetetlenül fiatal volt az arca.

Eszembe jutott, milyen volt tizennyolc évesen felnőttnek lenni. Azt hittem, mindent tudok. Körülbelül huszonegy éves voltam, mikor rájöttem, hogy kitörölhetem a seggem a tudásommal. Azóta ugyanúgy nem tudtam semmit, de legalább nagyon igyekeztem. Van, amikor ennél többet már nem tehet az ember. Talán senki nem tehet ennél többet. Íme, Miss Cinizmus, korán reggel.

Jamison a kijárat felé tessékelte a klienseket. Elcsíptem

egypár szót:

- Megpróbálta megülni őket. A vámpírok csak védekeztek.

Ja, ez vagyok én, bérgyilkos az élőholtak ellen. A temetők veszedelme. Rendben. Otthagytam Jamisont a féligazságaival, és bementem az irodába. Még mindig szükségem volt az iratokra. Az élet megy tovább, legalábbis számomra. De folyton magam előtt láttam a fiú arcát, tágra nyílt szemét Aranybarnára sült, sima babaarc. Nem úgy volna rendjén, hogy az embernek előbb kezdjen el pelyhedzeni az álla, és csak utána dönthessen úgy, hogy megöli magát?

Megráztam a fejem, mintha kiűzhetném belőle a fiú képét Majdnem sikerült. Az irodában térdeltem, kezemben a dossziékkal, amikor Jamison bejött. Bevágta maga mögött az ajtót. Számítottam erre.

Kollégám bőre sötét ménbarna volt, szeme halványzöld, arca körül szoros göndör csigák. A haja majdnem vörös. Jamison volt az első zöld szemű, vörös hajú fekete férfi, akivel valaha találkoztam. Karcsú volt és szikár, de nem a sok edzéstől, hanem a szerencsés géneknek köszönhetően. Jamison súlyzó helyett inkább a konyakospoharat emelgette egy-egy jó bulin.

- Ezt soha többé ne csináld - mondta.

- Micsodát ne? - álltam föl, a dossziékat a mellemhez szorítva.

Ő megrázta a fejér, csaknem el is mosolyodott, de a mosolya dühös volt, kivicsorította apró fehér fogait:

- Ne játszd az agyad.

- Sajnálom - feleltem.

- Egy nagy lószart sajnálsz!

Azt nem is, hogy odaadtam a csajnak Fields névjegyét. Azt nem sajnálom. Újra megtenném.

- Nem szeretem, ha az ügyfeleim előtt fúrnak meg.

Vállat vontam.

- Komolyan mondom, Anita. Soha többé ne merészs.

Meg akartam kérdezni, hogy különben mi lesz, de nem kérdeztem.

- Alkalmatlan vagy, arra, hogy tanácsot adj másoknak abban, vajon élőhalottá változzanak-e vagy sem.

- Bert szerint alkalmas vagyok.

- Bert pénzért még a pápa ellen is bevállalna egy merényletet, ha úgy látja, hogy megúszhatja.

Jamison rám mosolygott, utána összevonta a szemöldökét, aztán végül mégsem tudta megállni, hogy újra el ne mosolyodjon:

- Tényleg jó a szöveged.

- Kösz.

- Ne fúrd meg engem az ügyléleknél, oké?

- Megígérem, soha nem szólok bele, ha halottkeltésről van szó.

- Ez így még nem elég - ellenkezett ő.

- Ennél többet nem kapsz tőlem. Nem vagy arra képesítve, hogy másoknak tanácsot adj. Ez tévedés.

- A kis Miss Tökély. Te pénzért embereket ölsz. Nem vagy más, csak egy rohadt kis bérgyilkos.

Mély lélegzetet vettem, aztán fújtam egyet. Ma nem fogok összeveszni vele.

- Bűnözőket végzek ki, a törvények áldásos szellemében...

- Igen, de te élvezed. Attól lesz jó a kedved, ha beléjük verheted a karót. Egy kurva hetet se bírsz ki anélkül, hogy valaki vérében ne fürödnél!

Csak bámultan, rá.

- Na most ezt tényleg így gondolod? - kérdeztem.

Jamison kerülte a tekintetemet, de aztán végül így válaszolt:

- Nem tudom.

- Szegény kis vámpírok, szegény félreértett szörnyek. Ugye? Amelyik így nyomot hagyott a karomon, huszonhárom embert mészárolt le, mielőtt szabad kezet kaptam a hatóságoktól! -

Ezután legyűrtem a blúzom gallérját, fogy megmutassam a sebhelyet a kulcscsontomon. - Ez a vámpír pedig tíz embert ölt meg. Kisfiúkra specializálta magát, azt mondta, az ő húruk a legzsengőbb! Nem döglött meg, Jamison. Elmenekült. De tegnap éjjel rám akadt, és megfenyegetett, hogy megöl.

- Te nem érted őket.

- Nem!!! - az egyik ujjamat belevájtam Jamison mellkasába. - Te nem érted őket.

Ő rám bámult, orrlyuka kitágult, lélegzete forró volt és kapkodó. Hátraléptem. Nem lett volna szabad hozzáérnem, ezzel megszegtem a szabályt. Veszekedés közben soha senkihez nem szabad hozzáérni, ha csak nem akarunk erőszakot.

- Ne haragudj, Jamison.

Nem tudom, vajon megértette-e, miért kérek bocsánatot. Nem szólt semmit.

Ahogy elhaladtam mellette, megkérdezte:

- Mire kellenek a dossziék?

Haboztam, de ő épp olyan jól ismerte az iratokat, mint én. Úgyis rájön, mi hiányzik.

- A vámpírgyilkosságokhoz.

Egyszerre fordultunk szervbe egymással. Egymásra meredtünk.

- Elfogadtad a pénzt? - tette föl a kérdést Jamison.

Ez meghökkentett.

- Te tudtál róla?

Ő bólintott:

- Bert igyekezett meggyőzni őket, hogy engem alkalmazzanak helyetted. Nem mentek bele.

- Még a te remek PR-munkád ellenére sem.

- Megmondtam Bertnek, hogy te biztos nem vállalnád. Hogy te nem dolgoznál vámpíroknak.

Jamison enyhén mandulavágású szeme az arcomat

fürkészte, kutatóan, próbált belőlem valami igazságot kicsikarni. Én nem vettem róla tudomást, arcom kellemesen üres maradt:

- A pénz beszél, Jamison, és még én is hallgatom rá.
  - Le se szárod a pénzt.
  - Rohadtul szűklátókörű vagyok, nem? - kérdeztem.
  - De, szerintem is. Nem pénzért csináltad - ez kijelentés volt.
- Hanem miért?

Nem akartam, hogy Jamison belekeveredjen ebbe. Azt hitte, a vámpírok hosszú fogú emberek. És a vérszívók ügyeltek is rá, hogy a szép tiszta felszínen tartsák őt. Jamison sohasem piszkolta be a kezét, ezért megengedhette magának, hogy , színleljen vagy ne vegyen tudomást semmiről, vagy akár hazudjon magának. Én már a kelleténél többször piszkoltam be magam. Ha saját magunknak is hazudunk, az könnyen a halálba visz.

- Figyelj, Jamison, a vámpírokat illetőleg nem értünk egyet, de bármi, ami képes vámpírt ölni, fasírtot csinálhat az, emberekből. Mielőtt még ez az örült pontosan így tenne, el akarom kapni őt.

Ez nem is volt rossz hazugság, mármint ahhoz képest, hogy hazugság volt. Még hihető is volt. Jamison csak pislogott. Hogy hisz-e nekem vagy sem, az nagyrészt azon múltott mennyire van erre szüksége. Mennyire van szüksége arra hogy a világa tiszta és biztonságos maradjon. Aztán végül bólintott, egyszer, nagyon lassan:

- Úgy gondolod, te képes vagy elkapni valamit, amit a vámpírmesterek nem?

- Úgy tűnik, ők gondolják így - válaszoltam. Kinyitottam az iroda ajtaját, Jamison követett kifelé. Talán még tett volna föl újabb kérdéseket, talán nem, azonban egy hang közbeszólt:

- Anita, kész vagy? Mehetünk?

Mindketten megpördültünk, én legalább annyira megdöbrentek tűnhettem, mint Jamison.

Senkivel nem beszéltem meg találkozót.

Egy pasas ült az előtérben az egyik széken, félig a trópusi növények sűrűjébe veszve. Először nem ismertem fel. Sűrű barna haj, rövidre nyírva, hátrasimítva egy igen csinos arcból. A szemét elrejtette a fekete napszemüveg. Aztán a pasas elfordította a fejét, lerombolva a rövid haj illúzióját. A gallérja fölött vastag lófarok göndörödött. Kék farmerdzsekije volt, a gallért felhajtva hordta. Vértörő izompólója kihangsúlyozta napbarnított bőrét. Aztán az illető lassan fölkelt, elmosolyodott, és levette a napszemüvegét.

A sebhelyes Phillip volt az. Így, ruhában, nem ismertem meg. Oldalt kötés volt a nyakán, nagyrészt eltakarta a dzseki gallérja.

- Beszélünk kell - közölte a fiú.

Becsuktam a számat, és próbáltam viszonylag intelligensnek tűnni.

- Phillip, nem gondoltam, hogy ilyen hamar újra látlak.

Jamison egyikünkről a másikra nézett. Összeráncolta a szemöldökét. Gyanakszik. Mary csak ült, állát a tenyerébe támasztotta, és élvezte a nűsört.

Rohadtul kellemetlen volt a csend. Aztán Phillip kezét nyújtott Jamisonnak. Én azt motyogtam:

- Jamison Clarke, ez pedig itt Phillip... a barátom.

Abban a pillanatban, ahogy kimondtam, meg is bántam. Az ember a szeretőjét hívja "a barátjának." A többi fontos ismerősünk hajlamos félreérteni. Jamison szélesen elmosolyodott:

- Szóval, te .Anita... barátja vagy.

Az utóbbit lassan ejtette ki, jól megforgatta a szájában. Mary beszédes mozdulatot tett az egyik kezével. Phillip észrevette, és titkárnőnk felé villantotta káprázatos, libidóforraló mosolyát. Marv elvörösödött.

- Hát, most már, mennünk kell. Gyere, Phillip. - Karon ragadtam őt, és húzni kezdtem az ajtó irányába.

- Örülök, hogy találkoztunk, Phillip - búcsúzott Jamison. - Ezt a többi itt dolgozó srácnak is el fogom újságolni. Biztos, hogy nagyon szeretnének egyszer találkozni veled. Jamison igazán elemében volt.

- Most éppen nagyon el vagyunk foglalva, Jamison. Talán majd máskor- mondtam.

- Hogyne, persze - helyeselt ő.

Janison kikísért minket, és tartotta nekünk az ajtót. Utánunk vigyorgott, ahogy elindultunk a folyosón, kart karba öltre.

Szemétládák. Rá kellett hagynom arra az öntelten vigyorgó féregre, hogy szeretőm van. Hogy az a szent szar! És mindenkinek el fogja mondani.

Phillip a derekamra csúsztotta a karját, én pedig leküzdöttem a késztetést, hogy ellökjem. Színlelünk, helyes, helyes. Amikor hozzáért az övemem lógó pisztolyhoz, éreztem, hogy ledermed.

Az előcsarnokban összefutottunk az egyik ingatlanügynökkel. A nő nekem hellóval köszönt, de Phillipre kidülledt szemekkel bámult. Phillip rámosolygott. Mikor magunk mögött hagytuk a csajt, és a liftre vártunk, visszapillantottam rá. Tévedés kizárva, a nő Phillip hátsóját nézte, ahogy továbbmentünk.

A fiúnak jó feneke volt, el kellett ismernem. A nő észrevette, hogy őrá nézek, és sietve félrefordult.

- Véded a becsületedet? - kérdezte Phillip. Ellöktem magam tőle, és rácsaptam a lift gombjára. - Mit keresel itt?

- Jean-Claude nem jött vissza tegnap éjjel. Nem tudod, miért?

- Nem tettem el őt láb alól, ha erre célzol.

A lift ajtaja kinyílt. Phillip nekitámaszkodott, a testével és fél karjával tartotta. Felém villantott mosolya sokat ígérő volt: egy kevés gonoszság, nem kevés szex. Tényleg egyedül akartam maradni vele egy liftben? Valószínűleg nem, viszont fel voltam fegyverkezve. Ő, amennyire meg tudtam állapítani, nem.

Átbújtam a karja alatt, le se kellett hajtani a fejem. Az ajtó

némán összezárult mögöttünk. Egyedül voltunk. Phillip az egyik sarokba támaszkodott, karját összefonta a mellén, és rám bámult a sötét szemüvege mögül.

- Te mindig ezt csinálod? - érdeklődtem.

Halvány mosoly:

- Mit?

- Hogy pózolsz.

Épp csak egy kicsit fagyott le, aztán lazán a falnak dőlt:

- Velem született tehetség.

Megcsóváltam a fejem.

- Persze - aztán az emeletek elsuhanó szánózását figyeltem.

- Jean-Claude jól van?

Rápillantottam, nem tudva, mit is mondjak. A lift megállt. Kiszálltunk.

- Nem válaszoltál nekem - jegyezte meg Phillip lágyan.

Felsóhajtottam. Túl hosszú történet volt.

- Mindjárt dél. Ebéd közben elmondhatom, amit tudok.

Elvigyorodott.

- Megpróbál felszedni, Miss Blake?

Elmosolyodtam, még mielőtt visszafoghattam volna magam:

- Te akartad.

- Lehet - felelte ő.

- Te kis nőcsábász.

- A legtöbb nőnek ez tetszik.

- Nekem jobban tetszene, ha nem az jutna eszembe, hogy a kilencven éves nagymamámmal ugyanúgy flörtölnél, mint most velem.

Phillip visszafojtott egy kacajt:

Nem vagy túl jó véleménynyel rólam.

- Tele vagyok előítéletekkel. Ez az én egyik hibám.

Ő ismét elnevette magát. Kellemes hangja volt.

- Esetleg a többiről is mesélhetnél nekem azután, hogy megmondtad, hol van Jean-Claude.

- Azt nem hiszem.

- Miért nem?

Megtorpantam az utcára vezető üvegajtó előtt.

- Mert láttalak múlt éjjel. Tudom, mi vagy, és mire gerjedsz.

Phillip keze előrenyelt, és végigsimított a vállamon.

- Sok minden másra is gerjedek.

Összevont szemöldökkel néztem a kezére, mire elvette.

- Kár a gőzért, Phillip. Nem vagyok rá vevő.

- Talán ebéd után már az leszel.

Felsóhajtottam. Már korábban is találkoztam olyan férfiakkal, mint Phillip, jóképű pasikkal, akik hozzászótkak, hogy csorog utánuk a nők nyála. A srác nem akart engem elcsábítani, csak azt akarta, hogy beismerjem, vonzónak találom őt. Ha nem ismerem be, tovább piszkál engem.

- Feladom, te nyertél.

- Mit nyertem én? - értetlenkedett Phillip.

- Csodálatos vagy, fantasztikus vagy. Te vagy az egyik legjobb pasi, akit valaha láttam. A bakancsod talpától, a bőrödre tapadó farmered teljes hosszán át, a lapos, kockás hasad sztyeppéin át egészen a szobrász vésőjére méltó állkapcsod sziluettjéig, gyönyörű vagy. Most már mehetünk végre ebédelni ehelyett a baromság helyett?

Phillip lejjebb tolta a napszemüvegét, épp csak annyira, hogy kilásson a keret fölött. Így meredt rám jó pár percen át, majd végül visszatolta a napszemüveget a helyére.

- Te választod ki az éttermet - ezt őszintén mondta, nem csak évődött.

Eltűnődtem, vajon megsértettem-e. Nem mintha érdekelt volna.

Az ajtón kívül mozdulatlan volt a hőség; egy forró, nyirkos fal, ami úgy tapadt a bőrre, akár a műanyag fólia.

- Meg fogsz föni ebben a dzsekiben - jegyeztem meg.
- A legtöbb ember nehezen békül meg a sebhelyeimmel.

Kilazítottam a dossziék fölött összekulcsolt két karomat, a balt kinyújtottam. A sebhely villogott a napfényben, itt sokkal fényesebb volt a bőröm, mint másutt.

- Ha te nem szólsz, én sem szólok.

Phillip letolta a napszemüvegét, és rám bámult. Semmit nem tudtam kiolvasni az arcából. Csak abban voltam biztos, hogy valami zajlik a nagy barna szempár mögött. Aztán a fiú halk hangon megszólalt:

- Csak ez az egy harapásod van?
- Nem - válaszoltam.

Phillip keze ökölbe szorult, a nyaka megrándult, mintha áramütés érte volna. Remegés futott végig a karján, a vállán, végig a gerincén. A nyakát tekergette, mintha szabadulni akarna az érzéstől. Azután visszatolta az arca elé a fekete napszemüveget, a tekintete kifejezéstelen volt. Levette a dzsekit. Könyöke hajlatában a napbarnított bőréhez képest sápadtnak tűntek a sebhelyek. Az ujjatlan izompóló szegélye fölött kikandikált a behegedt kulcscsont. A fúnak szép nyaka volt, tömör, de nem izomtól duzzadó, a bőre barna és sima. Négy pár fognyomot számoltam össze azon a hibátlan bőrén. És ez még csak a jobb oldal volt. A bal oldalát eltakarta a kötés.

- Vissza is vehetem a dzsekit - jegyezte meg Phillip.

Egész időig őt bámultam.

- Nem, nem, csak...

- Mi az?

- Nem rám tartozik. -Mindegy, kérdezz csak bátran.

- Mért csinálod azt, amit?

A fiú elmosolyodott, de a mosolya torz volt és fanyar:

- Ez egy nagyon bizalmas kérdés.

- Azt mondtad, kérdezzek bátran - pillantottam az utca túloldalára. - Általában Mabelhez megyek, de ott megláthatnak minket.

- Szégyellsz engem? - Phillip hangjában durva, reszelős mellékszöngé érződött. A tekintete rejtve volt, de az állkapcsán megfeszültek az izmok.

- Nem erről van szó - mentegetőztem. - Te jöttél oda az irodámba, és te tettél úgy, mintha a „barátom” volnál. Ha olyan helyre megyünk, ahol engem ismernek, folytatnunk kell ezt a társasjátékot.

- Van olyan nő, aki fizetne, hogy kísérgessem.

- Tudom, tegnap éjjel láttam őket a klubban.

- Igaz, de akkor is az a helyzet, hogy szégyellsz velem mutatkozni. Emiatt. - A keze a nyakához ért, puhám, finoman, akár egy madár.

Határozottan az a benyomásom támadt, hogy megbántottam a srácot az érzéseiben. Ez persze engem nem zavart, nem igazán. De tudtam, milyem érzés különbözni. Tudtam, milyen érzés zavarni másokat, akik pedig ennél okosabban is viselkedhetnének. Én okosabban viselkedtem. Nem Phillip érzéseiről volt szó, hanem az elvről.

- Na gyerünk.

- Hová?

- Mabelhez.

- Köszönöm - mondta ő. Káprázatos mosollyal jutalmazott meg. Ha kevésbé vagyok profi, beleolvadok a zoknimba tőle. A mosolyában tényleg volt egy árnyalatnyi gonoszság, valamint egy jó adag erotika, de emögött egy kisfiú rejtőzött, egy bizonytalan kisfiú. Ez az. Ez volt benne vonzó. Nincs vonzóbb, mint egy jóképű pasi, aki nem bízik önmagában.

Ez nem csupán női lényünk, hanem a bennünk rejlő anya

számára is vonzó. Veszélyes kombináció. Szerencse, hogy erre én immúnis vagyok. Tuti. Mellesleg már láttam, mit jelent Phillip számára a szex. Egyáltalán nem az én zsánerem volt.

Mabel kajáldája voltaképpen kávézó, de a kaja fantasztikus, és az ára is megfelelő. Hétköznapi a helyiség dugig van öltönyösökkel és kosztümösökkel. Vékony irattáskákkal és barna kartondossziékkal. Szombatoként szinte kihalt a hely.

Beatrice a gőzölgő étel mögül mosolygott rám. Magas, teltkarcsú nő volt, haja barna, arca fáradt. Rózsaszín egyenruhája lötyögött a vállán, az arca pedig megnyúltan tűnt a hajháló miatt. De Beatrice mindig mosolygott, és mindig beszélgettünk egymással.

- Helló, Beatrice - köszöntem, majd Beatrice kérdését meg se várva folytattam. - Ez itt Phillip.

- Helló, Phillip - mondta a pincérnő.

A fiú rámosolygott, hajszára olyan kápráztatón, mint az ingatlanügynök esetében. Beatrice elpirult, elfordította a tekintetét és vihogott. Nem tudtam, hogy Beatrice erre is képes. Vajon észrevette a sebhelyeket? Vajon számítottak neki?

Túl meleg volt a fasírhoz, de mégis azt rendeltem. Itt mindig szaftos volt a fasírt, a ketchup pedig épp a kellő mértékben csípős. Még desszertet is kértem, amit pedig szinte soha nem szoktam. Majd' éhenhaltam. Sikeresen fizettünk a pultnál, és asztalt is találtunk, anélkül, hogy Phillip még mással is flörtölt volna. Óriási eredmény.

- Mi történt Jean-Claude-dal? - kérdezte aztán a fiú.

- Még egy perc - intettem. Elmondtam az étel fölött az asztali imádságot. Utána föltekintettem, Phillip csak bámult rám. Majd ettünk, én pedig ismertettem vele a múlt éjszaka szerkesztett változatát. Főleg Jean-Claude-ról, Nikolaosról és a bűnterésről beszéltem.

Mire befejeztem, Phillip abbahagyta az evést. A fejem fölé bámult, valami láthatatlan dologra.

- Phillip? - szólítottam meg.

Ő megrázta a fejét, aztán rám nézett:

- Akár meg is ölheti őt.

- Nekem úgy tűnt, hogy csak megbünteti Jean-Claude-ot. Te tudod, hogy ez mit jelenthet?

Phillip bólintott, halk hangon válaszolt:

- Koporsóba zárja őket, és fészületeket használ arra, hogy odabent tartsa őket. Aubrey három hónapra tűnt el. Mikor újra láttam, már olyan volt, mint most. Örült.

Megborzongtam. Vajon Jean-Claude is meg fog örülni? Fölemeltem a villámot, aztán arra eszméltem, hogy félig megettem egy áfonyás pitét. Utálok az áfonyát! A francba, megajándékozom magam egy pitével, és a rossz fajtát kapom. Mi baj van velem? Még mindig tele volt a szám a meleg áfonya ízével. Leöblítettein egy nagy korty kólával. De nem sokat segített.

- Mit fogsz csinálni?- kérdezte Phillip.

Arrébb toltam a félig megevett pitét, és kinyitottam az egyik dossziét. Az első áldozat, bizonyos Maurice vezetéknev nélkül, egy, Rebecca Miles nevű nővel élt együtt. Öt évig volt az élettársa. Az „élettársa volt” jobban hangzott, mint a „rendszeresen beakasztott neki.”

- Beszélni fogok a megölt vámpírok barátaival és szeretőivel.

- Talán tudok neveket.

Phillipre néztem, tépelődve. Nem akartam információkat kiadni neki, mert tudtam, hogy nappal ő az élőholtak szeme és füle. Viszont amikor a rendőrség kíséretében beszéltem Rebecca Milesszal, a nő azt mondta, mi csak fogjuk be a szánkat. Nem volt időm keresztülvergődni a szaros formaságokon. Információra volt szükségem, de gyorsan. Nikolaos eredményeket akart. És amikor Nikolaos akar valamit, jobb, ha meg is kapja.

- Rebecca Miles - mondtam.

- Ismerem. Maurice tulajdona volt - Phillip ennél a szónál bocsánatkérően vállat vont, de nem javította ki. Eltöprengtem, mit érthetett ez alatt.

- Hová megyünk először? - faggatott Phillip.

- Sehová. Nem kellene civilek, amikor dolgozom.

- Segíthetnék.

- Ne sértődj meg, erősnek látszol, és talán még fürgé is vagy, de ez nem elég. Tudsz harcolni? Hordasz magadnál pisztolyt?

- Nincs pisztolyom, de tudok magamról gondoskodni.

Ebben kételkedtem. A legtöbb ember nem reagál jól az erőszakra. Lefagynak tőle. Egy pár másodpercig tévovázik a test, értetlen az elme. Ez a pár másodperc a halálunkat okozhatja. A tévováságot kizárólag a gyakorlat útján szüntethetjük meg. Az erőszaknak a gondolkodásunk részévé kell válnia. Ez óvatossá tesz minket, pokoli-

lian gyanakvóvá, és megnöveli várható élettartamunkat. Viszont most olyan emberektől volt szükségem információra, akik nem akartak velem szóba állni. Phillippel talán szóba állnak.

Nem hittem, hogy fényes nappal tűzharcba bonyolódnánk. Azt sem, hogy bárki letámadna, legalábbis ma nem. A múltkor tévedtem, de... Nem láttam semmi rosszat abban, ha Phillip segít nekem. Amíg a rossz pillanatban el nem süti azt a bizonyos mosolyát, és nem kezdik molesztálni az apácák, biztonságban leszünk.

- Ha valaki fenyeget engem, kimaradsz belőle és hagyod, hogy én végezzem a munkát, vagy rohansz, hogy megmentes engem? - tettem föl a kérdést.

- Hát... - Phillip pár percig az italába bámult. - Nem tudom.

Kap egy piros pontot. A legtöbben hazudtak volna.

- Akkor a helyedben inkább nem jönnek.

- Hogyan fogod meggyőzni Rebeccát, hogy a város vámpírmesterének dolgozol? A Hóhér, amint vámpíroknak

dolgozik?

Ez még nekem is nevetségesen hangzott.

- Nem tudom.

Phillip mosolygott:

- Akkor ezt megbeszéltük. Veled megyek, és segíték elcsitítani a vihart.

- Én ebbe nem egyeztem bele.

- De nemet se mondtál.

Igaza volt. A kólámat kortyolgattam, Phillip elégedett arcát nézve, körülbelül egy percen át. Ő nem szólt egy szót se, csak viszonzta a tekintetemet. Az arca semleges volt, egyáltalán nem kötözködő. Nem volt személyközi versengés, mint Berttel.

- Menjünk - mondtam.

Fölálltunk. Hagytam borravalót is. Elindultunk nyomokat keresni.

Rebecca Miles South City Dogtown negyedében lakott. Az utcákat egytől egyig államokról nevezték el, Texas, Mississippi, Indiana. Az épület vakon állt, a legtöbb ablakot bedeszkázták. A fűből egy elefánt se látott volna ki, olyan magas volt, de feleannyira sem szép. Egy háztömbbel arrébb drága rehabilitációs intézetek álltak, teli yuppie-kkal és politikusokkal. Rebecca háztömbjében nem laktak yuppie-k.

A lakása egy hosszú, keskeny folyosóról nyílt. A lépcsőházban nem volt légkondicionáló, a hőség olyan volt, mintha nyakig vastag, meleg bundában lennének. Egyetlen halvány fényű villanykörte világított a foszladozó szőnyeg fölött. Fáradt zöld falon helyenként fehér foltok virítottak, viszont tiszta volt. A fenyő aromájú tisztítószer illata szinte már a hányingerig átjárta a szűk, sötét lépcsőházat. Ha valaki éppen azt akarja, akár ehetne is a szőnyegről, de a szája telemenne szösszel. Nincs az a tisztítószer, ami megszabadítana a szőnyeg bolyhaitól.

Ahogy azt a kocsiban megbeszéltük, Phillip bekopogott az ajtón. Elképzelésünk szerint ő majd a nő bármilyen kétségét eloszlatja azzal kapcsolatban, hogy szerény hajlékába látogat a Hóhér. Tizenöt percbe telt, mire a kopogás és várakozás után motozást hallottunk az ajtó mögül.

Az ajtó kinyílt, amennyire a biztonsági lánc engedte. Nem láttam, ki nyitott ajtót. Álmoságtól kásás női hang szólalt meggy:

- Phillip, mit keresel te itt?

- Bejöhethnék egy pár percre? - kérdezte Phillip. Az arcát nem láthattam, de akármibe lefogadtam volna, hogy a hírhedt mosolyát csillogtatja meg a csajnak.

- Persze. Ne haragudj, csak felébresztettél.

Az ajtó becsukódott, csörgött a lánc. Majd az ajtó szélesre

táruult. Még mindig nem láttam semmit Philliptől. Úgyhogy, gondolom, Rebecca sem látott meg engem.

Phillip besétált, én pedig követtem őt, mielőtt még az ajtó becsukódhatott volna. A lakás olyan volt, akár egy sütő; az ember tádogott a hőségtől, mint a partra vetett hal. Az elsötétítéstől nem lett hűvösebb a szoba, csak fojtogatóan zárt. Az arcomon patakzott a verejték.

Rebecca Miles az ajtóba kapaszkodva állt. Sovány nő volt, sötét, élettelen haja egyenesen hullott a vállára. Magas arccsontjára rátapadt a bőr. A lány szinte elveszett a fehér ruhájában. Finom, törékeny jelenség. Apró, sötét szempár pislogott rám. A lakásban homály uralkodott, vastag drapériák zárták ki a fényt. A lány csak egyszer látott engem, röviddel Maurice halála után.

- A haverodat is hoztad? - kérdezte a lány. Becsukta az ajtót, és szinte teljes sötétség borult ránk.

- Igen - felelte Phillip. - Ez itt Anita Blake...

A lány vékony, elfúló hangon szólalt meg:

- A Hóhér?

- Igen, de...

Rebecca apró szája kinyílt, sikoly tört elő belőle. Aztán a nő rám vetette magát, két kézzel karmolt és ütött. Az arcomat eltakartam a karommal. Rebecca úgy verekedett, mint a kislányok, nyitott tenyérrel ütött, karmolt, a karjával csapkodott. Csuklón ragadtam őt, és a saját lendületét használva arrébb rántottam. A lány térdre esett, egy kis segítséggel. Lefogtam és hátrafesztettem a jobb karját. Ez a fogás nyomást gyakorol a könyökre, fáj, és egy újabb kis lökéstől elpattan az ízület. A legtöbben nem harcolnak túl jól, miután könyökben eltörtük a karjukat.

Nem akartam eltörni a karját. Egyáltalán nem akartam bántani. Két véres csík volt a karomon, ahol megkarmolt. Azt hiszem, mázlim volt, hogy nem volt pisztolya.

A nő mozogni próbált, én pedig megszorítottam a karját. Éreztem, ahogy megremeg. Nagy, szaggatott kortyokban szedte a levegőt.

- Nem ölheti meg őt! Nem! Kérem, kérem, ne!- a lány sírni kezdett, sovány válla rázkódott a túlságosan bő ruhában. Én meg csak álltam ott, fogtam a karját, fájdalmat okoztam neki.

Eleresztettem a karját, lassan, és hátraléptem, hogy ne érhesen el. Reméltem, nem támad újra. Nem akartam őt bántani, de azt sem akartam, hogy ő bántson engem. A karmolások már kezdtek csípni.

Rebecca Miles nem próbálkozott újra. Az ajtóhoz kuporodott, koplalástól sovány kezét a térde köré kulcsolta. Fuldokolva zokogott:

- Nem... ölheti... meg. Kérem!

Ringatózni kezdett, előre-hátra, szorosan átölelve magát, mintha attól félné, hogy összetörik, akár a silány üveg.

Jézusom, néha gyűlölöm a munkám.

- Beszélj vele, Phillip. Mondd meg neki: nem azért jöttünk, hogy bárkit is bántsunk.

Phillip a lány mellé térdelt. Miközben beszélt, a karját nem emelte föl az oldala mellől. Nem hallottam, mit mond. A lány szaggatott zokogása utánam úszott, ahogy jobb kéz felé benyitottam egy másik ajtón. Az ajtó a hálósobába vezetett.

Az ágy mellett egy koporsó feküdt, fája sötét, talán cseresznyefa, addig csiszolták, hogy még az alkonyi homályban is csillogott. A nő azt hitte, azért jöttem, hogy megöljem a szeretőjét. Jézusom.

A fürdőszoba kicsi volt és zsúfolt. Felkattintottam a villanykapcsolót, a harsány sárga fény nem volt túl kellemes. A lány sminkes cuccai szétszórva heverték a repedt mosdókagyló körül, mint megannyi hulla. A rozsdá már csaknem elrothasztotta a kádat. Végül találtam egy, reményeim szerint tiszta felmosórongyot, és hideg vizet folyattam rá. A csapból

kibuggyanó víz kávébarna színű volt. A csövek remegtek, kopogtak és nyikorogtak. Végül már tiszta víz folyt. Jól esett a kezemnek, de nem locsoltam belőle a nyakamra vagy az arcomra. Ugyan lehűtött volna, de a fürdőszoba mocskos volt. Nem használhattam a vizet, csak ha rákényszerültem.

Amint kicsavartam a rongyot, fölpillantottam. A tükör össze volt törve, repedésekből szótt pókháló. Törött darabkákból verte vissza a képem.

Még egyszer nem néztem bele a tükörbe. Visszafelé elhaladtam a koporsó mellett, habozva. Késztetést éreztem, hogy kopogtassak a sima deszkán. Van itthon valaki? Nem tettem meg. Még a végén válaszoltak volna.

Phillip a kanapéra ültette a nőt. Az a fiúnak dőlt, ernyedten, zihálva, de a sírása már majdnem abbamaradt. Mikor a lány észrevett engem, összerándult. Igyekeztem, nehogy fenyegetőnek tűnjek, ez mindig jól ment nekem. A rongyot átnyújtottam Phillipnek.

- Töröld meg az arcát, aztán tedd a rongyot a tarkójához, az segít.

A fiú megtette, amire kértem, a lány meg csak ült, nyakában a nedves ronggyal, és bámult rám. A szeme tágra nyílt, a fehérjéből nagyon sok látszott Reszketett.

Ráleltem a villanykapcsolóra, és a szobát éles fény öntötte el. Egy pillantás után újra le akartam oltani a villanyt, de aztán mégis úgy hagytam. Arra gondoltam, hogy Rebecca talán ismét rám támad, ha leülök mellé, vagy teljesen összeomlik. Az lett volna igazán jó, nem? Az egyetlen szék törött volt, egy helyütt megsárgult bélés lógott ki belőle. Úgy döntöttem, inkább állok.

Phillip rám emelte a tekintetét. A napszemüvegét a trikója elejébe akasztotta. A szeme óvatos volt, tágra nyílt, mintha nem akarta volna, hogy megtudjam, mire gondol. Egyik napbarnított karjával védőn átölelte a lány vállát. Gazembernek éreztem magam.

- Elmondtam neki, miért vagyunk itt. Megmondtam, hogy nem fogod bántani Jacket.

- A koporsóban? - mosolyodtam el. Nem bírtam visszatartani. Jack, a keljfeljancsi.

- Igen - felelte Phillip. Úgy meredt rám, mintha a vigyorgásom nem illene a helyzethez.

Tényleg nem illett, úgyhogy abbahagytam, de némi erőfeszitésembe került. Bólintottam. Ha Rebecca vámpírokkal akart kefélni, az őrá taftozott. Semmiképpen sem a rendőrségre.

- Folytasd, Rebecca. Ő segíteni akar nekünk - győzködtte Phillip.

- Miért? - kérdezte a lány.

Ez jó kérdés volt. Megijesztettem és megríkattam őt. Válaszoltam neki:

- A város úrnője olyan ajánlatot tett nekem, amelyet nem utasíthattam el.

Rebecca rám meredt, az arcomat tanulmányozva, mint aki el akar raktározni az emlékezetében.

- Nem hiszek magának - közölte.

Vállat vontam. Ezt kapja az ember, amiért igazat mond. Hazugnak nevezik. A legtöbb ember inkább elfogad egy valószínű hazugságot, mint egy valószínűtlen igazságot. Gyakorlatilag a hazugságot részesítik előnyben.

- Hogyan fenyegethetné egy vámpír a Hóhért? - kérdezte Rebecca. Felsőhajtottam:

- Nem én vagyok a mumus, Rebecca. Találkozott valaha a város úrnőjével?

- Nem.

- Akkor kénytelen lesz rám hagyatkozni. Kurvára be vagyok szarva tőle. Bármely ép eszű ember be lenne.

A lány még mindig nem tűnt meggyőzöttnek, de beszélni kezdett. Vékony, gyenge hangján előadta ugyanazt a történetet,

amit a rendőrségnek is.

- Rebecca, én próbálom elkapni azt a személyt vagy dolgot, aki meggyilkolta a maga barátját. Kérem, segítsen nekem.

Phillip megsimogatta a lányt.

- Mondd el neki, amit nekem is elmondta.

Ő a fiúra pillantott, majd ismét énrám. Beszívta az alsó ajkát, és rágta, töprengve. Aztán mély, reszketeg lélegzetet vett:

- Akkor éjjel egy bizarr bulin voltunk.

Pislogtam, aztán próbáltam viszonylag intelligensen megszólalni:

- Azt tudom, hogy "bizarrnak" az olyan embert hívják, aki a vámpírokat szereti. A bizarr buli az, amire gondolk?

Phillip bólintott:

- Én sokat járok oda. - Nem volt hajlandó a szemembe nézni, miközben ezt mondta. - Bármilyen módon együtt lehetsz egy vámpírral, ahogyan csak akarod. És ők is veled, ahogyan ők akarják. - Egy pillantást vetett az arcomra, majd újból lesütötte a szemét. Talán nem tetszett neki, amit rajtam látott.

Próbáltam kifejezéstelen arcot vágni, de nem volt nagy szerencsém. Bizarr buli, édes istenem. De legalább ki lehetett belőle indulni valamerre.

- Történt valami különleges a bulin? - faggatóztam.

A lány pislogott, az arca üres volt, mint aki nem érti a kérdést. Újra próbálkoztam:

- Történt valami, a szokásostól eltérő dolog a bizarr bulin? - Kétség esetén változtassunk a szóhasználatunkon.

A lány az ölébe bámult, majd megrázta a fejét. Hosszú, sötét haja vékony függönyként hullott az arca elé.

- Tud arról, hogy Maurice-nak bármilyen ellensége lett volna?

Rebecca megint megrázta a fejét, anélkül, hogy fölnézett volna. Hajának függönyén át észrevettem, hogy olyan a tekintete, mint egy rémült nyuszié a bokor mögött. Vajon tudott még mást is, vagy teljesen lestrapáltam? Ha erőszakos vagyok,

megtörik, összeroppan, és talán kibukkan belőle egy újabb nyom, de lehet, hogy semmi. A lány keze az ölében, összefonva, ujjai fehérek. És reszkettek, bár csak egészen finoman. Mennyire akartam, hogy beszéljen? Annyira azért nem. Ejtettem a témát. Anita Blake, az emberbarát. Phillip ágyba fektette Rebeccát, miközben én a nappaliban vártam. Félig-meddig azt reméltem, kuncogást hallok majd, annak jeléül, hogy Phillip varázsa működik. De a halk mormoláson és az ágynemű suhogásán kívül nem hallottam semmit.

Mikor kijött, a fiú arca komoly volt, sőt komor. Visszavette a napszemüvegét, és lekapcsolta a villanyt. A szobában megint sötét lett, sűrű és forró sötét. Hallottam Phillip mozgását a katlanszerű sötétségben. A farmer suhogását, a bakancs csoszogását. Az ajtó gombja után kotorásztam, végül megtaláltam és föltéptem.

Sápadt fény ömlött be az ajtón. Phillip ott állt, rám bámult, az ő tekintete el volt rejtve. A teste nem volt feszült, de valahogy mégis éreztem a ridegségét. Többé már nem színleltünk barátságot. Nem tudtam pontosan, hogy rám haragszik-e, a sorsra vagy saját magára. Ha valaki ott végzi, ahol Rebecca, muszáj egy bűnbakot találni.

- Ez akár én is lehettem volna - jegyezte meg. Ránéztem:
- De mégsem te vagy.

Phillip széttárta a karját. - De lehettem volna.

Erre nem tudtam mit mondani. Mit mondhatnék? Hogy az lehettél volna, ha isten nem kegyes hozzád? Kétkedtem benne, hogy Istennek sok köze lett volna Phillip világához.

Phillip gondosan bezárta mögöttünk az ajtót, majd így szólt:

- Tudom, hogy legalább két másik meggyilkolt vámpír rendszeresen látogatta az összejöveteleket.

A gyomrom összeszorult, kissé megremegett az izgalomtól.

- Gondolod, hogy a többi... áldozat a bizarrokat kedveli?

A fiú megvonta a vállát

- Kideríthetem.

Az arckifejezése még mindig zárkózott volt, üres. Valami lekapcsolta benne a lámpát. Talán Rebecca Miles apró, vézna keze tette.

Rábízhatom Phillipre, hogy kiderítse? Vajon az igazat mondaná nekem? Veszélybe sodródna? Semmi válasz, csak még több kérdés, de legalább a kérdések javultak. Bizarr bulik. A közös szál, igazi forró nyom. Hot dog.

Az autóban a legnagyobb fokozatra állítottam a légkondicionálót. Az izzadságom lehűlt, és megkocsonyásodott a bőrömön. Mielőtt még fejfájást kaptam volna a hirtelen hőmérsékletváltozástól, lekapcsoltam a ventilátort.

Phillip olyan messzire húzódott tőlem, amennyire csak lehetett. A törzsét félig elfordította az ablak felé, ahogy csak engedte a biztonsági öv. Kifelé bámult a napszemüvege mögül, a messzi távolba. Nem akart beszélni arról, ami az imént történt. Hogy ezt honnan tudtam? Anita, a gondolatolvasó. Na nem; csak Anita, aki nem olyan nagyon hülye.

Phillip egész teste összeroskadt. Ha nem ismertem volna ilyen jól, még azt hittem volna, hogy szenved. Jobban belegondolva, talán így is volt.

Épp az előbb aláztam meg egy rendkívül törékeny emberi lényt. Ez nem volt túl jó érzés, de túró volt ahhoz képest, ha eszméletlenül verem a csajt. Fizikai értelemben nem bántottam őt. Ezt még én se hittem el. Mindegy, most ki fogom kérdezni Phillipet, mert kaptam tőle egy fülest. A legendás forró nyomot. Nem hagyhattam annyiban.

- Phillip? - szólítottam meg.

A fiú válla megfeszült, ő maga pedig tovább bámult kifelé az ablakon.

- Phillip, többet kell tudnom a bizarr bulikról.

- Tegyéi ki a klubnál.

- A Bűnös Vágyaknál? - kérdeztem. Briliáns válasz, ez vagyok én.

Ő bólintott, még mindig nem fordult felém.

- Nem kell elmenned a saját kocsidért?

- Nem tudok vezetni - közölte a srác. - Monica vitt el az irodádig.

- Vagy úgy? - Azonnal éreztem, hogy előnt a düh.

Phillip ekkor megfordult, rám nézett, üres arccal, a szeme nem látszott.

- Miért haragszol úgy rá? Ő csak elvitt téged a klubba, ennyi az egész.

Vállat vontam.

- Miért? - ismételte meg Phillip. A hangja fáradt volt, emberi, normális.

A cukkolós szépfiúnak nem válaszoltam volna, de ez egy valószínű személy volt. A valódi emberek megérdemlik, hogy válaszoljunk nekik.

- Monica ember, de a saját fajtáját árulta el nem emberi lényeknek - szögeztem le.

- És ez nagyobb bűn, mint hogy Jean-Claude téged nevezett ki a bajnokunknak?

- Jean-Claude vámpír. Az ember árulásra számít a vámpíroktól.

- Te igen. Én nem.

- Rebecca Miles úgy néz ki, mint akit elárultak.

Phillip összerándult.

Szuper, Anita, egyszerűen szuper, éljünk vissza minden ember érzelmeivel, akivel a mai nap során találkozunk. Csakhogy ez volt az igazság.

A fiú visszafordult az ablak felé, és nekem kellett megtörnöm a kínos csendet:

- A vámpírok nem emberek. Biztos, hogy elsősorban a saját fajtájukhoz húznak. Én ezt megértem. Monica elárulta a saját fajtáját. Sőt, egy barátját is. Ez megbocsáthatatlan.

Phillip megpördült, és a szemembe nézett. Bár én is láthattam volna az ő tekintetét.

- Szóval, ha valaki a barátod, mindent megtennél érte?

Ezen eltöprengtem, amint végighajtottunk a 70-es déli úton. Mindent? Ez túl magas mérce volt. Majdnem mindent? Igen.

- Majdnem mindent - válaszoltam.

- Szóval neked nagyon fontos az összetartás meg a barátság?

- Igen...

- És azt hiszed, hogy Monica mind a két dolgot elárulta, ettől az, amit tett, súlyosabb a vámpírok összes bűnénél?

Fészkelődtem az ülésen, nem tett boldoggá, amilyen irányt vett a társalgás. Nem nagyon megy nekem a lélekelemzés. Tudom, ki vagyok és mit csinálok, és ez általában elég. Nem mindig, de legtöbbször.

- Nem az összesnél. Nem nagyon hiszek az abszolút dolgokban. De ha kíváncsi vagy rá, röviden: igen, ezért haragszom Monicára.

Phillip bólintott, mintha ezt akarta volna hallani.

- Nagyon fél tőled, tudtad ezt?

Elmosolyodtam, méghozzá nem túl kedvesen. Éreztem, hogy a szám szöglete egyfajta sötét megelégedéssel kunkorodik fölfelé.

- Remélem, a kis kurva súlyosan leizzad, mire eljön az ideje.

- Úgy lesz - mondta Phillip. A hangja nagyon halk volt.

Rápillantottam, majd sietve vissza az útra. Szerintem nem tetszett neki, hogy ráijesztettem Monicára. De persze ez az ő baja volt. Én csak örültem az eredményeknek. Egyre közeledtünk a riverfronti elágazáshoz. A fiú még mindig nem válaszolt a kérdésekre. Tulajdonképpen nagyon szépen kibújt alóla.

- Mesélj nekem a bizzar bulikról, Phillip.

- Tényleg megfenyegetted Monicát, hogy kivágod a szívét?

- Igen. Most akkor beszélsz nekem a bulikról, vagy sem?

- Tényleg megtennéd? Úgy értem, kívágnád a szívét?

- Ha te felelsz a kérdésekre, én is a tiédre.

A kocsival bekanyarodtam Riverfront keskeny, kövezett utcáira. Még két sarok, és a Bűnös Vágyakhoz érünk.

- Már elmondtam, milyenek a bulik. Pár hónapja már nem

járok rájuk.

Ismét rápillantottam Phillipre. Meg akartam kérdezni: miért? Úgyhogy meg is kérdeztem:

- Mindig ilyen kurva személyes dolgokat kérdezel, ugye?
- Nem annak szántam.

Azt hittem, nem fog válaszolni, de ő mégis felelt:

- Belefáradtam, hogy végigmennek rajtam. Nem akartam úgy végezni, mint Rebecca, vagy még rosszabbul.

Meg akartam kérdezni, hogy mi lehet a még rosszabb, de inkább ejtettem a témát. Igyekszem, hogy ne legyek kegyetlen, csupán következetes. Van olyan nap, amikor a különbség rohadtul kicsi.

- Ha kideríted, hogy az összes vámpír bizzarr bulikra járt, hívj.
- És aztán? - kérdezte a fiú.
- El kell majd mennem az egyik bulira.

Leparkoltam a Bűnös Vágyak előtt. A neonfény nem égett, csupán halvány kísértete volt éjjeli önmagának. Úgy tűnt, a hely zárva van.

- Kizárt, hogy el akarj menni egy ilyen bulira, Anita.

- Én egy bűnügyet próbálok megoldani, Phillip. Ha nem teszem, meghal a barátnőm. És annak tekintetében sincsenek illúzióim, mit tesz velem az úrnő, ha kudarcot vallok. A legjobb, amit remélhetek, a gyors halál.

Phillip megborzongott.

- Persze, persze - azzal kikapcsolta a biztonsági övet, a kezével végigdörzsölte a karját, mint aki fázik. - Még mindig nem válaszoltál arra, amit Monicáról kérdeztem - jegyezte meg.

- Tulajdonképpen még te sem beszéltél nekem a bulikról.

A srác lesütötte a szemét, a saját combjára bámult.

- Ma este lesz egy. Ha oda kell menned, én elviszlek - mondta. Majd felém fordult, még mindig átölelve a saját két könyökét. - A bulit mindig más helyen tartják. Hogyan érlek el, ha megtudom, hol lesz?

- Hagyj üzenetet a rögzítőmön, az otthoni számon.

Elővettem egy névjegyet a retikulömből, az otthoni számomat ráírtam a kártya hátára. Phillip elővette a farmerdzsekijét a hátsó ülésről, és zsebre gyűrte a névjegyet. Aztán kinyitotta az ajtót, és a hőség úgy áradt be a hűvös, légkondicionált autóba, akár a sárkány lehelete.

A fiú visszadugta a fejét az utastérbe, fél keze a kocsi tetején, másik keze az ajtón:

- Most pedig válaszolj. Tényleg kívágnád Monica szívét, csak hogy ne jöjjön vissza, mint vámpír?

Belebámultam a sötét napszemüvegbe, és válaszoltam neki:

- Igen.

- Emlékeztess majd, hogy soha ne tegyek neked keresztbe - kérte Phillip, és mély lélegzetet vett. - Ma este valami olyat vegyél föl, amiben jól látszanak a sebhelyeid. Ha nincs ilyen ruhád, vegyél - tette hozzá. Majd rövid habozás után ezt kérdezte:

- Barátnak is olyan jó vagy, mint ellenségnek?

Nagy levegőt vettem, aztán kifújtam. Mit mondhatnék?

- Te nem ellenségnek akarsz engem, Phillip. Barátnak sokkal jobb vagyok.

- Azt meghiszem. - A fiú becsukta az ajtót, és fölment a klub bejáratához. Bekopogott, és az ajtó pár pillanattal később kinyílt. Futólag megpillantottam a sápadt alakot, aki kinyitotta. Nem lehetett vámpír, ugye nem? Mielőtt még többet láthattam volna, az ajtó bezárult. A vámpírok nem bújnak elő fényes nappal. Ez szabály. De a múlt éjjelig úgy tudtam, a vámpírok nem tudnak repülni sem. Ennyit az én tudományomról.

Bárki is volt az, már várt Phillipre. Letolattam a járdáról. Miért küldték rám, hogy önmagát felülmúlva flörtöljön velem? Azért, hogy elcsábítson? Vagy ő volt az egyetlen halandó, akit záros határidőn belül elő tudtak keríteni? Az egyetlen nappali tagozatos a kis klubjukban. Leszámítva Monicát. Őérte pedig

mostanában nem nagyon rajongtam. Igazán figyelmesek voltak velem.

Azt nem hittem, hogy Phillip hazudott volna a bizarr bulikról, de mit tudok én Phillipről? A Bűnös Vágyakban vetkőzött, ami nem éppen egy erkölcsi bizonyítvány. Harapásfüggő is volt - egyre jobb. Az egész szenvedést csak színlelte? El akart csinálni valahová, ahogy Monica is tette?

Nem tudtam. De meg kellett tudnom. Egy helyre mehettem, ahol talán megkapom a válaszokat. Az egyetlen helyre a Negyedben, ahol igazán szívesen fogadtak. Döglött Dave-hez, egy kellemes bárba, ahol borzalmas volt a hamburger. Tulajdonosa egy ex-zsaru, akit kirúgtak a testülettől, mivelhogy meghalt. Ejnye-bejnye. Dave szívesen besegített, de bántották a volt kollégái előítéletei. Úgyhogy nekem mondott el mindent. Én pedig elmondtam a rendőrségnek. Jól megszerveztük a dolgot, így Dave továbbra is egyszerre pikkelhetett a zsarukra, és segíthetett nekik.

Emiatt szinte felbecsülhetetlen értékévé váltam a rendőrség számára. Bert végtelenül örült annak, hogy az alkalmazásukban álltam.

Nappal lévén, Döglött Dave a koporsójában feküdt, betakargatva, de Luther biztosan ott lesz. Luther volt a nappali pultos és üzletvezető. Egyike azon kevés embereknek a Negyedben, akiknek nem sok közük volt a vámpírokhoz, eltekintve attól, hogy egy vámpírnak dolgozott. Az élet sohasem tökéletes.

Nem messze Dave bárjától találtam parkolóhelyet. Nappal sokkal egyszerűbb parkolni a Negyedben. Mikor Riverfronton még emberi érdekeltségek voltak, hétvégén soha nem lehetett parkolóhelyet találni, se éjjel, se nappal. Ez egyike volt az új vámpírtörvények kevés pozitívumának. Ez meg a turizmus.

St. Louis kedvenc helye volt a vámpírra vágyó turistáknak. Csak New York volt nálunk jobb hely, de nálunk alacsonyabb

volt a bűnesetek száma. New Yorkban volt egy bűnbanda, aminek a tagjai egytől egyig vámpírrá változtak. Benyomultak Los Angelesbe, és ide is megpróbáltak beszivárogni. A rendőrség a frissen toborzott tagokat apró cafatokban találta meg.

A mi vámpírjaink büszkék arra, hogy ők viszik a prímet. Egy vámpírmaffia rossz híréket keltette volna, úgyhogy elintézték ők maguk. Csodáltam a hatékonyságukat, de azt kívántam, bár másképpen csinálták volna. Utána hetekig rémálmaim voltak, vérző falakról és letépett karokról, amelyek önállóan másznak a padlón. A fejeket soha nem találtuk meg.

Döglött Dave bárja: csupa sötét üveg és villódzó sörreklám. Éjszakánként az utcai ablakok márkanéveket ábrázoló, modern műalkotásoknak tűnnek. A nappali fényben minden kialszik. A bárak olyanok, mint a vámpírok; sötétedés után hozzák a legjobb formájukat. Egy nappali bárban van valami szomorkás fáradtság.

A légkondicionáló a legnagyobb fokozaton ment, akár egy jégszekrény belsejében. Majdhogynem zökkenést éreztem a kinti, olvasztó hőség után. Az ajtón belül azonnal megálltam, vártam, hogy a szemem hozzászokjon a benti alkonyi homályhoz. Miért olyan kurva sötét az összes bár, mint egy barlang vagy valami búvóhely? A levegőben áporodott cigarettaszag volt, bármikor mentünk be, mintha az évek alatt a füst, akár egy csomó bűdös kísértet, beköltözött volna a kárpitba.

Két öltönyös pasas ült az ajtótól legtávolabbi boxban. Ettek, és a barna dossziéikat szétteregették az asztalon. Szombaton is munka. Akárcsak én. Na jó, talán nem egészen úgy. Lefogadtam volna, hogy senki nem fenyegette meg azzal őket, hogy kitepi a gégejükét. Persze lehet, hogy tévedtem, de ez nem volt valószínű. Le mertem volna fogadni, hogy a legsúlyosabb fenyegetés, amiben e héten részesültek, az állásuk elvesztése volt. Ó, azok a szép napok!

Az egyik bárszéken egy férfi kuporgott, hosszú poharat dédelgetve. Arca már álmatag volt, mozdulatai lomhák és precízek, mintha attól félne, hogy kiönti az italt. Délután fél kettő, és máris részeg, nem jó cégér. De nem az én dolgom volt. Nem menthetünk meg mindenkit. Tulajdonképpen bizonyos napokon azt hiszem, nem menthetünk meg senkit sem. Először mindenki mentse meg magát, utána közbeléphetünk mi is, és segíthetünk. De rá kellett jönnöm,

hogy ez az elmélet nem működik tűzharcban vagy késelésnél. Ezeken kívül viszont remekül beválik.

Luther poharakat törölgetett egy nagyon tiszta, fehér ruhával. Mikor a bárszékre csusszantam, fölpillantott. Biccentett, húsos ajkai közt cigaretta lötyögött. Luther nagydarab, sőt kövér. A hája viszont - nincs rá jobb szó - kemény, sziklaszilárd, majdnem izom. A keze bütykös és akkora, mint az arcom. Persze az én arcom picike. Luther nagyon fekete bőrű, csaknem bíbor árnyalatú fekete, mint a mahagóni. Lány csokoládébarna szemét a túl sok cigarettafüsttől sárga gyűrű veszi körül. Nem emlékszem, hogy Luthert valaha is láttam anélkül, hogy ne lógott volna cigaretta a szájából. A pasas túlsúlyos, láncdohányos, ősz hajszálai szerint már elmúlt ötven, de soha nem beteg. Jó génjei vannak, azt hiszem.

- Mi lesz, Anita? - Luther hangja illett a külsejéhez, mély volt és rekedt.

- A szokásos.

Luther egy kisebb pohárba töltött nekem narancslevet. Vitamin. Úgy tettünk, mintha Screwdriver lenne, hogy a józanságra való hajlamom ne rontsa a bár hírnevét. Ki akarna lerészegedni, ha a társaságban antialkoholisták is vannak? És mi a fenének járnék kocsmázni, ha nem is iszom?

Belekortyoltam a hamis koktélba, és így szóltam:

- Információra van szükségem.

- Gondoltam. Mi kéne?

- Egy Phillip nevű pasasról szeretnék többet tudni, aki a Bűnös Vágyakban táncol.

Luther féloldalt fölhúzta sűrű szemöldökét:

- Vámpír?

Megráztam a fejem:

- Harapásfüggő.

A pultos nagyot szippantott a cigarettájából, a végén eleven tűzzel parázslott föl a dohány. Aztán a pasas udvariasan

mellém fújt egy hatalmas füstpamacsot:

- Mit akarsz tudni róla?

- Megbízható?

Luther egy szívdobbanásnyi időre rám meredt, aztán elvigyorodott:

- Megbízható? A rohadt életbe, Anita, a srác egy függő. Tökmindegy, mi izzítja be: drog, pia, szex vagy vámpírok. Egy függő se megbízható, te is tudod.

Bólintottam. Ezt tényleg tudtam én is, de mit tehetnék?

- Muszáj megbíznom benne, Luther. Rajta kívül nem számíthatok senkire.

- A francba, kislány, rossz körökben forogsz.

Elmosolyodtam. Luther volt az egyetlen ember, akinek hagytam, hogy „kislánynak” szólítson. Neki minden nő „kislány” volt, és minden férfi „haver.”

- Tudnom kell, nem hallottál-e róla valami igazán rosszat - faggatóztam.

- Mire készülsz? - kérdezte ő.

- Nem mondhatom meg. Ha lehetne, vagy ha szerintem a hasznodra volna, megosztanám veled.

A férfi egy pillanatig engem fürkészett, a cigarettáról hamu pergett a pultra. Luther szórakozottan föltörölte a hamut a tiszta fehér kendővel.

- Oké, Anita, most az egyszer jogodban áll nemet mondani, de legközelebb jobb, ha van valami mondanivalód nekem.

Elmosolyodtam:

- Esküszöm.

Luther csak megcsóválta a fejét, és újabb cigarettát húzott elő abból a csomagból, amit mindig a pult mögött tartott. Még szívott egy utolsó slukkot a majdnem szűrőig égett csikkből, majd a szájába dugta az új szálát. A cigaretta narancsszínben égő végét az új szál friss, fehér végéhez illesztette, és nagyot szívott belőle. A papír és a dohány narancsvörös lángra kapott,

aztán elnyomta a régi csikket az eleve telirakott hamutálban, amit mindenhová magával hurcolt, akár valami játékmackót.

- Tudom, hogy van a klubban egy bizarr táncos. Benne van a bulizós körben, és kurvára népszerű bizonyos fajta vámpírok között - Luther vállat vont, tömör mozdulattal, mint amikor csuklik egy heglánc. - Nincs vaj a füle mögött, azon kívül, hogy függő, és benne van a körben. Anita, ez eléggé szar. Szerintem jobb távol maradnod tőle.

- Úgy tennék, ha tehetném - most rajtam volt a vállrándítás sora. - De mást nem hallottál róla?

Luther egy pillanatig gondolkozott, a cigarettáját szopogatva.

- Nem, egy szót se. Nem nagyon játszik a Negyedben. Ő egy hivatásos áldozat. Itt lent a legtöbb szó a ragadozókról folyik, nem a birkákról. - A férfi összevonta a szemöldökét. - De várj egy percet. Van egy ötletem.

Luther pár percig nagyon feszülten gondolkodott, majd szélesen elmosolyodott:

- Igen, hallottam egy ragadozóról. A vámpír Valentine-nak mondja magát, álarcot hord. Azzal dicsekedett, hogy először ő volt együtt Phillippel.

- És? - jegyeztem meg.

- Nem a harapás volt először, kislány, hanem akkor először volt vele úgy, és pont. Valentine azt állítja, még kicsi volt a fiú, mikor ő leteperte, és hogy jó volt neki. Azt állítja, Phillip annyira élvezte, hogy ezért lett függő.

- Édes istenem - eszembe jutottak a rémálmok, aztán a valóság Valentin-ról. Milyen lett volna, ha gyerek vagyok, amikor megtörténik? Mit művelt volna velem?

- Ismered Valentine-t? - érdeklődött Luther.

Bólintottam:

- Ja. Elmondta valamikor, mennyi idős volt Phillip, mikor a támadás érte?

A férfi megrázta a fejét:

- Nem, de becsszó, hogy a tizenkét év fölötti már túl öreg Valentine-nak, ha csak nem bosszúból csinálja. A bosszúállás nagyon megy neki. Fogadom, ha az úrnő nem fogná vissza, baromi veszélyes lenne.

- A cuki seggedet teheted rá, hogy veszélyes.

- Szóval ismered - ez kijelentés volt.

Lutherre pillantottam:

- Meg kell tudnom, hol húzza ki a nappalt Valentine.

- Ez már két információ a semmiért.

- Azért visel maszkot, mert kábé két éve leöntöttem szenteltvízzel. Múlt éjjelig azt hittem, halott, és ő ugyanezt hitte rólam. Ha teheti, meg fog ölni.

- Kurva nehéz megölni téged, Anita.

- Csak elsőre megy nehezen, Luther, és aztán kész is.

- Értem. - Luther nekiállt fényesíteni az amúgy is tiszta poharakat - Nem is tudom. Ha kiszivárog, hogy nappali menedékhelyeket árulunk el neked, rosszra is fordulhatnak a dolgaink. Képesek porig égetni ezt a házat, velünk együtt.

- Igazad van. Nincs jogom erre kérni téged.

Mégis ott maradtam a bárszéken ülve, és Lutherre bámultam, azt akartam, hogy mondja el, amire szükségem van. Tedd kockára az életedet értem, öreg haver, én is megtenném érted. Helyes.

- Ha megesküdnél, hogy nem a meggyilkolására használod az infót, akár meg is mondanám - ajánlotta föl Luther.

- Megesküdhetnék, de akkor hazudnék.

- Van felhatalmazásod, hogy megöld? - kérdezte ő.

- Érvényes nincs, de tudnék szerezni.

- Kivárnád?

- Bírói kivégzési parancs nélkül törvénytelen megölni egy vámpírt - közöltem.

A férfi rám meredt:

- Nem ez a kérdés. Elsütnéd idő előtt a startpisztolyt, hogy

biztosan megöld?

- Talán.

Luther megcsóválta a fejét:

- Egy szép napon még körözni fognak téged, kislány. A gyilkosság komoly balhé.

Vállat vontam:

- Komolyabb, mint hogy kitépik az ember gégejét.

Luther pislogott:

- Hát, izé. - Úgy tűnt, nem igazán tudja, mit is mondjon, úgyhogy hatalmas kezében tovább fényesített egy csillogó poharat. - Meg kell majd kérdeznem Dave-et. Ha ő azt mondja, oké, akkor megtudod.

Kiittam a narancslevemet, és fizettem. Elég súlyos borraivalót adtam, a tisztesség kedvéért. Dave sohasem ismerte volna be, hogy azért segít nekem, mert kapcsolatban vagyok a rendőrséggel, úgyhogy a pénznek gazdát kellett cserélnie, még akkor is, ha meg sem közelítette az információ értékét.

- Kösz, Luther.

- Az a szóbeszéd járja, hogy múlt éjjel találkoztál az úrnővel. Ez igaz?

- Ezt a pletykát a tények előtt vagy a tények után tudtad meg? - érdeklődtem.

Luther kínlódni látszott.

- Anita, ha előre tudjuk, grátisz megmondjuk neked.

Biccentettem:

- Bocs, Luther, zűrös éjszakáim voltak.

- Meghiszem azt. Szóval igaz a pletyka?

Mit mondhatnék? Tagadjam le? Úgy tűnt, egy csomóan tudják. Azt hiszem, a titkokat már a hullák se viszik a sírba.

- Talán. - Ennyi erővel igent is mondhattam volna, mert nem mondtam nemet.

Luther éltette a játékot. Bólintott.

- Mit akartak veled?

- Nem mondhatom meg.

- Hmm... khm. Oké, Anita, legyél rohadtul óvatos. Ha segítségre van szükséged, csak olyantól kérj, akiben megbízhatsz.

Bizalom? Nem a bizalom hiányán múltott.

- Csak két módon mászhatok ki ebből a szarból, Luther. Én a halált választanám. A gyors halál lenne a legjobb, de kétlem, hogy lenne rá esélyem, ha rosszra fordulnak a dolgok. Melyik barátomat rángathatnám bele ebbe?

Luther rám bámult a kerek, sötét arcából:

- Erre nincs mit mondanom, kislány. Bár lenne.

- Én is azt szeretném.

Megcsörrent a telefon. Luther fölvette. Aztán rám nézett, és leeresztette a hosszú zsinóros telefonkagylót:

- A tiéd - mondta.

Az arcomhoz szorítottam a kagylót:

- Igen?

- Ronnie vagyok - a hangjából visszafojtott izgalom érződött. Mint egy gyerek karácsonykor.

A gyomrom összeszorult:

- Van valamid?

- A Halandók Alkotmányos Védszervezete környékén terjed egy pletyka. Egy halálbrigádról, amit arra fejlesztettek ki, hogy a vámpírokat eltöröljék a föld színéről.

- Van rá bizonyítékod? Tanúd?

- Még nincs.

Nem tudtam megállni, hogy föl ne sóhajtsak.

- Ugyan már, Anita, ez jó hír.

A kezem a kagyló fölé görbítettem, és azt suttoztam:

- Nem adhatok tovább a fővámpírnak egy pletykát a HAV-ról. A vámpírok lemészárolnák őket. Megölnének egy rakás ártatlan embert, és mi még csak nem is vagyunk biztosak abban, hogy valóban a HAV áll a gyilkosságok mögött.

- Jól van, jól van - csitított Ronnie. - Holnapra megtudok valami konkrétabbat is, ígérem. Pénzzel vagy fenyegetéssel, de megszerzem.

- Kösz, Ronnie.

- Mire valók a barátok? Mellesleg Bertnek fizetnie kell majd a túlórárt meg a vesztegetést. Imádom azt a fájdalmas tekintetét, amikor meg kell válnia a pénztől.

Belevigyorogtam a telefonba:

- Én is.

- Mit csinálsz ma este?

- Buliba megyek.

- Micsoda?

A lehető legrövidebben elmagyaráztam. Ronnie hosszú hallgatás után annyit mondott:

- Ez nagyon bizarr.

Egyetértettem vele.

- Te dolgozz tovább a saját térfeleden. Én majd a másik oldalról közelítek. Talán középen összetalálkozunk.

- Ezt én is nagyon szeretném hinni - Veronica hangja indulatosan, majdnem dühösen csengett.

- Mi baj?

- Erősítés nélkül mész bele, ugye? - vallatott.

- Te is egyedül vagy - mondtam.

- De engem nem vesznek körül vámpírok és bizarr alakok.

- Szóval szerinted a HAV-ban csupa normális figura van, ugye?

- Ne legyél undok. Tudod, mire gondolok.

- Igen, Ronnie, tudom, mire gondolsz. Te vagy az egyetlen barátom, aki tud magára vigyázni.

Vállalt vontam, aztán rájöttem, hogy Ronnie nem érti, és így folytattam:

- Mindenki más olyan, mint Catherine: bárány a farkasok közt. Ezt te is tudod.

- És a többi halottkeltő?

- Kicsoda? Jamison szerint a vámpírok fasza gyerekek. Bert pofázik, de nem keverné veszélybe a liliumfehér seggét. Charles elég jó halottkeltőnek, de szeszélyes, és van egy négyéves gyereke. Manny nem vadászik többé vámpírokra. Négy hónapot töltött a kórházban, miután az utolsó vadászatát követően összerakták.

- Ha jól emlékszem, te is voltál kórházban - jegyezte meg Veronica.

- A legsúlyosabb sérülésem egy törött kulcscsont és egy törött kar volt, Ronnie. Manny kis híján meghalt. Mellesleg felesége van, és négy kolke.

Manny képezett ki engem halottkeltőnek. Ő tanította meg, hogyan támasszam fel a hullákat, és hogyan öljek vámpírt. Na jó, továbbfejlesztettem Manny tanítását. Ő a hagyományos karó- és fokhagyma módszer híve volt. Nála is volt pisztoly, de csak mint segédeszköz, nem mint legfőbb fegyver. Ha a modern technológia lehetővé teszi, hogy távolról intézzem el a vámpírt, mintsem hogy szétvetett lábbal a derekára üljek és cöveket verjek a szívébe, miért is ne?

Két évvel ezelőtt eljött hozzám Rosita, Manny felesége, és könyörgött, hogy ne sodorjam többé veszélybe a férjét. Ötvenkét évesen már túl öreg az ember a vámpírvadászathoz, mondta. Mi lenne vele és a gyerekekkel? Valahogy én kaptam az összes szemrehányást, mint az az anya, akinek a kedvenc gyereket rossz útra térítették a környékbeli huligánok. Rosita megeskett Isten színe előtt, hogy soha többé nem hívom magammal Mannyt vadászni. Ha nem bög az asszony, kitartok és elutasítom. De harci helyzetben kurvára nem fair dolog sírni. Amint az illető sírva fakad, nem lehet tovább beszélni. Az ember ilyenkor le akarja állítani őket, ne sírjanak, ne bántsanak, hadd ne érezzük már magunkat a földkerekség legnagyobb gennyládájának. Az ember bármit megtenne, hogy megállítsa a

könnyeket.

A vonal másik végén Ronnie csendben volt.

- Jól van, csak légy óvatos - mondta aztán.

- Akár egy szűzlány a nászéjszakáján. Megígérem.

Veronica elnevette magát:

- Javíthatatlan vagy.

- Mások is ezt mondják - feleltem.

- Vigyázz a seggedre.

- Te is.

- Fogok - azzal Ronnie letette a kagylót. Kezemben bűgött a telefon.

- Jó hír? - érdeklődött Luther.

- Ja.

A Halandók Alkotmányos Védszervezete halálbrigádot szervezett. Talán. De a talán is jobb volt annál, amennyit azelőtt tudtam. Látjátok, emberek? Nincs semmi a zsebemben, az ingem ujjában sem, halvány fogalmam se volt, mit csinállok. Csak botladoztam, igyekeztem lenyomozni egy gyilkost, aki kinyírt két vámpírmestert. Ha jó nyomon vagyok, hamarosan fölfigyelnek rám. Ami azt jelenti, hogy valaki megpróbálhat megölni. De jó is volna, nem?

Olyan ruhára volt szükségem, ami kimutatja a sebhelyeimet, de lehetővé teszi, hogy fegyvert rejtsek el magamnál. Nem könnyű ilyet találni.

Vásárlással kellett töltenem a délutánt. Gyűlölök vásárolni. Az élet szükséges rossz dolgai közé sorolom, ahogy a kelbimbót és a magas sarkú cipőt. Persze ez túró volt ahhoz képest, hogy vámpírok törhetnek az életemre. De várjunk csak. Vásárolni most megyek, attól este még nyugodtan törhetnek vámpírok az életemre. A tökéletes szombat esti időtöltés.

Az összes kisebb zacskót beletettem egy nagyobbba, hogy egyik kezemet a pisztoly számára szabadon hagyjam. Elképesztő, milyen könnyű célponttá válunk, miközben a két karunkat elborító zacskókkal zsonglőrködünk. Először dobjuk el a szatyrokat, feltéve persze, hogy az egyik szatyor füle nem tekeredik a kezünk köré, majd kapjunk a pisztolyunk után, rántsuk elő, célizzunk és lőjük. Mire mindezt kiviteleztek, a rosszfiú már kétszer agyonlőtt minket, és a bajsza alatt dzsesszt dudorászva elsétált.

Egész délután teljesen paranoiás voltam, mindenkre gyanakodtam magam körül. Nem követett valaki? Nem nézett rám az a pasas túl hosszan? Nem azért hordott sálát az a nő, mert harapásnyomok voltak a nyakán?

Mire az autómhoz indultam, a nyakam és a vállam egyetlen fájdalmas görcsbe állt össze. Pedig egész délután nem láttam ijesztőbb dolgot a legdivatosabb ruhák árcéduláinál.

A világ még mindig ragyogó kék színű volt, és úszott a forróságban, mikor a kocsimért mentem. Egy bevásárlóközpontban könnyen el lehet feledkezni a múltó időről. Léghkondicionált, privát világ, benne nem érhet el minket semmi, ami valóságos. A mániákus vásárlók Disneylandje.

A pakkjaimat a csomagtartóba zártam, és néztem, ahogy sötétedik az ég. Megismertem, milyen érzés a félelem: mint egy ólomgolyó az ember gyomorszájánál. Szép, csendes rettegés.

Megráztam magam, hogy kilazítsam a vállam. Addig tekergettem a nyakam, amíg csak nem kattant. Így már jobb volt, de még mindig feszült. Aszpirinre volt szükségem. A bevásárlóközpontban ettem is, pedig szinte soha nem szoktam. Abban a pillanatban, ahogy megéreztem a kajáldák illatát, kiéhezve megrohmoztam őket.

A pizza olyan ízű volt, mint a hamis paradicsomszósszal

bekent, vékony kartonpapír. A sajt szívós volt és ízetlen. Nyam-nyam, plázakaja. Igazság szerint imádom a nyárson sült kukoricás hot dogot és a Mrs. Field-féle kekszet.

Egy szelet pizzát csak sajttal kértem, ahogy én szeretem, a másik szeletet viszont mindennel. Pedig utálok a füstölt heringet, a gombát és a zöldpaprikát.

A kolbász a reggelizőasztalra való, nem a pizzára. Nem tudtam, mi zavar jobban: az, hogy a kolbászosból kértem először, vagy az, hogy már a felét megettem, mire rájöttem, mit is csinálok. Olyan ételek után sóvárogtam, amelyeket máskülönben gyűlöltem.

Miért? Eggyel több megválaszolatlan kérdés. És ettől vajon miért ijedtem meg?

A szomszédom, Mrs. Pringle épp a kutyáját sétáltatta, fel és alá, a házunk előtti gyepen. Leparkoltam, és túltömött szatyromat kivettem a csomagtartóból.

Mrs. Pringle több mint hatvan éves, csaknem száznyolcvanöt centi magas, pizskafává nyújtotta az öregség. Fakó kék szeme kíváncsian ragyog az ezüstkeretes szemüveg mögött. A kutyája Puding, egy hím uszkár. Úgy néz ki, mint egy aranyszínű, bolyhos pitypang, macskatappancsokkal.

Mrs. Pringle integetett nekem, vagyis csapdába estem. Elmosolyodtam, és odamentem hozzájuk. Puding föl akart ugrani rám, úgy pattogott, mintha rugó lenne a négy apró lábában. Olyan volt, akár egy felhúzható játék. Örömteli csaholása tempós volt és kitartó. Puding tudja, hogy nem szeretem őt, és torz kutyaagyával eltökélte: megnyer magának. De talán csak azért teszi, mert tudja, hogy irritál. Mindegy.

- Anita, maga rossz kislány, miért nem mondta, hogy van egy gavallérja?

Összeráncoltam a szemöldököm:

- Egy gavallérom?

- Egy udvarlója - magyarázta ő.

Halvány fogalmam nem volt róla, miről beszél.

- Ezt meg hogy érti?

- Csak szemérmeskedjen, ha akar, de ha egy ifjú hölgy a lakáskulcsát odaadja egy férfinak, az jelent valamit.

Gyomromban pár centiméterrel följebb emelkedett az olomgolyó.

- Látott ma valakit bemenni a lakásomba? - nagyon igyekeztem, hogy az arcom és a hangom köznapi maradjon.

- Igen, a maga kedves fiatal barátját. Nagyon jóképű.

Meg akartam kérdezni, hogyan néz ki, de amennyiben a pasas az udvarlóm, és kulcsa van a lakásomhoz, tudnom kellene. Nem kérdezhettem meg. Nagyon jóképű - lehet, hogy Phillip? De miért?

- Mikor ugrott be?

- Ó, délután kettő körül. Éppen kihoztam Pudingot sétálni, mikor jött.

- Látta őt elmenni?

Mrs. Pringle a kelleténél kissé szigorúbban nézett rám:

- Nem. Anita, lehet, hogy annak a férfinak nem kellett volna a maga lakásában lennie? Egérutat adtam egy betörőnek?

- Nem - sikerült kipréselnem magamból egy mosolyt, és csaknem egy nevetést is. - Csak mára nem vártam őt, ennyi az egész. Ha valakit meglát bemenni a lakásomba, csak hagyja. Egy pár napig ki és be fognak járkálni a barátaim.

Az asszony szeme összeszűkült, finom, csontos keze meg se mozdult. Még Puding is csak ült a fűben, felém lihegve.

- Anita Blake - szólt Mrs. Pringle, és nekem eszembe jutott, hogy ő egy nyugalmazott tanár, mert olyan volt a hangja. - Mire készül maga?

- Semmire, de tényleg. Csak azelőtt még soha nem adtam oda férfinak a lakáskulcsomat, és egy kicsit bizonytalan vagyok. Izgulok - villantottam feléje legszebb, tágra nyílt szemű, ártatlan pillantásomat. Ellenálltam a kísértésnek, hogy rebegtessem a

szempillám, de azonkívül minden működött.

Mrs. Pringle keresztbe fonta a karját a hasa fölött. Mintha nem hitt volna nekem.

- Ha ennyire ideges a fiatalember miatt, akkor ő nem felel meg magának. Ha megfelelne, maga nem izgulna.

Súlytalannak éreztem magam, annyira megkönnyebbültem. Elhitte!

- Valószínűleg igaza van. Köszönöm a tanácsát. Talán még meg is fogadom - válaszoltam. Olyan jól éreztem magam, hogy megpaskoltam Puding szőrös fejecskéjét.

Ahogy továbbmentem, még hallottam, hogy Mrs. Pringle így szól:

- Na, Puding, végezd el a dolgod, és menjünk föl.

Lehet, hogy ugyanazon a napon már másodszor van egy betolakodó a lakásomban. Végigmentem a csendes folyosón, és előhúztam a pisztolyt. Az egyik ajtó kinyílt. Egy férfi jött ki rajta, két gyerekkel. A pisztolyt és a kezemet visszacsúsztottam a zacskóba, és úgy tettem, mintha valamit keresnék. Hallgattam a lépteik visszhangját, ahogy lementek a lépcsőn.

Nem üldögelhettem odakint pisztollyal. Valaki kihívná a rendőrséget. Már mindenki hazajött a munkából, vacsorázott, újságot olvasott, játszott a kölkökkel. A külvárosi Amerika éber volt és figyelt. Az ember nem sétálhatott keresztül rajta kivont pisztollyal.

Bal kézzel magam előtt vittem a bevásárlótászkám, a pisztolyt és a jobb kezemet még mindig benne tartva. Ha a helyzet még rosszabbra fordul, a szatyron át lövök. Két ajtóval túlmentem a lakásomon, és a retikülömből előástam a kulcsom. A szatyrot a falnak támasztva letettem, és a pisztolyt átvettem a bal kezembe. Bal kézzel is tudtam lőni, nem olyan jól, de be kellett érnem ennyivel. A pisztolyt a combommal egy vonalban tartottam, és reménykedtem, hogy senki nem jön le a lépcsőházban a rossz irányból, és senki nem látja meg. A

lakásom ajtaja mellé térdeltem, kulcscsomóm a jobb markomba szorítva, némán. Ezúttal nem csilingelt. Gyorsan tanulok.

Mellmagasságban előretartva a pisztolyt, a kulcsot a zárba dugtam. A zár kattant. Összereztem, és vártam a lövéseket, vagy a zajt, vagy valamit. Semmi. A kulcsokat zsebre csúsztattam, és a pisztolyt visszavettem a jobb kezembe. A csuklóm és részben az ajtó előtt tartott karom segítségével elfordítottam az ajtó gombját, és nagyot löktem rajta.

Az ajtó meglendült és a fal távolabbi részének vágódott, odabent nem volt senki. Semmi lövöldözés az ajtónál. Csönd.

Az ajtófélfá mellett kuporogtam, előrenyújtott pisztolyommal végigpásztáztam a szobát. Sehol senki. A székem, még mindig az ajtóval szemben, ezúttal üres volt. Pedig szinte megkönnyebbültem volna, ha Edwardot látom ott.

A lépcsőház aljából trappoló léptek jöttek fölfelé. Döntenem kellett. Bal kezem kinyújtottam, és felkaptam a bevásárlótáskám, szememet és pisztolyomat le sem véve a lakásról. Aztán bemásztam, magam előtt lökdösve a zacskót. Majd továbbra is a földön kuporogva becsaptam az ajtót.

Az akvárium fűtése kattant, aztán fölberregett, én pedig ugrottam egyet. A gerincem mentén verejték csordogált. A bátor vámpírvadász. Ha most látnának engem! A lakás üresnek tűnt. Rajtam kívül senki nem volt itt, de mindenesetre átkutattam a szekrényeket és az ágyak alját. Csapdostam az ajtókat, és a falhoz simultam, mintha gengszteresdit játszanék. Hülyének éreztem magam, de még nagyobb hülye lettem volna, ha bízom abban, hogy a lakás üres, és tévedek.

A konyhaasztalon egy géppisztoly feküdt, két doboz tölténnyel együtt. Alatta fehér írólap. Takaros, fekete betűkkel ez állt rajta: "Anita, huszonnégy órád van."

Az üzenetre meredtem, újból elolvastam. Itt járt Edward. Azt hiszem, egy percig nem kaptam levegőt. Elképzeltem a szomszédasszonyomat, amint Edwarddal csacsog. Ha Mrs.

Pringle kétkedve fogadta volna a hazugságát, vagy félelmet mutat, vajon Edward megöli őt?

Fogalmam se volt. Egyszerűen fogalmam se volt. A kurva életbe! Olyan voltam, mint valami vírus: bárkit megfertőzhettem a körülöttem lévő veszéllyel, de mit tehettem volna?

Kétség esetén vegyünk mély lélegzetet, és haladjunk tovább. Évek óta e filozófia szerint éltem. Rosszabbat is hallottam már, de tényleg.

A levél azt jelentette, hogy huszonnégy órám van, mielőtt Edward eljön Nikolaos nappali menedékének címéért. Ha nem mondom meg neki, meg kell ölnöm őt. Lehet, hogy erre nem leszek képes.

Azt mondtam Ronnie-nak, hogy mi ketten profik vagyunk, de ha Edward számított profinak, akkor én csak amatőr voltam. Ronnie nemkülönben.

Bazi nagy sóhaj. Föl kellett öltöznöm a bulihoz. Egyszerűen nem volt időm Edward miatt aggódni. Ma éjjel más gondom volt.

Az üzenetrögzítőm villogott, visszajátszottam. Elsőként Ronnie hangja, azt közölte, amit már egyszer elmondott nekem a HAV-ról. Nyilvánvalóan először itt keresett, mielőtt Dave bárjában elért volna. Majd:

- Anita, itt Phillip. Megtudtam a buli helyét. Fél hétre gyere értem a Bűnös vágyak elé. Viszlát.

A rögzítő kattant egyet, berregett, majd elnémult. Két órám volt, hogy felöltözzek és a helyszínre érjek. Bőséges idő. A sminkelés nálam általában tizenöt percet vesz igénybe. A frizura még kevesebbet, mert mindössze végigmegyek rajta a hajkefével. Rögtön szalonképesé válok.

Nem sminkelek túl gyakran, úgyhogy amikor mégis, akkor mindig túl sötétnek, túl művinek érzem. De mindig dicséretet kapok érte, ilyesmit. "Miért nem fested ki máskor is a szemed? Igazán kiemeli a tekinteted", vagy a kedvencem: „Annyival

jobban nézel ki sminkben." Mindez arra utal, hogy smink nélkül eséllyel jelentkezhettünk a vén tyúkok farmjára.

Az a kozmetikum, amit soha nem használok, az alapozó. Elképzелhetetlen, hogy palacsintatésztával mázoljam be a képem. Van egy üveg színtelen körömlakkom, de az nem a kezemre való, hanem a harisnyanadrágomra. Ha egyszer sikerül harisnyát fölvennem anélkül, hogy fölszaladna, nagyon jó napom van.

Az egészalakos tükör előtt álltam a hálósobában. Átbújtattam a fejemet a topom egyetlen vékony pántján. Hátrésze nem is volt, aranyos kis masni tartotta össze hátul a derekamon. A masnit tudtam volna nélkülözni, de egyébként nem is volt olyan rossz. A top egybesimult a fekete szoknyával, és így teljes ruhának látszott, megszakítás nélkül. Kezemen a sárgásbarnára cserzett kötés ütötte a ruha színét. Sebaj. A szoknya bő volt, és ha megmozdultam, harangozott. Több zsebe is volt.

A zsebek alatt a combomra szíjazva egy pár fegyvertok, bennük az ezüst kések. Csak zsebre kellett tennem a kezem, és előhúznom a fegyvert. Korrekt. Ha combra szíjazott fegyvert hordunk, az izzadás elég érdekes dolog. Arra nem tudtam rájönni, hogyan rejtsek el a testemen egy pisztolyt. Nem érdekel, mennyiszer látjuk a tévében, hogy a nők combra szíjazzák a pisztolyt, rohadtul nem kényelmes. Az ember úgy jár, mint egy kiskacsa, amelyiknek teli lett a pelenkája.

Öltözékeimet harisnyanadrág és magas sarkú fekete szatén papucscipő tette teljessé. A cipő és a fegyverek már megvoltak azelőtt is, minden más új volt.

Még egy újabb kiegészítőm volt, egy édes fekete retikül, vékony pánttal, amit majd átvetek a vállamon, hogy szabad legyen a kezem. A táskába belegyömösöltem a kisebbik pisztolyomat, a Firestart. Tudom, tudom, mire a táska mélyéről előásnám a fegyvert, a rosszfiúk már a húsból lakmároznak,

de ez is jobb volt, mint a semmi.

Fölvettem a keresztemet, az ezüst jól mutatott a fekete topon. Sajnos kételkedtem abban, hogy a vámpírok megszentelt kereszttel a nyakamban beengednének a bulira. Sebaj. Majd az autóban hagyom, a géppisztollyal és a töltényekkel együtt. Edward rendes volt, és hagyott egy dobozt is az asztal közelében. Nyilván abban hozta föl a fegyvert. Mit mondott Mrs. Pringle-nek? Talán azt, hogy ajándék nekem?

Edward azt írta, huszonnégy óráam van, de mikortól számítva huszonnégy? Majd idejön hajnalban, frissen és üdén, hogy kínzással kikényszerítse belőlem az információt? Na nem, Edwardról nem az ugrott be, hogy koránkelő fajta. Legalább délutánig biztonságban voltam. Valószínűleg.

Becsorogtam egy „Parkolni tilos” zónába a Bűnös Vágyak előtt. Phillip az épület falának támaszkodva várt, karját lazán az oldala mellett lógatva. Fekete bőrnaci volt rajta. Ebben a hőségben a bőrnek még a gondolatára is kiverte a lábamat a ragya. A fiú inge fekete neccből volt, ami a barna bőrét és a sebhelyeit egyaránt kiemelte. Nem tudom, hogy a bőr vagy a necc miatt, de a „feslett” szó jutott eszembe. Phillip átlépett egy láthatatlan válaszvonalat a bájgúnár és a hímringyó között.

Megpróbáltam elképzelni tizenkét évesnek. Nem ment. Bármit is műveltek vele, a srác az volt, ami, és ennek megfelelően kellett bánnom vele. Nem voltam pszichiáter, aki megengedheti magának, hogy sajnálatot érezzen a szegény szerencsétlenek iránt is. A szájalom gyilkos érzésem. Annál csak a vak gyűlölet és talán a szerelem veszélyesebb.

Phillip ellökte magát a faltól, és az autóhoz sétált. Kinyitottam neki az ajtót, ő pedig beszállt. Bőr, drága kölni és halványan izzadság szagát lehetett érezni rajta.

Letolattam a járdaszegélyről.

- Kicsit agresszív a szerelésed, Phillip.

A srác felém fordulva rám bámult, mozdulatlan arccal, a tekintetét a korábban is viselt napszemüveg mögé rejtve. Hanyagul elhelyezkedett az ülésen, fél lábát behajlítva az ajtónak nyomta, másik lába széles terpeszben, a térde az ülésen.

- Fordulj nyugatnak, a hetvenes úton.

A hangja durva volt, csaknem rekedt.

Létezik egy olyan pillanat, amikor kettesben maradunk egy férfival, és ennek mindketten tudatára ébredünk. Ketten együtt, ez mindig lehetőségeket rejt magában. Belénk hasít egymás jelenléte. Ez zavarhoz, szexhez vagy félelemhez vezethet, pasastól és helyzettől függően.

Hogy közöttünk nem lesz szex, arra mérget lehetett venni. Phillipre sandítottam, ő még mindig felém fordult, ajka kissé szétnyílt. A napszemüvegét is levette. A szeme nagyon barna volt, és nagyon közel. Mi a fene folyt itt?

Kiértünk az országútra és gyorsítottunk. A körülöttem lévő autókra összpontosítottam, a vezetésre, és igyekeztem a srácot figyelmen kívül hagyni. De a bőrömön éreztem a tekintete súlyát. Szinte perzselt.

Felém húzódott az ülésben. Váratlanul élesen tudatára ébredtem a kárpitozáson súrlódó bőr hangjának. Ingerlő, állatias hang volt. Karja a vállam köré siklott, a mellkasát hozzám préselte.

- Mit képzelsz, mit csinálsz, Phillip?

- Mi a baj? - lehelte a nyakamra Phillip. - Neked ez nem elég agresszív?

Elröhögtem magam, nem tehettem róla. Ő ledermedt mellettem.

- Nem akartalak megsérteni, Phillip. Csak ma estére nem bőrt meg neccet terveztem. Még mindig túl közel volt hozzám, szorosan, fölhevülve, a hangja még mindig idegen és nyers:

- Akkor mit szeretnél?

Rápillantottam, de túl közel volt. Hirtelen öt centiről bámultam a szemébe. A közelsége áramütésként futott végig rajtam. Visszafordultam az úthoz:

- Menj vissza a saját térfeledre, Phillip.

- Te mitől indulsz... - suttogta a fülembe a fiú - ... be? Elegem lett.

- Hány éves voltál, mikor Valentine először megtámadott?

Phillip egész teste összerándult, ő maga pedig arrébb iszkolt tőlem.

- Rohadj meg! - Úgy hangzott, ezt komolyan mondja.

- Kössünk egy alkut, Phillip. Nem kell válaszolnod a kérdéseimre, és én se válaszolok a tiédre.

Hangja elfúlóan lihegett:

- Mikor láttad Valentine-t? Ő is eljön ma este? Megígérték nekem, hogy ma éjjel nem lesz itt.

A hangjából páni félelem érződött. Ilyen hirtelen rémületet még soha nem hallottam. Nem akartam, hogy félni lássam Phillipet. Még megsajnálom, és azt nem engedhettem meg. Anita Blake acélkemény, magabiztos, a síró férfiak nem hatják meg. Helyes.

- Nem beszéltem rólad Valentine-nak, Phillip, esküszöm.

- Akkor hogyan... - a fiú elharapta végét, én pedig rápillantottam. Visszatette a helyére a napszemüvegét. A szemüveg mögött az arca nagyon feszültnek és merevnek látszott. Törékenynek. Valahogy elrontotta az összképet.

Nem bírtam.

- Hogyan jöttem rá, mit csinált veled?

Phillip bólintott.

- Fizettem azén, hogy többet tudjak meg rólad. Ez derült ki. Tudnom kellett, hogy bízhatok-e benned.

- És bízatsz?

- Még nem tudom - feleltem.

A srác jó pár mély lélegzetet vett. Az első kettő még reszketeg volt, de minden újabb egy kicsivel magabiztosabb lett, míg végül Phillip teljesen ura nem lett a helyzetnek, egyelőre. Eszembe jutott Rebecca Miles és az ő apró, sovány keze.

- Megbízatsz bennem, Anita. Nem foglak elárulni. Nem foglak - a fiú hangja kétségbeesetten csengett; egy kisfiú, aki minden illúzióját levetkőzte.

Nem gázolhattam keresztül azon az elveszett gyerekhangon. De én is tudtam, ő is tudta, hogy bármit megtenne, amit csak a vámpírok akarnak. Bármit, beleértve azt is, hogy eláruljon engem. Az országút fölé híd emelkedett, magas, rácsos, szürke fémszerkezet. Az utat mindkét oldalon fák szegélyezték. A nyári

ég halvány vízkék volt, kifakította a hőség és a ragyogó nap. A kocsí a hídra döccent, és mindkét irányban elnyújtózott alattunk a Missouri. A levegő szabadnak és tágasnak tűnt a csobogó víz fölött. Egy galamb rebtent a hídra, letelepedett a tucatnyi többi galamb mellé, akik mind büszkén feszítettek és búgtak a híd fölött.

Már előfordult azelőtt, hogy sirályokat láttam a folyón, de a híd közelében soha nem volt egy se, csak galambok. Talán a sirályok nem szerették az autókat.

- Hová megyünk, Phillip?

- Mi?

Rá akartam szólni: „Túl nehéz a kérdés?” - de megálltam. Olyan lett volna, mintha cseszegetném.

- Átjöttünk a folyón. Mi az útirány?

- A Zumbelnél hajts le, és fordulj jobbra.

Azt tettem, amit mondott. A Zumbel hirtelen elfordul jobbfelé, majd egy bekötőútra visz minket. A piros lámpánál megálltam, aztán lassan továbbhajtottam, amikor zöldre váltott. Balra üzletek kis csoportja található, aztán egy lakópark, majd fák, szinte már liget, a belsejébe húzódó házakkal. Ezután következik egy szanatórium, végül pedig egy meglehetősen nagy temető. Mindig is érdekelt volna, vajon mit gondolhatnak a szanatórium lakói arról, hogy egy temető van a szomszédban. Így akarják figyelmeztetni őket, hogy csak ne olyan optimistán, ne olyan vidáman? Vagy egyszerűen praktikus okai voltak a szomszédos elrendezésnek?

A temető már sokkal régebben állt ott, mint a szanatórium. A sírkövek némelyike az 1800-as évek elejéről származott. Szerintem a tervezőmérnök egy rejtett szadista volt, mert a szanatórium ablakai pontosan a sírkövekkel teli lankákra néztek. Pedig az öregkor épp eléggé emlékeztet arra, mi következik. Szemléltető eszközökre nincs szükség.

A Zumbel mentén más is van még videókölcsonzó,

gyermekdivatüzlet, egy ólomműveget árusító bolt, több benzinkút és egy hatalmas lakópark, amely „Sun Valley Lake”-ként hirdeti magát. És valóban volt ott egy tó, elég nagy ahhoz, hogy kellő óvatossággal még vitorlázni is lehessen rajta.

Még pár háztömb, és a külvárosba értünk. Az utat szegélyező házak apró kertjeit óriási fákkal zsúfolták tele. Egy domb következett, amelyről lefelé vezetett az út. A sebességhatár ötven volt. Lehetetlen volt ötvenen tartani az autót a lejtőn anélkül, hogy használtam volna a féket. Vajon lesz ott egy rendőr a lejtő aljában? Ha megállítana minket Phillippel, a pici necces ingében, a sebhelyekkel, vajon gyanút fogna? Hová megy, kisasszony? Ne haragudjon, biztos úr, van ez az illegális buli, ahová oda kell érnünk, és késésben vagyunk.

Fékeztem, úgy jöttem le a dombról. Persze nem volt ott a rendőr. Ha gyorsan hajtok, ott lett volna. A legtöbbször Murphy törvénye az egyetlen megbízható dolog az életemben.

- Az a nagy ház az, balra. Csak hajts be a kocsiótra - tájékoztatott Phillip.

A ház sötétvörös téglából épült, két, talán három emelete volt, temérdek ablaka, legalább két terasza. A viktoriánus Amerika még mindig él. A kert méretes volt, benne külön erdőt alkottak a magas, ősök fák. A fű túl magasra nőtt, elhagyatottnak látszott tőle a hely. A sóderrel burkolt behajtó a fák között kanyargott a garázsig, amelyet a házhoz illőre terveztek, és ez majdnem sikerült is nekik.

Csupán két másik autó állt itt. A garázsba nem láttam be; talán odabent voltak még kocsik.

- A nagytermet ne hagyd el, csak velem. Különben nem tudok neked segíteni - figyelmeztetett Phillip.

- Segíteni? Hogyan? - kérdeztem.

- Ez az alibink: te vagy az oka, hogy olyan sok alkalmat kihagytam. Olyan megjegyzéseket ejtettem el, hogy nem csak

szerelmesek vagyunk, hanem addig... - a fiú széttárta a kezét, mintha egy szót keresne - ... dolgoztam rajtad, amíg úgy nem éreztem, hogy fölkészültél egy bulira.

- Dolgoztál rajtam? - leállítottam az autót, és közénk telepedett a csend. A fiú rám bámult. Még a szemüveg mögül is éreztem a pillantása súlyát. Libabőrös lett tőle a hátam.

- Te egy igazi támadás vonakodó túlélője vagy, nem bizarr, nem is függő, de rábeszéltelek egy bulira. Ennyi a történet.

- Csináltad már ezt élesben is? - érdeklődtem.

- Úgy érted, hogy átadtam-e már nekik valakit?

- Igen - válaszoltam.

Phillip felhorkant:

- Nem vagy túl nagy véleménynyel rólam, ugye?

Mit kellett volna mondanom? Nemet?

- Papíron szerelmesek vagyunk, ami azt jelenti, hogy egész este ezt a szerepet kell játszsanunk.

Ő elmosolyodott. Ez a mosoly másmilyen volt, sejtelmes

- Te szemét.

A fiú a vállát vonogatta, és forgatta a fejét, mintha begöröcsölt volna a lapockája. - Nem foglak a padlóra dönteni és megerőszakolni, ha emiatt aggódsz.

- Tudtam, hogy ma este nem tennél ilyet - feleltem. Örültem, hogy nem tudja: fegyver van nálam. Talán még meglephetem őt az este folyamán.

Phillip összevont szemöldökkel nézett rám.

- Csak kövesd az utasításaimat. Ha bármi olyat teszek, amitől kényelmetlenül érzed magad, majd megvitatjuk - mosolyodott el, fogsora egyenletesen és féhéren villant elő napbarnított arcából.

- Nincs vita. Csak leállsz.

A fiú vállat vont:

- Ezzel leleplezhetsz minket, és meg is ölethetsz.

A kocsit lassan forráság töltötte be. Phillip arcáról

izzadságcsepp csordult le. Kinyitottam magam felől az ajtót, és kiszálltam. A hőség második bőrként tapadt rám. Kabócák énekeltek, magas, zümmögő hang, messze, a fák tetején. Kabócák és hőség, ah, a nyár.

Phillip megkerülte az autót, bakancsa alatt ropogott a sóder.

- Nem szeretnéd inkább a kocsiban hagyni a kereszteted? - javasolta.

Számítottam erre, persze ettől még nem kellett szeretnem az ötletet. A keresztet beraktam a kesztyűtartóba, ehhez át kellett másznom az ülésen. Mikor becsuktam a kocsiajtót, önkéntelenül a nyakamhoz nyúltam. Olyan sokat hordtam a láncot, hogy szokatlan érzés volt, ha nem volt rajtam.

Phillip felém nyújtotta a kezét, és egy pillanatnyi habozás után elfogadtam. A tenyere forró volt, a közepe kissé nyirkos.

A hátsó bejáratot fehér, íves apácarács árnyékolta. Egyik oldalán buja, indás klematisz nőtt. A fák közt átszűrődő napfényben terpeszkedő lila virágok akkorák voltak, mint a kezem. Az ajtónyílásban egy nő állt, rejtve a szomszédok és az elhaladó autók elől. Fényes fekete combfixét harisnyakötő tartotta. Bíborszínű melltartója és a hozzáillő bugyi a teste nagy részét csupaszon és fehérén hagyta. Tizenöt centis tűsarkú cipőt hordott, amely hosszúnak és karcsúnak láttatta a nő lábát.

- Túl vagyok öltözve - súgtam oda Phillipnek.

- Lehet, hogy már nem sokáig - lehelte ő a hajamba.

- Azért a fejedet ne tedd rá - jegyeztem meg, a fiúra bámulva, és láttam, ahogy az arca összezavarodik. De ez nem tartott sokáig. Megjelent rajta a mosoly, az ajka puhán meghajlott. Biztos így nézett a kígyó is Évára. Ezt a szép fényes almát neked hoztam. Kérsz cukorkát, kicsi lány?

Bármit is próbált beadni nekem Phillip, nem voltam rá vevő. Átölelte a derekamat, fél keze a karomon lévő sebhelyekkel játszadozott, ujjait éppen csak egy kicsit mélyesztette bele a heges bőrbe. Rövid sóhajjal szakadt ki belőle a lélegzet.

Jézusom, mibe kevertem bele magam?

Az asszony rám mosolygott, de nagy barna szeme Phillip kezére szegeződött, ahogy az végigfutott a sebhelyemen. A nő kidugott nyelvével megnedvesítette az ajkát. Láttam, hogy emelkedik és sülyed a melle.

- Jöjj a palotámba, szólt a pók a légyhez - mondtam halkan.

- Mit mondtál? - kérdezte Phillip.

Megráztam a fejem. Ő valószínűleg úgysem ismerte a verset. Nem emlékeztem, hogy végződött. Elfelejtettem, megmenekült-e a légy. Összeszorult a gyomrom. Mikor Phillip keze a hátamat súrolta, ugrottam egyet.

A nő felkacagott, magas hangon és talán kissé részegen. A légy szavait suttogtam, ahogy fölmentem a lépcsőn:

- Ó, nem, nem, engem hiába kér, mert az, ki e kanyargós útra lép, vissza már sohase tér.

Vissza már sohase tér. Ez nem hangzott túl jól.

A nő a falhoz préselődött, hogy bemehessünk, majd becsukta mögöttünk az ajtót. Vártam, hogy be is zárja, nehogy kiszökhessünk, de nem tette. Phillip kezét lefeszítettem a sebhelyeimről, ő pedig ezután a derekam köré tekerte a karját, és végigvezetett egy hosszú, keskeny hallon. A ház hűvös volt, a hőség ellenében dorombolt a légkondicionáló. Majd egy terembe értünk, amely egy szögletes boltozatból nyílt.

A szobát nappalinak rendezték be - kanapé, szófa, két szék, cserepes virágok egy ablakmélyedésbe függesztve, kigyózó délutáni árnyak a szőnyegen. Otthonos. Egy férfi állt a szoba közepén, kezében ital. Olyan volt, mintha most lépett volna ki a Bőripari Magazinból. Mellkasát és karját bőrszíjak keresztelték; akár egy gladiátor, akiben Hollywood fogalmai szerint is túlteng a nemiség.

Elnézést kellett kérnem Philliptől. Ő még egészen konzervatívan öltözött. Mögöttünk bejött a boldog háziasszony, királyi bíbor együttesében, és egyik kezét Phillip karjára tette. A nő körmén sötétlila, majdnem fekete lakk volt. Karmos keze, miután végighúzta a fú karján, halvány vöröses nyomot hagyott.

A fiú megborzongott mellettem. A karja megfeszült a derekamon. Ő vajon ilyennek képzelte a bulit? Reméltem, hogy nem.

A kanapéról magas termetű fekete asszony emelkedett föl. Meglehetősen dús kebleit az fenyegette, hogy kitüremkednek a merevítő fekete melltartóból. A melltartóhoz erősített karmazsinvörös szoknyáján több lyuk volt, mint anyag, és a nő mozgását követve sötét hús villant át rajta. Fogadni mertem volna, hogy a szoknya alatt teljesen meztelen.

A nő egyik csuklóján és nyakán rózsaszínes sebhelyek voltak. Egy friss harapásfüggő, szinte még új. Körbejárt minket, mintha csak árucikkek volnánk, és ő jól meg akarna nézni

magának. Keze végigsimított a hátamon, én pedig elléptem Phillip mellől, és szembefordultam vele.

- Mitől van az a sebhely a hátadon? Nem vámpírharapás.

Hangja férfiasan mély volt, mondjuk bariton.

- Egy halandó szolgál a hátamhoz vágott egy éles fadarabot - válaszoltam. Azt már nem tettem hozzá, hogy az éles fadarab a magammal vitt karók egyike volt, és azt sem, hogy később, még azon az éjszakán megöltem a halandó szolgát.

- Rochelle vagyok - mutatkozott be a nő.

- Anita.

Ezután a vidám, főállású háziasszony lépett oda mellém, kezét végighúzva a karomon. Arrébb léptem tőle, az ujjai végigkarcolták a bőröm. A körmei vékony vörös vonalat hagytak a karomon. Leküzdöttem a késztetést, hogy megvakarjam az érintés helyét. Én voltam az acélkemény vámpírvadász; holmi karmolások nem zavartak. Annál inkább zavart a nő tekintete. Úgy nézett rám, mint aki azon tűnődik, milyen ízű vagyok, és meddig fogok kitartani. Így még egy nő se nézett rám. Nem nagyon tetszett a dolog.

- A nevem Madge. Ez itt a féljem, Harvey - közölte a nő, a bőrbe bújt úrra mutatva, aki közben odajött Rochelle mellé. Madge folytatta: - Isten hozott minálunk. Phillip már annyit mesélt rólad, Anita.

Harvey megpróbált mögém kerülni, de én hátraleptem a kanapéhoz, hogy szembe kerüljek vele. Akár a köröző cápák. Phillip szigorúan meredt rám. Rendben, elvégre jól kellett volna éreznem magam, nem viselkedhettem úgy, mintha mind fertőző betegek volnának.

Melyik volt a kisebbik rossz? Hatvannégyezer dolláros kérdés, de tényleg. Madge lassan, sokatmondóan végignyalta az ajkát. A pillantása azt üzenté, hogy illetlen dolgokat gondolok és saját magáról. Na nem. Rochelle a szoknyáját suhogtatta, a kelleténél jóval több sonkáját mutatva ki. Igazam

volt. Tényleg pucér volt a szoknya alatt. Részemről inkább a halál.

Vagyis maradt Harvey. A férfi kicsi, tömpe ujjú keze pici, szegecselt bőr ágyékkötőjén matatott. Ujjai újra meg újra végigdörzsölték a bőrt. De szar!

Feléje villantottam a legszebb profi mosolyom, nem volt túl csábos, de jobb volt, mint a szemöldökömet ráncolni. A pasas kitágult szemmel lépett egyet felém, keze a bal karom irányába nyúlt. Mély lélegzetet vettem, és benn tartottam, a mosoly az arcomra fagyott.

Alig ért Harvey ujjá a könyököm hajlatához, megbirizgálva a bőrömet, máris összeborzadtam. Harvey a borzongásomat bátorításnak vélte, és még közelebb húzódott, a testünk majdnem összeért. Egyik kezemet a mellére téve próbáltam megakadályozni, hogy még közelebb jöjjön. A férfi mellkasán durva, vastag és fekete volt a szőr. Sohasem rajongtam a szőrös mellkasért. Pedig egy szőrtelent bármikor elfogadnék. Harvey már készült, hogy a karját a hátam köré fonja. Nem tudtam biztosan, mit tegyek. Ha hátrálok egy lépést, lecsüccsenek a kanapéra; nem túl jó ötlet. Ha előre lépek, beleszaladok Harvey-ba, és nekipréselődök a kétféle bőrnek.

A pasas rám mosolygott

- Már majd' belehaltam, úgy vártam, hogy találkozhassunk.

A "belehaltam" úgy hangzott tőle, mintha mocskos szó volna, vagy bizalmas vicc. A többiek mind nevettek, Phillipet kivéve. A fiú karon fogott, és arrébb húzott engem Harveytől. Rátámaszkodtam Phillipre, még a derekát is átöleltem. Azelőtt soha nem öleltem át senkit nettpólóban. Érdekes érzés volt.

Phillip így szólt:

- Ne felejtsetek el, mit mondtam.

- Hogyne, hogyne - válaszolta Madge. - A lány a tiéd, egészen a tiéd, nem osztozol, nem felezel.

Az asszony peckesen odalépett Philliphez, szoros

csipkebugijában riszálva. A magas sarkú cipőben épp a fiú szemébe tudott nézni:

- Most még megvédheted tőlünk, de ha a nagyfiúk ideérnek, át fogod adni. Ők majd elérik, hogy megoszd őt velünk.

A fiú csak bámult rá, amíg a nő félre nem nézett.

- Én hoztam ide, és én is viszem haza - közölte Phillip.

Madge fölvolta az egyik szemöldökét

- Ellenkezni akarsz? Phillip, fiacskám, biztos cuki darab az utánfutód, de semmilyen ágybetét nem éri meg, hogy keresztbe tégy a nagyfiúknak.

Elhúzódtam Philliptől, és tenyeremet Madge hasára téve meglöktem a nőt, épp csak annyira, hogy hátrálni kényszerüljön. Ő a túsarok miatt kis híján elvesztette az egyensúlyát

- Tisztázzunk valamit - mondtam. - Semmiféle darab nem vagyok, pláne nem ágybetét.

Phillip rám szólt:

- Anita...

- Ejha, van benne tűz. Hol szedted össze, Phillip? - kérdezte Madge.

Ha van olyan dolog, amit utálok, akkor az az, hogy mulatságosnak tartják a dühömet. Egészen közel léptem a nőhöz, ő pedig mosolyogva nézett le rám.

- Tudtad azt - kérdeztem -, hogy amikor mosolyogsz, a szád mindkét oldalán mély ráncaid lesznek? Már elmúltál negyven, igaz?

Az asszony mély, ziháló lélegzetet vett, és elhárált tőlem.

- Te kis kurva.

- Soha többé ne hívj engem cuki utánfutónak, Madge drágám.

Rochelle némán röhögött, figyelemre méltó keble úgy remegett, akár a sötétbarna kocsonya. Harvey pókerarccal állt. Azt hiszem, ha akár csak elmosolyodott volna, Madge szétveri

a képét A pasas szeme nagyon csillogott, de mosolynak nyoma sem volt.

Ajtó nyílt, majd csukódott, a hang behallatszott az előtérből a ház belsejébe. Aztán egy nő lépett a szobába. Körülbelül ötven - vagy talán hatvanéves lehetett. Telt arcát nagyon szőke haj keretezte. Bármibe, hogy a szőkesége flakonból jött. Apró, kövérkés kezén valódi drágaköves gyűrűk csillogtak. Hosszú, fekete, földet söprő negligésjét fekete, nyitott csipkeruha egészítette ki. A ruha sima feketéje jót tett az alakjának, de nem eléggé. A hölgy túlsúlyos volt, és ezt nem lehetett elleplezni. Úgy nézett ki, mint a szülői munkaközösség egy tagja, mint egy leánycserkész-kapitány, egy konyhatündér, valakinek az anyja. És most ott állt a küszöbön, Phillipre meredve.

A nő apró sikkantást hallatott, és futva elindult a srác felé. Kitértem az útjából, mielőtt ő maga kényszerített volna menekülésre. Phillipnek épp csak annyi ideje maradt, hogy megvesse a lábát, mielőtt az asszony jelentős súlyával a karjába repült. Egy percre azt hittem, a fiú háttal a padlóra fog zuhanni, rajta a nővel, de ő kiegyenesítette a hátát, megfeszítette a lábát, és megtartotta mindkettőjüket.

Phillip, a vasgyúró, aki képes két kézzel fölemelni egy elhízott nimfomániást.

Harvey szólalt meg

- Ő Crystal.

Crystal éppen Phillip mellkasát csókolgatta, kövér, barátságos kezecskéjével igyekezett kihúzni a srác ingét a gatyájából, hogy a meztelen húsához érhesen. Olyan volt, akár egy vidám, tüzelő kiskutya.

Phillip megkísérelte lehűteni a nőt, kevés sikerrel. Hosszú pillantást vetett felém. Nekem pedig eszembe jutott, hogy korábban azt mondta, ő már abbahagyta az ilyen bulizást. Vajon ez volt az oka? Crystal és a hozzá hasonló? Az éles karmú Madge? Kierőszakoltam, hogy idehozzon, de ezzel

együtt őt is rákényszerítettem, hogy eljöjjön.

Így belegondolva Phillip az én hibámból volt itt. A francba, tartoztam neki.

Lágyan megpaskoltam a nő arcát. Ő pislogva rám nézett, én pedig eltűnődtem, vajon nem rövidlátó-e.

- Crystal - szóltam legszebb angyali mosolyommal. - Crystal, nem akarok bunkó lenni, de az én pasimat fogdosod.

Crystal álla leesett, vizenyős szeme kidülledt.

- A pasid? - vinnyogta. - Buli alatt senkinek nincs pasija.

- Hát, én új vagyok a buliban. Még nem ismerem a szabályokat. De ahonnan én jövök, ott a nők nem tapizzák le a másik nő pasiját. Legalább várj, míg hátat fordítok, oké?

Crystal alsó ajka megremegett. Szeme könnyel telt meg. Pedig én kedves voltam, sőt gyengéd, és ő még így is sírni készült. Mit keresett itt ezek közt az emberek közt?

Madge előjött, karjával átölelte Crystalt és elvezette. Közben vigasztaló szavakat suttogott, és megpaskolta barátnője fekete selyembe bújtatott karját.

- Nagyon hideg vagy - jegyezte meg Rochelle. Ellépett mellőlem az egyik falnál álló bárszekrény felé.

Harvey is otthagyt, követte Madge-et és Crystalt, egyetlen búcsúpillantás nélkül.

Mintha belerúgtam volna egy kutyakölyökbe. Phillip hosszan kifújta a levegőt, majd a szófára telepedett. Leültem mellé, a szoknyámat a combom alá hajtva.

- Nem hiszem, hogy meg tudom csinálni - suttogta a fiú.

Megérintettem a karját. Reszketett, szüntelenül, ami nekem egyáltalán nem tetszett. Nem jöttem rá, mibe kerülhet neki, hogy ma este eljöjjön, de most már kezdtem fölfogni.

- Mehetünk - mondtam.

Phillip nagyon lassan felém fordult, és rám meredt:

- Ezt hogy érted?

- Úgy, hogy mehetünk.

- Képes volnál most elmenni, anélkül, hogy bármit megtudnál, mert én problémázok? - kérdezte ő.

- Mondjuk inkább úgy, téged jobban bírlak, mint azt a túl magabiztos szépfíút. Folyamatosan úgy viselkedsz, mint egy valódi ember, és ezzel teljesen össze fogsz zavarni. Elmehetünk, ha nem tudod kezelni a helyzetet.

Mély levegőt vett, majd kifújta, aztán megrázta magát, mint a kutya, ha kijön a vízből.

- Meg tudom csinálni. Ha van választásom, meg tudom csinálni.

Most rajtam volt a bámulás sora:

- Azelőtt miért nem volt választásod?

Phillip félrenézett:

- Csak úgy éreztem, el kell hoznom téged, ha el akarsz jönni.

- Nem, a rohadt életbe, egyáltalán nem így értetted. - Az arcához nyúltam, és Kényszerítettem, hogy rám nézzen. - Valaki parancsot adott neked, hogy a következő napon látogass meg, ugye? Nem csak azért jöttél, hogy Jean-Claude-ról kérdezősködj, igaz?

A fiú szeme tágra nyílt, az ujjaim alatt éreztem a pulzusát.

- Mitől félsz, Phillip? Ki parancsol neked?

- Aníta, kérlek, nem lehet.

Az ölembe ejtettem a kezem.

- Milyen parancsot kaptál, Phillip?

A srác nagyot nyelt, néztem a mozgó ádámcsutkáját.

- Csak vigyáznom kell itt rád, ennyi az egész.

A nyakán, a harapásnyom alatt lüktetett az ütőere. A fiú megnyalta az ajkát, nem volt csábító, csak ideges. Hazudott nekem. A kérdés az volt, hogy mekkorát és miről?

Madge hangja hallatszott az előtérből, közeledve, teli kacér vidámsággal. Milyen remek háziasszony. Két vendéget kísért a szobába. Egyikük nő volt, rövid vörösesbarna hajjal és túl sok festékkel, mintha zöld krétát mázolt volna a szemére. A másik

vendég Edward volt, mosolygósan, a legelbűvölőbb formáját hozta, karja Madge csupasz dereka körül. Ahogy a háziasszony fülébe súgott valamit, az teli torokból fölnevetett.

Egy másodpercre megdermedtem. Ez annyira váratlanul ért, hogy egyszerűen lefagytam. Ha előhúz egy pisztolyt, a pasas megölhetett volna, míg én leesett állal ültem. Mi a francot keresett itt Edward?

Madge a bár felé vezette őt és a csajt. A bérgyilkos visszanézett rám a válla fölött, és finoman rám mosolygott, miközben a szeme üres maradt, akár egy bábué.

Tudtam, hogy a huszonnégyszáz órára még nem járt le. Tudtam. Edward úgy döntött, hogy kutatni kezd Nikolaos után. Követett minket? Lehallgatta Phillip üzenetét a rögzítőmon?

- Mi baj? - faggatott Phillip.

- Mi baj? - kérdeztem vissza. - Valaki parancsokat ad neked, valószínűleg egy vámpír...

Magamban némán befejeztem a mondatot:... és a Halál most lejtett be az ajtón, játszva a bizzar szerepét, miközben Nikolaost keresi. Csak egyetlen oka lehetett, hogy Edward egy konkrét vámpírt keres. Meg akarta ölni, minden valószínűség szerint.

A bérgyilkos most talán végre méltó ellenfelére akad. Régen úgy gondoltam, a közelben akarok lenni, amikor Edward végül majd veszít. Látni akartam, miféle áldozat fölött nem bír diadalmaskodni a Halál. Ha Edward és Nikolaos találkozna, és a kislány akár csak gyanítaná, hogy az én kezem is benne van... Az szar lenne. Nagyon, nagyon, nagyon nagy szar.

Be kéne mártanom Edwardot. Megfenyegetett, és be is váltaná a szavát. Megkínozna, hogy információhoz jusson. Mivel tartoztam neki? De nem tehettem, nem tudtam megtenni. Egy emberi lény nem játszhatja a másik emberi lényt a szörnyek kezére. Semmilyen indokkal.

Monica megszegte ezt a szabályt, és én megvettem érte. Azt hiszem, Edward esetében én közelítettem meg leginkább

az igaz barát fogalmát. Egy olyan személy, aki tudja, kifélék és mifélék vagyunk, és mindenképpen kedvel. Én kedveltem Edwardot, annak ellenére, ami volt, vagy épp azért. Még akkor is, ha tudtam, hogy megölne, ha úgy jön ki neki a lépés? Igen, még akkor is. Így belegondolva, ennek nem volt sok értelme. De nem aggódhattam Edward erkölcséért. A magam tükörképével kellett szembenéznem. Csak a saját morális kérdéseimet oldhattam meg.

Néztem Edwardot, amint Magde-dzsel csókolózott. Sokkal jobban ment neki a színészkedés, mint nekem. Hazudni is sokkal jobban tudott.

Nem árultam volna el őt, és ezt Edward jól tudta. A maga módján ő is ismert engem. A következetességemre tette föl az életét, és ez bosszantott. Gyűlölöm, ha kihasználnak. Az erényem önmaga büntetésévé vált.

De talán, még nem tudtam, hogyan, ugyanúgy kihasználhatom Edwardot, ahogy ő is engem. Talán kihasználhatnám a becsstelenségét, úgy, ahogy most ő használta ki a becsületességemet.

Ebben volt perspektíva.

Az Edwarddal érkezett vörösesbarna hajú nő odajött a szófához, és Phillip ölébe siklott. Kuncogott, karját a fiú nyaka köré fonta, és aprót rúgott a levegőbe. A keze nem merészkedett lejjebb, és nem próbálta meg levetkőztetni a srácot. Javultak az éjszaka kilátásai. Edward úgy követte a hölgyet, akár egy szőke árnyék. Kezében ital volt, arcán ennek megfelelően ártatlan mosoly.

Ha nem ismertem volna, ránézve soha meg nem mondom, hogy az, az ott egy veszélyes alak. Edward, a kaméleon. A bérgyilkos az ülőgarnitúra karfáján egyensúlyozta magát a nő háta mögött, fél kézzel a csaj vállát masszírozva.

- Anita, ez itt Darlene - tájékoztatott Phillip.

Biccentettem. A nő vihogott, és kalimpált a lábával.

- Ő meg Teddy. Ugye, iszonyú klassz srác?

Teddy? Iszonyú klassz srác? Sikerült elmosolyodnom, Edward oldalról megcsókolta a nő nyakát. A csaj a bérgyilkos mellkasához dörgölődött, közben sikerült Phillip ölében is matatnia. Koordinált mozgás.

- Egy kis kóstolót? - Darlene beharapta alsó ajkát, majd lassan eleresztette.

Phillip reszkető sóhajt hallatott. Aztán így suttogott:

- Igen...

Az a gyanúm támadt, hogy nem fog tetszeni, ami most következik.

Darlene két keze közé szorítva a szájához emelte Phillip karját.

Az egyik sebhelyre finom csókot lehelt, majd térdelő helyzetbe csúszott Phillip lába között, még mindig fogva a fiú karját. Ruhájának bő szoknyarésze megakadt Phillip combján, és fölgyűrődött a nő dereka köré. Darlene vörös csipkebugyit és hozzáillő harisnyatartót viselt. Koordinált színek.

Phillip arca elernyed. Darlene-ra bámult, amint a nő a szájához közelítette a karját. A nő pici, rózsaszín nyelve a karjához ért, fürgén kidugta, nyalt egyet, és el is tűnt. Darlene fölpillantott Phillipre, sötéten, tág pupillával. A csajnak bizonyára tetszett, amit látott, mert nekiállt nyalogatni a fiú sebhelyeit, egyiket a másik után, finoman, mint a macska a tejszínt. A pillantását le sem vette Phillip arcáról.

A fiú megrázkódott; a gerincén görcs vonaglott végig. Behunyta a szemét, és a fejét a szófa háttámlájának vetette. Darlene keze a fiú hasára vándorolt. Belecsimpaszkodott a necces ingbe. Az ing kicsúszott a nadrág övrészből, és a nő keze simogatva elindult fölfelé Phillip mellkasán.

Ő megrándult, szeme tágra nyílt, és megmarkolta a nő karját. Aztán megrázta a fejét:

- Ne, ne.

A hangja rekedt volt, szokatlanul mély.

- Abbahagyjam? - kérdezte Darlene. A szeme szinte teljesen csukva volt, a lélegzete mély, az ajka várakozással teli.

Phillip küszködön, hogy meg tudjon szólalni, méghozzá értelmesen.

- Ha mi ezt folytatjuk... akkor Anita egyedül marad. Játsszunk tisztán. Neki ez az első menete...

Darlene talán csak most nézett rám először:

- Ilyen sebhelyekkel?

- A sebhelyek valódi támadástól vannak. Én beszéltem rá a bulira - Phillip kihúzta a nő kezét az inge alól. - Nem hagyhatom cserben - tette hozzá. A szeme ismét fókuszált. - Még nem ismeri a szabályokat.

Darlene a fiú combjára fektette az arcát:

- Phillip, kérlek szépen. Hiányoztál.

- Tudod, mit csinálnának vele.

- Teddy majd vigyáz rá. Ő ismeri a szabályokat.

Megkérdeztem Edwardor.

- Már más bulikon is voltál?

- Igen - felelte ő. Pár másodpercig bámultam rá, miközben próbáltam őt más bulikon elképzelni. Szóval így, a bizzarrokon keresztül szerezte az információit a vámpírok világáról.

- Nem - mondta váratlanul Phillip. Fölkelt, és Darlene-t is talpra állította, még mindig fogva a nő karját. - Nem - ismételte meg magabiztosan. Eleresztette a nőt, és felém nyújtotta a kezét. Én megfogtam. Mi mást tehettem volna?

A tenyere forró volt és izzadt. Phillip nagy léptekkel kivonult a szobából, nekem pedig félig futnom kellett a magas sarkú cipőben, hogy ne maradjak le a saját kezem mögött.

A fiú átvonszolt a hallon, és bevitt a fürdőszobába. Bezárta az ajtót, aztán nekitámaszkodott, csukott szemmel, az arcán izzadság gyöngyözött. Elhúztam a kezem, ő nem tiltakozott.

Alkalmas ülőhely után néztem, majd végül a kád szélére telepedtem. Kényelmetlen volt, de ez tűnt kettő közül a kisebbik rossznak. Phillip nagy kortyokban szedte a levegőt, végül aztán a mosdókagylóhoz fordult. Megeresztette a vizet, hangosan, belemerítette a kezét, és újra meg újra lelocsolta az arcát, majd víztől csöpögő arccal fölegyenesedett. Apró vízcseppek ültek meg a szempilláján és a haján. Pislogva nézett a mosdó fölötti tükörképére. Döbrentnek tűnt, elkerekedett a szeme.

A víz lecsöpögött a nyakára és a mellére. Fölkeltem, levettem egy törülközőt a tartóról, és átnyújtottam neki. Nem reagált. A puha, tiszta illatú törülköző ráncaival megszáritottam a mellét. Végül átvette a törülközőt, és saját maga fejezte be a szárítkozást. Az arca körül nedvesen sötétlett a haja. Azt nem lehetett megszáritani.

- Sikerült - szólalt meg Phillip.

- Igen - feleltem. - Sikerült.

- Majdnem engedtem neki.

- De csak majdnem, Phillip. Ez az, ami számít.

Ő bólintott, gyorsan igent ütve a fejével:

- Szerintem is.

Még mindig úgy tűnt, ki van fulladva.

- Jobb lenne, ha visszamennénk bulizni - javasoltam.

Phillip megint bólintott. De továbbra is csak állt ott, szokatlanul mélyen szedve a levegőt, mint aki nem jut elég oxigénhez.

- Phillip, jól vagy? - Hülye kérdés volt, de más nem jutott az eszembe.

Ismét bólintott. A szavak embere.

- Nem akarsz elmenni innen? - kérdeztem.

Phillip rám nézett:

- Most ajánlod föl másodszorra. Miért?

- Mit miért?

- Miért ajánlod fel azt, hogy fölmentesz az ígéretem alól?

Megvontam a vállam, a kezemmel a karomat dörzsölgettem.

- Azért, mert... mert úgy tűnik, szenvedsz valamiért. Mert függő vagy, de megpróbálsz leszokni vagy ilyesmi, és ezt nem akarom neked megnehezíteni.

- Nagyon... rendes dolog tőled, hogy ezt fölajánlod - a fiú úgy ejtette ki a „rendes” szót, mintha szokatlan volna neki.

- Akarsz menni?

- Igen - felelte ő -, de nem mehetünk.

- Ezt már az előbb is mondtad. Miért nem mehetünk?

- Nem szabad, Anita, nekem nem szabad.

- Dehogynem szabad. Ki ad neked parancsokat, Phillip? Mondd meg. Mi folyik itt? - Úgy álltam, hogy majdnem hozzáértem a fiúhoz, minden szót külön a mellkasába köptem, és fölbámultam a képébe. Sohasem könnyű úgy keménynek lenni, hogy fölfelé kell merednünk, mert bele akarunk nézni valaki szemébe. De egész életemben alacsony voltam, és a gyakorlat teszi a mestert.

Phillip keze átölelte a vállamat. Ellöktem magam tőle, de ő a hátam mögött összekulcsolta a két kezét.

- Phillip, állj le.

Mindkét kezemet a mellkasának feszítettem, nehogy összeérjen a testünk. Az inge nyirkos volt és hideg. A fiú szíve kalapált a mellkasában. Nagyot nyeltem, és azt mondtam:

- Vizes az inged.

A srác olyan hirtelen engedett el, hogy hátratántorodtam. Phillip egyetlen sima mozdulattal áthúzta a fején az inget. Hát persze, már nagy gyakorlata volt a vetkőzésben. Olyan klassz lett volna a mellkasa a sebhelyek nélkül.

A fiú egy lépést tett felém.

- Azonnal állj meg ott, ahol vagy - mondtam figyelmeztetően.

- Mi ez a hirtelen hangulatváltozás?

- Tetszel nekem, ez nem elég?

Megcsóváltam a fejem:

- Nem, nem elég.

Phillip a padlóra hajította az inget. Néztam, ahogy lehull, mintha valami fontos dolog lett volna. Még két lépés, és a srác ott volt mellettem. A fürdőszobák olyan rohadt kicsik. Csak egy dolog jutott eszembe, így hát azt tettem: beléptem a fürdőkádba. Ez magas sarkú cipőben nem volt túl méltóságteljes, de legalább nem préselődtem Phillip mellkasának. Már ez is haladás volt.

- Valaki figyel minket - szólt a srác.

Megfordultam, lassan, akár egy rossz horrorfilmben. Az alkony ráereszkedett a sima függönyökre, a növekvő sötétségből pedig egy arc kukucskált elő. Harvey volt az, a bőrbe bújt úr. Az ablakok túl magasan voltak, semhogy a pasas a földön állhatott volna. Akkor egy ládán állt? Vagy esetleg minden ablak alá kis dobogót építettek, hogy élvezhessék a műsort?

Engedtem, hogy Phillip kisegítsen a kádból. Suttogva mondtam:

- Nem hall minket?

Phillip megrázta a fejét. A karja ismét a vállamra siklott.

- Elvileg szeretők vagyunk. Azt akarod, hogy Harvey mást higgyen?

- Ez zsarolás.

A fiú mosolygott, káprázatosan, szexisen, fogd a kezébe és simogasd. Összeszorult a gyomrom. Phillip lehajolt hozzám, és én nem akadályoztam meg. A csókja minden elvárásnak megfelelt, telt, lágy ajkak, a bőr szoros, súlyos, heves érintése. Keze meztelen hátamnak feszült, ujjai végiggyúrták az izmokat a gerincem mentén, míg el nem lazultam.

A fülcimpámat is megcsókolta, a lehelete forró volt. Aztán a nyelve az állkapcsom oldalára rebtent. Majd lüktető torkomhoz ért az ajka, a nyelvével az ütőeremet kereste, mintha bele akarna olvadni a bőrömbe. A fogával végigkarcolta a nyakam az ütőér fölött. Aztán belém mélyesztette a fogait, szorosan, nagyon fájt.

Eltaszítottam magamtól Phillipet:

- A kurva életbe! Megharaptál!

A fiú tekintete kába volt, a semmibe révedt. A felső ajkán vörös csepp éktelenkedett. Fél kézzel a nyakamhoz nyúltam, és mikor visszahúztam, véres volt.

- Menj a fenébe!

Phillip lenyalta a véreket az ajkáról.

- Szerintem Harvey elhiszi a blöfföt. Most már megjelöltelek. Ezzel igazolod, hogy ki vagy és miért jöttél - mondta, aztán szaggatottan fűsúlyozott. - Ma éjjel már nem kell, hogy hozzád érjek többé. És gondoskodom arról, hogy senki más se érjen. Esküszöm.

A nyakam lüktetett egy harapás, egy rohadt harapás!

- Tudod te, mennyi baktérium van az ember szájában?

Rám mosolygott, még mindig kissé bambán.

- Nem - válaszolta.

Eltoltam őt az útból, és vizet locsoltam a sebre. Az volt,

aminek látszott emberi fognyom. Nem teljes harapás, de kis híján az.

- Rohadj meg.

- Vissza kell mennünk, hogy nyomokat kereshess - figyelmeztetett Phillip. Már fölvette az ingét a padlóról, és oldalt tartotta a kezében. Sima, leburnult mellkas, bőrnaci, telt ajkak, mintha éppen szopogatott volna valamit. Engem.

- Úgy nézel ki, mint egy férfiprosti-reklám - közöltem.

A srác vállat vont:

- Kész vagy? Mehetünk?

Még mindig a sebet tapogattam. Próbáltam feldühödni, de nem ment. Megijedtem. Megijedtem Philliptől, vagyis attól, ami ő volt, vagy ami ő nem volt. Erre nem számítottam. Vajon igaza volt? Biztonságban leszek az éjszaka hátralevő részében? Vagy csak tudni akarta, milyen az ízem?

A fiú kinyitotta az ajtót és várt. Én is kimentem. Ahogy visszasétáltunk a nappaliba, rájöttem, hogy Phillip elterelte a figyelmemet a kérdésről. Vajon kinek dolgozott? Még mindig nem tudtam.

Rohadtul zavarba ejtett, hogy valahányszor Phillip levette az ingét, az eszem házon kívülre költözött. De soha többé; megkaptam az első és utolsó csókot a sebhelyes Philliptől. Mostantól fogva a kőkemény vámpírvadász leszek, akit nem zavar össze a hullámozó izomzat vagy egy kedves tekintet.

Az ujjam a harapáshoz ért. Fájt. Nincs többé Kedves Kisasszony. Ha Phillip újra a közelemben merészkedik, bántani fogom. Persze, Phillipet ismerve, ő valószínűleg élvezné.

A hallban Madge állított meg bennünket. A keze elindult fölfelé a torkomon. Elkaptam a csuklóját.

- Pöc-pöc - ingerkedett Madge. - Nem tetszett? Ne mondd, hogy már egy hónapja vagy Phillippel, és ő még csak beléd se kóstolt ezelőtt!

A nő lejjebb húzta selymes melltartóját, hogy kidomborodó keble felső részét megmutassa. A sápadt húspan egy tökéletes emberi harapásnyom látszott.

- Ez Phillip védjegye, nem is tudtad?

- Nem - válaszoltam kurtán. Elcsörtettem az asszony mellett, és éppen be akartam fordulni a nappaliba. Ekkor egy ismeretlen férfi zuhant a lábam elé. Crystal feküdt rajta, és a földhöz szegezte. A pasas láthatólag fiatal volt és kissé ijedt. A tekintete Crystalon túlrá, énrám irányult. Azt hittem, mindjárt segítségért kiált, de ekkor Crystal csókolózni kezdett vele. A nő csókja lucskos volt és mélyre ható, mintha ki akarná inni a fiatalember száját. A pasas keze följebb emelte a szoknya selymes fodrait. Crystal combja hihetetlenül fehér volt, olyan, mint egy partra vetett bálna.

Megpördültem, és elindultam az ajtó felé. Cipőm sarka fontoskodva kopogott a kemény parkettán. Ha nem ismertem volna magam, azt mondom, úgy kopog, mintha rohannék. De én nem rohantam. Csak nagyon gyorsan mentem. Phillip az ajtónál ért utol. A kezét nekinyomta az ajtónak, nehogy kinyithassam. Vettem egy mély lélegzetet, hogy megnyugodjak. Nem veszíthettem el az önuralmam, most nem.

- Sajnálom, Anita, de így a jobb. Most már biztonságban vagy az emberektől.

Föltekintettem rá, és megráztam a fejem:

- Félreérted. Friss levegőre vágyom, Phillip. Itt maradok éjszakára, nem megyek sehová, ha ettől félsz.

- Kimegyek veled.

- Nem. Akkor pont nem érem el a célokat, Phillip. Mert hogy te is egyike vagy azoknak, akiktől meg akarok szabadulni.

Erre már visszavonult a srác. A szemét tartózkodóan lesütötte. Miért sértette ez az ő érzéseit? Nem tudtam, de nem is akartam tudni.

Kinyitottam az ajtót, és a hőség beburkolt, akár egy bunda.

- Sötét van - mondta Phillip. - A vámpírok nemsokára itt lesznek. Ha nem vagyok veled, nem tudok segíteni.

Egészen közel léptem hozzá, és majdnem suttogva így szóltam:

- Legyünk őszinték, Phillip. Sokkal, de sokkal jobban meg tudom védeni saját magamat, mint te engem. Az első vámpír, ha csak a kisujját is mozdítja feléd, meg fog enni reggelire.

Phillip arckifejezése kétségbeesetté vált, de én nem akartam látni.

- A rohadt életbe, Phillip, szedd össze magad - azzal kísértél az apácaráccsal kerített teraszra, és legyűrtem a késztetést, hogy bevágjam magam mögött az ajtót. Az gyerekes lett volna. Egy kis gyerekesség ugyan bujkált bennem, de azt későbbre tartogattam. Az ember soha nem tudhatja, mikor jön kapóra némi gyerekes düh.

A kabócák és a tücskök betöltötték az éjszakát. A magas fák koronáját szellő cibálta, de nem hatolt le a földre. Idelent fülledt és nyomasztó volt a levegő, akár a műanyag.

A klimatizált ház után jólesett a hőség. Igazi volt, és valahogy tiszta. Megérintettem a nyakamon a harapást. Úgy éreztem, bepiskoltak, kihasználtak, meggyaláztak, földühítettek, kibabráltak velem. Itt kint biztos nem fogok találni semmit. Nem is tűnt olyan rossz ötletnek, hogy valaki vagy valami gyilkolással a bizarrok körébe tartozó vámpírokat.

Na persze az, hogy szimpatizálok-e a gyilkossal, nem számított. Nikolaos elvárta tőlem, hogy megoldjam a bűnügyet,

tehát jobban teszem, ha igyekszem.

Mélyet szippantottam a fülledt levegőből, csak azután éreztem meg először, hogy megmoccant... az energia. Úgy hatolt át a fák között, akár a szél, de nem hűsítette a bőrömet, ahogy hozzám ért. A tarkómról a szőr mintha le akart volna mászni a gerincemen. Mindegy, kicsoda volt az, hatalma volt. És a hullákat keltegette.

A hőség ellenére rengeteget esett, úgyhogy a cipőm sarka rögtön a fűbe süppedt. Végül aztán tipegve araszoltam tovább, és próbáltam nem megbotlani a felpuhult földben.

A talajt bogyók borították. Mintha üveggyolyókon lépkedtem volna. Nekizuhantam egy fa törzsének, és az Aubrey által jól fölhorzsolt vállammal beleakadtam.

Magas, rettegő, éles mekegés hallatszott. Közel. A nyugodt levegő játszott velem, vagy tényleg egy kecske mekegett? A mekegés öblös gurgulázásba fulladt. Aztán végre kiértem a fák közül, egy holdfény ezüstözte tisztásra.

Kibújtam a fél cipőmből, és kipróbáltam, milyen mezítláb. A föld nyirkos volt, hűvös, de tűrhető. A cipő párját is levettem, mindkettőt egy kézbe fogtam, és futni kezdtem.

A hátsó kert hatalmas volt, messzire nyúlt el az ezüstös homályban. Üres volt, eltekintve egy túlburjánzó sövényfaltól a távolban, ami már szinte facsoportnak tűnt. A sövény felé futottam. Ott kellett lennie a sírnak másutt nem rejthették volna el.

A halottat fölébresztő rituálé a maga nemében elég rövid. Az energia kiáradt az éjszakába, majd bele a sírba. Lassan, de biztosan növekedett az erő, a hőt sugárzó „bűbáj”. Az erő belemarkolt a gyomromba, a sövényhez vezetett. A reménytelenül összevissza nőtt bokrok feketén tornyosultak fölém a holdfényben. Semmilyen módon nem tudtam átnyomakodni köztük.

Egy férfi kiáltását hallottam. Majd egy női hangot:

- Hol van? Hol van a zombi, amit ígértél nekünk?
- Túl öreg volt! - a férfi hangja elvékonyodott a félelemtől.
- Azt mondtad, a két csirke nem elég, hát szereztünk neked egy kecskét, hogy azt öld meg. Zombi sehol. Azt hittem, te profi vagy ebben.

A sövény túloldalán rábukkantam egy kapura. A kapu rozsdás vasból volt, kicsorbult a félfák között. Nyikorgott, fémesen nyüsztett, ahogy belöktem. Tucatnál is több szempár fordult felém. Sápadt arcok, az élőholtak teljes mozdulatlansága.

Vámpírok. Várákozva álltak az apró családi sírkert ősrégi fejfái között. Senki nem tud olyan türelmesen várákozni, mint a halottak.

A hozzám legközelebb álló vámpírok egyike a fekete pasas volt, Nikolaos csürhéjéből. Az érverésem fölgyorsult, sietve végigpásztáztam a tömeget. Nikolaos nem volt itt. Istenem, köszönöm.

A vámpír elmosolyodott és így szólt:

- Jöttél nézelődni, halottkeltő?

Vajon azt akarta mondani: „Hóhér”? Vagy a dolog titkos volt?

Mindenesetre a fekete vámpír hátrébb intette a többieket, hogy nézhessem a műsort. Zachary a földön hevert. Az inge vérben úszott. Nem lehet anélkül elvágni valaminek a torkát, hogy egy kicsit össze ne koszolnánk magunkat. A halottkeltő fölött Theresa állt, csípőre tett kézzel. Fekete ruhában volt. Csak egy vékony csíkban látszott ki a bőre, a derekánál, sápadt volt és szinte ragyogott a csillagok fényében. Theresa, a sötétség úrnője.

Felém villant a tekintete egy pillanatra, majd ismét Zacharyra nézett.

- Nos, Zachary, hol van a zombink?

A férfi jól hallhatóan nyelt egyet.

- A zombi túl öreg. Nem maradt belőle elég.

- A zombi csak száz éves, halottkeltő. Ennyire gyenge vagy?

A férfi a földre bámult. Ujjait a puha talajba vájta. Rám pillantott, majd megint sietve lesütötte a szemét. Nem tudtam, mit próbált üzeni nekem a pillantásával. Hogy félt? Hogy fussak el? Hogy segítsen? Micsodát?

- Mire jó egy halottkeltő, aki nem bírja fölkelteni a halottakat?
- tette föl a kérdést Theresa. Aztán váratlanul térdre ereszkedett Zachary mellett, és megragadta a vállát. A férfi összerándult, de nem próbált menekülni.

A többiekén végigfutott valami, ami már majdnem mozgás volt. Éreztem, hogy a hátam mögött a vámpírok gyűrűje feszültté válik. Meg akarták ölni Zacharyt. A tény, hogy nem volt képes fölkelteni a zombit, csak ürügy volt, a játék része.

Theresa kettészakította a férfi hátán az inget. Az anyag Zachary alkarjára hullott, bár derékban még mindig a nadrágjába volt tűrve. A vámpírok egybehangzó sóhajt hallattak.

Zachary jobb felkarjára egy összefont madzag volt kötve. A kötélbe gyöngyöket csomóztak. Egy gris-gris volt, egy vudu-talizmán, de most nem segíthetett rajta. Bármit is tudott volna művelni a talizmán, kevés lett volna.

Theresa színpadiasan suttogott:

- Talán friss hús vagy?

A vámpírok lassan előrébb léptek, némán, akár a levegő a fűszálak közt.

Ezt nem bírtam tétlenül nézni. Zachary is halottkeltő volt, és emberi lény. Nem hagyhattam, hogy meghaljon, nem így, nem a szemem láttára.

- Várjatok - szóltam.

Úgy tűnt, senki sem figyel rám. A vámpírok gyűrűje összeszűkül, és eltakarta Zacharyt. Ha egyikük megharapja őt, a vámpírokat elragadja a vérengzés láza. Már láttam ilyet egyszer. Ha még egyszer látnám, soha nem szabadulnék a

rémálmoktól.

Fölemeltem a hangom, és reméltem, hogy meghallják:

- Várjatok! Ő vajon nem Nikolaoshoz tartozik? Nem nevezi az úrnőjének Nikolaost?

A vámpírok tétováztak, majd utat nyitottak Theresának, aki átmasírozott köztük, hogy szembenézhesen velem.

- Ez nem a te dolgod - mondta rám meredve, én pedig nem kerültem a tekintetét. Egy gonddal kevesebb.

- Én bevállalom - feleltem.

- Csatlakozni akarsz hozzá?

A vámpírok elhúzódtak Zacharytól, és engem is körülvettek. Hagytam. Úgyse tehettem sokat ellene. Vagy mindkettőnket élve viszem ki innen, vagy én is meghalok talán. Valószínűleg. Ez van.

- Szeretnék beszélni vele, mint profi a profival - jelentettem ki.

- Miért? - kérdezte a vámpírnő.

Odaléptem Theresához, szinte testközelbe. A haragja csaknem tapintható volt. Rossz színben tüntettem föl őt a többiek előtt, és ezt tudtam is. Ő meg tudta, hogy tudom. Suttogva szólaltam meg, bár a többiek közül egy páran úgylis hallották:

- Nikolaos parancsot adott, hogy a pasas haljon meg, engem viszont élve akar, Theresa. Mit tenne az úrnőd, ha véletlenül meghalnék itt ma éjjel? - az arcába leheltem az utolsó szavakat.

- Azt akarod, hogy örökre egy keresztekkel megerősített koporsóba zárjanak?

Theresa vicsorogva ugrott hátra, mintha leforráztam volna:

- Rohadj meg, halandó, rohadj meg, a pokolba veled! - fekete haja lobogott az arca körül, a kezét karmolásra készen begörbítette. - Beszélj vele, ha ez neked így jó. Zacharynak meg kell idéznie ezt a zombit, a mi zombinkat, különben ő lesz a miénk. Így mondta Nikolaos.

- Ha megidézi a zombit, akkor elmehet, szabadon és bántatlanul? - kérdeztem.

- Igen, de nem képes rá nem elég erős hozzá.

- És Nikolaos pontosan erre számított - jegyeztem meg.

Theresa elmosolyodott, vadul széthúzott szájából kilátszottak a szemfogai:

- Igen.

Azzal hátat fordított nekem, és átvonult a többi vámpír között. Azok úgy tisztultak el az útjából, mint az ijedt galambok. Én pedig szembeszálltam vele. Néha a bátorságot nem lehet megkülönböztetni a butaságtól.

Zachary mellé térdeltem:

- Megsebesültél?

Ő megrázta a fejét.

- Értékelem a gesztust, de ma éjjel mindenképpen megpróbálnak megölni rám emelte a tekintetét, világos szeme az arcomat fürkészte. - Nem tehetsz semmit, hogy megállítsd őket - tette hozzá vékony mosollyal. - Még neked is vannak korlátaid.

- Ha bízol bennem, együtt megidézhetjük ezt a zombit.

Zachary összevonta a szemöldökét, majd rám meredt. Nem éretem az arckifejezését: zavarodottság és még valami volt benne.

- Miért?

Mit mondhattam volna? Hogy nem nézhetem tétlenül végig a halálát? Ő végignézte, ahogy megkínoznak egy embert, és a kisujját se mozdította. A felszínesebb magyarázatot választottam:

- Mert nem hagyhatom, hogy elkapjanak, ha tehetek ellene.

- Nem értelek téged, Anita, egyáltalán nem értelek.

- Ezzel már ketten vagyunk így. Föl tudsz kelni?

A férfi bólintott.

- Mi a terved?

- Megosztjuk a tehetségünket.

Zachary szeme elkerekedett:

- A francba, te fókusszá tudsz válni?

- Már kétszer sikerült azelőtt.

Mindkétszer ugyanazzal a személlyel.

Mindkétszer azzal a személlyel, aki mellett beletanultam a halottkeltésbe. Idegennel soha.

A férfi hangja nem volt több a pusztasuttogásnál:

- Biztos, hogy ezt akarod?

- Hogy megmentelek? - érdeklődtem.

- Hogy megosztod velem a hatalmad.

Theresa nagy léptekkel odajött hozzánk, ruhája suhogott:

- Elég ebből, halottkeltő. Zachary nem képes rá, tehát fizetni fog. Most menj el, vagy csatlakozz, mer kezdődik... a bál.

- Kell-e véres szörnyfelsál? - kérdeztem.

- Miről beszélsz?

- Ez Dr. Seuss szövege: Hogyan lopta el a Grincs a karácsonyt. Tudod, így szól: És áll a bál! A bál! A bál! Bálba hív a szörnyepuding és a véres szörnyfelsál.

- Te megőrültél.

- Már mások is mondták.

- Meg akarsz halni? - kérdezte Theresa.

Fölálltam, nagyon lassan, és éreztem, hogy valami növekszik bennem. A bizonyosság, az abszolút bizonyosság, hogy a csaj nem jelent veszélyt rám nézve. Hülyeség volt, de ott volt bennem, szilárdan, valóságosan.

- Mielőtt ez az egész véget ér, lehet, hogy valaki megöl engem, Theresa - mondtam, feléje léptem, és ő utat engedett nekem. - De az nem te leszel.

Szinte a saját torkomban éreztem Theresa érverését. Vajon félt tőlem? Vagy meg fogok bolondulni? Most szálltam szembe egy százéves vámpírral, és az eliszkolt előlem. Nem tudtam tájékozódni, szinte kába voltam, mintha figyelmeztetés nélkül

elmozdult volna körülöttem a valóság.

Theresa hátat fordított nekem, keze ökölbe szorult:

- Támasszátok föl azt a hullát, halottkeltők, vagy a világ minden kiontott vérére mondom, megöllek mindkettőtöket.

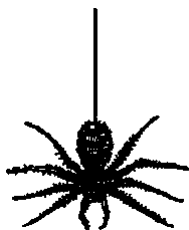
Azt hiszem, komolyan gondolta. Megráztam magam, mint a kutya, ha kint van a mély vízből. Több mint egy tucat vámpírt kellett lecsillapítanom, és föl kellett támasztanom egy százéves dögöt. Egyszerre csak egymillió problémával tudtam megbirkózni. Az egymillió-egyedik márt túltett rajtam.

- Kelj föl, Zachary - mondtam. - Ideje munkához látni.

Ő fölállt.

- Azelőtt soha nem dolgoztam fókusszal. Neked kell megmondanod, mit tegyek.

- Nem probléma - közöltem.

A kecske az oldalán feküdt. Csupasz fehér gerince megcsillant a holdfényben. A tátongó sebből még mindig vér szivárgott a földre. A szeme kifordult és megüvegesedett, a nyelve kilógott a szájából.

Minél öregebb a zombi, annál nagyobb áldozat szükséges. Ezt jól tudtam, és emiatt kerültem el az öregebb zombikat, ha csak lehetett. Száz év után egy hullából már szinte csak por maradt. Talán egy pár csontdarab is, ha az embernek szerencséje volt. De újra alakot ölthetnek, hogy kiszálljanak a sírból. Ha az embernek van hozzá hatalma.

A baj az, hogy a legtöbb halottkeltő nem képes feléleszteni a régóta halottakat, száz év vagy még több után. De én igen. Csak nem akartam. Bert és én sokat vitáztunk a válogatósságomról. Minél öregebb a zombi, annál többet kérhetünk érte. Ez legalább húszezer dolláros meló volt. De kételkedtem abban, hogy ma éjjel fizetést kapnék, ha csak nem volt elég az, hogy megérem a reggelt. Igen, szerintem elég volt. Emelem poharam az új hajnalra.

Zachary odajött mellém. Már letépte magáról az inge maradványait. Soványan, sápadtan ácsorgott mellettem. Az arcán fehér hús váltakozott az árnyékokkal, magas arccsontja alatt szinte üreg képződött.

- Hogyan tovább? - kérdezte.

A kecske teteme ott volt a varázskör belsejében, amit Zachary még korábban rajzolt föl a vérrel. Eddig oké.

- Hozz ide a körbe mindent, amire szükségünk lesz - utasítottam.

Zachary odahozott egy hosszú vadászkést és egy félliteres üveget, teli halvány, kissé fénylő balzsammal. Én jobban kedveltem a bozótvágó kést, de ez a kés hatalmas volt, egyik élén fogazott, a hegye csillogó. Tiszta volt és éles. Zachary

szépen gondját viselte az eszközeinek. Kap egy piros pontot érte.

- Nem ölhetjük meg másodszorra is a kecskét - állapította meg. - Mit fogunk használni?

- Magunkat - feleltem.

- Miről beszélsz?

- Megvágjuk magunkat. Friss, meleg vér, amennyit csak hajlandóak vagyunk feláldozni.

- A vérveszteség túlságosan legyengítene téged ahhoz, hogy folytasd. Megráztam a fejem.

- Már van egy vérrel írt körünk, Zachary. Csak újrajárjuk, nem húzzuk meg újra.

- Nem értem.

- Nincs időm metafizikát magyarázni neked! Minden sérülés egy kis halál. Fölajánlunk a körnek egy kisebb áldozatot, és újra működésbe hozzuk.

Zachary megrázta a fejét.

- Még mindig nem életem.

Nagy levegőt vettem, aztán rájöttem, hogy nem tudom elmagyarázni neki. Mintha a légzés mechanikáját próbálnám megértetni vele. Szétbonthatom ugyan lépésekre, de ebből nem derül ki, milyen érzés lélegezni.

- Megmutatom, mire gondolok.

Ha nem érzi át a rituálénak ezt a részét, ha nem érti meg szavak nélkül, akkor a többi úgysem fog működni.

Kinyújtottam a kezem a késért. Zachary habozott, majd átadta nekem, markolattal előre. A kés markolata túl nehéznek tűnt, de hát elvégre nem célbadobásra tervezték. Mély lélegzetet vettem, és a kés pengéjét a bal karomhoz szorítottam, éppen a kereszt alakú sebhely alatt. Egy gyors suhintás, és fölbugyogott a vérem, sötét cseppekben. Azonnal éles nyilallást éreztem. Kifűjtam a visszatartott levegőt, és a kést átnyújtottam Zacharynak.

Ő a késre bámult, majd rám.

- Csináld utánam, de a jobb karodon, így egymás tükörképei leszünk - mondtam.

Bólintott, és gyorsan vágást ejtett a jobb felkarján. Felszisszent, csaknem fel is nyögött.

- Térdelj le velem együtt - folytattam.

Letérdeltem, Zachary a tükörképemként követett, ahogy kértem. Egy férfi, aki képes követni az utasításokat. Nem is rossz.

Könyökben behajlítottam és fölemeltem a bal karomat úgy, hogy az ujjaim hegye fej-, a könyököm pedig vállmagasságban legyen. A társam ugyanígy tett.

- Most összekulcsoljuk a kezünket, és egymáshoz illesztjük a sebeket.

Zachary tétovázott és nem mozdult.

- Mi a baj? - kérdeztem.

Ő csak a fejét rázta meg kétszer, gyorsan, és a keze az enyémre kulcsolódott. A karja hosszabb volt, mint az enyém, de így is megoldottuk.

Bőrét az enyémhez képest kellemetlenül hűvösnek éreztem. Felpillantottam az arcára, de nem láttam rajta semmit. Fogalmam se volt, mire gondol. Mély lélegzetet vettem és belekezdtem:

- A földnek adjuk testünk vérét. Életet a halálért, halált az életért. Keljenek ki a holtak a sírból, ilyanak vért. Tápláljuk őket az engedelmességükért.

Zachary szeme ekkor tágra nyílt; megértette. Egy akadállyal kevesebb. Fölálltam és magammal húztam őt is. Végigvezettem a vérrel írt kör mentén. Úgy éreztem a kört, mintha elektromosság kúszna föl a gerincemen. Egyenesen Zachary szemébe bámultam. A szeme majdnem ezüstszínű volt a holdfényben. Végigmentünk a varázskörön, majd visszaértünk oda, ahonnan elindultunk, az áldozat mellé.

Leültünk a vérrel áztatott fűbe. A jobb kezemet a kecske sebéből még mindig szivárgó vérbe mártottam. Hogy elérjem Zachary fejét, föl kellett térdelnem. Bemázoltam a vérrel a homlokát és az arcát. Sima bőr, aztán a friss borosta szúrása. A szíve fölött is sötét kéznyomot hagytam.

A fonott szalag a karján sötét gyűrűnek látszott. Vért mázoltam a gyöngyökre, az ujjam hegyét lágyan söpörték végig a zsinórba hurkolt tollak. Megéreztem, hogy a gris-grishez vérre van szükség, viszont nem kecskevérré. De leráztam magamról ezt a gondolatot. Zachary privát varázslata miatt később is ráérek aggódni.

A halottkeltő vért kent az arcomra. Csak az ujj hegyével, mintha félne hozzám érni. Ahogy végigsimított az arcomon, éreztem, hogy reszket a keze. A mellemen hűvös és nyirkos volt a vérfolt. A szív vére.

Zachary lecsavarta a házi készítésű balzsam tetejét. A balzsam fakó, fehéres színű volt, benne zöldesen szikrázó darabkákkal. A csillogó darabkák temető földjéből származtak.

Balzsamot dörzsöltem a vérfoltok fölé. A férfi bőre beitta a kencét.

Zachary is kent az arcomra a krémből. Viaszos volt és sűrű. Éreztem az illatát: rozmaring - emlékezet, fahéj és szegfűszeg - megőrzés, zsálya - bölcsesség; és még valami éles illatú gyógynövény, talán kakukkfű, hogy mindezt egybekösse. A keverékben túl sok volt a fahéj. Az éjszaka hirtelen almáspiteillatú lett

Együtt a sírkőhöz járultunk, hogy bekenjük balzsammal és vérrel. A nevet már csak sekély barázdák jelezték a márványon. Az ujjaim hegyével követtem a betűket. Estelle Hewitt. Született ezernyolcszázvalahányban, meghalt 1866-ban. Még valamit írtak a név és a dátum alá, de az már olvashatatlanul elmosódott. Ki volt ő? Sohasem idéztem még meg olyan zombit, akiről semmit se tudtam. Az ilyesmi nem mindig volt jó

ötlet, de ez most kifejezetten rossz ötletnek tűnt.

Zachary a sírhalom lábához állt. Én a sírkő mellett maradtam. Mintha egy láthatatlan zsinég feszült volna ki a férfi és én között. Egyszerre kezdtünk kántálni, kérdés nélkül:

- Hallj meg minket, Estelle Hewitt. Szólítunk, lépj ki a sírból. Szólítunk téged, vérrel, varázslattal és vassal. Kelj föl, Estelle, jöjj el hozzánk, jöjj hozzánk.

A férfi tekintete találkozott az enyémmel, és a bennünket összekötő láthatatlan huzalon egy rántást éreztem Zachary erős volt. Miért nem tudta egyedül végigcsinálni?

- Estelle, Estelle, jöjj hozzánk. Ébredj, Estelle, kelj föl és jöjj hozzánk.

Fokozatosan emelkedő hangon hívtuk őt.

A föld megremegett. A kecske a kettéhasadó sírdomb egyik oldalára gurult, és egy kéz markolt a levegőbe. Aztán egy másik kéz is a semmibe nyúlt, és a föld lassan kiokádta magából a halott nőt.

Akkor és csak akkor jöttem rá, mi volt a baj, miért nem volt képes Zachary egyedül megidézni őt. Most már emlékeztem, hol láttam azelőtt Zacharyt. Ott voltam a temetésén. Annyira kevesen vannak halottkeltők, hogy ha valaki meghal, elmegyünk a temetésre és pont. Profik közti udvariasság. Már láttam ezt a szögletes arcot, kifestve, kikozmetikázva. Valaki eléggé helyben hagyta őt, emlékszem, ezt gondoltam akkor.

A zombi már majdnem kimászott a sírból. Lihegve ült, a lábát még mindig fogva tartotta a föld.

Zachary meg én egymásra bámultunk a sír fölött. Tőlem csak arra futotta, hogy idiótán bámuljak rá. Zachary halott volt, de nem zombi, ilyenről azelőtt nem is hallottam. A fejemet tettem volna rá, hogy ember, és lehet, hogy éppen én műveltem ezt vele.

A fonott szalag a karján. A bűbáj, amihez nem volt elég a kecskevér. Mit csinált Zachary, hogy „életben" maradjon?

Hallottam már pletykákat olyan talizmánokról, amelyek be tudták csapni a halált. Pletykák, legendák, tündérmesék. Vagy talán mégsem.

Estelle Hewitt valamikor csinos lehetett, de száz év a sírban sokat kivesz az emberből. Bőre csúf szürkésfehér volt, viaszos, valószerűtlen, akár egy üres maszk. Kezét fehér, a sír földjével szennyezett kesztyű takarta. Fehér ruháját csipke borította. Fogadni mertem volna, hogy esküvői ruha. Édes istenem.

A haj fekete kontyban tapadt a nő fejéhez, néhány tincs a csontvázra fogyott arcba hullott. Miden csontja látszott, mintha a bőre agyagból volna, amit egy vázra kentek. Szeme vad volt és sötét. De legalább nem aszott úgy össze, mint a mazsola. Azt utáltam.

Estelle a sírja mellett ült, és próbálta összeszedni a gondolatait. Ez el fog tartani egy ideig. Még a nemrégien elhunytaknak is kellett pár perc, hogy betájolják magukat. Száz éven át halottnak lenni rohadtul hosszú idő.

Megkerültem a sírt, vigyázva, hogy a körön belül maradjak. Zachary egy szó nélkül követett a tekintetével. Azért nem tudta föltámasztani a halottat, mert maga is halott volt. A nemrég elhunytakkal még elbírt, de a régóta halottakkal már nem.

A halott halottat idéz elő a sírből, ezzel valami nagyon nem stimmelt.

A Féfira meredtem, láttam, hogy megmarkolja a kést. Tudtam a titkát. Vajon Nikolaos is tudta? Tudott róla még valaki? Igen, aki a gris-gris-t készítette, az tudta, de ki még? Összenyomtam a bőrt a karomon lévő vágás körül. Aztán a véres ujjaimat a talizmán felé nyújtottam.

Zachary elkapta a csuklóm, a szeme tágra nyílt. A légzése fölgyorsult.

- Nem te!
- Akkor kicsoda?
- Aki nem fog hiányozni senkinek.

A zombi, akit föltámasztottunk, megmozdult, abroncsos szoknyája zörgött. Mászni kezdett felénk.

- Hagynom kellett volna, hogy megöljenek- mondtam.

Zachary erre elmosolyodott:

- Képes vagy megölni egy halottat?

Elrántottam a csuklóm:

- Állandóan azt teszem.

A zombi a lábamat kaparta. Mintha botokkal vájtak volna belém.

- Etesd meg vele te, te rohadék! - csattantam föl.

A férfi odakínálta neki a csuklóját. A zombi megragadta, mohón, esetlenül. Megszagolta Zachary bőrét, de aztán eleresztette, érintetlenül.

- Nem hiszem, hogy meg tudnám etetni, Anita.

Naná, hogy nem; friss, meleg vérre volt szükség, hogy befejezzük a rituálét Zachary halott volt. Ő már nem felelt meg. Én viszont igen.

- Rohadj meg, Zachary, rohadj meg!

Ő csak bámult rám.

A zombi mély torokhangon fölvonított. Édes istenem. Fölkínáltam neki a vérző bal karomat. A nő pálcikaujjú keze a bőrömbe vájt. A szája rázárult a sebre, és szívni kezdte. Legyőztem az ingert, hogy félreugorjak. Én csináltam az egészet, én döntöttem a szertartás mellett. Nem volt más választásom. Zacharyra meredtem, míg a szörny a véreket itta. A mi zombink, a kockázat közös. Anyád.

- Hány embert öltél meg, hogy életben tartsd magad? - érdeklődtem.

- Ne akard tudni.

- Hányat?!

- Eleget - közölte ő.

Megfeszítettem magam, fölemeltem a karom, majdnem talpra rántottam a zombit. Az fölkiáltott, gyenge hangon, akár

egy újszülött kismacska. Olyan hirtelen engedte el a karom, hogy hátraesett. Csontos álláról vér csöpögött. A fogait is vér borította.

Nem bírtam ránézni, egyáltalán nem.

Zachary szólalt meg

- A kör megnyílt. Tessék, itt a zombi.

Egy pillanatra azt hittem, hozzám beszél, aztán eszembe jutottak a vámpírok. Eddig meghúzódtak a sötétben, olyan némán és mozdulatlanul, hogy el is feledkeztem róluk. Az egész átkozott helyen én voltam az egyetlen élőlény. Muszáj volt kijutnom innen.

Kézbe vettem a cipőm, és kísértáltam a körből. A vámpírok utat nyitottak nekem. De Theresa elállta az utamat.

- Miért engedted, hogy a véredet szívja? A zombik nem csinálnak ilyet.

Megráztam a fejem. Miért hittem azt, hogy gyorsabb, ha elmagyarázom, mint ha leállnék emiatt verekedni?

- A szertartást már korábban elrontották. Újabb áldozat nélkül nem tudtuk megint elkezdni. Úgyhogy magamat ajánlottam föl áldozatul.

Theresa rám meredt:

- Magadat?

- Ez volt a legjobb megoldás, Theresa. És most állj félre az utamból.

Fáradt voltam és émelyegtem. Azonnal ki kellett jutnom onnan.

Lehet, hogy a vámpírnő kihallotta a hangomból. Lehet, hogy túlságosan vágyott már a zombira, semhogy tovább piszkáljon. Nem tudom, mindenesetre félreállt. Illetve egyszerűen eltűnt, mintha elragadta volna a szél. Csak játsszák tovább a hülye játékaikat. Én megyek haza.

Mögöttem apró sikoly hallatszott. Rövid, elfulladó sikoly, mintha a hang gazdája elszokott volna a beszédől.

Továbbmentem. A zombi sikoltott, még mindig voltak halandó emlékei, éppen elég, hogy féljen. Majd telt kacagást hallottam, halvány visszhangja volt Jean-Claude nevetésének. Jean-Claude, hol vagy?

Egy pillantást vetettem hátra. A vámpírok gyűrűje egyre szorosabbra zárult. A zombi egyik oldalról a másikra tántorgott, menekülni próbált. De nem volt hová.

Átbotladoztam az elgörbült kapun. A fák közül végre lejjebb hatolt a szél. A sövény mögül újabb sikoly hallatszott. Rohanni kezdtem, nem néztem vissza.

Elcsúsztam a nedves fűvön. A harisnyanadrágot nem futásra tervezték. Csak ültem lihegve, és próbáltam gondolkozni. Megidéztem egy zombit, hogy megmentsek egy másik emberi lényt, aki nem is volt emberi lény. És most a zombit, amit megidéztem, a vámpírok kínozták. A francba. Az éjszakának még a fele sem telt el.

- Mi jöhet még? - suttoztam.

Dallamos, könnyed hang válaszolt:

- Üdvözöllek, halottkeltő. Úgy látszik, mozgalmas éjszakád van ma.

Nikolaos állt a fák árnyéka alatt. Vele volt Willie McCoy is, kissé félrehúzódva a kislány mögött, mint valami testőr vagy szolga. Én a szolgára tippeltem.

- Zaklatottnak tűnsz. Mi a baj? - kérdezte éneklő hangon Nikolaos. A veszedelmes kislány visszatért.

- Zachary megidézte a zombit. Ezt most már nem használhatod ürügynek, hogy megöld - azzal kacagásban törtem ki, ami még számomra is váratlanul és fülsértően hangzott. A pasas már rég hulla volt. Kétkedtem benne, hogy Nikolaos tudná. Nem volt képes arra, hogy beelásson az emberekbe, csak arra, hogy kifacsarja belőlük az igazat. Le mertem volna fogadni, hogy sose kérdezte meg: „Élő ember vagy, Zachary, vagy sétáló hulla?” Tovább röhögtem, és úgy tűnt, abba se bírom hagyni.

- Anita, jól vagy? - Willie hangja olyan volt, mint mindig.

Bólintottam, igyekeztem visszatartani a lélegzetemet:

- Remekül.

- Én nem látok humort a helyzetben, halottkeltő - a gyermekhang megbicsaklott, mint amikor egy maszk félrecsúszik. - Segítettél Zacharynak megidézni a zombit - mondta vádló hangon.

- Igen.

Mozgást hallottam a fűben. Willie lépteit, semmi mást. Főlpillantottam, és megláttam, hogy Nikolaos felém siklik, zajtalanul, akár egy macska. Mosolygott. Egy bájos, ártatlan, mintaszerű, gyönyörű gyermek. De nem. Az arca egy kissé túl hosszúkás volt. A tökéletes kis menyasszony többé már nem volt tökéletes. Minél közelebb jött, annál több hibát vettem észre. Vajon olyannak láttam, amilyen igazából volt? Igen?

- Mit bámulsz, halottkeltő? - Nikolaos kacagott, magasan, féktelenül, mint viharban a szélhárfa. - Mintha kísértetet láttál volna.

A kislány letérdelt, nadrágját lesimította a térde fölött, mint egy szoknyát.

- Kísértetet láttál, halottkeltő? Olyasmit láttál, ami megijesztett? Vagy másról van szó?

Az arca mindössze karnyújtásnyira volt tőlem.

Visszafojtottam a lélegzetem, az ujjaim a földbe markoltak. Második bőrként, hűvösen lepett el a félelem. Olyan kedves volt az arca, mosolygós, bátorító. Igazán hiányzott hozzá egy gödröcske. A hangom rekedt volt, köhögnöm kellett, hogy tisztán hallatsszon.

- Én idéztem meg a zombit. Nem akarom, hogy bántsák.

- De hát ez csak egy zombi, halottkeltő. A zombiknak nincs igazi lelkük.

Csak bámultam azt a vékony, kedves arcot, féltem elfordítani a tekintetem, féltem egyenesen ránézni. A mellkasomat összeszorította a menekülés vágya.

- Ember volt. Nem akarom, hogy megkínozzák.

- Nem kínozzák meg nagyon. Csalódní fognak az én kis vámpírjaim. A halott nem tud halottból táplálkozni.

- A ghoulók igen. Ők a halottakat zabálják.

- De hát milyenek voltaképpen a ghoulók, halottkeltő? Tényleg halottak?

- Igen.
- Én halott vagyok? - érdeklődött a kislány.
- Igen.
- Biztos vagy benne?

Nikolaos felső ajkához közel apró sebhely látszott. Biztos a halála előtt szerezte.

- Biztos vagyok benne - válaszoltam.

Ekkor ő fölnevetett, olyan hangon, amelytől az ember arca mosolyra derül, a szív dalolni kezd. Nekem fölka-
varodott a gyomrom tőle. Talán soha többé nem fogom szeretni a Shirley Temple-filmeket.

- Azt hiszem, a legkevésbé sem vagy biztos benne - jegyezte meg Nikolaos, és egyetlen sima mozdulattal fölkel-
t. Ezer évnyi gyakorlás már tökélyre fejleszt.

- Azt akarom, hogy a zombit visszategyék, most, még ma éjjel - követeltem.

- Nem vagy abban a helyzetben, hogy bármit is akarhass - a válasz hidegen, nagyon felnőttesen hangzott. A gyerekek nem tudják a hangjukkal lenyúzni az ember bőrét.

- Föltámasztottam. Nem akarom, hogy megkínózzák.
- Ez nagy kár.

Mi egyebet mondhattam volna?

- Kérlek!

Nikolaos bámulva nézett le rám:

- Miért olyan fontos neked?

Kételkedtem abban, hogy el tudnám magyarázni neki.

- Csak - mondtam.
- Mennyire fontos? - faggatott a kislány.
- Nem tudom, mire gondolsz.
- Mit volnál hajlandó elviselni egy zombiért?

A félelem hideg csomóba gyűlt a gyomorszájamnál.

- Nem tudom, mire gondolsz.
- De, tudod - felelte ő.

Erre már fölálltam, nem mintha olyan sokat segítene. Bár tulajdonképpen magasabb voltam nála. Nikolaos kis pöttöm volt, finom, tündéri gyermek. Helyes.

- Mit akarsz? - kérdeztem.

- Ne csináld, Anita! - Willie tőlünk távolabbra állt, mint aki fél, hogy túl közel merészkedik. Holtan okosabb volt, mint élve.

- Kuss, Willie - amint ezt mondta, Nikolaos hangja csevegő volt, nem ordított, nem fenyegetőzött. De Willie azon nyomban elnémult, akár egy jól idomított kutya.

A kislány talán észrevett valamit a tekintetemben. Mindenesetre így szólt:

- Megbüntettem Willie-t, amiért első alkalommal nem sikerült fölfogadnia téged.

- Megbüntetted?

- Phillip nyilván beszélt már neked a módszereinkről.

Bólintottam.

- Egy keresztekkel megerősített koporsó.

A kislány mosolygott, ragyogó derűvel. De az árnyékok torzpozává változtatták.

- Willie nagyon félt, hogy akár hónapokra vagy évekre is ott bent hagyhatom őt.

- A vámpírok nem képesek éhen halni. Értem az alapelvet.

Magamban némán hozzátettem még: te rohadék. Engem csak addig lehet megfélemlíteni, amíg dühbe nem jövök. A düh jobb érzés.

- Friss vérszagod van. Hadd kóstoljak beléd, és gondoskodom a zombid biztonságáról.

- A kóstolás harapást jelent? - érdeklődtem.

Nikolaos nevetett, édesen, szívet tépően. Rohadék.

- Igen, halandó, harapást jelent.

Hittelen ott termett mellettem. Gondolkodás nélkül hátraugrottam. Ő ismét felnevetett.

- Úgy látszik, Phillip megelőzött.

Egy pillanatig el nem tudtam képzelni, hogy érti ezt, aztán a kezem odanyúlt a nyakamon a harapásnyomhoz. Hirtelen kényelmetlen érzésem támadt, mintha Nikolaos meglátott volna meztelenül.

A kacaj a nyári levegőben úszott. Kezdett az idegeimre menni.

- Nincs kóstoló - szögeztem le.

- Akkor engedd, hogy megint az elmédbe lássak. Az is egyfajta étel.

Megráztam a fejem, túl gyorsan, túl sokszor. Előbb halok meg, mint hogy ismét beengedjem őt az agyamba. Ha választhattam.

Sikoly hallatszott, nem is olyan távol. Estelle megtalálta a hangját. Összerándultam, mintha pofon ütöttek volna.

- Engedd, hogy megkóstoljam a véredet, halottkeltő. Nem harapok - az utolsó szónál Nikolaos elővillantotta a szemfogait.

- Te majd csak állsz, egy mozdulatot sem teszel, hogy megakadályozz. Én pedig megízlelem a nyakadon a friss sebet. Nem haraplak meg.

- Már nem is vérzik. Megalvadt.

A kislány mosolygott, ó, de milyen édesen.

- Majd én tisztára nyalom.

Nagyot nyeltem. Nem tudtam, képes leszek-e rá. Újabb sikoly hallatszott, magas hangú, gyámoltalan. Istenem.

Willie közbeszólt:

- Anita...

- Hallgass, mert megharagszom - Nikolaos hangja mélyen, sötéten csengett.

Willie szinte összezsugorodni látszott. Fekete haja alatt fehér háromszög volt az arca.

Minden rendben, Willie. Miattam ne veresd össze magad - mondtam vigasztalóan.

Ő rám bámult, csupán pár méterre volt, de akár mérföldekre

is állhatott volna. Csak a reményvesztett arckifejezésével támogatott. Szegény Willie. Szegény én.

- Mire jó az neked, ha nem is eszel belőlem? - kérdeztem Nikolaost.

- Semmire - mondta ő, és egyik apró, sápadt kezét felém nyújtotta. - No persze, a félelem is egyfajta anyag.

Hűvös ujjak fonódtak a csuklómra. Összerezcentem, de nem húzódtam el. Hagynom kell, hogy ezt csinálja, nem?

- Nevezd árnyékivásnak, halandó. A vér és a félelem mindig nagy kincs, nem számít, hogyan jutunk hozzá.

A kislány odalépett hozzám. Rálehelt a bőrömre, én pedig hátráltam előre. Csak a csuklómat szorító keze állított meg.

- Várj. Azt akarom, hogy előbb szabadítsd ki a zombit.

Nikolaos rám meredt, aztán lassan bólintott:

- Hát jó.

A vámpír mögém bámult fakó szemével, olyan dolgokra, amik ott se voltak, vagy amiket én nem láttam. A kezében feszültség érződött, csaknem mint az áramütés.

- Theresa elhajtja a többieket, és a halottkeltő majd nyugalomra helyezi a zombit.

- Akkor az egész a te műved volt?

- Theresának én parancsolok, nem tudtad?

- De, erre tippeltem.

Nem tudtam, hogy a vámpírok közt van, aki képes a telepátiára. Természetesen, a múlt éjszaka előtt azt se gondoltam volna, hogy tudnak repülni. Jaj, annyi új dolgot tanultam.

- Honnan tudjam, hogy ezt nem csak úgy mondod? - kérdeztem.

- Bíznod kell bennem.

Ez szinte már vicces volt. Ha van a csajnak humora, talán még kezdhethetnénk vele valamit. Na azt azért mégse.

Nikolaos közelebb húzta magához a csuklóm és vele együtt

engem is. A keze akár a hússal burkolt acél. Képtelenség volt, hogy leszedjem magamról a kezét, legalább egy hegesztőpisztoly kellett volna hozzá. De teljesen híján voltam a hegesztőpisztolyoknak.

A vámpír feje búbja pont az állam alá fért. Lábujjhegyre kellett emelkednie, hogy a nyakamra lehelhessen. Ettől meg kellett volna szünnie a fenyegetésnek. Nem szűnt meg. A nyakamat lágy ajkak érintették. Összerándultam. Ő beleröhögött a bőrömbe, az arcát hozzám nyomta. Megállíthatatlan reszketés fogott el.

- Ígérem, gyengéd leszek - Nikolaos ismét felnevetett, de én legyőztem a készletet, hogy ellökjem magamtól. Bármit megadtam volna azért, hogy megüthessem, akár csak egyszer, de nagyon. Ma éjjel azonban nem akartam meghalni. Mellesleg üzletet kötöttem.

- Szegény drágám, te reszketsz. - A kislány egyik kezét a vállamra tette, hogy megtámaszkodjon. Végighúzta az ajkát a nyakam tövére. - Fázol?

- Ne szarakodj. Csak csináld!

Nikolaos megdermedt:

- Nem akarod, hogy hozzád érjek?

- Nem - közöltem. Megőrült a csaj? Költői kérdés.

A vámpír hangja nagyon halk volt:

- Hol van a sebhely az arcomon?

Gondolkodás nélkül válaszoltam:

- A szád fölött.

- És ezt... - sziszegte Nikolaos - honnan tudtad?

A szívem majd' kiugrott a torkomon. Hoppá. Elárultam neki, hogy nem működnek az illúziókeltő trükkjei, pedig működniük kellett volna.

Nikolaos keze a vállamba mart. Apró nyögést hallattam, de nem ordítottam fel.

- Mit csináltál, halottkeltő?

Fogalmam se volt. De valahogy kételkedtem abban, hogy ő ezt elhinné.

- Hagyd őt békén! - a fák közül Phillip bukkant elő, csaknem rohant. - Azt ígérted nekem, ma éjjel nem bántod őt.

Nikolaos hátra sem fordult:

- Willie.

Bár csak a nevét mondták, ő, mint minden jó szolga, tudta, mire van szükség.

Odalépett Phillip elé, egyik karját oldalt mereven eltartva a testétől. El akarta kaszálni Phillipet. De a fiú kikerülte, Willie karja mellette söpört el.

Willie McCoy soha nem volt nagy bunyós. Az erő kevés volt, ha emellett szart sem ért az ember egyensúlyérzéke.

Nikolaos megérintette az állam, és az arcomat visszafordította maga felé:

- Ne kényszeríts, hogy megragadjam a figyelmedet. Nem kedvelnéd az általam választott módszert.

Jól hallhatóan nyeltem egyet. A kislánynak minden bizonnyal igaza volt.

- Tiéd az összes figyelmem, becsületszavamra - a szó rekedt suttogásként, a félelemtől fojtottan préselődött ki belőlem. Ha köhintek, hogy kitisztuljon a hangom, Nikolaos arcába köhögök. Nem jó ötlet.

Hallottam, ahogy rohanó léptektől zizzen meg a fű. Leküzdöttem a vágyat, hogy a tekintetem fölemeljem, és elfordítsam a vámpírról.

Nikolaos megpördült, hogy szembekerüljön az illetővel. Láttam őt megmozdulni, de csak elmosódottan, olyan gyors volt. Egyszerre csak a másik irányba nézett. Phillip állt előtte. Willie utolérte a fiút, és megragadta az egyik karját, de úgy tűnt, nem tudja, mihez kezdjen vele.

Vajon eszébe juthat Willie-nek, hogy egyszerűen összemorzsolhatná a srác karját? Nem tartottam valószínűnek.

Viszont Nikolaosnak eszébe jutott.

- Ereszd el. Ha tovább akar jönni, csak hagyd. - A kislány hangjából óriási kínok ígérete csendült ki.

Willie hátralépett. Phillip csak állt ott, és rám nézett Nikolaos feje fölött.

- Jól vagy, Anita? - kérdezte.

- Menj vissza a házba, Phillip. Értékelem, hogy így törődsz velem, de alkut kötöttem. Nikolaos nem fog megharapni engem.

A fiú megrázta a fejét.

- Azt ígérted, nem fogod őt bántani. Megígérted. - Ismét Nikolaoshoz beszélt, vigyázva, hogy ne nézzen közvetlenül rá.

- Tehát nem is esik majd bántódása. Legtöbbször betartom a szavam, Phillip.

- Jól vagyok, Phillip. Nem akarom, hogy miattam bántsanak - kiáltottam.

A fiú arca elbizonytalanodott. Szemmel láthatólag nem tudja, mit tegyen. Mintha a bátorsága elgurult volna a fövényben.

De mégsem hátrált meg. Bazi nagy piros pontot kap. Még én is meghátráltam volna talán. Valószínűleg. A pokolba is, Phillip bátran viselkedett, és nem akartam emiatt végignézni a halálát.

- Menj már vissza, Phillip, kérlek!

- Nem - tiltakozott Nikolaos. - Ha a fiúcska olyan bátornak érzi magát, hadd próbálkozzon.

Phillip behajlította az ujjait, mintha valamit meg akarna ragadni.

Nikolaos hirtelen ott termett mellette. Semmit nem láttam abból, ahogy mozgott. Phillip még annyit sem látott. Ő még mindig a vámpír előbbi helyére bámult.

Nikolaos kirúgta a fiú alól a lábát. Phillip a fövénybe zuhant, aztán úgy pislogott föl a vámpírra, mintha az akkor jelent volna meg előtte.

- Ne bánts! - kiáltottam.

Kicsi, fehér kéz nyúlt előre, pusztán csak érintve őt. Phillip

egész teste hátravágódott. A fiú az oldalára gurult, véres arccal.

- Nikolaos, kérlek! - kiáltottam. Két lépést is tettem feléje. Önszántamból. Bármikor megpróbálhattam elővenni a pisztolyom. Nem ölné meg Nikolaost, de talán elég időt adna Phillipnek, hogy elfusson. Már ha ő futni próbálna.

Sikolyok hallatszottak a ház irányából. Férfihang üvöltött:

- Perverz disznók!

- Mi az? - kérdeztem.

Nikolaos válaszolt:

-Az Örök Élet Egyháza elküldte a gyülekezetét; úgy hallatszott, kissé mulattatja a dolog. - Itt kell hagynom ezt a kis összejevetelt.

Ezután hirtelen felém fordult, otthagya a kábult Phillipet a fűvön.

- Hogyan vetted észre a sebhelyemet? - tette föl a kérdést.

- Nem tudom.

- Kis hazug. Később majd folytatjuk - azzal a vámpír eltűnt a fák alatt, sápadt, futó árnyként. Legalább nem repülve távozott. Úgy véltem, azzal már nem birkózna meg az eszem aznap éjjel.

Letérdeltem Phillip mellé. Folyt a vére ott, ahol Nikolaos megütötte.

- Hallasz engem?

- Igen - felelte. Sikerült felülnie. - Ki kell jutnunk innen. A hívők mindig fel vannak fegyverezve.

Segítettem neki talpra állni.

- Gyakran betörnek a bizarr bulikra?

- Amikor csak lehet - felelte ő.

Úgy látszott, biztosan áll a lábán. Jó, mert én nem bírtam volna sokáig cipelni.

Willie megszólalt:

- Tudom, hogy nincs jogom bármit is kérni, de segítenék megszerezni a kocsitokat. - A vámpír beletörölte a kezét a nadrágjába. - Elvinnétek?

Nem tehettem róla, elröhögtem magam:

- Nem tudsz eltűnni, ahogy a többiek?

Willie vállat vont.

- Még nem tudom, hogyan kell.

- Jaj, Willie - sóhajtottam. - Menjünk, húzzunk el innen.

A vámpír rám vigyorgott. Attól, hogy képes voltam a szemébe nézni, szinte már embernek tűnt. Phillip nem kifogásolta, hogy a vérszívó csatlakozik hozzánk. De miért is hittem, hogy kifogásolná?

A házból sikolyok hallatszottak.

- Valaki mindjárt hívni fogja a rendőrséget - jegyezte meg Willie.

Igaza volt. És én nem fogom tudni kimagyarázni a helyzetet. Megfogtam Phillip kezét és rátámaszkodtam, míg visszavettem a magas sarkú cipőt.

- Ha tudtam volna, hogy ma őrjöngő fanatikusok elől fogunk menekülni, laposabbat veszek - fogadkoztam.

A tobozok aknamezején áthaladva végig Phillip karját markoltam. Nem most volt itt az ideje, hogy megrándítsam a bokám.

Már majdnem a kavicsos kocsibehajtóhoz értünk, amikor három alak tört ki a házból. Az egyikük baseballütőt fogott. A másik kettő vámpír volt. Nekik nem kellett fegyver. Kinyitottam a retikülöm, és előhúztam a pisztolyt, de oldalt, a szoknyám ráncai közé rejtve tartottam. A slusszkulcsot odaadtam Phillipnek.

- Indítsd be a kocsit, én hátulról fedezem magunkat.

- De én nem tudok vezetni - mondta Phillip. Ezt el is felejtettem.

- A francba!

- Majd én - Willie átvette a kulcsot. Nem ellenkeztem.

Az egyik vámpír ránk rontott, kitárt karokkal, sziszegve. Talán csak meg akart ijeszteni, talán meg akart sebesíteni

minket. Ez már sok volt nekem egy éjszakára. Kibiztosítottam a pisztolyt, betáraztam egy sorozatra valót, és a vámpír lába elé, a földre tüzeltem.

A vámpír megtorpant, kis híján meg is botlott.

- Engem nem fog a golyó, ember!

A fák alatt is mozgást észleltem. Nem tudtam, ellenség-e vagy barát, vagy hogy egyáltalán volt-e a kettő között különbség. A vámpír egyre közeledett. Kertvárosi negyedben voltunk. A golyó hosszú pályát tehet meg, mielőtt eltalál valamit. Nem hagyhattam ki a lehetőséget.

Fölemeltem a karomat, céloltam és lőttem. A golyó a hasán találta el a vámpírt. Az megvonaglott, és valahogy összecsuklott a lőtt sebével. Arcán meglepetés tükröződött.

- Ezüstözött a golyó, te agyarfejű.

Willie a kocsiórt indult. Phillip habozott, segítsen-e vagy menjen.

- Menj, Phillip, menj már!

A másik vámpír megpróbált bekeríteni.

- Maradj ott, ahol vagy - figyelmeztettem. A vámpír ledermedt. - Bárkinek, aki fenyegető mozdulatot tesz, golyót ereszték az agyába.

- Az nem fog megölni minket - felelt a második vámpír.

- Nem, viszont olyan rohadtul használni se fog.

A baseballütős ember közelebb próbált araszolni.

- Ne - mondtam neki.

Az autó beindult. Nem mertem odanézni. Hátraleptem, remélve, hogy nem botlok meg a rohadt magas sarkúban. Ha elesek, rám vetik magukat. Ha rám vetik magukat, valaki meghal.

- Gyere, Anita, szállj be! - Ezt Phillip mondta, kihajolva az egyik hátsó ajtón. - Menj arrébb!

Phillip így tett, én pedig becsusszantam az ülésre. Az ember ránk támadt.

- Indulj! - ordítottam.

Willie gázt adott, a kocsi elkaparta a kavicsot, én pedig bevágtam az ajtót. Ma éjjel igazán senkit sem akartam megölni. A halandó pasas eltakarta az arcát a kavicszárpor elől, ahogy elrobogtunk az úton.

Az autó vadul ugrált, kis híján nekiment egy fának.

- Lassíts, biztonságban vagyunk - mondtam.

Willie visszavett a gázból. Aztán rám vigyorgott:

- Sikerült!

- Ja. - Visszamosolyogtam a vámpírra, pedig nem voltam ilyen biztos a dologban.

Phillip arcáról szép egyenletesen csorgott a vér. A fiú hangot adott a kételyeimnek:

- Biztonságban vagyunk, de meddig?

A hangja épp olyan fáradt volt, mint ahogy én is éreztem magam.

Megpaskoltam a karját.

- Minden rendben lesz, Phillip.

Ő rám nézett. Az arca megöregedett, kimerültnek látszott.

- Ebben te is legfeljebb annyira hiszel, mint én.

Mit mondhattam volna? Phillipnek igaza volt.

A pisztolyomat az ölembe helyeztem, aztán a biztonsági öv alá küzdöttem magam. Phillip belesüppedt az ülésbe, hosszú lábait szétterpesztette a padló közepén domborodó kardánbox mindkét oldalán. A szeme csukva volt.

- Hová? - kérdezte Willie.

Jó kérdés. Én haza akartam menni, aludni, de...

- Phillip arcát össze kell foltozni.

- Kórházba akarod vinni?

- Jól vagyok - szólt közbe Phillip. A hangja mély volt és furcsa.

- Nem vagy jól - ellenkeztem.

Ő kinyitotta a szemét, felém fordult és rám nézett. A vér végigfolyt a nyakán, sötét patakként csillogott az utcai lámpák fényében.

- Veled sokkal jobban elbántak a múlt éjjel - mondta.

Félrefordultam és kinéztem az ablakon. Nem tudtam, mit mondjak.

- Már rendbejöttem - feleltem aztán.

- Én is rendbe fogok jönni.

Visszanéztem rá. Ő engem bámult. Az arckifejezéséből nem tudtam kiolvasni semmit, pedig akartam.

- Mire gondolsz, Phillip?

Elfordította a fejét, és maga elé bámult. Az arcát árnyék borította, csak a körvonala látszott.

- Arra gondolok, hogy szembeszálltam az úrnővel. Sikerült. Sikerült! - az utolsó szónál vad indulat süttött a hangjából. Vad büszkeség.

- Bátran viselkedtél - dicsértem meg.

- Ugye?

Mosolyogva bólintottam:

- Bizony.

- Utálom, hogy félbe kell szakítanom benneteket, de tudnom kéne, hová vigyem ezt a járgányt - szólt közbe Willie.

- Vigyél vissza a Bűnös Vágyakhoz - kérte Phillip.

- Dokihoz kéne menned - vetette ellen Willie.

- Majd a klubban ellátnak.

- Tuti?

A fiú bólintott, aztán megrándult az arca, és hozzám fordult.

- Tudni akartad, ki adott parancsot nekem. Nikolaos volt az. Igazad volt. Az első napon. Az úrnő azt akarta, csábítsalak el téged - mosolyodott el. A vérrel együtt nem volt szép látvány. - Azt hiszem, nem feleltem meg a célnak.

- Phillip... - kezdtem én.

- Nem, semmi baj. Igazad volt velem kapcsolatban. Beteg vagyok. Nem csoda, hogy nem kívántál.

Willie-re sandítottam. Ő a vezetésre koncentrált, mintha az élete függene tőle. A francba, holtan tényleg okosabb volt, mint élve.

Mély levegőt vettem, és megpróbáltam eldönteni, mit feleljek.

- Phillip... A csók, mielőtt... megharaptál...

Te jó ég, hogy mondhattam ilyet?

- Az jó volt - folytattam.

Phillip gyorsan rám pillantott, aztán félrenézett.

- Komolyan mondod?

- Igen.

Kínos csönd ült meg az autót. Az út surrogása hallatszott a kerekek alatt. Csak az éjszaka felvillanó fényei váltakoztak a sötétséggel.

- Az egyik legmerészebb dolog volt, amit valaha láttam, amikor ma éjjel szembeszálltál Nikolaossal. És az egyik legőrültebb - vallottam be.

Phillip fölnevetett, váratlanul, meglepetten.

- Soha többé ne csináld. Nem akarom, hogy a haláloed a kezemen száradjon - tettem hozzá.

- Az én döntésem volt - felelte.

- Nincs több hűsködés, oké?

Rám pillantott.

- Sajnálád, ha meghalnék?

- Igen.

- Azt hiszem, ez már valami.

Mit akart, mit mondjak? Valljak neki örök szerelmet, vagy valami hasonló baromságot? Vagy hogy örökké őt kívánom? Ez is, az is hazugság lett volna. Mit akart tőlem? Majdnem megkérdeztem, de aztán mégsem. Annyira nem voltam bátor.

Már majdnem három óra volt, mire fölsétálhattam a lépcsőn a lakásomhoz. Minden horzsolásom sajgott. A térdem, a lábam, a derekam szinte fogcsikorgató kínban égett a magas sarkú cipő miatt. Egy hosszú, forró zuhanyra és alvásra vágytam.

Talán, ha igazán szerencsém van, aludhatok nyolc órát zavartalanul. Persze erre nem mertem volna fogadni.

A lakáskulcsot az egyik kezembe, a pisztolyt a másikba vettem. Oldalt tartottam a pisztolyt, arra az esetre, ha az egyik szomszéd váratlanul kinyitná az ajtaját. Nem kell félni, emberek, ez csak a barátságos halottkeltő a környékről.

Hosszú idő óta először úgy találtam az ajtót, ahogy hagytam: zárva. Köszönöm, Istenem. Nem voltam abban a hangulatban, hogy ilyen kora reggel rabló-pandúrt játsszam.

Bent lerúgtam a cipőmet, közvetlenül a bejárat mellett, majd a hálósobába támolyogtam. Az üzenetrögzítőmön villogott a jelzőfény. Az ágyra tettem a pisztolyt, rácsaptam a lejátszás gombra, és vetközni kezdtem.

- Helló, Anita, itt Ronnie. Leszerveztem egy találkát holnapra a HAV egyik emberével. Az irodámban, délelőtt tizenegykor. Ha nem jó az időpont, hagyj üzenetet a rögzítőmön, és visszahívlak. Légy óvatos.

Kattanás, berregés, majd Edward hangja hallatszott a gépből:

- Az óra ketyeg, Anita.

Katt.

Anyád.

- Élvezed a kis játékaidat, ugye, te köcsög?

Egyre durcásabb lettem, és nem tudtam, mit csináljak Edwarddal. Vagy Nikolaossal, vagy Zacharyval, vagy Valentine-nal, vagy Aubrey-val. Csak azt tudtam, hogy zuhanyozni akarok. Ez jó kiindulópont volt. Talán majd támad

valami zseniális ötletem, miközben lesúrolom a bőrömről a kecskevért.

Bezártam a fürdőszobaajtót, és a pisztolyt a vécé fedelére raktam. Kezdtem kissé paranoiássá válni. De talán a realista jobb szó volt rá.

Addig engedtem a vizet, amíg gőzölni nem kezdett, aztán aláálltam. Most sem voltam közelebb a vámpírgyilkosságok megoldásához, mint huszonnégy órával azelőtt.

Még ha megoldottam volna az ügyet, akkor is maradnak problémák. Aubrey és Valentine meg fog ölni, amint Nikolaos leveszi rólam a kezét. Tök jó. Még abban sem voltam biztos, hogy Nikolaosnak nem voltak ilyen irányú elképzelései. Na és Zachary, ő pedig embereket gyilkolt, hogy a vudu-varázslatát táplálja. Hallottam már olyan varázslatokról, amelyek emberáldozatot követeltek. Olyanokról, amelyek a halhatatlanságnál jóval kevesebbet kínáltak. Pénz, hatalom, szex - a legősibb vágyak. A szükséges vér nagyon különleges volt - gyermekek, szüzek, vagy serdületlen fiúk, vagy akár töpörödött, kék hajú, falábú öreg hölgyek vére. Na jó, ennyire azért nem volt különleges, de valamilyen szabálynak lennie kellett. Hasonló áldozatok sorozatos eltűnése. Ha Zachary otthagyta a holttesteket a helyszínen, akkor az újságok mostanra már felkapták volna a hírt. Talán.

Meg kellett állítani őt. Ha ma nem lépek közbe, már megállították volna. Egy jó cselekedet sem marad büntetlenül.

Tenyérrel a csempének támaszkodtam, hagytam, hogy szinte tűzforró patakokban végigcsorogjon a hátamon a víz. Oké, meg kellett ölnöm Valentine-t, mielőtt ő ölne meg engem. Volt rá felhatalmazásom. Azt soha nem vonták vissza. Persze először meg kellett találnom őt.

Aubrey veszélyes volt, de legalább addig nem volt útban, amíg Nikolaos ki nem engedte a csapdává vált koporsójából.

Zacharyt egyszerűen föladhattam volna a rendőrségen.

Dolph hallgatott volna rám, de egy morzsányi bizonyítékom se volt. A pokolba is, arról a varázslatról még én se hallottam. Ha én magam se értettem, micsoda Zachary, hogyan magyaráztam volna el a rendőrségnek?

Nikolaos. Életben hagyna vajon, ha megoldom az ügyet? Vagy nem? Nem tudtam.

Edward másnap este jön majd értem. Vagy átadom neki Nikolaost, vagy kiharcolok egy darabot az irhából.

Edwardot ismerve fájdalmas lesz elveszteni azt a darabot. Talán egyszerűen kiadhatnám neki a vámpírt. Csak megmondom neki, amit tudni akar. Ha Edwardnak nem sikerül őt megölnie, jön Nikolaos és elkap. Bármilyen másnál jobban el akartam kerülni azt, hogy Nikolaos kezei közé kerüljek.

Megtörülköztem, végigszántottam a hajkefével a hajamon, és muszáj volt ennem valamit. Győzködtem magam, hogy túl fáradt vagyok az evéshez. De a gyomrom nem hitt nekem.

Négy óra múlt, mire ágyba zuhantam. A keresztem ott volt a nyakamon, biztonságban. A pisztoly a fejtámla mögötti tokban. És csupán a pánik kedvéért a matrac és a rugók közé csúsztattam egy kést. Sohasem érném el időben, hogy hasznát is vegyem, de... Az ember sohasem tudhatja.

Megint Jean-Claude-dal álmodtam. Egy asztalnál ült, és áfonyát evett.

- A vámpírok nem esznek szilárd ételt - jelentettem ki.

- Pontosan - a vámpír mosolygott, és felém lökte a tál gyümölcsöt.

- Utálom az áfonyát - közöltem.

- Nekem mindig a kedvencem volt. Évszázadok óta nem ettem ilyet - JeanClaude arca vágyakozónak tűnt.

Fölemeltem a tálat. Hűvös volt, szinte hideg. Az áfonyák vérben úszkáltak. A tál kihullott a kezemből, lassan vér ömlött ki belőle az asztalra, több, mint amennyi valaha a tálba fért. A vér az asztal tetejéről a padlóra csöpögött.

Jean-Claude rám bámult a véres asztal fölött. A szavai akár a perzselő szél:

- Nikolaos mindkettőnket meg fog ölni. Úgyhogy nekünk kell először lecsapnunk, ma petite.

- Mi ez a szarság a többes számmal?

A vámpír az ömlő vérbe merítette két sápadt kezét, és felém nyújtotta, mint egy csészét. Az ujjai közül vér csepegett.

- Igyál. Erőssé tesz.

A sötétségbe meredő tekintettel ébredtem.

- Dögölj meg, Jean-Claude - suttoztam. - Mit csináltál velem?

A sörét, üres szobából nem érkezett válasz. Hála az égnek az ilyen apró szívességekért. Az óra szerint három perccel múlt hajnali hat. Megfordultam, és visszafészkeltam magam a takarók közé. A légkondicionáló surrogása nem volt képes elfedni az egyik, éppen vizet engedő szomszédom zaját. Bekapcsoltam a rádiót. Az elsötétített szobát Mozart Esz-dúr zongoraversenye töltötte be. Túl élénk volt az alváshoz, de lármára vágytam. Nekem ez volt a láрма.

Nem tudom, hogy Mozart tette, vagy csak túl fáradt voltam, mindenesetre visszaaludtam. Ha álmodtam is, nem emlékeztem rá.

Az ébresztőóra belevijogott az álmomba. Olyan volt, mint egy autóriasztó, gusztustalanul hangos. A tenyeremmel rácsaptam a gombra. Hála istennek leállt. Félig begyógyult szemmel az órára pislogtam. Reggel kilenc. A rohadt életbe. Elfelejtettem átállítani az ébresztőt. Még arra is volt időm, hogy fööltözzek, és templomba menjek. Nem akartam fölkelni. Nem akartam templomba menni. Isten biztosan megbocsát most az egyszerű.

Persze most minden segítségre szükségem volt. Talán még meg is világosodom, és minden a helyére kattan. Senki ne röhögjön, már történt ilyen azelőtt. Nem bírom magam az isteni segítségre, de néha a templomban jobban tudok gondolkodni.

Ha a világ tele van vámpírokkal és rosszfiúkkal, és az ember és a halál közt csak egy megszentelt kereszt áll, az más fényt vet az egyházra. Mondjuk így.

Nyögve kimásztam az ágyból. Csörgött a telefon. Az ágy szélére ültem, vártam, hogy bekapcsoljon a rögzítő. Bekapcsolt.

- Anita, itt Storr őrmester. Újabb vámpírgyilkosság történt.

Fölemeltem a kagylót:

- Helló, Dolph!

- De jó. Örülök, hogy elcsíptelek, mielőtt templomba mentél volna.

- Megint egy döglött vámpír?

- Aha.

- Pont mint a többi? - érdeklődtem.

- Úgy tűnik. Ide kéne jönnöd, hogy megnézd.

Bólintottam, aztán rájöttem, hogy Dolph nem látja, ezért így feleltem:

- Hogyne, mikor?

- Most rögtön.

Felsóhajtottam. Ennyit a templomról. Nem tartogathatják

délig vagy még tovább a holttestet kizárólag az én kedvemért.

- Add meg a címet. Várj, hadd hozzak egy tollat, ami fog. - Az ágy mellett tartottam egy jegyzetömböt, de a toll tudtom nélkül kifogyott. - Oké, mehet.

A helyszín mindössze egy háztömbnyire volt a Kárhozottak Cirkuszától.

- Ez a Negyed peremén van. A többi gyilkosság egyike sem esett ilyen messzire a Riverfronttól.

- Igaz- ismerte be Dolph.

- Még miben más ez a mostani?

- Ha idejössz, meglátod.

Az Informatív Ember.

- Remek, egy félórán belül ott vagyok.

- Viszlát addig - azzal a vonal megszakadt.

- Hát jó reggelt neked is, Dolph - mondtam a kagylónak. Talán az őrmester sem volt az a korán kelő fajta.

A kezem gyógyult. Múlt éjjel levettem róla a kötést, mert tele lett kecskevérrrel. A horzsolások szépen varasodtak, úgyhogy nem vesződtem tovább a kötszerrel.

A karomon a kés nyomát kövér pólya takarta. A bal karomat nem sérthettem föl többet. Nem volt rajta hely.

A nyakamon sajogni kezdett a harapásnyom. Olyan volt, mintha nagyon durván... Ha Zerbrowski meglátná, nem élném túl. Kötszert tettem a sebre. Most úgy nézett ki, mintha vámpírharpást rejtegetnék. A rohadt életbe. Úgy hagytam. Hadd találgassanak az emberek. Amúgy sincs közük hozzá.

Piros színű pólót vettem, betűrtem a farmerba. Nike csuka, vállszíj a pisztolyomnak, és kész is voltam. A vállra való pisztolytáskán van egy kis zseb, a tartalék lőszernek. Új tárat tettem bele. Huszonhat golyó. Reszkessetek, rosszfiúk. Az igazat megvallva a legtöbb tűzharc véget ért, még mielőtt az első nyolc lövést leadták volna. De mindig volt egy újabb alkalom.

A karomra vetve magammal vittem egy élénksárga széldzsekit. Abban az esetben, ha az embereket idegesítette volna a pisztolyom, fölvehettem. De hát a rendőrséggel fogok dolgozni. Ők is közszemlére teszik a fegyvereiket. Én miért ne tenném? Mellesleg belefáradtam a játékokba. Hadd tudják a szemetek, hogy elszánt vagyok és fegyveres.

Egy gyilkosság helyszínén mindig túl sok az ember. Nem az ügyetlenkedők, akik bámészkodni jöttek, arra számít az ember. Mindig van valami izgató másvalaki halálában. Hanem a helyszínen mindig nyüzsögnek a rendőrök, főleg nyomozók, közöttük elszórva néhány egyenruhás. Ilyen sok zsaru egyetlen aprócska gyilkosság miatt.

Még egy híradós kisbusz is állt ott, a hátuljából hatalmas műholdas antenna meredezett, akár egy óriási lézerágyú valami negyvenes évekbeli sci-fiből. Hogy még több híradós kisbusz is jön majd, arra fogadni mertem volna. Nem tudtam, eddig hogyan tartotta titokban a rendőrség.

Vámpírgyilkosságok, jesszus atyám, a szenzációhajhászás legmagasabb foka. Még csak hozzá sem kell költeni semmit, hogy kellően bizarr legyen.

Az operatőrtől a tömeg választott el. Dolph arcába éppen mikrofont tolt egy rövid szőke hajú riporter, elegáns menedzseröltönyben. Amíg a gusztustalan maradványok mellett maradtam, biztonságban voltam. Lefilmezhettek, de úgysem tudták volna leadni a tévében. A jó ízlés meg minden, tudjuk.

Volt egy kártyám, műanyag tokban, fényképpel, ami feljogosított a rendőrségi területre való belépésre. Mikor föltűztem a galléromra, mindig úgy éreztem magam, mint egy ifjú FBI-ügynök.

A sárga rendőrségi kordonnál megállított egy túlbuzgó fakabát. Több másodpercig bámulta az igazolványomat, mint aki el akarja dönteni, kóser vagyok-e vagy sem. Vajon átenged

a kordonon, vagy előbb idehív egy nyomozót?

Csak álltam, kezem az oldalam mellett, igyekeztem ártalmatlannak látszani. Az pont nagyon jól megy nekem. Abszolúte cuki tudok lenni. Az egyenruhás fölemelte a szalagot és átengedett. Ellenálltam a kísértésnek, hogy így szóljak: "Ügyes fiú." Inkább azt mondtam:

- Köszönöm.

A holttest a lámpavas közelében hevert. A lábak szétvetve. Az egyik kar a test alatt, megcsavarodva, valószínűleg eltört. A hulla hátának közepe hiányzott, mintha valaki fél kézzel belevájt volna a testbe, és egyszerűen kikanalazta volna a belsejét.

Csakúgy, mint az összes többinél, nyilvánvalóan hiányzik a szív.

A holttest mellett Clive Perry detektív állt. Magas, karcsú, fekete férfi volt, a szellemirtó brigád legújabb tagja. Mindig olyan halk szavúnak és kedvesnek tűnt. Soha nem tudtam Perryről elképzelni, hogy olyan durva dolgot művelne, amivel keresztbe tesz valaki másnak, de a brigádba sose került ember ok nélkül.

A nyomozó felpillantott a noteszából:

- Üdv, Miss Blake.

- Helló, Perry nyomozó.

A pasas elmosolyodott:

- Storr őrmester mondta, hogy ön is eljön.

- Már mindenki végzett a hullával?

Perry bólintom

- A magáé.

A test alatt sötétbarna vértócsa terjengett. A hulla alakjából és a fekete nadrágkosztümből arra következtettem, hogy nő volt. Persze ezt viszonylag nehéz volt úgy eldönteni, hogy a dög a hasán feküdt, a mellkasát kivájták, és hiányzott a feje. Fehéren csillant elő a gerince. A nyakából úgy ömlött ki a vér, akár egy eltört vörösboros palackból. A bőre elszakadt,

megnyúlt. Olyan volt, mintha valaki leszakította volna azt az átkozott fejet.

Nagyot nyeltem. Már hónapok óta nem hánytam egyetlen meggyilkolt áldozat láttán sem. Fölálltam, és kissé eltávolodtam a testtől.

Csinálhatott ilyet emberi lény? Nem. Talán. A francba. Ha ember tette, nagyon igyekezett, hogy ne annak nézzen ki. Mindegy, mit mutatott a felszín, a halottkém mindig talált a testen késnyomokat. A kérdés az volt, hogy a késnyomok a halál beállta előtt vagy azután keletkeztek? Vajon egy ember próbált szörnynek látszani, vagy egy szörny embernek?

- Hol a fej? - kérdeztem.

- Biztosan jól érzi magát?

A nyomozóra néztem. Elsápadtam volna?

- Nem lesz semmi bajom.

Én, a nagy, erős vámpírvadász, nem rókázok a letépett fejek láttán. Minden a legnagyobb rendben.

Perry felvonta a szemöldökét, de túl udvarias volt ahhoz, hogy tovább erősködjön. Két és fél méterrel arrébb vezetett a járdán.

Valaki nejlonzsákot húzott a fejre. A nejlon alól előszivárgott második, kisebb vértócsa már félig megalvadt.

Perry föléje hajolt, és megmarkolta a nejlint.

- Felkészült?

Bólintottam, a hangomban nem bíztam. A férfi felemelte a nejlint, akár egy színpadi függönyt, arról a járdán heverő dologról.

Hosszú fekete haj kígyózott a sápadt arc körül. A haj filces és ragacsos volt a vértől. Az arc valamikor vonzó volt, de többé már nem lesz az. A vonásai elernyedtek, valószerűtlen, akár egy babaarc. A szememmel felfogtam a látványt, de beletelt pár másodperc, mire az agyam is kapcsolt.

- Szent szar!

- Mi az?

Gyorsan fölegyenesedtem, és két lépést tettem az úttest felé. Perry odaállt mellém.

- Jól van?

Visszapillantottam a nejlontra, benne a szörnyű kis gombóccal. Hogy jól vagyok-e? Remek kérdés. Azonosítani tudtam ezt a hullát. Theresa volt az.

Pár perccel tizenegy előtt értem Ronnie irodájába. Már a kilincsen volt a kezem, de megtorpantam. Nem bírtam lerázni magamról Theresa járdán heverő fejének látványát. Kegyeden nő volt, és valószínűleg több száz embert ölt meg. Akkor miért éreztem szánalmat iránta? Hülyeségből, azt hiszem. Mély levegőt vettem, és belöktem az ajtót.

Ronnie irodája teli van ablakokkal. Két irányból, dél és nyugat felől dől be a fény. Ami azt jelenti, hogy délutánonként olyan a szoba, mint egy naperőmű. Ennyi napfénnel semmilyen légkondicionáló nem képes megbirkózni.

Ronnie napfényes ablakából látni lehet a Negyedet. Ha akarjuk.

Veronica hívogatóan intett, én pedig beléptem a szinte vakítóan fényes irodába.

Az íróasztal előtt egy székben finom külsejű nő ült. Ázsiai arcából gondosan hátrasimította fényes fekete haját. Méretre készült szoknyájához illő, bíborszínű zakója gondosan félbehajtván lógott a szék karfáján. A nő levendulakék, fényes blúza a figyelmet mandulavágású szemére és halvány, levendulakék szemhéjfestékére terelte. Keresztezett bokával, ölében összekulcsolt kézzel ült. Levendulakék blúzával még a tikkasztó hőségben is hűvös benyomást keltett.

Egy pillanatra készületlenül ért, hogy így látom őt, annyi év után. Végül aztán becsuktam az eltátott számat, és kezet nyújtva elébe mentem:

- Beverly, rég nem láttuk egymást.

A nő kecsesen fölemelkedett, és hűvös kezét a markomba tette:

- Három éve.

Precíz, Beverly tetőtől talpig precíz volt.

- Ti ketten ismeritek egymást? - csodálkozott Ronnie.

Feléje fordultam:

- Bev nem is említette, hogy ismer engem?

Veronica a fejét rázta.

A vendégre bámultam.

- Miért nem szóltál róla Ronnie-nak?

- Nem tartottam szükségesnek. - Beverlynek föl kellett emelnie az állát, hogy a szemembe nézhessen. Nem túl sok ember kényszerül erre. Elég ritkán történik ilyesmi, úgyhogy mindig szokatlannak érzem: mintha le kéne hajolnom, hogy a tekintetünk egy szintre kerüljön.

- Elmondaná valaki, honnan ismeritek egymást? - követelődzött Ronnie.

Megkerült minket, hogy az íróasztalához üljön. Görgős székét enyhén hátrabillentette, karját összefonta a hasa fölött, és várt. Tiszta szürke tekintete rám szegeződött, puhán, akár a macskák bundája.

- Nem baj, ha elmondom neki, Bev?

Bev már visszaült a helyére, sima, nemes mozdulattal. Igazán méltóságteljes volt, mindig egy igazi hölgy benyomását keltette bennem, a szó legjobb értelmében.

- Ha szükségesnek érzed, nincs kifogásom ellene - válaszolta.

Nem éppen harsány biztatás, de megteszi. Lezöttyentem a másik székbe, élesen tudatában annak, hogy farmerben és futócipőben vagyok. Bev mellett rosszul öltözött kölyöknek tűntem. De csak egy pillanatig éreztem ezt, aztán elmúlt. Emlékezz arra, hogy a beleegyezésed nélkül senki nem kelthet benned kisebbrendűségi érzést. Ezt Eleanor Rooseveltt mondta. Igyekszem e szerint az idézet szerint élni. Legtöbbször sikerül is.

- Bev családja áldozatul esett egy vámpírhordának. Csak ő élte túl. Én egyike voltam azoknak, akik segítettek elpusztítani a vérszívókat.

Rövid voltam és lényegre törő, rohadtul sok mindent kihagytam. Főleg a kínos részeket.

Csendes, precíz hangján Beverly szólalt meg.

- Anita azt hagyta ki, hogy a saját élete kockáztatásával megmentette az enyémet - Ezután Bev az ölébe tett kezére nézett.

Eszembe jutott, milyen volt Beverly Chin, amikor először pillantottam meg. Fehér lába a padlón dörömbölt. A lecsapni készülő vámpír szemfogai megvillantak. Az elfehéredett, sikoltozó arc és a fekete haj látványa. Az a pusztító rettenet, ahogy sikoltott. A kezemből kiröpülő, ezüst élű kés, ami vállon találta a vámpírt. Nem volt halálos csapás, arra nem volt idő. A szörnyeteg talpra ugrott, és rám üvöltött. Az utolsó késemet szorongatva álltam szemben a teremtménnyel, egyedül, mert a pisztolyom már rég csütörtököt mondott.

És arra is emlékeztem, ahogy Beverly Chin egy ezüst gyertyatartóval szétverte a vámpír fejét, míg az fölém görnyedt, és én éreztem a forró leheletét a nyakamon. Heteken át visszhangzott az álmaimban a lány vijjogása, ahogy addig verte a szörny fejér, míg a padlóra nem folyt belőle a vér és az agyvelő.

Mindazt, ami velünk történt, szó nélkül hagytuk. Megmentettük egymás életét; ez olyan kapocs, ami mindig köztünk marad. A barátság elhalványulhat, de ott van az a kötelezettség, az a rettegésből, vérből és közösen átélt erőszakból kovácsolt tudat, ami sohasem tűnik el igazán. Három év után is még mindig megvolt köztünk, tapinthatóan, feszülten.

Ronnie okos nő. Ő törte meg a kényelmetlen csöndet:

- Kér valaki egy italt?

- Alkoholmentest - mondtak kórusban, Bev és én. Egymásra nevettünk, és a feszültség elmúlt. Soha nem leszünk igazi barátok, de talán többé már kísérteni sem fogjuk egymást.

Ronnie hozott nekünk egy-egy Cola Lightot. Grimaszt vágtam, de azért elfogadtam. Tudtam, hogy csak ez van az iroda apró hűtőjében. Már volt egypár vitánk a cukormentes italokról, de a barátnőm esküdözött, hogy neki ízlenek. Még hogy ízlenek, fúj!

Bev kecsesen átvette a magáét, talán otthon is ilyet ivott. Ami engem illet, én bármikor inkább valami hizlalót iszom, aminek legalább egy kis íze is van.

- Ronnie telefonon mondta, hogy létezik egy, a HAV-hoz kötődő halálbrigád. Igaz ez? - kérdeztem.

Bev belebámult a kólásdobozba, amit fél kézzel, az aljánál fogott, nehogy lecsöppentse a szoknyáját

- Nem tudom pontosan, így igaz-e, de azt hiszem, igen.

- Mondd el, mit hallottál! - kértem.

- Egy ideig szó volt arról, hogy alakítanak egy különítményt a vámpírok vadászatára. Hogy megöljék őket, ahogy ők is megölték a... családunkat. Az elnök természetesen megvétózta az elképzelést. Mi a fennálló renden belül működünk. Nem vagyunk önjelölt erkölcsrendészek - ezt szinte kérdésként ejtette ki, mintha magát jobban szerette volna meggyőzni, mint minket. Félt attól, ami történhetett volna.

- De mostanában megint hallottam a szóbeszédet - folytatta aztán. - Egyesek a szervezetből vámpírok megölésével dicsekedtek.

- Hogyan ölték volna meg őket? - kérdeztem.

Beverly rám nézett, habozva:

- Nem tudom.

- Nincs semmi nyom?

Megrázta a fejét.

- Azt hiszem, ki tudom deríteni. Fontos?

- A rendőrség bizonyos részleteket eltitkolt a nyilvánosság elől. Olyan dolgokat, amiket csak a gyilkos tudhat.

- Értem - Bev a kezében szorongatott üdítősdobozra

pillantott, majd ismét rám. - Én ezt nem tartom gyilkosságnak, még akkor sem, ha a társaim valóban azt tették, amit az újságok írnak. A veszélyes állatok elpusztítása nem számíthat bűncselekménynek.

Részben egyetértettem vele. Korábban teljes szívemből egyetértettem volna.

- Akkor miért mondod el nekünk? - faggattam.

Beverly Chin egyenesen rám nézett, sötét, majdnem fekete szeme az arcomba bámult.

- Tartozom neked.

- Te is megmentetted az én életemet. Nem tartozol semmivel.

- Mi mindig egymás adósai leszünk, mindig.

Az arcába néztem, és megértettem. Bev akkor könyörgött nekem, ne mondjam el senkinek, hogy ő verte szét a vámpír fejét. Azt hiszem, megrémítette, hogy ilyen erőszakra képes, tekintet nélkül az indokra.

Azt mondtam a rendőrségnek, hogy ő vontta el a vámpír figyelmét, és így tudtam én megölni. Bev aránytalanul hálás volt ezért a kegyes hazugságért. Talán, ha senki se tudott róla, ő úgy tehetett, mintha soha nem történt volna meg. Talán.

Bev felállt, hátul lesimítva a szoknyáját. Az üdítősdobozt óvatosan az íróasztal szélére tette.

- Majd Miss Simsnél hagyok üzenetet, ha többet is megtudok.

Biccentettem.

- Nagyra becsülöm, amit teszel.

Lehet, hogy elárulja miattam a saját ügyét.

Beverly a karjára vetette a zakóját, apró retiküljét két kezébe fogta.

- Nem az erőszak a válasz. A rendszer részeként kell működünk. A Halandók Alkotmányos Védszervezete a törvényt és rendet képviseli, nem az önkényt - ez úgy hangzott, mint egy

előzetesen magnóra vett beszéd. De nem szóltam. Mindenkinék hinnie kell valamiben.

Bev mindkettőnkkel kezét fogott. A keze hűvös volt és száraz. Aztán távozott, keskeny vállát nagyon egyenesen tartva. Határozottan, de halkán csukódott be mögötte az ajtó. Ránézve az ember soha nem gondolta volna, hogy brutális agresszió áldozata volt egykoron. Talán ő akarta ezt így. Ki voltam én, hogy beleszóljak?

- Oké, most te jössz. Mit találtál? - kérdezte Ronnie.
- Honnan veszed, hogy bármit is találtam? - érdeklődtem.
- Onnan, hogy kissé rossz színben voltál, mikor bejöttél.
- Remek. És én még azt hittem, jól leplezem.

Ronnie megpaskolta a karom:

-Ne aggódj. Csak túl jól ismerlek, ennyi az egész.

Bólintottam. Pontosan annak vettem a magyarázatát, aminek szánta: biztató blöffnek. De azért elfogadtam. Elmeséltem neki Theresa halálát. Mindent elmondtam, kivéve az álmaimat, amelyekben Jean-Claude is szerepelt. Az magánügy volt. Ronnie halkán fütttyentett.

- A fenébe, jó sok dolgod volt. Szerinted egy emberi halálbrigád csinálja?

- Úgy érted, a HAV?

Veronica bólintott.

Mély levegőt vettem, aztán kifújtam:

- Nem tudom. Ha az emberek csinálják, halvány fogalmam sincs, hogyan teszik. Egy fej leszakításához emberfeletti erő kellene.

- Esetleg egy nagyon erős ember? - vetette föl ő.

Eszembe villant Winter dagadó izmú karjának képe.

- Talán, de efféle erő...

- Előfordult már a történelemben, hogy apró nagymamák szorult helyzetben egész autókat emeltek meg.

Ebben Ronnie-nak igaza volt.

- Nem szeretnél ellátogatni az Örök Élet Egyházába? - kérdeztem.

- Csatlakozni akarsz?

Összevont szemöldökkel néztem a barátnőmre.

Ő elnevette magát.

- Oké, oké, ne nézz ilyen dühösen. Miért megyünk oda?

- Múlt éjjel baseballütőkkel törték be a bulira. Nem állítom, hogy bárkit is meg akartak ölni, de ha az ember egyszer elkezdi verni a többieket - vontam föl a vállam -, történhetnek balesetek.

- Úgy gondolod, az Egyház van a dolog mögött?

- Nem tudom, de ha eléggé utálják a bizarrokat ahhoz, hogy lerohanják a bulikat, talán eléggé utálják őket ahhoz is, hogy megöljék őket.

- Az egyház legtöbb tagja vámpír - jegyezte meg Veronica.

- Pontosan. Emberfeletti az erejük, és képesek az áldozatok közelébe jutni. Ronnie mosolygott:

- Nem rossz, Blake, nem rossz.

Szerényen meghajtottam a fejem.

- Most már csak be kell bizonyítanunk.

Veronica szeme még mindig csillogott a vidámságtól, ahogy válaszolt:

- Kivéve, ha mégsem ők tették.

- Jaj, fogd már be! Innen legalább ki lehet indulni.

A barátnőm széttárta a kezét.

- Nyugi, nem panaszkodom. Apám is mindig azt mondta nekem: ne kritizálj semmit, hacsak nem tudod jobban megcsinálni.

- Te se tudod, mi folyik itt, mi? - kérdeztem.

Ronnie arca elkomorodott.

- Bár tudnám.

Én is ezt kívántam.

Az Örök Élet Egyházának főépülete közvetlen a Page Avenue-ről nyílik, távol a Negyedtól. Az Egyház nem szereti, ha a csöcselékkal társítják. Vámpír-sztriptízklub, Kárhozottak Cirkusza. Juj, de borzasztó. Nem, ők az élőholtak főáramának tekintik magukat.

Maga a templom egy csupasz földterületen helyezkedik el. Apró fák küszködtek, hogy nagyra nőjenek, és beárnyékolják a templom vakító fehér színét, amely szinte világított a forró júliusi napfényben, akár a földhöz szegezett hold.

Behajtottam a parkolóba, és megálltam az új, csillogó, fekete aszfalton. Csak a talaj tűnt normálisnak; csupasz, vöröses, sárrá köpült föld. A fűnek még csak esélye sem volt.

- Szép - mondta Ronnie. Fejével az épület felé intett.

Vállat vontam.

- Ha te mondd. Őszintén, sose tudom megszokni az összhatást.

- Az összhatást? - kérdezte ő.

- Az ólomüveg csupa absztrakt színfolt. Nincsenek passiójelenetek, nincsenek szentek, nincsenek szent szimbólumok. Makulátlan, tiszta, akár egy esküvői ruha, amit most húztak elő a celofánból.

Veronica kiszállt az autóból, fölvéve a napszemüvegét. A templomra bámult, karját keresztbe tette a hasán:

- Olyan, mintha csak kicsomagolták volna, de még nem varrták rá a szegélyt.

- Igen, egy templom Isten nélkül. Mi hiányzik a képről?

Ronnie nem nevetett:

- Ébren lesz egyáltalán valaki a napnak ebben a szakában?

- Hogyne, napközben is toboroznak.

- Toboroznak?

- Tudod, házról házra járnak, mint a mormonok vagy a

Jehova tanúi.

A barátnőm rám meredt:

- Ugye csak viccelsz?

- Úgy nézek ki, mintha viccelnék? Ő a fejét csóválta:

- Házaló vámpírok. Milyen... - gesztikulált a kezével - kényelmes.

- Az ám - mondtam. - Gyerünk, nézzük meg, ki van az ügyeleten.

A széles, fehér lépcsősor két hatalmas, kétszárnyú ajtóhoz vezetett. Az egyik ajtó nyitva volt, a másikon tábla hirdette: „Lépj be, barátunk, és lelj békét.” Leküzdöttem a kísértést, hogy letépjem a feliratot, és rátapossak.

Ők az ember egyik legbensőbb félelmén, a halálon élősködtek. Mindenki fél a haláltól. Azoknak az embereknek, akik nem hisznek Istenben, nehéz dolguk van a halállal. Nehezen tudják megemészteni, hogy meghalunk, és megszűnünk létezni. Puff. De az Örök Élet Egyházában csak azt ígérik, amit a nevük is mond. És be is tudják bizonyítani. Nincs ingadozó hit. Nincs várakozás. Nincs megválaszolatlanul maradó kérdés. Milyen érzés meghalni? Kérdezzük csak meg egy tagtársunktól.

Ja, és soha nem öregszenek meg. Se ráncfelvarrás, se mellplasztika, csak örök ifjúság. Nem rossz üzlet, amíg nem hiszünk a lélekben.

Amíg nem hiszünk, hogy a lélek csapdába esik a vámpírtestben, és soha nem juthat a mennybe. Vagy, ami még rosszabb, hogy a vámpírokban eleve gonoszság rejlik, tehát pokolra vagyunk ítélve. A katolikus egyház az öngyilkosság egy fajtájának tekinti, ha valaki szánt szándékkal vámpírrá válik. Hajlok arra, hogy egyetértsek. Bár a pápa a halottkeltőket is kiátkozta, amennyiben nem hagyjuk abba a halottkeltést. Nagy dolog. Fogtam magam, és áttértem az epizkopálisokhoz.

Két széles sorban csiszolt fa imapadok futottak oda, ahol az

oltárnak kellett volna állnia. Volt ugyan egy pulpirus, de azt én nem neveztem volna oltárnak. Csak egy sima fehér fal volt, még több fehér, magasba törő fallal körülvéve.

Az ablakok vörös és kék színű festett üvegből készültek. Átszikrázott rajtuk a napfény, finom, színes mintákat vetítve a fehér padlóra.

- Békés - állapította meg Ronnie.

- A temetők is.

Ő rám mosolygott.

- Gondoltam, hogy ezt fogod mondani.

Összevont szemöldökkel néztem rá:

- Ne szívd! Hivatalos ügyben járunk.

- Pontosan mit akarsz, mit csináljak?

- Csak fedezz. Tűnj fenyegetőnek, ha tudsz. Keress nyomokat!

- Nyomokat? - kérdezte ő.

- Igen. Tudod, nyomokat, jegyszelvényeket, félig elégett cetliket. Nyomokat.

- Á, azokat.

- Ne vigyorgj rám, Ronnie.

A barátnőm megigazította a napszemüvegét, és elővette a legszebb „fagyos” arckifejezését. Ez igazán jól megy neki. Állítólag a gengszterek is húsz lépésről összezsugorodnak tőle. Meglátjuk, hogy válik be az egyház tagjainál.

Volt egy kicsi ajtó az egyik oldalon az „oltár” mellett. Szőnyeggel fedett folyosóra vezetett. Beburkolt minket a légkondicionált csend. Balra mosdók voltak, jobbra pedig egy nyitott ajtajú szoba. Talán itt ittak... kávé a szertartások után. Nem, valószínűleg nem kávé. Egy lelkesítő prédikáció, és utána egy kis vér, nem?

Az irodákat kisméretű, „Iroda” feliratú táblával jelölték. Milyen okos. Volt egy külső iroda, benne a közismert titkári íróasztal és a többi... Egy fiatal férfi ült az íróasztalnál. Karcsú volt, rövid

fekete haja gondosan nyírt. Drótkeretes szemüvege igazán szép barna szempárt keretezett. A nyakán gyögyulófélben lévő harapás.

A pasas fölemelkedett és megkerülte az asztalt, kezét felénk nyújtva mosolygott ránk.

- Üdvözlöm önöket, barátaim, Bruce vagyok. Miben segíthetek?

A kézszorítása határozott volt, de nem túlságosan. Erős, de nem erőszakos, barátságosan hosszú érintés, de erotikától mentes. Az igazán profi autókereskedők fognak így kezni. Az ingatlanügynökök is. Itt ez a szép kis lélek, alig használt. Az ár méltányos. Bízson bennem. Ha a pasas tekintete még ennél is őszintébb lett volna, adok neki egy kutyaekszet, és megpaskolom a feje búbját.

- Szeretnék kérni egy időpontot, hogy mikor beszélhetek Malcolmmal .- közöltem.

A fiatalember pislogott egyet.

- Foglaljanak helyet.

Én leültem. Ronnie a falnak támaszkodott az ajtó egyik oldalán. Karját összefonta, hűvösnek tűnt, mint egy testőr. Bruce, miután kávéval kínált minket, visszament az íróasztala mögé, és kezét összekulcsolva leült.

- Nos, Miss...

- Miss Blake.

Nem rándult össze; nem is hallott rólam. Milyen mulandó a hírnév.

- Miss Blake, miért kíván az egyházunk vezetőjével találkozni? Sok megértő, kiválóan alkalmas tanácsadónk van, akik segítenek önnek meghozni a döntést.

Rámosolyogtam. Ebben biztos voltam, te kis mitugrász.

- Azt hiszem, Malcolm szóba akar majd állni velem. Értesüléseim vannak a vámpírgyilkosságról.

A férfi mosolya lehervadt.

- Amennyiben ilyen értesülései vannak, forduljon a rendőrséghez...

- Még akkor is, ha bizonyítékom van rá, hogy az önök egyházának bizonyos tagjai követik el a gyilkosságokat?

Egy apró blöff, más néven hazugság.

A titkár nyelt egyet, addig szorította az íróasztal lapját, míg az ujjai bele nem fehéredtek.

- Nem értem. Mármint...

Rámosolyogtam.

- Nézzünk szembe a ténnyel, Bruce. Maga nincs felkészülve a gyilkossági ügyek kezelésére. Ez nincs benne a képesítésében, vagy igen?

- Nos, nincs, de...

- Akkor adjon egy időpontot ma estére, hogy visszajöhessek és találkozhassek Malcolmmal.

- Nem is tudom. Én...

- Ne aggódjon miatta. Malcolm az egyház feje. Majd ő elintézi.

Bruce bólogatott, túlságosan sietve. Szeme Ronnie-ra villant, majd vissza énrám. Átfutotta az íróasztalon lévő, bőrbbe kötött menedzsernaplót.

- Ma este kilenckor - azzal fölragadott egy keze ügyében tartott tollat. - Ha megadja a teljes nevét, beírom ceruzával.

Már éppen rámutattam volna, hogy nem ceruzát használ, de úgy döntöttem, ejtem a témát:

- Anita Blake.

Még mindig nem ismerte fel a nevem. Ennyit arról, hogy én vagyok a vámpírok réme.

- És milyen ügyben? - Bruce kezdte visszanyerni a profizmusát.

Felálltam.

- Gyilkosság, gyilkosság ügyében.

- Ó, igen, én... - a titkár firkált valamit a papírra. - Ma este

kilenckor, Anita Blake, gyilkosság - majd összeráncolt szemöldökkel meredt a bejegyzésre, mintha valami hiba lett volna benne.

Elhatároztam, hogy kisegítem.

- Ne nézzon így. Jól írta le az üzenetet.

A pasas rám bámult. Egy kissé sápadtnak tűnt.

- Újra eljövök. Tegyen róla, hogy Malcolm megkapja az üzenetet.

Bruce ismét bólintott, szeme kigúvadt a lencsék mögött.

Ronnie kinyitotta az ajtót, én pedig őt megelőzve kimentem. Veronica úgy követett, akár egy testőr egy rossz filmben. Mikor visszaértünk a templom főhajójába, elnevette magát:

- Azt hiszem, megijesztettük.

- Szerintem Bruce-t könnyű megijeszteni.

Veronica csillogó szemmel bólintott.

A pasas az erőszak, a gyilkosság legcsekélyebb említésére is összeomlott. Ha felnőtt, vámpír lesz belőle. Biztos.

A templom homálya után csaknem vakító volt a napfény. Hunyorogtam, a kezemmel beárnyékolva a szemem. Ekkor mozgást vettem észre a szemem sarkából. Ronnie fölsikoltott:

- Anita!

Minden lelassult. Rengeteg időm volt, hogy a férfira és a kezében tartott pisztolyra bámuljak. Ronnie rám vetette magát, mindkettőnk a földre rántott, be a templom ajtaján. Ahol az imént álltam, golyók csapódtak a deszkába.

Ronnie mögém, a fal mellé mászott. Előrántottam a pisztolyom, és az oldalammal az ajtónak lapultam. A vérem a fülemben zúgott. Mégis mindent hallottam. A szélzsekim suhogása mintha megállt volna. Hallottam, ahogy a férfi fölsétál a lépcsőn. Az a strici utánunk jött.

Előrébb araszoltam. A férfi fölfelé jött a lépcsőn. Az árnyéka az ajtón belülré vetült. Nem is igyekezett elbújni. Talán azt hitte, fegyvertelen vagyok. De mindjárt máshogy fogja hinni.

Bruce kikiabált:

- Mi történik ott?

Ronnie felordított:

- Menjen vissza!

Én az ajtón tartottam a szemem. Nem fogom azért lelövetni magam, mert Bruce megzavart. Semmi más nem volt fontos, csak az az árnyék az ajtóban, a megtorpanó léptek. Semmi más.

A pasas egyenesen besétált. Pisztoly a kezében, szeme a templom belsejét kutatta. Amatőr.

Akár meg is érinthettem volna a fegyverem csövével.

- Állj!

A „ne mozduljon” mindig olyan drámaian hangzik. Állj - rövid és célszerű.

- Állj! - ismételtem.

A férfi csak a fejét fordította felém, lassan.

- Maga a Hóhér - a hangja halk, tétova volt.

Letagadjam? Talán. Ha azért jött, hogy megölje a Hóhért, mindenképpen.

- Nem - feleltem.

A pasas megmozdult.

- Akkor biztos ő az - mondta Ronnie felé fordulva. A francba. A férfi felemelte a karját, és célzott.

- Ne! - sikította Ronnie.

Elkésett. Közvetlen közelből a férfi mellkasára tüzeltem. Ronnie lövése visszhangozta az enyémet. A becsapódás ereje fölemelte és hátrálökte a férfi testét. Az ingén vér fröccsent szét. Nekicsapódott a félig nyitott ajtónak, és a deszkát átütve a hátára zuhant. Csak a két lábát láttam.

Dermedten hallgatóztam. Egy moccanást se hallottam. Lassan megkerültem az ajtót. A pasas nem mozdult, de továbbra is markolta a kezében a fegyvert. Rászegeztem a pisztolyt, és odaléptem hozzá. Ha csak megmoccan, újra

belelőttem volna.

Kirúgtam a pisztolyt a kezéből, aztán megnéztem a nyakán az érverését. Semmi, zamek. Halott.

Olyan löszert használok, ami még egy vámpírt is elintéz, ha szerencsés a lövésem, és ha a vámpír nem öreg. A golyó apró lyukat ütött azon az oldalon, ahol bement, a mellkas másik fele viszont teljesen hiányzott. A golyó azt tette, amit kellett, szétrobbant, és óriási kimeneti sebet nyitott.

A férfi feje oldalra billent. Két fognyom díszítette a nyakát. A rohadt életbe! Fognyom vagy sem, halott volt. A szívéből annyi sem maradt, amennyi egy tű fokán átfér. Szerencsés lövés. Egy hülye amatőr pisztollyal.

Ronnie az ajtófélfának támaszkodott, sápadtnak tűnt. A pisztolya a halott pasasra szegeződött. A karja alig észrevehetően remegett.

Majdnem mosolygott.

- Napközben általában nem hordok pisztolyt, de tudtam, hogy veled leszek.

- Ez most sértés? - érdeklődtem.

- Nem - felelte ő -, ez tény.

Ezzel nem tudtam vitába szállni. Leültem a hűvös kőlépcsőre, remegett a térdem. Az adrenalin gyorsan elszivárgott belőlem, akár a víz egy törött csészéből.

Az ajtóban Bruce jelent meg, hófehér arccal.

- Ez... ez megpróbálta megölni magukat - a hangja mutálni kezdett a félelemtől.

- Felismeri a pasast? - kérdeztem.

A titkár a fejét rázta, újra és újra, kapkodva.

- Biztos benne?

- Mi... mi nem... toleráljuk az erőszakot - a fiatalember nagyot nyelt, hangja vékony suttogás volt. - Nem ismerem.

A félelme valódinak tűnt. Lehet, hogy nem ismerte az illetőt, viszont ez nem jelentette azt, hogy a pasas nem volt az egyház

tagja.

- Hívja a rendőrséget, Bruce.

A titkár csak állt ott, a hullára meredve.

- Hívja a zsarukat, oké?

Bruce rám bámult, üveges tekintettel. Nem voltam biztos abban, hogy meghallott-e vagy sem, de visszament a házba.

Ronnie leült mellém, és a parkolót bámulta. A fehér lépcsőkön vékony, skarlátvörös erecskékben vér csordogált.

- Jézus - suttogta Veronica.

- Aha.

A fegyvert még mindig ernyedten tartottam a kezemben. A veszély láthatólag elmúlt. Azt hiszem, eltehetem a pisztolyt.

- Kösz, hogy félrelöktél az útból - mondtam.

- Szívesen - vett Veronica mély, reszketeg lélegzetet. - Kösz, hogy lelőtted, mielőtt ő lőtt volna le engem.

- Szóra sem érdemes. Mellesleg te is eltaláltad.

- Ne is emlékeztess rá.

Rábámultam.

- Minden rendben?

- Nem. Jól vagyok, de kurvára megijedtem.

- Aha.

Persze Ronnie-nak csak annyit kellett tennie, hogy távol tartja magát tőlem. Úgy tűnt, én vagyok a szabad célpont. Beszélő, járkáló veszedelem a barátaimra és munkatársaimra nézve. Ma Ronnie meghalhatott volna, és én lettem volna érte a felelős. Pár másodperccel később lőtt, mint én. Az a pár másodperc az életébe is kerülhetett volna. Persze, ha ő ma nincs velem, talán én halok meg. Egy golyó a mellkasomba, és a pisztolyomnak soha többé nem veszem hasznát.

Meghallottam a rendőrségi szirénák vijjogását. Rohadtul közel kellett lenniük, vagy egy másik gyilkosság is történt. Lehetséges. Elhinnék a rendőrök, hogy csak egy fanatikus volt, aki megpróbálta megölni a Hóhért? Talán. Dolph nem venné

be.

A napfény olyan nyomasztóan burkolt be minket, akár az élenksárga műanyag. Egyikünk se szólt egy szót se. Talán nem maradt semmi mondanivalónk. Köszönöm, hogy megmentetted az életem. Szívesen. Mi maradt még?

Könnyű, üres érzés töltött el, csaknem béke. Bénultság. Biztos, hogy egyre közelebb jutottam az igazsághoz, bármi is volt az. Megpróbáltak megölni. Ez jó jel. Vagy valami olyasféle. Azt jelentette, hogy valami fontosat tudok. Elég fontosat ahhoz, hogy megöljenek érte. A baj csak az volt, hogy nem tudtam, mi az, amit tudnom kellett volna.

Aznap este háromnegyed kilenckor visszamentem az Örök Élet Egyházába. Az ég bíborvörös volt. A rózsaszín felhők úgy nyúltak el rajta, mint a vattacukor, amit darabokra téptek és olvadni hagytak a lelkes gyerekek. Pár percen belül teljesen besötétedett. A ghoulok már biztos talpon voltak. De a vámpíroknak még néhány szívdobbanásnyit várniuk kellett.

Megálltam a templom lépcsőjén, gyönyörködtem a naplementében. A vérnek nyoma sem maradt. A fehér lépcsőfokok éppen olyan fényesek és újak voltak, mintha a délutáni események meg se történtek volna. De én emlékeztem. Eldöntöttem, hogy inkább izzadok a júniusi hőségben, és egész fegyverarzenált hordok magammal. A széldzseki alatt nem csupán a vállra szíjazott Browning meg az extra adag muníció rejtőzött, hanem egy-egy tör is a két alkaromon. A Firestar a nadrágom alatti pisztolytáskába simult, úgy, hogy jobb kézzel is előránthassam. És még a bokámra is szíjaztam egy kést.

Persze Malcolmot semmi nem állíthatta meg, amit magammal vittem. A város egyik leghatalmasabb vámpírmestere volt. Látva Nikolaost és Jean-Claude-ot, utánuk a harmadik helyre soroltam volna. Abban a társaságban, akikhez viszonyítottam őt, a harmadik hely nem volt rossz. Úgyhogy miért kerülnék szembe vele? Azért, mert nem tudtam, mi mást tehetnék.

Egy levelet, amiben részletesen leírtam az egyházzal és mindenki mással kapcsolatos gyanúimat, a széfemben hagytam. Vagy nem mindenkinek van széfje? Ronnie tudott a levélről, de volt egy másik levél is, a Halottkeltő Rt. titkárának asztalán. Hétfőn kikézbésítik Dolphnak, ha addig nem tiltom le telefonon.

Egy merénylet az életem ellen, és máris paranoiás lettem. El

lehet képzelni.

A parkoló tele volt. Az emberek kis csoportokban sodródtak be a templomba. Páran egyszerűen idegyalogoltak, autó nélkül. Erősen rájuk meredtem. Vámpírok a teljes sötétedés előtt? De nem, csak emberek.

Félig felhúztam a széldzseki cipzárját. Nem akartam az elővillanó pisztolyommal megzavarni a szertartást.

Egy fiatal nő, aki barna haját az egyik szeme fölött mesterséges hullámba zselézte, pamfleteket osztogatott, közvetlenül a bejárat után. Feltételeztem, hogy útmutató a szertartáshoz. A nő mosolygott, és így szólt.

- Üdvözlöm. Első alkalommal jár itt?

Visszamosolyogtam rá, kedvesen, mintha nem lett volna nálam az egész gyülekezet kiirtásához elegendő fegyver:

- Megbeszéltem egy találkozót Malcolmmal.

A lány mosolya nem változott. Ha mégis, inkább csak szélesebbé vált, egy villanásnyi időre gödröcske is keletkezett kirúzsozott szája egyik oldalán. Valamiért úgy véltem, a lány nem tudja, hogy ma megöltem valakit. Általában nem mosolyognak rám az emberek, ha ilyesmit tudnak rólam.

- Csak egy pillanat, hadd kerítsek valakit, aki átveszi tőlem az ajtót - azzal a lány arrébb ment, és megpaskolta egy fiatalember vállát. A fiatalember arcához hajolva sugdosott, és a fiú kezébe nyomta a szórólapokat.

Aztán visszajött hozzám, kezével végigsimított burgundivörös ruháján.

- Volna olyan szíves utánam fáradni?

Ezt kérdésként tette föl. Mit csinált volna, ha nemet mondok? Valószínűleg zavartan nézett volna. A fiatalember éppen egy, a templomba lépő házaspárt üdvözölt. A férfi öltönyt viselt, az asszonyon a közhelyes ruha-harisnya-szandál együttes volt. Akármelyik templomba, akár az én templomomba is járhattak volna. Ahogy követtem a nőt végig az oldalhajón a kis ajtóig,

megpillantottam egy posztmodern punknak öltözött párocskát. Vagy mindegy, mi most rá a divatos kifejezés. A lány haja úgy nézett ki, mint Frankenstein menyasszonyáé, csak éppen rózsaszínben és zöldben. A második pillantás után már nem voltam ebben olyan biztos; lehet, hogy a rózsaszín-zöld hajú fiú volt. Ha igen, akkor a barátnője haja volt villanyborotvával lenyírva, olyan rövidre, mint a borosta.

Az Örök Élet Egyháza széles körben vonzotta a követőket. Változatosság, ez a lényeg. Tetszett a gnosztikusoknak, az ateistáknak, a kiábrándult vámpírtrend-követőknek, és néhány olyan embernek, akik soha nem döntöttek el, micsodák is valójában. A templom már majdnem megtelt, pedig még nem is sötétedett be. A vámpírok még nem mutatkoztak. Hosszú idő óta nem láttam templomot ennyire tele, kivéve húsvétkor vagy karácsonykor. Alkalmi keresztények. Hideg lopózott végig a gerincem mentén.

Évek óta nem jártam olyan zsúfolt templomban, mint ez. A vámpírok temploma. Talán nem is a gyilkos jelentette az igazi veszélyt. Lehet, hogy az igazi veszély épp itt volt, ebben az épületben.

Megcsóváltam a fejem, és követtem vezetőmet az ajtón át, ki a főhajóból, a kávéfőző helyiségen túlra. Itt tényleg kávé készült a fehér terítős asztalon álló kávéfőzőgépben. Volt egy tál vöröses bölé is, ami kissé túl sűrű volt ahhoz, hogy valódi bölé lehessen.

- Nem kér egy kis kávé? - kérdezte a nő.
- Köszönöm, nem.

A lány kedvesen elmosolyodott, és kinyitotta nekem az Iroda feliratú ajtót. Bementem. Senki nem volt ott.

- Malcolm rögtön idejön önhöz, amint felébredt. Ha óhajtja, én is megvárom önrel együtt - miközben ezt mondta, az ajtóra pillantott.

- Nem kívánnám, hogy lemaradjon a szertartásról.

Megleszek egyedül is.

A mosolygástól ismét megjelent a gödröcske az arcán.

- Köszönöm. Biztos vagyok benne, hogy csak rövid ideig kell várnia - azzal a lány már el is tűnt, én pedig egyedül maradtam. Egyedül a titkári íróasztallal és az Örök Élet Egyházának bőrkötésű menedzsernaptajával. Kegyes volt hozzám az élet.

A naptárat az első vámpírgyilkosság előtti hétnél nyitottam ki. Bruce-nak, a titkárnak nagyon tiszta kézírása volt, minden feljegyzése igen precíz. Időpont, név és a találkozó céljának egy mondatos jellemzése. 10:00, Jason MacDonald, interjú a magazinnak. 9:00, értekezlet a polgármesterrel, a zónák kijelölésének problémáiról. A vámpírlét igehirdetőjének hétköznapi cuccai. Aztán, két nappal az első gyilkosság előtt, volt egy más kézírással írt bejegyzés. Apróbb, de nem kevésbé rendes betűk. 15:00, Ned. Ennyi volt az egész, semmi vezetéknev, semmi magyarázat a találkozóra. És nem Bruce adta az időpontot. Úgy vélem, nyomra akadtunk. Csitulj, szívem.

A Ned az Edward becézése volt, csakúgy, mint a Teddy. Malcolmnak megbeszélése lett volna az élőholtak bérgyilkosával? Talán. Talán nem. Akár egy másik Neddel is lehetett titkos találkája. Vagy lehet, hogy Bruce nem volt az íróasztalánál, és valaki más helyettesítette? A lehető leggyorsabban végigfutottam a naptár többi lapján. Úgy látszott, semmi más nem tért el a szokásos rendtől. Minden más bejegyzés Bruce nagy, gömbölyű betűivel íródott.

Malcolm találkozott Edwarddal, már ha tényleg Edward volt az illető, két nappal az első haláleset előtt. Ha ez igaz volt, mire lehetett belőle következtetni? Arra, hogy Edward volt a gyilkos, és Malcolm fizetett neki érte. Ezzel csak egy probléma volt. Ha Edward azt akarta volna, hogy meghaljak, ő maga ölt volna meg. Lehet, hogy Malcolm bepánikolt, és az egyik követőjét küldte el, hogy az tegye meg? Lehet.

A fal mellett ültem egy széken, magazint lapozgatva, amikor az ajtó kinyílt. Malcolm magas volt, már-már fájdalmasan sovány, hatalmas, csontos kezekkel, amelyek egy izmosabb férfira illettek volna. Rövid, göndör haja citromsárga volt, akár a sárgarigó tolla. Szóval így nézett ki a szőke haj háromezer, sötétben töltött év után.

Mikor utoljára láttam Malcolmot, gyönyörűnek, tökéletesnek látszott. Most szinte átlagos volt, mint Nikolaos és a sebhelye. Jean-Claude képessé tett volna arra, hogy igazi alakjukban lássam a vámpírmestereket?

Malcolm jelenléte láthatatlan, csípősen hideg vízként öntötte el a szobát, rögtön térdig süllyedtem bele, de egyre csak emelkedett. Még kilencszáz év, és fölvehetné a versenyt Nikolaossal. Én persze akkor már nem leszek ott, ellenőrizni ezt az elméletet.

Felálltam, ő pedig a szobába suhant. Egyszerűen öltözött, sötétkék öltönyt, halványkék inget és kék selyem nyakkendőt viselt. A halvány színű ing miatt Malcolm szeme sárgának tűnt, akár két madártojás. Szögletes arccal mosolygott rám, és meghajolt. Nem próbálta meg elködösíteni az elmém. Malcolm nagyon ügyesen le tudta gyűrni magában a készletet. Teljes hitelessége azon alapult, hogy nem csalt.

- Blake kisasszony, olyan jó, hogy látom - a vámpír nem nyújtott kezet, annál okosabb volt. - Bruce egy nagyon zavaros üzenetet hagyott nekem. A vámpírgyilkosságokról van szó? - a hangja mély volt és nyugodt, akár az óceán.

- Azt mondtam Bruce-nak, bizonyítékom van arra, hogy a maga egyháza érintett a vámpírgyilkosságokban.

- És valóban van bizonyítéka?

- Valóban.

És tényleg így gondoltam. Ha Malcolm találkozott Edwarddal, megvolt a gyilkos.

- Hmm, nem hazudik nekem. De az igazság mégsem ez - a

hangja körém tekeredett, melegen, vastagon. Hatalma volt.

Megráztam a fejem.

- Ez csalás, Malcolm, felhasználja a hatalmát, hogy az elmében kutasson. Nem szép dolog.

Ő vállat vont, két kezét széttárva.

- Én irányítom a saját egyházamat, Miss Blake. Ők nem tennék azt, amivel vádolja őket.

- Tegnap éjjel baseballütőkkel támadtak egy bizarr buli résztvevőire. Embereket bántalmaztak - az utóbbira csak tippeltem.

Malcolm összevonta a szemöldökét:

- Híveink közt van egy kisebb csoport, amely kitart az erőszakos cselekvés mellett. A bizarr buli, ahogy maga nevezte, egy borzalom, meg kell állítani, de törvényes csatornákon keresztül. Ezt a híveimnek is elmondtam.

- De meg is bünteti őket, amikor engedetlenek önnel szemben? - kérdeztem.

- Nem vagyok se rendőr, se pap, hogy büntetést szabjak ki. Ők nem gyerekek. Megvan a saját akaratuk.

- Hát persze.

- Ez mit jelentsen? - érdeklődött.

- Azt jelenti, Malcolm, hogy maga egy vámpírmester. Senki nem szállhat szembe önnel. Bármit megtesznek, amit csak akar.

- Nem használom az elmém erejét a gyülekezetemen.

Megráztam a fejem. A vámpír hatalma fagyos hullámként öntötte el a bőröm. Ő még csak nem is igyekezett, hogy visszafogja magát. Csak túlcsordult az ereje. Vajon rájött arra, mit tett? Tényleg csak véletlen volt?

- Két nappal az első gyilkosság előtt volt egy megbeszélése.

Malcolm mosolygott, vigyázva, ki ne villantsa a fogát.

- Sok megbeszélésem van.

- Én tudom, hogy maga nagyon népszerű, de erre a

találkozóra emlékezni fog. Bérgyilkost fogadott, hogy vámpírokat öljön.

Kutatóan néztem az arcát, de ő túl profi volt. Szikra villant a szemében, talán nyugtalanság, de aztán eltűnt, helyét az önbizalom ragyogó kékje vette ár.

- Miss Blake, miért néz a szemembe?

Vállat vontam.

- Ha nem próbál megbűvölni, nem veszélyes.

- Erről már több alkalommal igyekeztem önt meggyőzni, de maga mindig... mintha tartott volna tőlem. Most meg egyenesen rám bámul. Miért? - a vámpír elindult felém, sebesen, szinte csak egy mozgó foltnak tűnt. Pisztolyt fogtam rá, gondolkodás nélkül. Ösztön.

- Ejha - mondta ő.

Én csak meredtem rá, és igazán kedvem lett volna golyót eresztetni a mellkasába, ha csak egy lépéssel is közelebb jön.

- Ön legalább az első jelet magán hordozza, Miss Blake. Egy vámpírmester érintkezett önnel. Kicsoda?

Hosszú sóhajjal engedtem ki a lélegzetemet Addig nem is tudatosult bennem, hogy visszatartottam.

- Hosszú történet.

- Elhiszem - Malcolm hirtelen újra ott állt az ajtó közelében, mintha soha el se mozdult volna. A francba, ügyes volt.

- Maga fölbérelt egy embert, hogy megölhesse a bizarr vámpírokat - jelentettem ki.

- Nem - felelte ő -, egyáltalán nem.

Mindig idegesítő, ha valaki ilyen rohadtul blazírt, miközben én fegyvert szegezek rá.

- De, maga felbérelt egy merénylőt.

Malcolm megvonta a vállát. Aztán elmosolyodott.

- Ugye nem vár tőlem mást, mint hogy ezt letagadjam?

- Azt hiszem, nem.

A fenébe, akár meg is kérdezhetném.

- Kapcsolatban áll-e bármilyen módon maga vagy az egyháza a vámpírgyilkosságokkal?

A vámpír majdnem elnevette magát. Nem hibáztattam. Senki nem mondott volna erre igent ép ésszel, de néha rájöhetünk egy pár dologra abból, ahogy valaki letagad valamit. A válogatott hazugságok épp annyira a segítségünkre lehetnek, mint az igazság.

- Nem, Miss Blake.

- Maga igenis felbérelt egy merénylőt - állítottam.

Malcolm képéről eltűnt a mosoly, sutty. Rám meredt, a jelenléte olyan érzés volt, mintha bogarak mászkáltak volna rajtam.

- Miss Blake, úgy vélem, ideje, hogy távozzon.

- Ma egy pasas megpróbált megölni engem.

- Ez aligha az én hibám.

- Két vámpírharapás volt a nyakán.

Ismét az a szikra a tekintetében. Nyugtalanság? Talán.

- Az önök diplóma előtt várt rám. Kénytelen voltam ott a lépcsőn megölni - apró hazugság, de nem akartam, hogy Ronnie még jobban belekeveredjen.

A vámpír most már dühösen nézett, a harag vékony csíkban szivárgott át a szobán, akár a forróság.

- Erről nem volt tudomásom, Miss Blake. Utána fogok nézni.

Leeresztettem a pisztolyom, de nem tettem el. Ennél tovább nem lehet sakkbán tartani valakit. Ha az illető nem fél, és bántani sem akar, és mi sem akarjuk lelőni, elég időtlenné válik a helyzet.

- Ne legyen túl kemény Bruce-szal. Nem túl jó még az erőszak terén.

Malcolm megmerevedett, és rántott egyet a zakóján. Egy ideges gesztus? Húha.

Elevenébe találtam.

- Utána fogok nézni, Miss Blake. Amennyiben az a férfi

egyházunk tagja volt, a legőszintébb bocsánatkéréssel tartozunk Önnek.

Egy pillanatig a vámpírra meredtem. Mit mondhattam volna erre? Hogy köszönöm? Ez nem tűnt helyénvalónak.

- Tudom, hogy felfogadott egy bérgyilkost, Malcolm. Nem pont a legjobb nyilvánosság az egyháza számára. Szerintem maga áll a vámpírgyilkosságok mögött. Talán nem a maga keze ontott vért, de a maga hozzájárulásával történt.

- Kérem, most menjen, Miss Blake - szolt, és kinyitotta az ajtót.

Kimentem, még mindig pisztollyal a kezemben:

- Hogyne, megyek már, de nem megyek el.

Ő rám bámult, dühös tekintettel.

- Tudja, mit jelent, hogy megjelölte egy vámpírmester?

Egy percre gondolkoztam, mert nem voltam biztos benne, mit válaszoljak. Az igazat.

- Nem.

Malcolm elmosolyodott. Eléggé hidegen ahhoz, hogy beledermedjen az ember szíve.

- Meg fogja tudni, Miss Blake. Ha már sokallja majd, emlékezzen: egyházunk itt van, hogy segítsen - azzal becsukta az orrom előtt az ajtót. Halkan.

Az ajtóra bámultam.

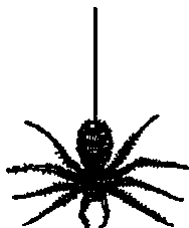
- És ezt hogy értette? - suttogtam. Senki nem felelt

Eltettem a pisztolyom, utána észrevettem egy kicsike ajtót „Kijárat” jelzéssel. Kinyitottam. A templomot lágy fény világította be, talán gyertyák. Az éjszaka levegőjében éneklő hangok szárnyaltak. Nem ismertem fel a szöveget. A „Behordjuk a kévét” zsoltár dallamára írták. Elcsíptem egy sort: „Örökké élünk majd, nem lesz több halál.”

A kocsimhoz siettem, és igyekeztem nem figyelni a dalra. Volt valami rémisztő azokban a hangokban, az ég felé emelkedve, dicsőítve... micsodát? Saját magukat? Az örök

ifjúságot? A vért? Micsodát? Újabb kérdés, amire nem volt válaszom.

Edward volt a gyilkos. A kérdés az volt, vajon átadhatom-e őt Nikolaosnak? Átadhatok-e egy emberi lényt a szörnyetegeknek, csak azért, hogy megmeneküljek? Újabb, válasz nélkül hagyott kérdés. Két nappal ezelőtt nemet mondtam volna. Most fogalmam sem volt.

Nem akartam visszamenni a lakásomba. Edward ma este jön el. Vagy megmondom neki, hol alszik napközben Nikolaos, vagy kikényszeríti belőlem a választ. Elég komplikált ügy. És most már ráadásul úgy gondoltam, ő a gyilkos, akit keresek. Nagyon komplikált ügy.

Nem jutott eszembe annál jobb, mint hogy kerüljem őt. Ez nem tarthat örökké, de talán majd beindul az agyam, és megfejtem az egészet. Na jó, erre nem volt túl nagy esély, de az ember, míg él, remél.

Talán Ronnie hagyott nekem üzenetet. Valamit, ami segít. És nekem most a lehető legtöbb segítségre volt szükségem. Az autóval egy benzinkút elé kanyarodtam, ahol találtam egy nyilvános telefont. Olyan hi-tech üzenetrögzítőm volt, ami lehetővé tette, hogy anélkül hallgassam vissza az üzeneteimet, hogy haza kéne mennem. Lehet, hogy ha szállodában aludnék, egész éjjel el tudnám kerülni Edwardot. Sóhaj. Ha abban a pillanatban lett volna bármilyen kész, szilárd bizonyítékom, hívtam volna a rendőrséget.

Hallottam, hogy teker és kattán a kazetta, aztán:

- Anita, Willie vagyok, elkapták Phillipet. A csávót, akivel voltál. Szétverik, teljesen! Muszáj, hogy ide... - a vonal hirtelen megszakadt. Mintha elvágták volna.

Összeszorult a gyomrom. A második üzenet következett:

- Én vagyok az, tudod, hogy ki. Hallottad Willie üzenetét. Gyere érte, halottkeltő. Ugye nem kell megfenyegetnem a csinos kis szeretődöt? - Nikolaos nevetése betöltötte a telefont, szemcsésen, távolian hangzott a magnószalag miatt.

Hangos kattánás hallatszott, utána Edward szólott bele a kagylóba:

- Anita, mondd meg, hol vagy. Én segíthetek neked.

- Akkor meg fogják ölni Phillipet - mondtam. - Mellesleg nem

az én oldalamon állsz, emlékszel?

- Még engem tekinthetsz leginkább a szövetségesednek.

- Isten ments - azzal lecsaptam a kagylót. Phillip a múlt éjjel megpróbált megvédeni. Most megfizetett érte. Fölordítottam:

- A kurva életbe!

Egy éppen tankoló pasas rám meredt.

- Mit bámul? - majdnem ordítva mondtam ezt is. A pasas lesütötte a szemét, és nagyon erősen a tankolásra összpontosított.

Bemásztam a kormány mögé, és ott ültem egy pár percre. Reszkettem a dühtől. Éreztem, hogy megfeszül az állkapcsom. A kurva életbe. A kurva életbe! Túl mérges voltam a vezetéshez. Pedig ha útközben autóbalesetet szenvedek, az nem segített volna Phillipen.

Igyekeztem nagy kortyokban venni a levegőt. Nem használt. A slusszkalccsal begyújtottam a motort.

- Semmi gyorshajtás, nem engedheted meg magadnak, hogy megállítsanak a zsaruk. Lazán, Anita, csak lazán.

Néha, nagy ritkán magamban beszélek. Remek tanácsokat adok magamnak. Időnként még meg is fogadom őket.

Sebességbe tettem a kocsit, és kihajtottam az útra, óvatosan. A dühtől megfeszült a hátam, a vállam és a nyakam. Túl erősen markoltam a kormányt, és ráébredtem, hogy a kezem még nem gyógyult meg egészen. Éles, apró szúrások kínoztak, de ez nem volt elég. Az egész világon nem volt annyi fájdalom, hogy megszabadítson a haragról.

Phillipet miattam kínozták. Akárcsak Catherine-t és Ronnie-t. Elég! Kurvára elég! Elmegyek Phillipért és megmentem, bármi áron, aztán az egész istenverte ügyet odaadom a rendőrségnek. Bizonyíték nélkül, igen, bármi nélkül, amivel alátámaszthatnám. Kiszállok, mielőtt még többen szenvedik meg.

A harag majdnem elegendő volt, hogy elrejtse a félelmem.

Ha Nikolaos a múlt éjszakáért megkínozza Phillipet, talán én se tehettem őt túl boldoggá. Vissza fogok menni azon a lépcsőn, le az úrnő búvóhelyére, ma éjjel. Nem voltak túl fényes kilátásaim, így belegondolva.

A düh elhalványult, hideg, borzongató félelem mosta el.

- Nem!

Nem voltam hajlandó rettegve bemenni oda. Minden erőmmel a haragomba kapaszkodtam. Hosszú ideig nem juthatok majd ennél közelebb a gyűlöletemhez. A gyűlölet, az igen, az aztán átmelegíti az ember testét.

A gyűlölet leginkább a félelmen alapul, így vagy úgy. Igen. Beburkoltam magam a haragba, egy csipetnyi gyűlölettel fűszerezve, de az egész legmélyén, jeges középpontként mégiscsak a pusztá rémület kavargott.

A Kárhozottak Cirkusza egy régi raktárépületben helyezkedik el. A név ott díszeleg a tetőn, színes fénybetűkkel. A szavak körül óriási bohócfigurák jártak fagyott, néma táncot. Ha nagyon figyelmesen nézzük a bohócokat, észrevehetjük, hogy hosszú szemfogaik vannak. De csak ha nagyon figyelmesen nézzük őket.

Az épület oldalaira hatalmas nejlonszedőket aggattak, mint egy régimódi vurstliban. Az egyik lepedőn akasztott ember látszott, "A halállal dacoló Alcourt gróf" - állt rajta. Egy másik képen zombik másztak elő a temetőből: "Nézzé meg Ön is a sírjából kiszálló holtakat." Egy nagyon rossz rajz egy félig ember-, félig farkasszerű férfit ábrázolt: Fabian, a Farkasember. Még más plakátok is voltak. Újabb attrakciók. Egyikük sem látszott túl egészségesnek.

A Bűnös Vágyak Klubja a szórakoztatás és a szadizmus közötti vékony határvonalon egyensúlyoz. A Cirkusz túlmegegy a határon, bele egyenesen a szakadékba.

És én ide megyek be. Ó, istenem!

Az ajtónál mellbe vág a zaj. A karneváli hangorkán, a tömeg tülekedése és lökdösődése, az emberek százainak csörtetése. A fények száz különböző színben harsognak, áradnak, beleégnek a szemünkbe, garantáltan megragadják a figyelmünket, vagy éppen segítenek kiakadni az ebédet. Persze az is lehet, hogy csak az én idegeimmel volt baj.

A szag összetevői: vattacukor, hot dog, fahéjas tallér, tölcséres jégkása, izzadság, és az egész mögött valami hátborzongató aroma. A vér szaga olyan, akár az új rézpénzé, és ez a szag mindenbe belevegyül. A legtöbb ember nem ismeri föl. De van még más is a levegőben. Nem vér, hanem erőszak. Természetesen az erőszak szagtalan. De itt mindig jelen van valami. A régóta bezárt szobák és a rothadó ruhák

halvány nyoma.

Soha nem jöttem ide, csak rendőrségi ügyben. Mit nem adtam volna most valami egyenruháért! A tömeg úgy vált szét, akár a víz egy hajó előtt. Winter, az izomember haladt át a tömegben, és az emberek ösztönösen félrehúzódtak az útjából. Én is kitértem volna előre, de nem hittem, hogy lenne rá alkalmam.

Winter a hagyományos izomember-öltözetet viselte. Fehér alapon zebra jellegű csíkok voltak rajta, és nagyrészt kilátszott belőle a pasas felsőteste. A lábizma hullámozott és feszült a csíkos klottgatyában, mintha az a második bőre lenne. A bicepsz, anélkül, hogy befeszítette volna, vastagabb volt, mint a két karom együttvéve. Winter megállt előttem, és fölém tornyosult.

Az egész családot ilyen gusztustalanul magas, vagy csak te? - érdeklődtem.

Ő összevonta a szemöldökét, a szeme összeszűkülte. Nem hiszem, hogy értette a viccet. Sebj.

- Kövess - mondta. Azzal megfordult, és a tömegben át elindult visszafelé.

Azt hiszem, elvárták, hogy jó kislánként kövessék őt. A francba. A raktárépület egyik sarkát terjedelmes sátor foglalta el. Az emberek sorba álltak a jegyükkel. Egy férfi öblös hangon kiabált:

- Mindjárt kezdünk, emberek! Mutassák be a jegyüket, és lépjenek be! Nézzék meg az akasztott embert! Alcourt gróft az önök becses tekintete előtt fogják kivégezni!

Megálltam hallgatózni. Winter nem várt rám. Szerencsémre széles, fehér háta nem olvadt bele a tömegbe. Sietnem kellett, hogy utolérjem. Utálom, ha ezt kell tennem. Úgy érzem tőle magam, mint egy gyerek, aki a felnőtt után fut. Ha egy kis futás volna a legrosszabb élményem ma éjjel, nem is panaszkodnék egy hangot se.

Egy vurstliba való óriáskerék is volt itt, világító teteje csaknem a mennyezetet súrolta. Egy pasas baseball-labdát nyújtott felém:

- Tegye próbára a szerencsáját, kis hölgy!

Tudomást se vettem róla. Gyűlölöm, ha kis hölgynek neveznek. A megnyerhető díjakra pillantottam. A szemem plüssállatok és csúnya babák hosszú során futott végig. A plüssállatok túlnyomórészt ragadozók voltak: puha párducok, kisgyerek méretű medvék, foltos kígyók és kócos fogsorú denevérek.

Egy kopasz férfi fehér bohócsminkben, jegyeket árult a tükörlabirintusba. Megbámulta a gyerekeket, amint azok az ő üvegfalú házába léptek. Szinte éreztem a tekintete súlyát a gyerekek hátán, mintha csak az emlékezetébe akarná vésni kis testük körvonalait Engem semmivel nem lehetett volna rávenni, hogy elmenjek mellette, és belépjek abba a csillogó tükörfolyamba.

Ezután az Elvarázsolt Kastély következett, még több bohóc és még több sikoly, a levegő süvítése. A Kastély mélyébe vezető mozgó fémjárda hullámszott és kanyargott. Egy aprócska fiú majdnem elesett. Az anyja talpra rángatta. Miért hozná bármelyik szülő a gyereket ide, erre a rémisztő helyre?

Volt még kísértetkastély is, de ez már a vicc határát súrolta. Annyira fölösleges. Hát nem vették észre, hogy az egész kurva hely egy kísértetkastély?

Winter megtorpan a hátsó traktusba vezető kis ajtó előtt. Mérgesen nézett rám, masszív karját majdnem keresztezve éppoly masszív mellkasán. A két karját nem tudta egészen jól behajtani, ahhoz túl sok volt rajta az izom, de azért próbálkozott.

Winter kinyitotta az ajtót. Bementem. Az a magas, kopasz férfi, aki az első találkozásunkkor Nikolaos-szal volt, ott állt odabent a falnál, vigyázzban. Vonzó, keskeny arc, a szeme

nagyon feltűnő, mert azon kívül nem volt se haj, se bármi más látnivaló rajta. Úgy nézett rám, mint az általános iskolai tanítók a bajkeverő gyerekekre. Büntetést kell kapnia, ifjú hölgy. De hát mi rosszat csináltam?

A férfi hangja mély volt, enyhén brit ízű, választékos, mégis emberi:

- Motozd meg, mielőtt lemegyünk!

Winter bólintott. Minek is a beszéd, ha egy mozdulat is megteszi? Nagy kezével fölhajtotta a dzsekimet, és elvette a pisztolyt. Meglökte a fél vállamat, hogy forduljak meg. A másik pisztolyt is megtalálta. Tényleg azt gondoltam, hogy engedik majd megtartanom a fegyvereket? Igen, azt hiszem. Én hülye.

- Nézd meg a karját, van-e nála kés.

A francba.

Winter megragadta a dzsekim ujját, mintha le akarná tépni.

- Légy szíves, várj - mondtam. - Leveszem a dzsekit. Azt is átkutathatod, ha akarod.

Winter elvette a karomra szíjazott késeket. A kopasz férfi elrejtett fegyverek után kutatott a széldzsekimben. Egyet se talált. Winter végigtapogatta a lábam, de nem elég alaposan. Nem találta meg a bokámon a kést. Volt fegyverem, és ők nem tudták ezt. Egy-null ide.

Lementünk a hosszú lépcsőn, be az üres trónterembe. Talán kiült az arcomra valami, mert a kopasz megszólalt:

- Az úrnő vár ránk, a barátjával együtt.

A pasas ment elöl, ahogy végig a lépcsőn is tette. A sort Winter zárta. Talán azt gondolták, megpróbálhatok kitörni. Aha. Mégis, hová mennék?

A várbörtönnél álltak meg. A kopasz férfi kettőt kopogott az ajtón, nem túl hangosan, nem túl halkán.

Először csend volt, aztán odabentről derűs, magas hangú kacaj úszott elő. A hangtól libabőrös lettem. Nem akartam viszontlátni Nikolaost. Nem akartam megint egy cellában

kuksolni. Haza akartam menni.

Az ajtó kinyílt. Valentine széles kézmozdulattal intett:

- Tessék, tessék.

Ezúttal ezüstszínű maszkot viselt. Aranybarna hajának egy tincse a maszk homlokára tapadt, vértől ragacsosan.

A szívem a torkomban kezdett kalapálni. Phillip, élsz még? Az erőmből épp csak arra telt, hogy ne üvöltsek fel.

Valentine az ajtó mellé lépett, mintha arra várna, hogy bemenjek. A névtelen, kopasz férfira pillantottam. Kifejezéstelen volt az arca. De egy mozdulattal maga elé intett. Mit tehettem volna? Mentem.

A lépcső tetején megállásra kényszerített, amit láttam. Nem bírtam tovább menni. Egyszerűen nem bírtam. A szemközti falnál Aubrey állt, és rám vigyorgott. Haja még mindig aranszőke volt, az arca bestiális. Nikolaos habos fehér ruhában állt ott, ami a bőrét krétafehérnek, a haját sárgásfehér vattának mutatta. Vércseppek borították, mintha valaki fogott volna egy piros tintás töltőtollat, és azzal fröcskölte volna le.

A kislány fölbámult rám szürkés-kék szemével. Ismét felkacagott, telt, tiszta, sátáni hangon. Nem volt rá jobb szavam: sátáni. Nikolaos az egyik fehér, vérrel hintett kezével megsimogatta Phillip meztelen mellkasát. Ujjhegyével körberajzolta a fiú mellbimbóját, és csak nevetett.

Phillipet a csuklójánál és a bokájánál fogva a falhoz láncolták. Hosszú barna haja előrehullott, eltakarva az egyik szemét. Izmos testét beborították a harapások. Napbarnított bőrén vékony, karmazsinvörös erecskében csorgott a vér. A fiú fél szemmel rám bámult, a másikat eltakarta a haja. Kétségbeesés. Tudta, hogy meghalni hozták ide, és nem tudott tenni ellene semmit. De talán én igen. Muszáj kitalálnom valamit. Kérlek, istenem, muszáj!

A kopasz férfi megérintette a vállamat, én pedig ugrottam egy nagyot. A vámpírok röhögtek. A férfi nem. Lementem a

lépcsőn, és pár lépéssel Phillip előtt megálltam. De ő nem volt hajlandó rám nézni.

Nikolaos megérintette a fiú csupasz combját, és fölfelé húzta rajta a kezét. Phillip teste megfeszült, a keze ökölbe szorult.

- Jaj, remekül éreztük magunkat itt a szeretőddel - mondta Nikolaos. A hangja édes volt, mint mindig. A megtestesült kis menyasszony. Rohadt kurva.

- Ő nem a szeretőm.

A kislány lebiggyesztette az alsó ajkát:

- Nono, Anita, ne hazudj. Ez nem vicc.

Büszke léptekkel elindult felém, karcsú csípője valamiféle belső tánc ritmusára ringott. Felém nyúlt, én pedig elhátráltam, és beleütköztem Winterbe.

- Halottkeltő, halottkeltő - szólt Nikolaos -, mikor tanuld már meg, hogy nem küzdhetsz ellenem?

Szerintem nem akarta, hogy vitába szálljak vele, úgyhogy nem szálltam.

Ő ismét felém nyúlt egyik véres, kecses kezével.

- Winter lefoghat, ha akarod.

Maradj veszteg, vagy lefogunk. Remek választási lehetőségek. Veszteg maradtam. Néztam, ahogy azok a sápadt ujjak az arcom felé siklanak. A tenyerembe vájtam a körmeimet. Nem térek ki előle. Nem térek ki. Nikolaos ujjai a homlokomhoz értek, és éreztem a vér nyirkos hidegét. A vámpír bekente a vérrel a halántékomat, az arcomat, majd végighúzta az alsó ajkamon az ujjait. Azt hiszem, elakadt a lélegzetem.

- Nyald le az ajkad - követelte a kislány.

- Nem - mondtam.

- Jaj, olyan csökönyös vagy. Jean-Claude adott ilyen bátorságot neked?

- Mi a fenéről beszélsz?

Nikolaos tekintete elsötétült.

- Ne vonakodj, Anita. Nem áll jól neked - a hangja hirtelen

felnőttes lett, szinte süttött belőle a harag. - Tudom a kis titkodat.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - feleltem, és ezt komolyan is gondoltam. Nem értettem a haragját.

- Ha te így akarod, játszadozhatunk még egy kicsit tovább. - Nikolaos egyszer csak ott állt Phillip mellett, és én észre sem vettem, hogy megmozdult. - Ez meglepett, Anita? Még mindig a város úrnője vagyok. Olyan erővel bírok, amelyekről te és a gazdád még csak nem is álmodtatok.

A gazdám? Mi a fenéről beszélt? Nekem nem volt gazdám.

A vámpír végighúzta a kezét Phillip mellkasának oldalán, a bordák fölött. Letörölte a kezével a vért, hogy előtűnjön a bőr, simán és sértetlenül. Ahogy ott állt előtte, a kislány még csak Phillip kulcscsontjáig sem ért. Phillip becsukta a szemét. Nikolaos hátravetette a fejét, szemfogai elővillantak, az ajkát vicsorogva húzta fel.

- Ne - léptem feléjük. Winter két keze a vállamra ereszkedett. Megrázta a fejét, lassan, kímérten. Nem avatkozhattam közbe.

A kislány Phillip oldalába mélyesztette a fogait. Phillip egész teste megfeszült, a nyaka hátrahajlott, két karjával megrántotta a láncot.

- Hagyd békén! - vágtam könyökkel Winter gyomrába. Ő fölhorkant, az ujjait a vállamba vágta, míg már sikoltani sem akartam. Aztán a karjával átölelt és a melléhez szorított. Meg se mozdulhattam.

Nikolaos felemelte az arcát Phillip bőréről. Vér csorgott az álláról. Apró, rózsaszín nyelvvel lenyalta az ajkát.

- Ironikus -jegyezte meg, évekkel idősebb hangon, mint amilyenné a teste valaha válhatott volna. - Elküldtem Phillipet, hogy csábítson el téged. Ehelyett te csábítottad el őt.

- Nem vagyunk szeretők! - Nevetségesen éreztem magam így, hogy Winter a karjával a melléhez préselt.

- A tagadás egyikőtökön sem segít - válaszolta Nikolaos.

- Akkor mi segít?-kérdeztem.

Ő intett, és Winter elengedett. Előrébb léptem, úgy, hogy ne tudjon elérni. Így közelebb kerültem Nikolaoshoz. Ez lehet, hogy mégsem volt igazi előrelépés.

- Beszéljük meg a jövődet, Anita - a kislány elindult fölfelé a lépcsőn. - És a szeretőd jövőjét.

Feltételeztem, hogy Phillipre gondolt, és nem javítottam ki. A névtelen férfi intett nekem, hogy menjek föl Nikolaos után a lépcsőn. Aubrey Phillip felé közeledett. Itt marad vele egyedül. Elfogadhatatlan.

- Nikolaos, kérek.

Talán a „kérek” hatott. A kislány megfordult.

- Igen?

- Lehetne két kérésem?

Ő rám mosolygott, mulatott rajtam. Ahogy egy felnőt mulat egy gyereken, aki új szót használt. Engem nem érdekelt, mit gondol rólam, amíg azt tette, amit én akartam.

- Kérj csak - mondta ő.

- Ha mi elmegyünk, minden vámpír hagyja el a szobát - kezdtem. Ő még mindig engem bámult, mosolyogva, eddig remek. - És szeretném, ha engednél négyszemközt beszélni Phillippel.

Ő felkacagott, hangosan, vadul, szélharang a viharban.

- Merész vagy, halandó. Ezt meg kell adni. Már kezdem érteni, mit lát benned Jean-Claude.

Szó nélkül hagytam a megjegyzését, mert úgy éreztem, nem vagyok teljesen tisztában a jelentésével.

- Megkaphatom, amit kértem?

- Szólíts úrnődnék, és megkapod.

Nyeltem egyet, hangosnak tűnt a váratlanul támadt csendben.

- Kérek... úrnőm.

No lám, végül nem is akadt a torkomon a szó.

- Remek, halottkeltő, igazán remek.

Anélkül, hogy Nikolaosnak bármit is mondania kellett volna, Valentine és Aubrey fölment a lépcsőn, és kiment az ajtón. Még csak nem is ellenkeztek. Ez már önmagában is rémisztő volt.

- A lépcső tetején hagyom Burchardot. Neki emberi hallása van. Ha suttoysz, egyáltalán nem fog meghallani.

- Burchardot? - értetlenkedtem.

- Igen, halottkeltő, Burchardot, a halandó szolgámat - Nikolaos úgy bámult rám, mintha ennek jelentősége lenne. Úgy tűnt, nem tetszik neki az arckifejezésem. Haragosan nézett rám. Aztán hirtelen sarkon fordult, ringott rajta a szoknya. Winter úgy követte őt, akár egy engedelmes, szteroidon nevelt kutya.

Burchard, az egykor névtelen férfi, elfoglalta őrhelyét a bezárt ajtó előtt. Egyenesen előre bámult, nem ránc. Négyszemközt voltunk, vagy legalábbis ehhez a lehető legközelebb.

Odamentem Philliphez, de ő még mindig nem volt hajlandó rám nézni. Sűrű barna haja afféle függönyként szolgált kettőnk között.

- Phillip, mi történt?

A fiú erőltetetten suttozott. Ez a hosszas sikoltozás eredménye volt. Lábujjhegyre kellett állnom, és szinte a testének kellett préselnem a testemet, hogy meghalljam.

- A Bűnös Vágyak. Onnan vittek el.

- Robert nem próbálta őket megállítani? - ez valamiért fontosnak tűnt. Csak egyszer találkoztam Roberttel, de az egyik felem dühös volt rá, hogy nem védte meg Phillipet. Ő felelt a dolgokért Jean-Claude távollétében. És Phillip egyike volt ezeknek a dolgoknak.

- Nem volt elég erős hozzá.

Ekkor elvesztettem az egyensúlyom, és kénytelen voltam tenyérrel Phillip meggyötört mellkasának támaszkodni. Aztán hátraugrottam, eltartva magamtól a véres kezemet.

Phillip behunyta a szemét, és háttal a falnak dőlt. A torka erőlködve mozgott, ahogy nyelni próbált. Két friss harapás volt a nyakán. Hamarosán el fog miattuk vérezni, még ha nem is okozták azonnal a halálát.

Phillip lehajtotta a fejét, és megpróbált rám nézni, de a haja belelógott a szemébe. A vért a farmeromba töröltem, és visszamentem hozzá, ismét majdnem lábujjhegyre állva mellette. Hátrasöpörtem a haját a szeméből, de az újra előrehullt. Már kezdett idegesíteni. Az ujjaimmal addig fésülgettem a haját, amíg ki nem simítottam az arcából. Puhább volt a haja, mint amilyennek látszott, sűrű, és átmelegedett a teste melegétől.

Ő kis híján elmosolyodott. A hangja megbicsaklott, ahogy ezt suttogta:

- Pár hónappal korábban fizettem volna ezért.

Rámeredtem, aztán megértettem, hogy viccelni próbált. Istenem. Összeszorult a torkom.

Burchard szólalt meg:

- Ideje mennünk.

Phillip szemébe néztem. Tökéletes, barna szemek. A fáklyák lángja úgy táncolt bennük, mint két sötét tükörben.

- Nem hagylak itt, Phillip.

A pillantása a lépcső tetején álló férfira rebbent, majd vissza rám. A félelem kisfiússá, gyámoltalanná tette az arcát.

- Viszlát később - mondta.

Hátraléptem.

- Számíthatsz rá.

- Nem bölcs dolog megvártni az úrnőt - szólt közbe Burchard.

Valószínűleg igaza volt. Phillip és én pár pillanatig még bámultuk egymást. A nyakán az ütőér úgy lüktetett, mintha szökni próbálna belőle a vér. Nekem kapart a torkom, szorítást éreztem a mellkasomban. A fáklyafény megremegett a szemem

előtt, de csak egy pillanatra. Elfordultam, és a lépcsőhöz mentem. Mi, az acélkemény vámpírvadászok soha nem böögünk. Legalábbis a nyilvánosság előtt soha. Legalábbis valahányszor le tudjuk gyűrni, akkor soha.

Burchard tartotta nekem a nyitott ajtót. Visszapillantottam Phillipre, és integettem, mint valami idióta. Ő meg nézte, ahogy elmegyek. Hirtelen túl nagy lett a szeme az arcához képest, mint a gyereké, akit otthagyt a mamája, mielőtt az összes szörny eltűnne a szobából.

Így kellett itthagynom őt - egyedül, védtelenül. Istenem, segíts!

Nikolaos a faragott fatrónuson ült, picurka lába a föld fölött harangozott. Bájos.

Aubrey a falat támasztotta, nyelvét végighúzta az ajkán, a vér maradékát is lenyalva róluk. Valentine mellette állt, nagyon nyugodtan, és rám bámult. Winter odaállt mellém. A börtönőr.

Burchard Nikolaos mellé lépett, fél keze a szék támláján.

- Mi az, halottkeltő, semmi tréfa? - érdeklődött Nikolaos. A hangja még mindig felnőtt üzemmódban volt. Olyan, mintha két hangja lenne, és gombnyomásra tudná őket cserélgetni.

Én megráztam a fejem. Nem éreztem magam túl jókedvűnek.

- Megtörtük a lelked? Kiirtottuk belőled a harci szellemet?

A kislányra meredtem. A harag forró hullámként öntött el:

- Mit akarsz, Nikolaos?

- Ó, ez már sokkal jobb - a vámpír hangja énekelve szárnyalt föl és alá, minden szó végén kislányosan kuncogva. Talán soha többé nem fogom szeretni a gyerekeket.

- Jean-Claude-nak már gyengülnie kéne a koporsójában. Éheznie kellene, de ehelyett erős és jóltáplált. Hogy lehet ez?

A leghalványabb fogalmam se volt, úgyhogy csöndben maradtam. Lehet, hogy költői kérdés?

Nem az volt.

- Válaszolj, A-ni-ta - a kislány elnyújtva ejtette a nevem, minden szótag végét elharapva.

- Nem tudom.

- Dehogynem tudod.

Nem tudtam, de ő ezt úgyse hitte volna el nekem.

- Miért kínzod Phillipet?

- Meg kellett leckéztetni, a múlt éjszaka után.

- Azért, mert szembeszállt veled? - kérdeztem.

- Igen - felelte ő -, azért, mert szembeszállt velem.

Nikolaos kiugrott a székből, és felém szaladt. Apró fordulatot tett, úgy, hogy a ruhája megperdült a teste körül. Odaszökdécselt hozzám, mosolyogva.

- Meg azért is - folytatta -, mert mérges voltam rád. Megkínzom a szeretődöt, és még az is lehet, hogy téged nem kínozlak meg. Talán ez a bemutató új ösztönzést ad neked, hogy megtaláld a vámpírok gyilkosát.

Csinos kis arcát felém fordította, fakó szeme jókedvtől csillogott. Profi volt.

Nagyot nyeltem, és föl tettem a kérdést, amit föl kellett tennem:

- Miért voltál mérges rám?

Nikolaos féloldalt billentette a fejét. Ha nem lett volna vérrel telefröcskölve, ez a mozdulat még kedves is lehetett volna.

- Lehetséges, hogy nem tudod? - Visszafordult Burchard felé. - Mit gondolsz, barátom? Tudatlan ez a lány?

A férfi kihúzta a vállát, és így válaszolt:

- Lehetséges.

- Ó, Jean-Claude nagyon rossz fiú volt. Megjelölni a második jellel egy mit sem sejtő halandót!

Némán, mozdulatlanul álltam. Eszembe jutott a kék, tüzes szempár a lépcsőn, és Jean-Claude hangja a fejemben. Rendben, ezt már sejtettem, de még mindig nem értettem, mit jelent.

- Mit jelent a második jel?

Nikolaos megnyalta az ajkát.

- Magyarázzuk el neki, Burchard? Mondjuk el neki, amit tudunk?

- Ha valóban nem tudja, úrnőm, fel kell világosítanunk - válaszolta a férfi.

- Igen - helyeselt a kislány, és visszasuhant a trónhoz. - Burchard, mondd meg neki, milyen idős vagy.

- Hatszázhárom éves vagyok.

A szolga sima arcára bámultam, és megráztam a fejem:

- De hát te ember vagy, nem vámpír.

- Megkaptam a negyedik jelet, és addig fogok élni, ameddig az úrnőmnek szüksége van rám.

- Nem, Jean-Claude ezt nem tenné velem - tiltakoztam.

Nikolaos apró mozdulattal széttárta a kezét.

- Nagyon megszorongattam őt. Tudtam az első jelről, amivel meggyógyított. Feltevésem szerint nagyon kétségbeesetten próbálta menteni magát.

Eszembe jutottak Jean-Claude fejemben visszhangzó szavai: „Sajnálom, nem volt más választásom.” Rohadjon meg, mindig volt más választás.

- Minden éjjel vele álmodtam. Ez mit jelent?

- Kommunikál veled, halottkeltő. A harmadik jel majd még közvetlenebb szellemi kapcsolatot létesít.

Megráztam a fejem.

- Nem.

- Mi az, hogy nem, halottkeltő? Nem lesz harmadik jel, vagy nem hiszel nekünk? - kérdezte Nikolaos.

- Nem akarok senki szolgálja lenni.

- Többet ettél mostanában, mint szoktál? - kérdezte a kislány.

A kérdés olyan furcsa volt, hogy egy percre csak bámultam, míg eszembe nem jutott a válasz:

- Igen. Fontos ez?

Nikolaos összevonta a szemöldökét.

- Jean-Claude energiát szípoloz belőled, Anita. A testeden keresztül táplálja magát. Mostanra már gyengülnie kellene, de te meg fogod őrizni az erejében.

- Nem volt szándékomban.

- Hiszek neked - mondta ő. - Múlt éjjel, mikor rádöbbsztem, mit művelt, magamon kívül voltam a dühtől. Úgyhogy elraboltam a szeretőd.

- Kérlek, hidd el nekem, nem a szeretőm.

- Akkor miért vállalta a haragom kockázatát múlt éjjel, hogy megmentsen téged? Barátságból? Tisztességből? Nem hiszem.

Jól van, akkor ne higgye. Csak kerülünk ki innen élve, ez volt a cél. Semmi más nem számított.

- Mit tehetünk mi, Phillip meg én, hogy kárpótoljunk?

- Ó, de udvarias, ezt már szeretem - Nikolaos egyik kezét Burchard derekára tette, hétköznapi mozdulattal, mint amikor megsimogatunk egy kutyát. - Megmutassuk neki, minek kell elébe néznie?

A férfi egész teste megfeszült, mintha elektromos áram futott volna át rajta:

- Ha az én úrnőm így kívánja.

- Így kívánom - felelte a kislány.

Burchard elébe térdelt, arcát nagyjából mellmagasságban tartva. Nikolaos rám nézett a szolga feje fölött.

- Ez - mondta - a negyedik jel.

A kislány keze a ruhája elejét díszítő gyöngyház gombokhoz nyúlt. Aztán széttárta a ruhát, lemeztelenítve apró melleit. Egy gyermek mellei voltak, kicsik, fejletlenek. A kislány végighúzta egyik körmét a bal melle mentén. A bőr úgy nyílt szét, akár a föld az eke mögött, piros sugárban vérrel öntözve Nikolaos mellkasát és hasát.

Nem láttam Burchard arcát, ahogy előrehajolt. A férfi keze a vámpír dereka köré siklott. Az arcát Nikolaos mellei közé temette. A kislány megmerevedett, a háta ívbe hajlott. Halk, szürcsölő hangok töltötték be a szoba csendjét.

Félrenéztem, bárhová, csak nem rájuk, mintha szex közben kaptam volna őket rajta, de nem tudnék kimenni. Valentine rám bámult. Én visszabámultam. A vámpír megemelte felém a képzeletbeli kalapját, és rám villantotta a szemfogát. Nem vettem róla tudomást.

Burchard a trón mellett ült, félig rátámaszkodva Az arca

elernyedte és kipirult, a mellkasa mély sóhajjal emelkedett és süllyedt. Reszkető kezével vért törölte le a szájáról. Nikolaos mozdulatlanul ült, fejét hátravetve, behunyt szemmel. Talán a szex nem is volt olyan rossz hasonlat.

Nikolaos megszólalt, csukott szemmel, hátravetett fejjel, rekedtes hangon:

- A barátod, Willie, visszakerült a koporsóba. Sajnálta Phillipet. Ki kell gyógyítanunk az ilyen ösztönökből.

A vámpír hirtelen felemelte a fejét, szeme csillogott, szinte ragyogott, mintha magától gyílna:

- Látod ma a sebhelyem?

Megráztam a fejemet. Nikolaos megint az a gyönyörű gyermek volt, épp és egész.

Hibátlan.

- Megint tökéletesnek tűnsz. Miért?

- Mert energiát fektetek bele, hogy így legyen. Meg kell dolgoznom érte - hangja halk volt és indulatos, növekedett benne a forróság, akár a távoli viharokban.

A nyakszirtemen égnek állt a szőr. Valami rossz készült.

- Jean-Claude-nak megvannak a maga követői, Anita. Ha megölöm, mártírt csinálnak belőle. De ha bebizonyítom, hogy gyenge, hogy nincs hatalma, akkor a követők elmaradnak tőle, és engem fognak követni, vagy senki más.

Nikolaos felállt, a ruháját ismét nyakig begombolta. Vattafehér haja meglebbenni látszott, mintha a szél borzolta volna össze, de nem volt szél.

- El fogok pusztítani valamit, amit Jean-Claude az oltalma alá vett.

Milyen gyorsan érhetem el a lábamon a kést? És mi hasznom volna belőle?

- Be fogom bizonyítani, hogy Jean-Claude nem képes megvédeni semmit. Én vagyok mindenek felett az úr.

Egocentrikus kurva. Winter karon ragadott, mielőtt bármit is

tehettem volna. Túlságosan lefoglalt, hogy a vámpírokat figyeljem, és nem vettem tőlük észre az embereket.

- Eredjetek - parancsolta a kislány. - Öljétek meg a fiút.

Aubrey és Valentine előlépett a fal mellől, és mindketten meghajoltak. Aztán már ott se voltak, mintha csak elenyésztek volna. Nikolaoshoz fordultam.

Ő mosolygott.

- Igen, elködösítettem az agyad, úgyhogy nem láttad őket kimenni.

- Hová mennek? - a gyomrom összeszorult. Azt hiszem, már előre tudtam a választ.

- Jean-Claude a védelmébe vette Phillipet, így hát neki meg kell halnia.

- Nem.

Nikolaos mosolygott:

- De igen.

Sikoly hasított át a kinti folyosón. Férfisikoly. Phillip sikolya.

- Nem! - félig térdre buktam, csak Winter keze gátolta meg, hogy a földre ne zuhanjak. Ájulást színleltem, ernyedten belesüppedtem a szorításába. Ő eleresztett. Előragadtam a kést a bokámra szíjazott tokból. Winter meg én közel voltunk a folyosóhoz, messze Nikolaostól és az emberétől. Talán eléggé messze.

Winter a vámpírra bámult, mint aki parancsra vár. Fölugrottam a földről, és a kést az ágyékába döftem. Az acél a húsba hatolt, vér ömlött utána, ahogy kiszabadítottam a pengét, és a folyosó felé rohantam.

Már az ajtónál voltam, amikor a szél első fuvallata a hátamig szivárgott. Nem néztem vissza. Kinyitottam az ajtót.

Phillip élettelenül csüggött a láncokon. Élénkvörös áradatban záporozott a mellkasára a vér. Úgy ömlött a padlóra, akár az eső. A fáklyák fénye csillogott a nyirkos csigolyákon Valaki kiszakította a gégéjét.

A falnak tántorodtam, mint akit megütöttek. Nem kaptam elég levegőt. Valaki szakadatlanul azt suttogta: „Istenem, Istenem”. Újra és újra. Én voltam az. Hátammal a falhoz tapadva lebotorkáltam a lépcsőn. Nem tudtam levenni róla a szemem. Nem tudtam máshová nézni. Nem tudtam levegőt venni. Nem tudtam sírni.

A fáklyafény tükröződött a szemében, a mozgás illúzióját keltve. Sikoly formálódott a bensőmben, aztán kitört a torkomon:

- Phillip!

Aubrey lépett Phillip és énközém. Elborította a vér.

- Alig várom, hogy találkozhasam a bájos barátnőddel, Catherine-nel.

Rá akartam rohanni, üvöltve. Ehelyett a falnak támaszkodtam, a kést az oldalam mellett tartva, észrevétlenül. A cél többé nem az volt, hogy élve kerüljek ki innen. A cél az volt, hogy megöljem Aubrey-t.

- Te mocskos rohadék, te szemét, mocskos rohadék - a hangom tökéletesen nyugodtan csengett, a legcsekélyebb indulat nélkül. Nem féltem. Nem éreztem semmit. Aubrey képe haragosan meredt rám a Phillip véréből öntött álarcon át.

- Ne mondj rám ilyesmiket.

- Te bűdös, mocskos gennyláda!

Ő felém libbent, pont úgy, ahogy akartam. Egyik kezét a vállamra tette. Én a pofájába ordítottam, amilyen hangosan csak tudtam. Ő megdermedt, épp csak egy szívdobbanásnyi időre. A bordái közé vágtam a kés pengéjét. A penge éles volt és vékony, én pedig markolatig belemélyesztettem a vámpírba. A teste megfeszült, és nekem dőlt. A szeme meglepetten tágra nyílt. A száját kinyitotta, aztán becsukta, nem jött ki rajta hang. Majd a földre bukott, ujjai a levegőbe markoltak.

Valentine azonnal ott termett, és a test mellé térdelt.

- Mit csináltál?

Nem láthatta a kést. Azt pajzsként takarta Aubrey teste.

- Megöltem őt, ahogy téged is meg foglak ölni.

Valentine talpra ugrott, és éppen mondani akart volna valamit, amikor elszabadult a pokol. Az ajtó berobbant a cellába, és darabokra zúzódott a szemközti falon. A szobába tornádó tört be.

Valentine térdre esett, feje a padlót érintette. Bókolt. Én a falnak lapultam. A szél az arcomba karmolt, összegubancolva a hajam a szemem előtt.

Aztán elcsitult a zaj, és én fölsandítottam az ajtó felé. Nikolaos épp a legfelső lépcső fölött lebegett. A haja úgy tekergőzött a feje körül, mint a pókfonal. A bőre annyira a csontjaira tapadt, hogy már egy pusztá csontvázhoz hasonlított. A szeme izzott, halványkék tűz. Lebegve indult a lépcsőn lefelé, kezét kinyújtva.

Láttam az ereit, kék lángnyelveknek tűntek a bőre alatt. Rohantam. Rohantam a falhoz és a patkányemberek által használt alagúthoz.

A szélvihar a falhoz vágott, én pedig négykézláb másztam tovább az alagút elé. A nyílás széles volt és fekete, hűvös levegő söpört végig az arcomon, és valami megragadta a bokám.

Felsikoltottam. A lény, ami Nikolaos volt, visszahúzott. Nekicsapott a falnak, és egyik karmos kezébe csippentette mindkét csuklóm. A teste a lábamnak dőlt, csupasz csont a ruha alatt.

Az ajka fölhúzódott, kimutatva minden fogát. A koponyához hasonló fej így sziszegett:

- Meg fogsz tanulni engedelmeskedni!

Az arcomba üvöltött, és én visszaüvöltöttem. Artikulátlanul, mint egy csapdába szorult állat.

A szívem a torkomban dobogott. Nem kaptam levegőt.

- Neee!!!

A lény felvisített:

- Nézz rám!

Ránéztem. Belezuhanam a kék tűzbe, ami a tekintete volt. A tűz beleette magát az agyamba. Kín. A gondolatai késekként vágtak belém, darabokat hasítottak le belőlem. A haragja perzselt és égetett, míg már úgy nem éreztem, hogy leválik az arcomról a bőr. Karmok hasogatták a koponyám belsejét, porrá őrölve a csontot.

Mikor visszanyertem a látásomat, a fal mellett kuporogtam, ő pedig ott állt fölöttem, nem ért hozzám, nem volt rá szükség. Reszkettem, olyan borzasztóan reszkettem, hogy a fogam is vacogott. Fáztam, annyira fáztam.

- Végül, halottkeltő, a gazdádnak fogsz nevezni, és komolyan is gondolod majd - Nikolaos egyszer csak ott térdelt rajtam. Karcsú testével leszorította az én testem, kezével a földhöz szegezte a vállam. Mozdulni se tudtam.

A gyönyörű kicsi lány az arcomra fektette az arcát, és ezt suttogta:

- Most bele fogom mélyeszteni a fogaimat a nyakadba, és te nem tehetsz semmit, hogy megállíts.

Nikolaos finom metszésű fülkagylója a számat birizgálta. Beleharaptam, mélyen, míg a vér ízét nem éreztem. A vámpír fölűvöltött és hátraugrott, a nyaka oldalán csorgott a vér.

Fényes, borotvaéles karmok téptek az elmémbe. A fájdalma és a haragja gondolkodásra képtelen péppé változtatta az agyam. Azt hiszem, ismét üvöltöttem, de már nem is hallottam. Egy idő után már nem hallottam semmit. Leszállt a sötétség. Elnyelte Nikolaost, és én egyedül maradtam, lebegve a sötétségben.

Felébredtem, ami már önmagában is kellemes meglepetés volt. A plafonra erősített villanylámpára pislogtam. Életben voltam, és nem a pincebörtönben. Ezt jó tudni.

Miért is kellett volna meglepődnöm azon, hogy még életben voltam? Az ujjaim végigsimogatták a kanapé durva, csomós szövetét, amelyen feküdtem. A kanapé fölött egy kép lógott. Egy folyóparti jelenet, gondolákkal, öszvérekkel, emberekkel. Valaki odaállt fölé, hosszú, aranyszőke haj, szögletes állkapcsú, jóképű arc. Nem olyan embertelenül szép, mint amilyennek korábban látszott előttem, de még mindig jóképű. Azt hiszem, jóképűnek kellett lenni ahhoz, hogy valakiből sztriptíz táncos lehessen.

A hangom durva káromgásként tört elő belőlem:

- Robert.

A vámpír mellém térdelt.

- Már attól tartottam, hogy nem ébredsz föl hajnal előtt. Fáj valamid?

- Hol... - megköszörültem a torkom, az segített egy kicsit. - Hol vagyok?

- Jean-Claude irodájában, a Bűnös Vágyakban.

- Hogy kerültem ide?

- Nikolaos hozott el. Azt mondta: „Itt a gazdád kurvája.”

Néztem a mozgó ádámcsutkáját, ahogy nyelt egyet. Ez emlékeztetett valamire, de nem tudtam kitalálni, mire.

- Tudod, mit tett Jean-Claude? - kérdeztem.

Robert bólintott.

- A mesterem kétszer megjelölt téged. Ha hozzád beszélek, őhöz szólok.

Ezt képletesen vagy szó szerint értette? Igazából nem akartam tudni.

- Hogy érzed magad? - érdeklődött a vámpír.

Abban, ahogy ezt kérdezte, volt valami, aminek az volt az értelme, hogy nem volna szabad jól éreznem magam. Fájt a nyakam. Fölemeltem az egyik kezem, és megérintettem. Rászáradt vér. A nyakamon.

Becsuktam a szemem, de nem segített. Apró zaj szökött ki a torkomon, nagyon hasonlított egy nyögésre. Phillip képe beleégett az elmémbe. A torkából ömlő vér, a szétszaggatott, rózsaszín hús. Megráztam a fejem, és próbáltam mélyen és nyugodtan lélegezni. Nem használt.

- Mosdó - nyögtem.

Robert megmutatta, hol van. Bementem, letérdeltem a hűvös padlóra, és a végébe hánytam, amíg ki nem ürültem, és már csak epe jött belőlem. Aztán a mosdókagylóhoz mentem, hideg vizet loccsantottam az arcomra és a számba. Rábámultam a mosdó fölötti tükörben lévő önmagamra. A szemem fekete volt, nem barna, a bőröm beteges színű. Szarul néztem ki, és még annál is szarabbul éreztem magam.

És a nyakam jobb oldalán ott volt a lényeg. Nem Phillip begyógyult harapása, hanem a vámpírfogak nyoma. Apró, picurka tépőfogak nyoma. Nikolaos... megfertőzött engem. Hogy bebizonyítsa, képes ártani Jean-Claude halandó szolgájának. Megmutatta, milyen vagány csaj, ó, igen. Igazi vagány.

Phillip meghalt. Meghalt. Magamban újra próbálkoztam vele, de ki tudnám mondani hangosan? Úgy döntöttem, megpróbálom.

- Phillip halott - mondtam a tükörképemnek.

Összegyűrtem a barna papír kéztörlőt, és a fém kukába tömtem. De ez nem volt elég. Felüvöltöttem. Aztán belerúgtam a kukába, újra meg újra, míg a földre nem borult, és ki nem ömlött belőle a tartalma.

Robert jött be az ajtón:

- Jól vagy?

- Úgy nézek ki, mint aki jól van? - ordítottam.

A vámpír tétovázott a küszöbön.

- Tudok valamiben segíteni?

- Még azt se tudtad megakadályozni, hogy Phillipet elvigyék!

Ő megrándult, mintha megütöttem volna.

- Megtettem, ami tőlem tellett.

- Hát, nem volt elég, vagy igen? - még mindig úgy sikoltoztam, mint egy őrült. Térdre rogytam, és az összes haragom föltolult, a torkomat fojtogatta, aztán a szemembe ömlött. - Kifelé!

A vámpír habozott.

- Biztos vagy benne?

- Tűnj el innen!

Robert becsukta maga mögött az ajtót. Én pedig a padlón ültem, és ringattam magam, és bögtem és üvöltöttem. Mikor már a szívem is olyan üresnek tűnt, mint a gyomrom, ólmosan tompának, kimerültnek éreztem magam.

Nikolaos megölte Phillipet, és megharapott engem, hogy megmutassa, milyen hatalmas. Lefogadom, hogy azt hitte, teljesen be leszek szarva tőle. Ebben nem tévedett. Csakhogy én a nappali óráim nagy részét azzal töltöm, hogy szembenézzek az általam rettegett dolgokkal, és elpusztítsam őket. Egy ezeréves vámpírmester nagy feladat, de az ember lánynak kell, hogy legyenek céljai.

A klub csendes volt és sötét. Rajtam kívül sehol egy lélek. Már biztos megvirradt. A klub csendje teli volt azzal a várakozó hallgatással, amely minden épület sajátja, miután az emberek hazamentek. Mintha távozásunk után az épületnek saját élete lenne. Megráztam a fejem, és próbáltam koncentrálni. Érezni valamit. De csak haza akartam menni, és lehetőleg aludni. Imádkoztam azért, hogy ne álmodjak.

Az ajtón sárga, ragasztós cetli volt. Ez állt rajta: „A fegyvereid a bárpult mögött vannak. Az úrnő azokat is elhozta. Robert.”

A helyükre tettem mindkét pisztolyt és a késeket is. Az, amelyiket Winter és Aubrey ellen használtam, hiányzott. Vajon Winter meghalt? Lehet. És Aubrey? Remélem. Általában mestervámpírnak kellett lenni ahhoz, hogy valaki túléljen egy döfést a szívbe, de egy ötszáz éves járkáló hullán még sosem próbáltam ki. Ha kivennék belőle a kést, talán elég erős volna ahhoz, hogy túlélje.

Föl kellett hívnom Catherine-t. És mit mondjak neki? Hagyd el a várost, üldöz egy vámpír. Ez nem úgy hangzott, mint amit Catherine könnyen bevenne. Szar ügy.

Kiséáltam a puha, fehér hajnali fénybe. A lágy reggeli levegőben üres és vizes volt az utca. A hőségnek még nem volt ideje beszivárogni. Szinte hűvös volt az idő. De hol az autóm? Lépteket hallottam, egy másodperccel azelőtt, hogy egy hang így szólt:

- Állj! Fegyvert fogtam a hátadra.

Kérés nélkül összekulcsoltam a kezem a fejem tetején.

- Jó reggelt, Edward - köszöntem.

- Jó reggelt, Anita - köszönt vissza ő. - Kérlek, állj teljesen mozdulatlanul.

Ő közvetlenül mögém állt, a pisztolyt a gerincemnek nyomva. Tetőtől talpig megmotozott. Edward esetében semmi sem

esetleges, ez az egyik oka annak, hogy még mindig él. Ezután a bérgyilkos hátralépett, és így szólt:

- Most már megfordulhatsz.

A Firestart az övébe gyűrte, a Browningot lazán a bal kezében tartotta. Hogy a késekkel mit csinált, nem tudom.

Edward elmosolyodott, kisfiús bájjal, a pisztolyt igen szilárdan a mellemre szegezve. - Nincs több bujkálás. Hol van ez a Nikolaos? - érdeklődött.

Mély lélegzetet vettem, aztán kifújtam. Meg akartam gyanúsítani azzal, hogy ő a vámpírgyilkos, de most nem tűnt rá alkalmasnak az idő. Talán majd később, amikor nem szegez rám fegyvert.

- Leereszthetem a kezem? - kérdeztem.

Edward biccentett.

Lassan leengedtem a karom.

- Egy dolgot szeretnék tisztázni kettőnk között, Edward. Megadom neked a választ, de nem azért, mert félek tőled. Holtan akarom őt látni. És én is akarok belőle egy darabot.

A bérgyilkos mosolya szélesebb lett, szeme csillogott az örömtől.

- Mi történt múlt éjjel?

A járdára pillantottam, majd föl. Edward kék szemébe néztem, és kimondtam:

- Megölette Phillipet.

A bérgyilkos nagyon figyelmesen nézte az arcom.

- Folytasd.

- Megharapott engem. Szerintem úgy tervezi, hogy a szolgáljává tesz.

Edward visszatette a pisztolyát a vállán lévő tokba, és odaállt mellém. Oldalra fordította a fejem, hogy jobban lássa a harapásnyomot.

- Ezt a harapást ki kell tisztítanod. Rohadtul fog fájni.

- Tudom. Segítesz?

- Hogyne. - Edward mosolya ellágyult. - Éppen fájdalmat akartam okozni neked, hogy információhoz jussak. Most pedig te kérsz arra, hogy segítsék savat önteni egy sebre.

- Szenteltvizet - helyesbítettem.

- Ugyanolyan érzés lesz - mondta ő.

Sajnos igaza volt.

Hátamat a hűvös, porcelán fürdőkádnak vetve ültem. A blúzom eleje és oldala vízzel átáztatva tapadt rám. Edward mellettem térdelt, egyik kezében egy félig kiürült szenteltvízes üveggel. Már a harmadik palacknál tartottunk. Csak egyszer hánytam. Egy-null ide.

Úgy kezdtük, hogy a kád szélén ültem. Nem sokáig maradtam ott. Fölugrottam, ordítottam és nyöszörögtem. Edwardot pedig rohadt stricinek neveztem. Nem rótt a föl nekem.

- Hogy érzed magad? - kérdezte. Az arca teljesen kifejezéstelen volt. Nem tudtam megmondani, hogy élvezi vagy gyűlöli-e a dolgot.

Fölbámultam rá.

- Mintha valaki a torkomnak nyomott volna egy vörösen izzó kést.

- Úgy értem, nem akarsz, hogy megálljunk, és pihenj egy darabig?

Mély levegőt vettem.

- Nem, azt akarom, hogy tiszta legyen, Edward. Egészen.

Edward megcsóválta a fejét, majdnem elmosolyodott.

- Ezt általában egy pár nap alatt csinálják meg, tudod.

- Igen - válaszoltam.

- De te mégis egyetlen maratoni menetben akarsz? - A bérgyilkos tekintete nagyon szilárd volt, mintha a kérdés fontosabb lett volna, mint amilyennek tűnt.

Elfordítottam a tekintetem az átható szeméről. Most épp nem akartam, hogy megbámuljanak:

- Nincsen pár napom. Ezt a sebet ki kell tisztítani, mielőtt leszáll az éjszaka.

- Mert Nikolaos újra meg fog látogatni - tette hozzá a bérgyilkos.

- Igen - feleltem.

- És hacsak nincs megtisztítva ez az első seb, a markában leszél.

Mély levegőt vettem, de csak szaggatottan sikerült.

- Igen.

- Még akkor is, ha kitisztítjuk a harapást, képes lehet magához szólítani téged. Ha tényleg olyan nagy a hatalma, ahogy mondod.

- Van olyan nagy a hatalma, sőt még nagyobb - a kezemet a farmeromba töröltem. - Úgy hiszed, Nikolaos ellened fordíthat engem, még akkor is, ha kitisztítjuk a harapást? - ekkor fölpillantottam rá, és reméltem, hogy meg tudom fejteni az arckifejezését.

Ő rám bámult.

- Mi, vámpírvadászok mindig vállaljuk a kockázatot.

- Ez nem volt „nem” - mondtam.

Edward mosolyt villantott rám.

- De „igen” sem.

Ó, remek, szóval Edward se tudta.

- Önts rá még többet, mielőtt elvesztem az önuralmam.

Ő ekkor elmosolyodott, a szeme ragyogott:

- Te sohasem fogod elveszíteni az önuralmadat. Az életedet talán igen, de az önuralmadat soha.

Ezt bóknak vettem, és ő annak is szánta.

- Köszönöm.

A vállamra tette az egyik kezét, én pedig elfordítottam a fejem. A szívem addig dörömbölt a torkomban, míg nem hallottam már mást, csak a fejemben lüktető vért. El akartam futni, kitörni, visítani, de muszáj volt ott ülni és hagyni, hogy Edward bántson. Ezt utálok. Mikor gyerek voltam, mindig legalább két ember kellett ahhoz, hogy injekciót adjanak nekem. Egy, aki kezelte a tűt, és egy másik, aki lefogott.

Most én fogtam le saját magamat. Ha Nikolaos másodszorra

is megharapna, valószínűleg bármit megtennék, amit akar. Még ölnék is. Már láttam ilyet azelőtt, és az a vámpír gyenge kezdő volt az úrnőhöz képest.

A víz végigfolyt a bőrömön, és olvasztott aranyként érte el a harapásnyomot, beleégve a testembe. Beleette magát a bőrömbe és a csontomba. Elpusztított. Megölt.

Felüvöltöttem. Nem tudtam visszatartani. Túl sok volt a fájdalom. Nem tudtam elmenekülni. Sikoltanom kellett.

A földön feküdtem, az arcomat a padló hűvösének nyomtam, rövid, szomjas kortyokban szedtem a levegőt.

- Lassabban lélegezz, Anita. Lélegezz, lassan és könnyedén, különben elveszted az eszméleted.

Kinyitottam a számat, és mély lélegzetet vettem zihálva, sipítva jutott le a torkomon. Fulladoztam a levegőtől. Köhögtem és küzdöttem. Szédültem, és egy kicsit émelyegtem, mire sikerült mély levegőt vennem, de nem ájultam el. Egymilliárd piros pontot kapok.

Edwardnak szinte a földre kellett feküdnie, hogy az arcát az arcomhoz közelítse.

- Hallasz engem?

Sikerült kinyögnöm:

- Igen.

-Jó. Megpróbálom a harapásra tenni a keresztet. Egyetértesz, vagy szerinted még korai?

Ha nem tisztítottuk ki a sebet elég szenteltvízzel, a kereszt megégetne, és lenne egy szép, friss sebem. Már eddig is olyan bátor voltam, ami messze meghaladta az előírást. Nem akartam tovább játszani. Kinyitottam a szám, hogy azt mondjam: „nem,” de nem ez jött ki rajta.

- Csináld - mondtam. De szar. Megint bátor leszek.

Edward félresöpörte a nyakamból a hajamat. A padlón feküdtem, és ökölbe szorítottam a kezem, igyekeztem felkészülni. Bár igazából semmilyen módon nem lehet

felkészülni arra, hogy valaki egy izzó bélyeget üssön a nyakunkra.

A lánc csörgött és sziszegett Edward kezében.

- Kész vagy?

Nem.

- Csak csináld, a francba.

Csinálta. A kereszt a bőrömhöz nyomódott, hűvös fém, nem égetett, nem füstölt, nem perzselte a bőröm, nem fájt. Tiszta voltam, vagy legalábbis annyira tiszta, amennyire korábban.

Edward meglóbbálta a feszületet az arcom előtt. Egy kézzel megragadtam, és addig préseltem a sebre, míg remegni nem kezdett a kezem. Ez nem tartott soká. A szemem sarkából könnyek szivárogtak. Nem sírtam, nem igazán. Csak kimerült voltam.

- Fel tudsz ülni? - kérdezte Edward.

Bólintottam, és erőszakkal fölültem, a kádnak támaszkodva.

- Fel tudsz állni? - jött a következő kérdés.

Gondolkoztam rajta, és úgy döntöttem, hogy nem, nem hiszem, hogy fel tudnék. Az egész testem gyenge volt, reszketett, émelygett.

- Segítség nélkül nem.

Edward föltérdelt mellettem, egyik karját a lapockám mögé, a másikat a térdem alá tette, és a két karja közt fölemelt. Egyetlen sima mozdulattal állt fel, erőfeszítés nélkül.

- Tegyéél le - mondtam.

Ő rám nézett.

- Mi van?

- Nem vagyok gyerek. Nem akarom, hogy cipeljenek.

Edward hangosan sóhajtott, majd azt mondta:

- Jól van.

Letette a lábam a földre, és elengedett. Nekiántorodtam a falnak, és a földre csúsztam. Ismét előtörték a könnyek, a francba. A padlón ültem, bőgve, gyengén ahhoz, hogy a saját

fürdőszobámtól a saját ágyamig menjek. Istenem!

Edward csak állt ott, lenézett rám, semleges és kifürkészhetetlen arccal, akár egy macska.

A hangom majdnem normálisan csengett, a sírásnak nyoma sem volt:

- Gyűlölöm, ha tehetetlen vagyok. Gyűlölöm!

- Te vagy az egyik legkevésbé tehetetlen ember, akit ismerek
- mondta Edward. Ismét mellém térdelt, a jobb karomat átvette a vállán, és megmarkolta a jobb csuklóm. A másik karjával átölelte a derekam. Bár a magasságunk közti eltérés egy kissé kényelmetlenné tette, mégis sikerült azt az illúziót keltenie bennem, hogy magam mentem el az ágyig.

A plüsspingvinek a fal mellett csücsültek. Edward semmi megjegyzést nem tett rájuk. Ha ő nem említi meg, én se fogom. Ki tudja, a Halál talán mackókkal alszik? Á, nem hiszem.

A vastag függönyök még mindig össze voltak húzva, tartós sötétségben hagyva a szobát.

- Pihenj. Én majd őrt állok, és gondoskodom róla, hogy egyetlen szörny se cserkészessen be téged.

Hittem neki.

Edward behozta a fehér karosszéket a nappaliból, és a hálószoba falához állította, az ajtó közelébe. Visszavette a vállon hordható pisztolytáskáját, a fegyver lövésre készen a kezébe fogta. Az autóból magával hozott egy sporttáskát. Most kinyitotta, és előhúzott egy miniatűr géppisztolynak látszó tárgyat. Nem sokat tudtam a géppisztolyokról, és semmi más nem jutott eszembe, csak az Uzi.

- Milyen pisztoly ez? - érdeklődtem.

- Egy Mini-Uzi.

Nem megmondtam? Igazam volt. Edward kipattintotta a tárat, és megmutatta, hogyan kell megtölteni, hogyan kell kibiztosítani, meg az összes finomabb részletet, mintha egy új autó volna. Aztán leült a székbe, térdén a géppisztollyal.

A szemem minduntalan megpróbált lecsukódni, de én még megjegyeztem:

- Egy szomszédomat se lődd le, oké?

Ő mosolygott, azt hiszem.

- Majd igyekszem.

Bólintottam.

- Te vagy a vámpírok gyilkosa?

Edward elmosolyodott, bájosan, ragyogva.

- Aludj, Anita.

Már az álom szélén voltam, mikor a hangja visszahívott, halkán, távolról:

- Hol van Nikolaos nappali nyughelye?

Kinyitottam a szemem, és megpróbáltam a bérgyilkosra összpontosítani. Még mindig a széken ült, mozdulatlanul.

- Fáradt vagyok, Edward, de nem hülye.

A bérgyilkos nevetése gyöngyözött körülöttem, ahogy elaludtam.

Jean-Claude a faragott trónon ült. Rám mosolygott, és felém nyújtotta egyik hosszú ujját.

- Jöjj - mondta.

Hosszú, fehér ruhát viseltem, aminek még csipkéje is volt. Soha nem is álmodtam még magamat efféle öltözőkbe. Felpillantottam Jean-Claude-ra. Az ő választása volt, nem az enyém. Félelem szorította össze a torkomat.

- Ez az én álmom - mondtam.

Ő mindkét kezét felém nyújtotta, és megismételte:

- Jöjj!

És én odamentem hozzá. A ruha suhogott, súrlódott a köveken, szakadatlanul. Idegőrlő volt. Egyszerre csak ott álltam Jean-Claude előtt. Lassan az ő keze felé emeltem a kezem. Nem kellett volna ezt tennem. Rossz ötlet volt, de úgy tűnt, nem bírom magam leállítani.

A keze körbefogta az enyémet, én pedig letérdeltem előtte. Odahúzta a kezem a csipkéhez, ami az inge elején habzott végig, és az ujjaim közé erőszakolt belőle két maroknyit.

Aztán a saját ujjait begömbítve szorosan körbeölelte a kezemet, és azt használva széttépte az ingét.

Mellkasa sima volt és sápadt, a közepén vékony vonalban fekete, göndör szőr húzódott végig. Lapos hasa fölött sűrűbb lett a szőrzet, és hihetetlenül feketének látszott a bőr fehérségéhez képest. Az égési seb szilárd volt és fényes, nem illett a tökéletes testhez.

Jean-Claude egyik kezével megragadta az államot, és maga felé emelte az arcom. Másik kezét a mellkasához érintette, épp a jobb mellbimbója alatt. Sápadt bőrén vérző sebet nyitott. A vér élénk, karmazsinpiros vonalban folyt végig a mellén.

Próbáltam elhúzódní, de az ujjai satuként mélyedtek az állkapcsomba. Felkiáltottam:

- Nem!

Bal kézzel feléje ütöttem. De ő elkapta, és marokra fogta a csuklóm. Jobb kezemmel megtámaszkodtam a padlón, és a térdemmel hátratoltam magam. Ő úgy tartott az állkapcsomnál és a csuklómnál fogva, mint mikor a lepkét fölszúrják egy tűre. Mozogni lehet, de menekülni nem. Ülő helyzetbe huppantam, arra kényszerítve őt, hogy vagy fojtson meg, vagy eresszen le a földre. Leeresztett.

Teljes erőmből előrerúgtam. Mindkét lábam a térdét érte. A vámpírok képesek fájdalmat érezni. Jean-Claude olyan hirtelen eresztett el, hogy hátraestem. Ő megragadta mindkét csuklóm és térdre rántott, a testemet kétoldalt a saját két térdé közé szorítva. Így ült a székben, a térdével derék alatt fogott le, a keze láncként fonódott a csuklómrá.

Magas, csilingelő nevetés töltötte be a termet. Nikolaos állt mellettünk, és minket nézett. A nevetése visszhangzott a szobában, egyre hangosabban, őrjöngő zeneként.

Jean-Claude mindkét csuklómát egy kézbe vette át, és én nem tudtam megakadályozni. Szabad kezével az arcomat cirógatta, aztán végigsimított a nyakam vonalán. Majd az ujjával megszorította és nyomni kezdte a tarkómat.

- Jean-Claude, kérlek, ne csináld!

A vámpír egyre közelebb és közelebb nyomta az arcomat a mellkasán lévő sebhez. Küzdöttem, de az ujjai a koponyámhoz forrtak, részemmé váltak.

- NEM!

Nikolaos kacagását szavak váltották fel:

- Kapargasd meg a felszínt, és mind nagyon hasonlóak leszünk, halottkeltő.

Felsikoltottam:

- Jean-Claude!

Az ő hangja olyan volt, akár a bársony, meleg és sötét, ahogy végigsiklott az elmémen:

- Vér a véremből, hús a húsból, két elme egy testben, két lélek egybekél.

Egyetlen ragyogó, fényes pillanatra én is ezt láttam, ezt éreztem. Az öröklét Jean-Claude-dal. Az ő érintése... örökké. Az ő ajka. Az ő vére.

Pislogtam egyet, és azon kaptam magam, hogy az ajkam csaknem a vámpír mellkasába vágott sebhez ér. Ha előrébb hajolok, meg tudtam volna nyalni.

- Jean-Claude, ne! Jean-Claude! - sikoltottam. - Istenem, segíts! - ezt is sikoltva mondtam.

Sötétség, aztán valaki megragadta a vállamat. Nem is gondolkoztam rajta. Megelőzött az ösztönöm. A fejtámlánál elrejtett pisztoly máris a kezemben volt, és célra fordítottam.

Egy kéz fogta le a karom a párna alatt, a fegyvert a falra irányítva, és egy test préselődött az enyémhez.

- Anita, Anita, Edward vagyok! Nézz rám!

Pislogva néztem föl Edwardra, aki leszorította a két karom. A bérgyilkos lélegzete kissé szapora volt.

A pisztolyra meredtem a kezemben, aztán vissza Edwardra. Ő még mindig lefogta a karom. Azt hiszem, nem hibáztattam érte.

- Jól vagy? - kérdezte ő.

Bólintottam.

- Mondj már valamit, Anita.

- Rémálmom volt - közöltem.

Ő megcsóválta a fejét.

- Ne szarakodj velem - aztán lassan eleresztett.

A pisztolyt visszacsúsztottam a tokjába.

- Ki az a Jean-Claude? - kérdezte a bérgyilkos.

- Miért?

- Az ő nevét kiabáltad.

Egyik kezemmel végigtöröltem a homlokomat, és verejtéktől síkosan húztam vissza. A lepedő és a ruha, amiben aludtam,

átázott az izzadságtól. Ezek a rémálmok kezdtek az idegeimre menni.

- Mennyi az idő?

A szoba túl sötétnek tűnt, mintha már lement volna a nap. Összeszorult a gyomrom. Ha már sötétedett, Catherine-nek esélye sem lehet.

- Ne pánikolj, csak felhők. Még körülbelül négy órád van alkonyatig.

Mély levegőt vettem, és a fürdőszobába tántorogtam. Hideg vizet paskoltam az arcomra és a nyakamra. A tükörben kísértetiesen sápadtnak látszottam. Jean-Claude műve volt az álom, vagy Nikolaosé? Amennyiben Nikolaos volt az, máris uralt engem? Semmi válasz. Semmire semmi válasz.

Edward a széken ült, mikor visszajöttem. Úgy nézett engem, mintha valami különleges, általa azelőtt soha nem látott rovar volnék.

Tudomást sem vettem róla, és föl hívtam Catherine irodáját.

- Helló, Betty, Anita Blake vagyok. Catherine bent van?

- Halló, Miss Blake. Azt hittem, tudja, hogy Miss Maison tizenharmadikától huszadikáig a városon kívül lesz, tanúkihallgatáson.

Catherine mondta nekem, de elfelejtettem. Most végre kifogtam a szerencsémet. Épp ideje volt.

- Elfelejtettem, Betty. Nagyon szépen köszönöm. Többet köszönhetek magának, mint gondolná.

- Örülök, hogy segíthettem. Miss Maison huszonharmadikára szervezte az első koszorúslányruha-próbát - ezt úgy mondta, mint amitől jobban kéne éreznem magam. Nem így történt.

- Nem felejttem el. Viszlát.

- Jó napot.

Letettem a telefont, aztán föl hívtam Irving Griswoldot. A Saint Louis Post-Dispatch riportere volt. És vérfarkas is. Irving, a vérfarkas. Ez nem igazán hangzott jól, de mi lehetett volna

jobb? Charles, a vérfarkas? Nem, az se. Justin, Oliver, Wilbur, Brent? Egyik se.

Irving a harmadik csöngetésre vette föl.

- Itt Anita Blake.

- Jaj, helló, mizújs? - a riporter gyanakvónak tűnt, mintha csak akkor hívtam volna, amikor akartam valamit.

- Nem ismersz pár patkányembert?

Irving már-már túl sokáig hallgatott, aztán:

- Miért akarod tudni?

- Nem mondhatom meg.

- Úgy érted, a segítségemet akarod, de nem lesz belőle sztorim.

Felsóhajtottam.

- Ilyesmiről van szó.

- Akkor miére kéne segítenem neked?

- Ne nehezítsd meg a dolgom, Irving. Bőségesen adtam már neked exkluzív interjúkat. Az én információm szerezte meg neked az első címlapos cikket is. Úgyhogy ne kekeckedj.

- Kissé zsémbes vagy ma reggel, nem?

- Ismersz patkányembereket, vagy sem?

- Ismerek.

- Üzenetet kell küldenem a patkánykirálynak.

Irving halkán füttyentett, ami metszően hallatszott a telefonban.

- Ugye nem kérsz túl sokat tőlem? Talán sikerül összehoznom neked egy találkát azzal a patkányemberrel, akit ismerek, de a királyukkal nem.

- Juttasd el a patkánykirályhoz ezt az üzenetet. Ceruza van nálad?

- Mindig - felelte ő.

- A vámpírok nem kaptak el, és nem tettem meg, amit akartak.

Irving visszaolvasta. Mikor nyugtáztam, hozzátette:

- Vámpírokkal és patkányemberekkel kavarsz, de én nem kapok exkluzív interjút!

- Ezt senki nem fogja megkapni, Irving. Ahhoz túl mocskos lesz.

A riporter egy pillanatig hallgatott.

- Oké. Megpróbálok leszervezni egy találkozót. Ma este már biztos tudni fogok valamit.

- Kösz, Irving.

- Légy óvatos, Blake. Utálnám elveszíteni a legjobb címlapos forrásomat.

- Én is - mondtam.

Amint letettem a telefont, máris újra csörgött. Gondolkodás nélkül felvettem. A telefon csörög, az ember fölveszi, több éves rutin. Még nem volt meg elég régóta a rögzítőm, hogy ezt teljesen lerázzam magamról.

- Anita, itt Bert.

- Szia, Bert - mondtam, és csendesen felsóhajtottam.

- Tudom, hogy a vámpírügyön dolgozol, de van valamim, ami érdekelhet.

- Bert, már így is a fejem tetejére álltam. Még valami, és talán soha többé nem látom meg a napot.

Az ember azt gondolná, hogy Bert talán megkérdezi, jól vagyok-e. Hogy megy a sorom. De nem, az én főnököm nem.

- Thomas Jensen hívott ma.

Hirtelen felegyenesedtem.

- Jensen hívott?

- Úgy van.

- Hagyja, hogy megcsináljuk?

- Nem mi. Te. Kifejezetten téged kért. Próbáltam rávenni, hogy válasszon valaki mást, de nem hajlandó. És ma éjjel kell. Fél, hogy különben be fog parázni.

- A franc - mondtam halkan.

- Hívjam föl és mondjam le, vagy tudsz nekem időpontot

adni, hogy mikor találkozzon veled?

Miért kellett mindennek egyszerre jönnie? Egyike az élet költői kérdéseinek.

- Mondd meg neki, hogy találkozzunk ma este, ha már teljesen besötétedett.

- Az én jó kislányom. Tudtam, hogy nem hagynál cserben.

- Nem vagyok a lányod, Bert. Mennyit fizet neked?

- Harmincezer dollárt. Az ötezer dolláros előleg már megérkezett, külön futárral.

- Gonosz ember vagy, Bert.

- Igen - felelte ő -, és ez nagyon kifizetődő nekem, köszönöm. - Azzal búcsú nélkül letette a kagylót. Mr. Búbáj.

Edward rám meredt:

- Most vállaltál el egy halottkeltést, ma estére?

- Éppenséggel nyugalomra helyezem a halottat, de igen.

- A halottkeltés sokat kivesz belőled?

- Mit? - kérdeztem.

Ő vállat vont.

- Energiát. Kitartást. Erőt.

- Néha.

- Milyen ez a munka? Ez is energiaigényes?

Elmosolyodtam.

- Igen.

A bérgyilkos a fejét rázta:

- Nem engedheted meg, hogy kimerülj, Anita.

- Nem merülök ki - mondtam. Mély levegőt vettem, és megpróbáltam kigondolni, hogyan magyarázzam el a dolgokat Edwardnak. - Thomas Jensen húsz éve vesztette el a lányát. Hét éve zombiként föltámasztatta.

- És?

- A lánya öngyilkosságot követett el. Akkor senki nem tudta, miért. Később kiderült, hogy Mr. Jensen szexuálisan zaklatta őt, ezért ölte meg magát a lány.

- És Jensen föltámasztatta - Edward fintorgott. - Csak nem úgy érted...

Integtettem a kezemmel, mintha eltörölhettem volna a hirtelen támadt, élénk képet:

- Nem, nem, azt nem. A pasas büntudatot érzett, és azért támasztotta föl, hogy megmondja, mennyire sajnálja.

- És?

- A lánya nem volt hajlandó megbocsátani neki.

A bérgyilkos megrázta a fejét:

- Nem értem.

- Az apja azért támasztotta föl, hogy jóvátegye a hibát, de a lány úgy halt meg, hogy gyűlölte, félt tőle. A zombi ezért nem volt hajlandó megbocsátani, tehát az apa nem volt hajlandó visszatetetni a sírba. A lány elméje pusztulni kezdett, aztán a teste is, az apa pedig maga mellett tartotta, egyfajta büntetésként.

- Jézusom.

- Ja - mondtam.

A beépített szekrényhez mentem, és kivettem a sporttáskámat. Edward a magáéban fegyvereket cipelt, én az enyémben a halottkeltő felszerelésemet. Néha a vámpírólő készletemet vittem benne. A gyufásdoboz, amit Zachary adott, a táska alján volt. Beletömtem a gatyám zsebébe. Nem hiszem, hogy Edward meglátott volna.

- Jensen végre beleegyezett, hogy visszategyük a lányt a földbe, de csak akkor, ha én csinálom meg. Nem mondhatok nemet. Ő egyfajta legenda a halottkeltők között. Már-már kísértethistória.

- Miért ma este? Ha már várt hét évet, miért nem vár még pár éjszakát? Tovább pakoltam a dolgokat a sporttáskába.

- Ragaszkodott hozzá. Fél, hogy elveszti a fejét, ha várnia kell. Mellesleg lehet, hogy én már nem leszek életben egy pár éjszaka múlva. Jensen talán senki másnak nem engedi meg.

- Ez nem a te gondod. Nem te idéztet meg ezt a zombit.

- Nem, de elsősorban halottkeltő vagyok. A vámpírvadászat csak... mellékszál. Halottkeltő vagyok. Ez nem csak munka.

Edward még mindig rám bámult.

- Megértem, hogy meg kell tenned, bár nem értem, hogy miért.

- Kösz.

Ő elmosolyodott.

- Tiéd a babér. Baj, ha én is jövök, hogy gondoskodjak róla? Nehogy megtámadjon valaki, míg nem vagy itt.

Rápillantottam.

- Láttál már halottidézést?

- Nem.

- Nem vagy finnyás, ugye? - mondtam mosolyogva.

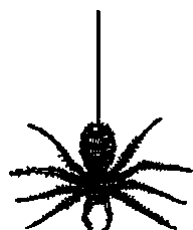
Edward rám meredt, kék szeme váratlanul jegessé vált. Az egész arca megváltozott. Nem volt rajta semmi, semmilyen kifejezés, csak az a szörnyű hidegség. Üresség. Egy párduc nézett így rám egyszer, a ketrec rácsain keresztül. Semmilyen számomra érthető érzélem. Olyan idegen gondolatok, hogy az állat akár egy másik bolygó lakója is lehetett volna. Egy olyan lény, amely képes lett volna megölni engem, ügyesen, hatékonyan; akár azért, mert éhes volt, vagy akár csak azért, mert felbosszantottam.

Nem ájultam el félelmemben, és nem rohantam ki visítva a szobából, de ez némi erőfeszítensembe került.

- Jól van Edward. Kapcsold ki a tökéletes gyilkos üzemmódot, és menjünk.

A tekintete nem változott rögtön vissza normálissá, föl kellett engednie, mint amikor a hajnal az égre óvakodik.

Reméltem, hogy Edward soha nem néz majd rám így komolyan. Ha mégis, akkor egyikünk meg fog halni. Sanszos, hogy én leszek az.

Az éjszaka szinte tökéletesen fekete volt. Vastag felhők takarták az eget. Szél rohant végig a földön, esőillata volt.

Iris Jensen síremléke sima, fehér márványból készült. Egy csaknem életnagyságú angyal, szárnya kiterjesztve, karja széttárva, hívogatón. A zseblámpa fényénél még mindig el lehetett olvasni a feliratot: "Imádott leányom. Fájón nélkülözlek." Ugyanaz a férfi, aki az angyalt faragtatta, aki fájón nélkülözte, az molesztálta őt. Iris megölte magát, hogy megmeneküljön tőle, és ő visszahozatta a lányt. Ezért voltam itt kint a sötétben, vártam Jensenékre, illetve nem az apára, inkább a lányra. Még úgy is, hogy tudtam, az elméje mostanra már elpusztult, a földben, nyugalomban akartam tudni Iris Jensent.

Ezt nem magyarázhattam meg Edwardnak, úgyhogy nem is próbálkoztam. Egy hatalmas tölgy állt őrt a sír fölött. A szél átviharzott a lombokon, és bukdácsolva, susogva a magasba repítette a leveleket. Száraznak hangzottak, mint az őszi levelek, nem úgy, mint a nyáriak. A levegő hűvösnek, nyirkosnak érződött, nyakunkon volt az eső. Végre egyszer nem volt elviselhetetlenül meleg.

Még korábban szereztem két csirkét. Halkan kotyogtak a farekeszben, amelyben a sír mellett gubbasztottak. Edward az autómnak támaszkodott, bokáit keresztezte egymáson, karja lazán lógott az oldala mellett. A sporttáskám kinyitva hevert a földön. A belsejéből elővillant a bozótvágó kés, amit használtam.

- Hol van Jensen? - kérdezte Edward.

Megráztam a fejem.

- Nem tudom.

Már csaknem egy órája teljesen besötétedett. A temetőkert nagyrészt puszta volt, csak néhány fa pettyezte a lankás dombokat. Már látnunk kellett volna az autó fényszóróit a

kavicsos úton. Hol maradt Jensen? Beparázott?

Edward ellépett a kocsi mellől, és odajött hozzám.

- Nem tetszik ez nekem, Anita.

Én se voltam nagyon fölviillanyozva, de...

- Adunk neki még tizenöt percet. Ha addig nincs itt, elmegyünk.

Edward körbenézett a pusztai kertben.

- Nincs túl sok jó fedezék erre felé.

- Nem hiszem, hogy orvlövészek miatt kéne aggódnunk.

- Nem azt mondtad, hogy valaki rád lőtt?

Bólintottam. Edwardnak igaza volt. A karomat kiverte a libabőr. A szél lyukat fújt a felhők közé, és holdfény szüremlett a földre. A fénytől ezüstszerűen ragyogott föl a messzeségben egy kicsi ház.

- Az mi? - kérdezte Edward.

- A kerti fészker - válaszoltam. - Szerinted a fű magát nyírja le?

- Ezen még soha nem gondolkoztam - felelte ő.

A felhők ismét összegördültek, és feketeségbe borították a temetőt. Mindenből csak puha körvonalak maradtak, a fehér márvány saját fénnel látszott ragyogni.

Fémen kaparászó karmok hangja hallatszott. Megpördültem. Egy ghoul ült az autóm tetején. Meztelen volt, úgy nézett ki, mintha egy embert levetkőztettek, és ezüstszürke, szinte fémes festékbe mártottak volna. De a fogai, illetve kezén és lábán a karmok hosszú, fekete, hajlott tüskék voltak. A szeme vörösen világított.

Edward mellém lépett, kezében pisztollyal.

Már én is pisztolyt fogtam. Gyakorlás, gyakorlás, aztán már gondolni se kell rá.

- Mit csinál ez ott fönt? - kérdezte a bérgegyilkos.

- Nem tudom. - A szabad kezemmel integettem a ghoul felé, és rászóltam. - Sicc!

A ghoul rám bámulva lekuporodott. A ghoulok gyávák, nem támadnak egészséges emberi lényekre. Tettem két lépést, a pisztolyommal integetve feléje.

- Menj innét, hess!

A ghoulok bármilyen erőfitogtatástól szétszélednek. Ez csak ült ott. Elhátráltam.

- Edward - szóltam halkan.

- Igen.

- Egyetlen ghoul sem érzékelttem ebben a temetőben.

- És? Egyet nem vettél észre.

- Nincs olyan, hogy csak egy ghoul jön. Hordákban vándorolnak. És az ember nem téveszti el őket. Egyfajta pszichikus bűzt hagynak maguk után. Gonoszságot.

- Anita - a bérgyilkos hangja lágy volt, megszokott, és mégsem a megszokott. Odapillantottam, amerre ő nézett, és két másik ghoul láttam mögém osonni.

Hátunkat csaknem egymásnak vetve álltunk, kifelé célozva.

- Ezen a héten korábban láttam egy ghoul támadást. Egészséges embert öltek, egy olyan temetőben, ahol nem voltak ghoulok.

- Ismerősen cseng - közölte Edward.

- Ja. A golyó nem öli meg őket.

- Tudom. Mire várnak? - kérdezte a bérgyilkos.

- Bátorságra, azt hiszem.

- Énrám várnak - mondta egy hang. Zachary lépett ki a fa törzse mögül. Mosolygott.

Azt hiszem, a földre hullott az állam. Talán ezen mosolygott Zachary. Akkor már tudtam. Nem embereket ölt azért, hogy táplálja a gris-grist, azt a karjára kötözött vudu talizmánt. Nem. Zachary vámpírokat gyilkolt. Theresa megkínózta, tehát ő lett a következő áldozat. Ennek ellenére még mindig voltak kérdések, nagy kérdések.

Edward rám pillantott, aztán rólam Zacharyra.

- Ki ez? - kérdezte.

- A vámpírgyilkos, úgy vélem - feleltem.

Zachary enyhén meghajolt. Egy ghoul támaszkodott a lábának, ő pedig megvakargatta a lény csaknem kopasz fejét.

- Mikor jöttél rá?

- Csak most. Idén egy kicsit lassú vagyok.

A halottkeltő erre összeráncolta a szemöldökét:

- Gondoltam, hogy végül majd kitalálsz.

- Ezért pusztítottad el a tanú-zombi elméjét. Hogy magadat mentsd.

- Szerencse volt, hogy Nikolaos rám bízta az ember kikérdezését - Zachary ezt mosolyogva mondta.

- Meghiszem azt - válaszoltam. - Hogyan vetted rá a kétharapásos ürgét, hogy rányúljon a templomban?

- Az egyszerű volt. Azt mondtam neki, hogy a parancsot Nikolaos adta. Hát persze.

- Hogyan hozod ki a ghoulakat a temetőjükből? Hogyan képesek engedelmeskedni a parancsaidnak?

- Ismered azt az elméletet, hogy ha halottkeltőt földelsz el egy temetőben, ghoulak születnek.

- Igen.

- Mikor kiszálltam a sírból, ők velem jöttek, és az enyéme. Az enyéme.

A teremtményekre pillantottam, és észrevettem, hogy többen lettek. Legalább húszan voltak, egy nagy falka.

- Szóval azt mondd, így lesznek a ghoulak - jegyeztem meg, aztán megcsóváltam a fejem. - Nincs annyi halottkeltő a világon, hogy az összes ghoulért ők legyenek felelősek.

- Ezen már gondolkoztam - felelte ő. - Minél több zombit idézünk meg egy temetőben, annál több lesz a ghoul is.

- Szóval egyre gyarapszik a hatás?

- Pontosan. Olyan régóta szerettem volna már megbeszélni ezt egy másik halottkeltővel. Te érted a problémát.

- Igen - válaszoltam. - Értem. Nem nagyon mutogathatod magad anélkül, hogy be ne valld, mi vagy, és hogy mit tettél.

Edward figyelmeztetés nélkül tüzelt. A golyó mellkason találta és megpördítette Zacharyt. Arccal lefelé feküdt. A ghoulak megdermedtek, aztán Zachary föltámaszkodott a könyökére. Majd felállt, egy aggódó ghoul csekély segítségével.

- Talált ugyan, de sajnos nem süllyed.

- Remek! Egy igazi humorista - jegyeztem meg.

Edward újra tüzelt, de Zachary a fa törzse mögé ugrott. Onnan kiabált ki, rejtve a szemünk elől.

- Hé! Halott emberre nem lövünk! Főleg fejre nem. Fogalmam sincs, mi történne, ha golyót eresztenének az agyamba.

- Próbáljuk ki - javasolta Edward.

- Viszlát, Anita. Nem maradok itt megnézni.

A halottkeltő elsétált, egy csapat ghoul által körülvéve. Ő összegörnyedt közöttük, feltehetőleg a fejét fedezve, és így nem tudtam célba venni.

Két másik ghoul tűnt fel az autó körül, mélyen a kavicsos útra hajolva. Egyikük nőnemű volt, még mindig rajta lógtak a ruhája rongyai.

- Adjunk nekik valamit, amitől félhetnek - mondta Edward. Éreztem, ahogy megmozdul, és kétszer elsült a pisztolya. Magas, éles visítás töltötte be az éjszakát. A ghoul az autóról a földre ugrott, és elbújt. De minden oldalról több másik közeledett. Legalább tizenöt maradt itt játszani.

Lőttem, és eltaláltam az egyiket. Az oldalára zuhant, és végiggurult a kavicsoson, magas hangot hallatva, mint egy sebesült nyuszi. Szánalmas és állatias volt.

- Van valami hely, ahová menekülhetünk? - érdeklődött Edward.

- A fészker - feleltem.

- Az fából van?

- Igen.
- Nem állítja meg őket.
- Nem - válaszoltam -, de már nem nyílt terepen leszünk.
- Oké. Egyéb tanács, mielőtt elindulunk?
- Ne fuss, csak ha már nagyon közel vagyunk a fészkerhez.

Ha futsz, üldözni fognak. Azt hiszik majd, megijedtél.

- Valami más? - kérdezte ő.
- Nem dohányzol, ugye?
- Nem, miért?
- Félnék a tűztől.
- Nagyszerű. Elevenen felfalnak minket, csak mert egyikünk se dohányzik.

Kis híján elnevettem magam, de egy ghoul guggolásból éppen rám akart ugrani, és a szeme közé kellett lőnöm. Nincs idő a röhögésre.

- Gyerünk, lassan és könnyedén - szóltam.
- Azt kívánom, bár ne az autóban lenne a géppisztolyom.
- Én is.

Edward leadott három lövést, és az éjszaka visongással és állati sikolyokkal telt meg. Elindultunk a távoli fészker felé. Mondjuk, négyszáz méterre volt. Hosszúnak ígérkezett a séta.

Egy ghoul ránk rontott. Leszedtem, és ő elnyúlt a fűvön, de olyan volt, mintha csak célba lőnének, semmi vér, csak üres lyukak. Fájt nekik, de nem eléggé. Egyáltalán nem eléggé.

Szinte hátrálva mentem, fél kézzel tapogatva követtem Edward mozgását. Túl sokan voltak a ghoulok. Nem fogunk elérni a fészkerig. Kizárt. Az egyik csirke lágy, kérdő kortyantást hallatott. Támadt egy ötletem.

Lelőttem az egyik csirkét. Az lehanyatlott, a másik baromfi pedig pánikba esett, és szárnyait a faládához verdeste. A ghoulok megdermedtek, aztán egyikük előrenyújtott arccal a levegőbe szimatolt.

Friss vér, fiúk, vegyétek és egyétek. Friss hús. Két ghoul

váratlanul rohanni kezdett a csirkék felé. A többi utánuk, egymáson taposva, hogy összetörjék a faketrecet, és hozzájussanak a benne lévő finom falatokhoz.

- Menj tovább, Edward, ne szaladj, de menj egy kicsit gyorsabban. A csirkék nem tartják fel őket sokáig.

Sietősebben mentünk. A sok hang, a kaparó karmok, a roppanó csont, a freccsenő vér, a ghoulok elnyújtott vonítása - nem várt ízelítő volt.

A fészker felé félúton vonítás hasított az éjszakába, hosszú és kegyetlen. A kutyák soha nem üvöltöttek így. Hátrapillantottam, és a ghoulok négykézláb viharzottak utánunk a kertben.

- Futás! - kiáltottam.

Futottunk.

A fészker bejáratának csapódtunk, de zárva volt az a hülye ajtó. Edward szétlőtte a lakatot. Nem volt idő fölfeszíteni. A ghoulok már közel voltak, vonítva jöttek.

Berohantunk, és magunkra zártuk az ajtót, nem mintha bármit számított volna. Egyetlen apró ablak volt, magasan, közel a plafonhoz; hirtelen holdfény ömlött be rajta. Egy sereg fűnyírógép állt a fal mellett, néhányuk kampón lógott. Kertészollók, sövénynyíró ollók, ültetőkanalak, egy összetekert locsolócső. Az egész fészker benzintől és olajos rongyoktól bűzlött.

Edward megszólalt:

- Semmi nincs, amivel elbarikádozhatnánk az ajtót, Anita.

Igaza volt. A lakatot széllőttük. Hol volt egy nehéz tárgy, amikor kellett volna?

- Húzz eléje egy fűnyírót.

- Az nem fogja sokáig feltartani őket.

- Jobb, mint a semmi - feleltem. Ő nem mozdult, így hát én gördítettem egy fűnyírót az ajtó elé.

- Nem fogok úgy meghalni, hogy elevenen esznek meg - jelentette ki Edward. Új tárat tett a pisztolyába. - Először veled

végzek, ha akarod, de magadnak is csinálhatod.

Akkor jutott eszembe, hogy a zsebembe tettem azt a gyufásdobozt, amit Zachary adott. Gyufa, volt gyufánk!

- Anita, már majdnem itt vannak. Elintézed magad?

Előhúztam a gyufát a zsebemből Köszönöm, Istenem.

- Tartsd meg a golyóidat, Edward.

Fél kézzel fölemeltem egy kanna benzint.

- Mire készülsz? - kérdezte ő.

Az üvöltések összecsaptak körülöttünk, már majdnem ideértek.

- Fölgyújtom a fészert.

Benzint locsoltam az ajtóra. A szaga éles volt, kaparta hátul a torkom.

- Velünk együtt? - kérdezte a bérgyilkos.

- Igen.

- Én inkább agyonlövöm magam, még ha neked mindegy, akkor is.

-Nem szándékozom ma éjjel meghalni, Edward.

Egy karmos ujj tört át az ajtón, karmok szántották föl és szaggatták szét a deszkát. Meggyújtottam egy szál gyufát, és a benzinnel átáztatott ajtóhoz vágtam. Az kékesfehér lánggal csapott föl. A ghoul fölsikoltott, lángba borulva tántorodott vissza a szétszaggatott ajtóból.

Az égő hús bűze a benzinével keveredett. Égett haj. Én köhögtem, egyik kezem a számra szorítva. A tűz fölemésztette a fészert deszkáját, és áterjedt a tetőre. Nem volt szükségünk több benzinre, az egész rohadt ház egy lángoló csapda volt. Odabent velünk. Nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan szétterjed.

Edward a hátsó fal közelében állt, szája elé tett kézzel. A hangja fojtottan szólt:

- Volt terved arra is, hogy kijuttass minket, ugye?

Egy karmos kéz tört keresztül a deszkán, és feléje kapott. Ő

elhátrált előle. A ghoulnak kifogott, hogy szétépítse a fát, és sóváran meredt rá. Edward a szeme közé lőtt, és a lény eltűnt.

A távolabbi fal mellől fölragadtam egy gereblyét. Pernye kezdett rá szállingózni. Ha a füst nem végez velünk előbb, akkor a fészernél fogunk omlani.

- Vedd le az inged - mondtam Edwardnak.

Ő nem is kérdezte, miért. Gyakorlatias a végsőkig. Levette a vállszíjat, áthúzta a fején az inget, odalökte nekem, és a meztelen vállára csatolta vissza a pisztolyt.

Az inget a gereblye fogai köré tekertem, és átitattam benzinnel. Aztán a falról meggyújtottam, nem kellett gyufa. A fészernél tüzet záporozott rá. Apró, égető szúrások a bőrömről, mint a darázscsípés.

Edward kapcsolt. Szerzett egy fejszét, és nekiállt aprítani a ghoulnak által ütött lyukat. Én a rögtönzött fáklyát és egy kanna benzint fogtam a kezemben. Átfutott rajtam a gondolat, hogy a forróság be fogja lobbantani a benzint. Nem a füstben fogunk megfulladni - felrobbanunk.

- Siess! - kiáltottam.

Edward átnyomkodott a nyíláson, én követtem, kis híján megégettem őt a fáklyával. Nem volt egy ghoulnak sem száz méterre belül. Okosabbak voltak, mint ahogy kinéztek. Futottunk, aztán orkánként vágott a hátamba a robbanás szele. A fűbe bukfenceztem, minden levegő kiszorult belőlem. Mellettem mindkét oldalt lángoló fadarabok kopogtak a földön. Eltakartam a fejem, és imádkoztam. Amilyen szerencsém van, még eltalálhat egy repülő szög.

Csend lett, illetve nem volt több robbanás. Óvatosan fölemeltem a fejem. A fészernél eltűnt, semmi nem maradt belőle. Körülöttem a fűben fadarabok égtek. Edward a földön feküdt, majdnem karnyújtásnyira tőlem. Rám bámult. Vajon az én arcom is olyan meglepett volt, mint az övé? Valószínűleg.

Rögtönzött fáklyánk lassan lángra lobbantotta a füvet. Edward feltérdelt, és fölemelte a gereblyét.

A benzineskannát sértetlenül találtam, majd talpra álltam. Edward jött utánam, hozta a fáklyát. Úgy tűnt, a ghoulok elmenekültek. Okos ghoulok, de mindenesetre... Meg se kellett beszélünk. A paranoia közös vonásunk volt. A kocsit felé mentünk. Az adrenalin eltűnt, és én fáradtabb voltam, mint azelőtt. Az embernek csak bizonyos mennyiségű adrenalinja van, utána üresjáratban megy tovább.

A csirkék ládája történelemmé vált, megnevezhetetlen darabok és részek heverték elszórtan a sír körül. Nem néztem meg közelebbről. Megálltam, hogy fölvegyem a sporttáska. Érintetlenül feküdt ott. Edward megelőzött, és a fáklyát a kavicsos útra lökte. A szél susogott a fák között, aztán Edward fölordított:

- Anita!

A földre buktam. Edward pisztolya elsült, és valami visítva a fűbe zuhant. Rábámultam a ghoulra, míg Edward ólmot pumpált bele. Mikor sikerült visszanyelnem a szívem a helyére, a benzineskannához másztam, és lecsavartam a kupakot. A ghoult fölsikoltott. Edward a lángoló fáklyával terelgette. Benzint locsoltam a vergődő teremtményre, térdre vágódtam, és elkiáltottam magam:

- Gyűjtsd meg!

Edward belevágta a fáklyát. Tűz söpört végig a ghoulon, és az sikoltozni kezdett. Az éjszaka égő hústól és csonttól bűzlött. Meg benzintől.

A lény újra meg újra végiggurult a földön, próbálta kioltani a tüzet, de az nem aludt el.

Azt suttoztam:

- Te következel, Zachary, bébi. Te következel.

Az ing elégett, és Edward a földre taszította a gereblyét.

-Tűnjünk el innen - mondta.

Teljes szívemből helyeseltem. Kinyitottam a kocsit, a hátsó ülésre löktem a sporttáskámat, és indítottam. A ghoul a fűvön feküdt, mozdulatlanul, lángolva.

Edward az anyósülésen ült, ölében a géppisztollyal. Most először tűnt megrendülnek, mióta találkoztam vele. Sőt ijedtnék.

- Azzal a géppisztollyal fogsz aludni? - érdeklődtem.

Ő rám pillantott.

- Te nem a pisztolyoddal szoktál aludni? - kérdezett vissza.

Egy-null Edwardnak. A sóderen a keskeny kanyarokat olyan gyorsan vettem be, ahogy csak mertem. A Novámat nem gyors manőverezésre tervezték. Ma éjjel nem tűnt igazán jó ötletnek, hogy itt a temetőben robbanjunk le. A fényszórók végigszökelltek a sírköveken, de semmi nem mozdult. Nem volt ghoul a láthatáron.

Mély lélegzetet vettem, majd kifújtam. Pár napon belül ez volt a második randa merénylet az életem ellen. Őszintén, inkább lőttek volna rám megint.

Hosszú ideig csendben autóztunk. Végül Edward szava törte meg a kerekék halk surrogását.

- Szerintem nem kéne visszamennünk a lakásodba - mondta.
- Egyetértek.

- Elviszlek a szállodámba. Hacsak nincs valami más hely, ahová szívesebben mennél.

Hová mehettem volna? Ronnie-hoz? Nem akartam többé veszélybe sodorni. És ki mást keverhettem volna még veszélybe? Senkit. Senkit, csak Edwardot, ő pedig tudta kezelni a dolgot. Talán jobban, mint én.

A személyi hívóm vibrált a derekamon, lökéshullámokat bocsátva az összes bordámra. Utáltam néma üzemmódra állítani a csipogót. Az az átkozott mindig megijesztett, mikor beindult.

Edward rám szólt:

- Mi a fene történt? Akkorát ugrottál, mintha megharapott volna valami.

Rácsaptam a hívó gombjára, hogy leállítsam, és megnézzem, ki keresett. A szám röviden felvillant.

- A csipogóm néma üzemmódban jelzett. Nincs hangja, csak vibrál. A bérnyilkos rám pillantott:

- Nem fogod föl hívni a munkahelyedet. Ez kijelentésnek, sőt parancsnak hangzott.

- Nézd, Edward, nem érzem magam olyan szuperül, úgyhogy ne vitatkozz velem. Hallottam, ahogy kiereszti magából a levegőt, de mit mondhatott volna? Én vezettem. Hacsak nem húzta elő a pisztolyát, és nem térített el engem, velem kellett jönnie. A következő kijáratnál lefordultam, és megcéloztam egy nyilvános telefont egy non-stop vegyesboltnál. A bolt teljesen ki volt világítva, és csodálatos célponttá tett engem, de a ghoulok után fényre vágytam.

Edward nézte, ahogy kiszállok az autóból, kezemben a levéltárcámmal. Nem jött utánam, hogy őrködjön fölöttem. Remek. Úgyis nálam van a pisztolyom. Ha ő duzzogni akar, csak rajta.

Fölhívtam a munkahelyem. Craig, az éjszakás titkár vette fel:

- Ez a Halottkeltő Rt. Segíthetek?

- Helló, Craig, itt Anita. Mi újság?

- Irving Griswold keresett, üzeni, hogy hívd vissza, amilyen hamar csak lehet, különben a találkozónak annyi. Azt mondta, te tudni fogod, mit jelent ez. Tudod?

- Igen. Kösz, Craig.

- Rémes a hangod.

- Jó éjt, Craig - tettem le a kagylót. Fáradtnak és lomhának éreztem magam, és még a torkom is kapart. Szerettem volna meghúzódni valami sötét, csendes helyen, úgy egy hétre. Ehelyett fölhívtam Irvinget.

- Én vagyok - mondtam.

- Na, éppen ideje. Tudod te, milyen sok szarságon mentem keresztül, hogy ezt lerendezzem? Majdnem lekésted.

- Ha nem hagyod abba a pofázást, még mindig lekéshetem. Mondd meg, hol és mikor. Megmondta. Ha sietünk, elérjük.

- Miért buzog annyira mindenki, hogy mindent ma csináljon meg? - kérdeztem.

- Figyelj, ha nem akarsz találkozni vele, nekem úgy is jó.

- Irving. Nagyon-nagyon hosszú éjszakám volt, szóval ne szarakodj velem.

- Jól vagy?

Micsoda hülye kérdés.

- Nem igazán, de túléltem.

- Ha megsebesültél, megpróbálom elhalasztani a találkozót, de nem ígérhetek semmit, Anita. A pasas csak válaszolt az üzenetedre.

A telefonfülke fémdobozának támasztottam a homlokom.

- Ott leszek, Irving.

- Én nem - a riporter hangja teljesen felháborodottnak tűnt. - Az egyik feltétel az volt, hogy nem jöhetnek se riporterek, se a rendőrség.

Mosolyognom kellett. Szegény Irving, újabban mindenből kimaradt. Viszont nem támadták meg a ghoulok, és nem járt közel ahhoz, hogy felrobbanjon. Talán magamnak kéne tartogatnom a sajnálatomat.

- Kösz, Irving, jövök neked eggyel.

- Többel - válaszolta. - Légy óvatos. Nem tudom, hogy most mibe keveredtél, de rosszul hangzik.

Irving csak blöffölt, és én ezt jól tudtam.

- Jó éjt, Irving - mondtam, és letettem, mielőtt még több kérdést tehetett volna fel.

Fölhívtam Dolph otthoni számát. Nem tudom, miért nem várhatott ez reggelig, de az éjjel kis híján meghaltam. Azt akartam, hogy valaki levadássza Zacharyt, ha meghalnék.

Dolph a hatodik csengésre vette föl. Hangja nyers volt az alvástól.

- Igen?

- Anita Blake vagyok, Dolph.

- Mi baj? - a rendőr hangja éberré vált.

- Tudom, ki a gyilkos.

- Mondjad.

Megmondtam. Az őrmester jegyzetelt és kérdezősködött A legnagyobb kérdés utoljára hangzott el:

- Be tudsz ebből bármit is bizonyítani?

- Igazolni tudom, hogy gris-grist visel. Meg tudok esküdni, hogy mindent beismert. Megpróbált megölni; ennek meg személyesen voltam tanúja.

- Nehéz lesz beadni az esküdszéknek vagy a bírónak.

- Tudom.

- Meglátom, mit tudok kitalálni.

- Majdnem teljesen szilárd ellene a vád, Dolph.

- Igaz, de az egész attól függ, életben maradsz-e, hogy tanúskodhass.

- Óvatos leszek.

Holnap bejössz, és hivatalosan is rögzítéd az összes információt.

- Meglesz.

- Jó munkát.

- Kösz - mondtam.

- Jó éjszakát, Anita.

- Jó éjszakát, Dolph.

Visszasétáltam a kocsihoz.

- Negyvenöt percen belül találkánk van a patkányemberekkel.

- Miért olyan fontos ez? - kérdezte Edward.

- Mert szerintem tudnak nekünk mutatni egy utat Nikolaos odújába. Ha a főbejáraton át megyünk, soha nem fog sikerülni.

Beindítottam az autót, és kikanyarodtam az útra.

- Kit hívtál még? - érdeklődött Edward.

Szóval figyelt.

- A rendőrséget.

- Mi?

Edward soha nem szeret kapcsolatba kerülni a rendőrséggel. Mondjuk érthető.

- Ha Zacharynak sikerül megölnie engem, azt akarom, hogy valaki más is kivizsgálja az ügyet.

Egy ideig hallgatott, aztán azt mondta:

- Mesélj nekem Nikolaosról.

Vállat vontam.

- Egy szadista szörnyeteg, és több mint ezer éves.

- Alig várom, hogy találkozzam vele.

- Ne várd - mondtam.

- Öltünk már meg azelőtt mestervámpírokat, Anita. ő is csak

az.

- Nem. Nikolaos legalább ezer éves. Nem hiszem, hogy egész eddigi életemben ennyire féltem volna valamitől.

Edward néma volt, az arca kifürkészhetetlen.

- Mire gondolsz? - kérdeztem.

- Hogy imádom a kihívást - ekkor Edward elmosolyodott, gyönyörű, széles mosollyal. A franc. A Halál megtalálta végső célját. A legnagyobb fogást az összes közül. Nem félt a vámpírtól, pedig kellett volna.

Nem sok hely van nyitva éjjel fél kettőkor, de a Denny's igen. Valami nem stimmelt azzal, hogy patkányemberekkel találkozunk a Denny'sben, kávé és fánk mellett. Nem valami sötét sikátorban kellett volna találkozunk? Nem panaszkodtam, szó sincs róla. Csak olyan... viccesnek tűnt.

Edward ment be először, hogy megbizonyosodjon, nem újabb csapda-e. Ha elfoglalt egy asztalt, a hely biztonságos. Ha visszajött, nem biztonságos. Ilyen egyszerű. Őt még nem ismerték. Amíg nem velem volt, bárhová mehetett, és senki nem próbálja megölni. Bámulatos.

Edward helyet foglalt. Biztonságos. Beléptem az étterem mesterséges kényelmébe, az éles fények közé. A pincérnő szeme alatt sötét karikák voltak, ügyesen álcázta a vastag alapozó, amitől a karikák rózsaszínesnek látszottak. Máshová néztem. Egy férfi intett nekem. Kezét egyenesen föltartotta, az ujját begömbítette, mintha a pincérnőt hívná, vagy valamelyik másik alkalmazottat.

- Már látom a haverokat. Mindenesetre kösz - mondtam.

A hétfő éjjeli, vagy inkább a kedd hajnali órákban nagyrészt üres volt az étterem. Az előbbi pasas előtt egy asztalnál két férfi ült. Elég normálisan néztek ki, de olyan koncentrált energia érződött körülöttük, ami szikrázni látszott körülöttük a levegőben. Állatemberek. Erre a fejemet tettem volna. És talán tettem is.

Volt ott egy férfi meg egy nő, egy párocska, akik az előbbi két férfival átlósan szemközt ültek. Bármibe lefogadtam volna, hogy ők is csak félig emberek.

Edward az ő közelükben telepedett le egy asztalhoz, de nem túlságosan közel. Azelőtt vadászott már állatemberekre, tudta, mit keressen.

Ahogy elmentem az asztal mellett, az egyik férfi föl nézett. Tiszta barna szempár bámult az enyémbé, nagyon sötét, szinte fekete. Az arca négyszögletes volt, a teste karcsú, a termete kicsi, a karján megvonaglottak az izmok, ahogy az álla alatt összekulcsolta a kezét, és rám nézett. Visszabámultam rá, aztán már el is hagytam, és ahhoz a boxhoz értem, ahol a patkánykirály ült.

Magas volt, legalább százkilencven centi, bőre sötétbarna, haja vastag, fekete, rövidre nyírt, szeme barna. Az arca vékony volt és gögös, a szája szinte túl puha a felém mutatott arrogáns arckifejezéséhez képest. Sötéten jóképű volt, erőteljesen kiütöközött mexikói származása, és a gyanakvása úgy szikrázott a levegőben, akár a villám.

Óvatosan beültem a boxba. Mély, nyugtató lélegzetet vettem, és az asztallap fölött ránéztem.

- Megkaptam az üzenetét. Mit akar? - a patkánykirály hangja lágy volt, de mély, akcentusnak nyoma sem volt benne.

- Azt akarom, hogy vezessen át engem és még legalább egy embert a Kárhozottak Cirkusza alatti alagutakon.

Ő erősen összevonta a szemöldökét, a két szeme között halvány ráncok képződtek.

- Miért kéne ezt megtennem magának?

- Ki akarja szabadítani az embereit az úrnő befolyása alól?

A férfi bólintott. De még mindig összevonta a szemöldökét.

Kezdttem lassan meggyőzni.

- Vezessen minket át a sziklabörtön bejáratán, és cserébe segíték az emberein.

A patkánykirály összekulcsolta a két kezét az asztalon:

- Hogyan bízhatnék magában?

- Nem vagyok fejevadász. Soha nem bántottam a maga fajtáját.

- Nem harcolhatunk a maga oldalán, ha Nikolaos ellen megy. Még én sem küzdhetek ellene. Hív engem. Én nem válaszolok, de érzem a hívást. Vissza tudom tartani a kisebb patkányokat és az embereimet attól, hogy őneki segítsenek maga ellen, de ez minden.

- Csak juttasson be. Mi elintézzük a többit.

- Ilyen magabiztos?

- Hajlandó vagyok a fejemet tenni rá - válaszoltam.

A férfi háromszöget formált a kezével, és az ujjai hegyét az ajkához tette, az asztalra könyökölve. Még emberi formájában is ott volt az alkarján az égési seb, egy durva, négyágú korona.

- Bejuttatom magukat - jelentette ki.

Elmosolyodtam.

- Köszönöm.

A férfi rám bámult:

- Majd akkor köszönje meg, ha élve jön vissza.

- Ált az alku - nyújtottam kezét. Ő egy pillanatnyi tétovázás után elfogadta. Kezet ráztunk.

- Szeretne egy pár napot várni? - érdeklődött a férfi.

- Nem - feleltem. - Holnap be akarok menni.

A patkánykirály féloldalra billentette a fejét:

- Biztos?

- Miért? Baj?

- Maga megsebesült. Azt hittem, szeretne meggyógyulni.

Egy kicsit összeverték, és fájt a torkom, de...

- Honnan tudta?

- Olyan az illata, mintha ma meglegyintette volna a halál szele.

Rámeredtem. Irving sose csinálja velem ezt a

természetfeletti erő-dolgot. Nem mondom, képes lenne rá, de keményen dolgozik azon, hogy emberi legyen. Ez a pasas nem.

Mély levegőt vettem.

- Ez a magánügyem.

A férfi biccentett.

- Hívni fogjuk magát, és megadjuk a helyet és az időt.

Fölálltam. Ő ülve maradt. Úgy tűnt, nincs más mondanivalóm, úgyhogy eljöttem.

Körülbelül tíz perc múlva Edward velem együtt a kocsiba szállt.

- És most? - faggatott.

- Említetted a hotelszobádat. Aludni fogok, amíg lehet.

- És holnap?

- Elviszel engem, és megmutatod, hogyan működik a géppisztoly.

- És aztán? - kérdezte Edward.

- Aztán elindulunk Nikolaos után - válaszoltam.

Edward szaggatott sóhajt hallatott, ami már majdnem nevetés volt.

- Hűha.

Hűha?

- Öröm látni, hogy legalább valaki élvezi ezt az egészet.

Edward rám vigyorgott.

- Imádom a munkám - mondta.

Mosolyognom kellett. Igazság szerint én is imádtam.

Napközben megtanultam géppisztollyal löni. Éjjel pedig patkányemberekkel mentem barlangi túrára.

A barlang sötét volt. Teljes feketeségben álltam és markoltam a zseblámpámat. Egyik kezemet a homlokomhoz érintettem, és rohadtul nem láttam semmit, csak azokat a vicces fehér alakzatokat, amiket a szemünk produkál, ha nincsen fény. Sisakot viseltem, azon is lámpa volt, jelenleg lekapcsolva. A patkányok ragaszkodtak hozzám. Körülöttem mindenütt hangok hallatszottak. Kiáltások, nyögések, a csont pattanása, egy különös, surrogó hang, mint amikor kihúzzák a kést a testből. A patkányemberek emberből éppen állattá változtak. Úgy hangzott, mintha fájna - nagyon. Megeskettek, hogy nem gyűjthetek lámpát, míg ők nem mondják.

Még soha életemben nem akartam ennyire látni. Annyira nem lehetett szörnyű. Ugye? De az ígélet szép szó. Ez úgy hangzott, mintha én volnék Honon, az elefánt: „Az ember ember, bármilyen kicsiny.” Mi a fenét kerestem én ott, egy barlang közepén állva, a sötétben, patkányoktól körülvéve, miközben Dr. Seuss mesekönyvéből idéztem, és meg akartam ölni egy ezeréves vámpírt?

Ez volt életem egyik legfurcsább hete.

Rafael, a patkánykirály, megszólalt:

- Fölkapcsolhatja a lámpákat.

Rögtön így tettem. A szemem mohón itta a fényt, látni akartam. A patkányemberek kis csoportokban álldogáltak a lapos tetejű, széles alagútban. Tízen voltak. Még emberformájukban megszámláltam őket. Most a hét hímet szőr borította, és levágott szárú farmert viseltek. Kettejükön laza póló is volt. A három nőstény bő, a terhes nőkéhez hasonló ruhát hordott. Fekete gombszemük csillogott a fényben. Mindegyikük szőrös volt.

Edward odajött mellém. Az állatukra bámult, arckifejezése távoli volt, kifürkészhetetlen. Megérintettem a karját. Azt mondtam Rafaelnek, hogy én nem vagyok fejjadász, viszont Edward az volt, néha. Reméltem, hogy nem sodortam veszélybe ezeket a teremtnyekeket.

- Készen vannak? - kérdezte Rafael. Ugyanaz a hajlékony, fekete patkányember volt, akire emlékeztem.

- Igen - válaszoltam.

Edward bólintott. A patkányemberek kétoldalt szétszóródtak körülöttünk, négy lábon másztak át a mállott cseppköveken. Megszólaltam:

- Azt hittem, a barlangok nyirkosak.

Egy kisebb patkány válaszolt, aki pólót viselt:

- A Cherokee Caverns egy holt barlangrendszer.

- Nem értem.

- Az élő barlangban vannak növekvő cseppkövek és víz. A száraz barlangot, ahol a cseppkövek egyike se növekszik, holt barlangnak hívják.

- Aha - mondtam.

A patkányember fölhúzta az ajkát hatalmas fogairól. Azt hiszem, mosolygott.

- Ez több is, mint amennyit tudni akart, he?

Rafael hátraszisegett:

- Nem idegenvezetőnek jöttünk ide, Louie. Most pedig maradj csöndben, és maga is, mind a ketten.

Louie vállat vont, és elém mászott. Ő volt az az ember Rafaellel az étteremben, a sötét szemű.

Az egyik nőstény bundája ősz színben játszott. Orvos volt, és a Lillian névre hallgatott. Orvosi segédeszközökkel teli hátizsákot cipelt. Úgy tűnt, arra számítottak, hogy meg fogunk sebesülni. De ez legalább azt jelentette, hogy szerintük élve kerülünk majd ki onnan. Pedig már én magam is kezdtem kételkedni.

Két órával később a barlang mennyezete addig a pontig süllyedt, hogy már nem tudtam fölegyenesedve állni. És rájöttem, mire való a sisak, amit Edwardnak és nekem adtak. Legalább ezerszer ütöttem a sisakot a sziklának. Eszméletlenül vertem volna magam, jóval azelőtt, hogy megtaláljuk Nikolaost.

Úgy látszott, a patkányokat az alagútba valónak teremtették, ahogy tovasiklottak, és a testük furcsán, elegánsan haladt előre. Edward és én nem értük el ezt a szintet. Meg se közelítettük.

A bérgyilkos halkan káromkodott mögöttem. Tizenöt centis magasságtöbblete fájdalmat okozott neki. Nekem az egész derekam sajgott és égett. Edward még ennél is rosszabb formában volt. Voltak olyan üregek, ahol a szikla teteje megnyílt, és állni is lehetett. Már kezdtem annyira várni őket, mint a bűvár a felszín alá szorult levegőt.

A sötétség anyaga megváltozott. Fény. Fény volt előttünk, magasan, nem sok, de ott volt. Délibábként villogott az alagút túlsó végében.

Rafael mellém kuporodott. Edward elnyújtózva ült a száraz sziklán. Én csatlakoztam hozzá.

- Ott az alagút. Mi majdnem sötétedésig itt fogunk várni. Ha addig nem jönnek ki, elmegyünk. Miután Nikolaos meghalt, segítünk maguknak, ha tudunk.

Bólintottam. A sisakomon a lámpa velem együtt bólintott. - Köszönöm, hogy segített nekünk.

Ő megrázta hosszúkás patkányfejét:

- A pokol kapujához hoztam magukat. Ezt ne köszönje nekem.

Rápillantottam Edwardra. Az arca még mindig távoli volt és kifürkészhetetlen. Hogy érdekli-e, amit a patkánykirály az imént mondott, nem tudtam megállapítani. Akár egy bevásárlólistáról is beszélhettünk volna.

Edward meg én letérdeltünk a börtönbe vezető nyílás előtt.

Fáklyaláng lobogott, hihetetlenül fényesnek tűnt a sötétség után. Edward az Uziját szorongatta, ami a mellkasán átvetett szíjon lógott. Nálam ott volt a vadászpuska. Ezenkívül hoztam a két pisztolyomat, két kést és egy karabélyt, a zsebembe gyömöszölve. Ajándékba kaptam Edwardtól. Ezzel a tanáccsal adta át nekem: „Rúg, mint az állat, de nyomd oda valaki álla alá, és szétrobbantja az egész kurva fejét.” Jó tudni.

Odakint fényes nappal volt. Elvileg egy vámpír se lehet ébren, de Burchard ott lesz. És ha meglát minket, Nikolaos tudni fogja. Tudná, valahogyan. Libabőrös lett a karom.

Négykézláb bekúsztunk, készen arra, hogy bárkit megcsonkítsunk vagy megöljünk. A terem üres volt. Az összes adrenalin szétáradt a testemben, túl szapora lett tőle a lélegzetem, és értelmetlenül kalapált a szívem. A hely, ahová Phillipet láncolták, tiszta volt. Valaki nagyon jól lesúrolta.

Ellenálltam a készítésnek, hogy megérintsem a falat ott, ahol ő állt.

Edward halkan szólított

- Anita.

Az ajtóban állt.

Odasiettem hozzá.

- Mi a baj? - kérdezte.

- Nikolaos itt bent ölte meg Phillipet.

- A munkán járjon az eszed. Nem akarok azért meghalni, mert te álmodozol.

Már-már elfogott a méreg, de lenyeltem. Igaza volt.

Edward megpróbálta kinyitni az ajtót, és sikerült. Mivel nem volt benn fogoly, nem is kellett bezárni. Én az ajtó bal oldalára ugrottam, Edward a jobb oldalt választotta. A folyosó üres volt.

A kezem izzadt a vadászpuska markolatán. Edward előrement a folyosó jobb kéz felőli oldalán. Én pedig követtem őt a sárkány barlangjába, de nem igazán éreztem magam hős lovagnak. Éppen híján voltam a fényes paripáknak. Vagy

inkább a fényes páncélzatnak?

Mindegy. Itt voltunk. Ez a lényeg. A szívem a torkomban dobogott.

A sárkány nem jött elő, és nem evett meg minket azonnal. Ami azt illeti, a hely csendes volt. Ahogy klisésen mondani szokták, túl csendes.

Szorosan Edward mellé léptem, és azt suttogtam:

- Nem panasznak szánom, de hová tűnt mindenki?

Ő a falnak vetette a hátát, és így felelt:

- Talán megölted Wintert. Ezután már csak Burchard marad.

Őt meg lehet, hogy kiküldték valamiért.

Megcsóváltam a fejem.

- Ez így túl könnyű.

- Ne aggódj. Mindjárt rosszra fordul minden - Edward folytatta az útját a folyosón, és én követtem. Három lépés után jöttem rá, hogy Edward az előbb viccelt.

A folyosó hatalmas terembe nyílt, amilyen Nikolaos trónterme is volt, de itt nem volt trónszék. Itt koporsók voltak. Öten közülük a fal körül emelvényeken helyezkedtek el, így nem kellett a padlón heverniük a huzatban. Magas, vasból készült gyertyatartók égtek a teremben, mindegyik koporsó fejénél és lábánál egy-egy.

A legtöbb vámpír tett némi erőfeszítést, hogy elrejtse a koporsóját, de Nikolaos nem.

- Arrogáns - suttogta Edward.

- Az - súgtam vissza. Az ember először mindig suttogott a koporsóknál, mintha temetésen volna, és valaki meghallaná.

Hátborzongató szag volt a teremben. Megtapadt a garatomban, szinte már íze volt, halvány, fémes. Olyan, mint a ketrecben tartott kígyók szaga. Az ember pusztán a szag után tudta, hogy ebben a teremben nincs semmi meleg és semmi szőrös. Határozottan vámpírszag volt.

Az első koporsó sötét, szépen fényezett fából készült, aranyfogantyúkkal. A vállrésznél szélesebb volt, aztán

elkeskenyedett, az emberi test kontúrját követve. A régebbi koporsók voltak ilyenek.

- Itt kezdünk - közöltem.

Edward nem vitatkozott. Hagyta a szíjon lógni az Uzit, és előhúzta a pisztolyát.

- Fedezlek - mondta.

A vadászpuskát a koporsó előtt a padlóra fektettem, megragadtam a fedél szélét, gyors imát mormoltam, és fölemeltem. A koporsóban Valentine feküdt. Sebhelyes arca csupasz volt. Megint vándor szerencselovagnak volt öltözve, de ezúttal feketében. Fodros inge viszont élénkvrös volt. A színek nem mutattak jól aranybarna haja mellett. Az egyik kezét félig behajlította a combja fölé, az óvatlan alvók gesztusával. Nagyon emberi mozdulat volt.

Edward bekukucskált a koporsóba, a mennyezet felé fordított fegyverrel.

- Ez az, amelyikre szenteltvizet öntöttél?

Bólintottam.

- Kirobbanó sikered volt - állapította meg Edward.

Valentine meg se mozdult. Még azt se láttam, hogy lélegezne. Két izzadó tenyerem a farmeromba töröltem, és megpróbáltam kitapintani a pulzusát a csuklóján. Semmi. A bőrének hideg tapintása volt. Halott volt. Ez nem gyilkosság, bármit is mondtak az új törvények. Az ember nem gyilkolhat meg egy hullát.

A csuklón vert egyet az ér. Úgy ugrottam hátra, mintha a vámpír megégetett volna.

- Mi baj? - kérdezte Edward.

- Pulzus.

- Néha van ilyen.

Bólintottam. Igen, néha volt ilyen. Ha az ember elég sokáig várt, a szív megdobbant, a vér áramlott, de olyan lassan, hogy kínos volt nézni. Halott. Kezdtém azt hinni, hogy már nem is

tudom, mit jelent ez.

Egyvalamit tudtam. Ha az éjszaka leszáll, míg mi itt vagyunk, meg fogunk halni, vagy azt fogjuk kívánni, bár meghaltunk volna. Valentine több mint húsz embert segített halálba. Kis híján megölt engem. Amikor Nikolaos leveszi rólam a kezét, Valentine befejezné a melót, ha tudná. Elvégre azért jöttünk, hogy megöljük Nikolaost.

Leráztam vállamról a hátizsák pántjait.

- Mit keresel? - faggatózott Edward.

- Karót és kalapácsot - mondtam anélkül, hogy fölnéztem volna.

- Nem használsz a vadászpuskát?

Rápillantottam.

- Ó, hogyne. Miért nem hívunk egy fúvószenekart, ha már így benne vagyunk?

Ha egyszerűen csöndben akarsz lenni, van más módszer. - Edward arcán halvány mosoly ült.

Már a kezemben volt a kihegyezett cövek, de hajlandó voltam meghallgatni.

A legtöbb vámpírt, amit megöltem, karóval döftem át, de soha nem lett könnyebb. Kemény, mocskos meló, bár többé már nem hányom el magam. Végül is profi vagyok. Edward kivett egy kis dobozt a saját hátizsákjából. Fecskendőket rejtett. Előhúzott egy ampullát, benne valami szürkés folyadékkal.

- Ezüstnitrát - mondta.

Ezüst. Az élőholtak átka. A természetfeletti lények veszedelme. Szépen modernizálva.

- Bevállik? - érdeklődtem.

- Bevállik.

Edward megtöltött egy fecskendőt, és megkérdezte:

- Ez itt milyen idős?

- Kicsivel száz fölé - feleltem.

- Kettőnek elégnek kell lennie.

Edward beledöfte a tűt Valentine nagy nyaki vénájába. Mielőtt másodszorra is megtöltötte volna a fecskendőt, a test megremegett. Ő a második adagot is beadta a vámpír nyakába. Valentine teste ívben a koporsó falának feszült. A szája kinyílt, majd becsukódott. Levegő után kapkodott, mintha fuldokolna.

Edward megtöltött egy másik fecskendőt, és felém nyújtotta. Rábámultam a tűre.

- Nem harap - mondta Edward.

Óvatosan, jobb kezem három ujjá közé fogva vettem át.

- Mi bajod van? - érdeklődött.

- Nem nagyon rajongok az injekciós tűkért.

Ő elvigyorodott:

- Félsz a szurítól?

Dühösen meredtem rá.

- Nem. Félni nem félek.

Valentine teste rázkódott és vergődött, keze nekiütődött a deszkafalnak. Apró, tehetetlen hangot adott ki magából. A szeme ki se nyílt. Át fogja aludni a saját halálát.

A vámpír még egyszer utoljára összerándult, aztán kifacsart rongybabaként a koporsó falának zuhant.

- Nem látszik túl halottnak - szólaltam meg.

- Soha nem látszanak annak.

- Karót a szívükbe, vágjuk le a fejüket, és akkor tudjuk, hogy meghaltak.

- De ez nem karó - magyarázta Edward.

Nekem ez nem tetszett. Valentine, ahogy ott feküdt, nagyon épnek és majdnem embernek látszott. Némi rothadó húst és porrá váló csontokat akartam látni. Tudni akartam, hogy meghalt.

- Még soha egyikük se kelt ki a koporsójából egy ezüstnitráttal teli fecskendő után, Anita.

Bólintottam, de továbbra sem győzött meg.

- Te nézd meg a másik oldalt. Menj - mondta Edward.

Mentem, de állandóan visszalestem Valentine-ra. Éveken át kísértett a rémálmaimban, majdnem megölt. Egyszerűen nem tűnt nekem elégé halottnak.

Egy kézzel fölnyitottam a mellettem lévő első koporsót, közben óvatosan fogtam a fecskendőt. Egy ezüstnitrátos injekció valószínűleg nekem se nagyon tenne jót. A koporsó üres volt. A fehér, selyemutánzatú bélés már idomult a test vonalához, akár egy matrac, de a test nem volt ott.

Összerezcentem, és körbepásztáztam a szobát, de nem láttam semmit. Lassan fölfelé néztem, remélve, hogy semmi nem lebeg fölöttem. Nem lebegett. Köszönöm, Istenem.

Végül eszembe jutott, hogy levegőt vegyek. Ez valószínűleg Theresa koporsója volt. Igen, ez volt az. Nyitva hagytam, és a következőhöz mentem. Ez egy újabb modell volt, valószínűleg nem igazi fa, de szép és fényes. A fekete vámpír volt benne. Soha nem tudtam meg a nevét. Most már soha nem is fogom. Tudtam, mit jelentett ide bejönni. Nemcsak magunkat védtük, hanem kinyírtuk a vámpírokat, míg azok tehetetlenül feküdtek. Amennyire tudtam, ez a vámpír soha nem bántott senkit. Erre elnevettem magam. A vámpír Nikolaos védence volt. Tényleg azt hittem, hogy soha nem kóstolt embervért? Dehogyan hittem. A nyakához préseltem a tűt, és nagyot nyeltem. Gyűlöltem a tűket Minden különösebb ok nélkül.

Belemélyesztettem a vámpírba, és behunytam a szemem, míg lenyomtam az adagoló. Keresztül tudtam volna verni a szíven egy cöveket, de attól, hogy tűt szúrok bele, borzongás futott végig a gerincem mentén.

Edward fölordított:

- Anita!

Megpördültem, és Aubreyt láttam fölülni a koporsójában. A torkánál kapta el Edwardot, és lassan fölemelte őt a földről.

A vadászpuska még mindig Valentine koporsója mellett feküdt. A francba! Előhúztam a Browningot, és Aubrey

homlokára lőtem. A golyó hátralökte a vámpír fejét, de ő csak mosolygott, és kiegyenesített karral fölemelte a lábával kapálódzó Edwardot.

A vadászpuskáért rohantam.

Edwardnak mindkét kezét használnia kellett, nehogy a saját súlya fojtsa meg. Egyik kezét elengedte, és a géppisztoly után kotorászott.

Aubrey elkapta a csuklóját.

Fölvettem a puskát, tettem feléjük két lépést, és három méterről tüzeltem. Aubrey feje fölrobbant, vér és agyvelő freccsent a falra. A kezek a Földre engedték Edwardot, de nem eresztették el. Edward szaggatottan föllélegzett. A vámpír jobb keze a torka köré tekeredett, ujjai Edward légcsövébe vájtak.

Meg kellett kerülnöm Edwardot, hogy a mellkasba tüzelhessek. A lövés elvitte a szívet és a mellkas bal oldalának nagy részét. A bal kar szövet- és csontmaradványokon lógott valahogy. A hulla hátrahanyatlott a koporsóban.

Edward térdre esett, a levegő sipítva, elfulladva hatolt keresztül a torkán.

- Bólints, ha kapsz levegőt - kértem. Bár ha Aubrey összezúzta volna a légcsövét, akkor sem tudtam volna mit tenni. Visszaszaladhattam volna és idehozhattam volna Lilliant, a doktorpatkányt, esetleg.

Edward bólintott. Arca szederjes volt, lilásvörös, de lélegzett.

A fülem csengett a kőfalak közt elsütött puská hangjától. Ennyit a meglepetésről. Ennyit az ezüstnitrátról. Újabb adagot töltöttem a fegyverbe, és odamentem Valentine koporsójához. Szétlőttem a vámpírt. Most már halott volt.

Edward tántorogva lábra állt. Rekedten megkérdezte:

- Hány éves volt ez az izé?

- Több mint ötszáz - válaszoltam.

Ő nyelt egyet, és ez láthatólag fájt neki.

- A kurva életbe.

- Én nem próbálnék tűket döfködni Nikolaosba.

Edward rám meredt, félig még mindig Aubrey koporsójának támaszkodva.

Az ötödik koporsóhoz fordultam. Azt tartogattuk utoljára, anélkül, hogy erről szó esett volna köztünk. A túlsó fal mellett feküdt. Egy kecses, fehér koporsó, túl kicsi egy felnőttnek. Gyertyafény csillogott a fedél faragásain.

Elfogott a kísértés, hogy egyszerűen csak löjek egy lyukat a koporsóba, de muszáj volt látnom őt. Látnom kellett, mire lövök. A szívem a torkomban kezdett kalapálni, a mellkasom összeszorult. A kislány mestervámpír volt. Azokat még nappal is kockázatos dolog megölni. A pillantásuk csapdába ejthet minket, míg le nem száll az éj. Az elméjük. A hangjuk. Ekkora a hatalmuk. És Nikolaos a leghatalmasabb volt, akit valaha láttam. Nálam volt a megszentelt kereszt. Bírni fogom. De már túl sok keresztet vettek el tőlem azelőtt, semhogyl teljesen biztonságban érezhettem volna magam. Sebaj. Megpróbáltam egy kézzel fölemelni a fedelet, de nehéz volt, és nem egyensúlyozták ki, hogy könnyebben nyíljon, mint a modern koporsók.

- Tudnál ennél fedezni, Edward? Vagy még mindig a légzést tanulod újra?

Edward odajött mellém. Az arca majdnem normális színű volt. Megfogta a fedelet, és én készenlétbe helyeztem a vadászpuskát.

Edward megemelte a fedelet, és az egész félrecsúszott. Nem voltak zsanérai.

- Azt a kurva...!

A koporsó üres volt.

- Engem kerestek? - kiáltott egy magas, dallamos hang az ajtóból. - Ne mozduljatok!

- Nem tanácsolnám, hogy a fegyveréhez nyúljon - jegyezte meg Burchard.

Edwardra sandítottam, és láttam, hogy a keze közel van a géppisztolyához, de nem elég közel. Az arca üres volt, nyugodt, normális. Mintha csak egy vasárnapi kocsikázáson volna. Én annyira féltem, hogy hátul a torkomban epét éreztem. Egymásra néztünk, és fölemeltük a kezünket.

- Lassan forduljanak meg - utasított Burchard.

Így tettünk.

A szolga valamiféle félautomata puskát fogott. Nem vagyok az a fegyvermániás, mint Edward, úgyhogy nem tudtam, milyen gyártmány és milyen típus, de azt tudtam, hogy nagy lyukat üt. Az inas háta mögül egy kardmarkolat állt ki. Egy kard, isten bizony egy kard.

Zachary állt mellette, pisztollyal a kezében. Két kézzel fogta, merev karral. Nem látszott túl boldognak. Burchard úgy fogta a puskát, mintha azzal a kezében született volna.

- Dobják el a fegyvereiket, legyenek szívesek, és kulcsolják össze a kezüket a fejük tetején.

Megtettük, amit kért. Edward eldobta az Uzit, én pedig elejtettem a vadászpuskát. Még bőven volt fegyverünk.

Nikolaos odaállt mellénk. Az arca rideg és dühös volt. A hangja visszhangzott a teremben, mikor megszólalt:

- Öregebb vagyok, mint amit valaha képzeltek. Azt hittétek, fogságban tart a nappal? Ezer év után?

A kislány a szoba közepére sétált, vigyázva, nehogy Burchard és Zachary előtt haladjon el. Rápillantott a koporsókban lévő maradványokra.

- Ezért megfizetsz, halottkeltő - azzal elmosolyodott, de soha nem láttam semmi gonoszabbat ennél. - Foszd meg őket a maradék fegyvereiktől, Burchard, aztán adunk egy kis csemegét a halottkeltőnek.

A két férfi elének állt, de nem túl közel.

- A falhoz, halottkeltő - mondta Burchard. - Ha a férfi megmozdul, Zachary, lődd le.

Burchard a falnak préselt, és alaposan megmotozott. Még jó, hogy nem ellenőrizte a fogaimat, és nem kellett letolnom a nadrágom. Mindent megtalált, amit hoztam. Még a karabélyt is. A keresztemet zsebre vágta. Talán tetováltassak egyet a karomra? Valószínűleg nem működne.

Zachary mellé álltam, és Edward került sorra. Rábámultam Zacharyra:

- Tudja a csaj? - kérdeztem.

- Kuss.

Elmosolyodtam.

- Nem tudja, ugye?

- Kuss!

Edward visszajött, és ott álltunk, a kezünk a fejünkön, fegyver nélkül. Nem volt szép látvány.

Az adrenalin úgy bugyborékol bennem, akár a pezsgő, és a szívem azzal fenyegetett, hogy kiugrik a torkomon. Nem féltem a fegyverektől, nem igazán. Nikolaostól féltem. Mit szándékozik tenni velünk? Velem? Ha volna lehetőségem, lelövetném magam. Az is csak jobb lehetett, mint bármi, amit Nikolaos forgatott a gonosz kis fejcskájában.

- Lefegyvereztük őket, úrnőm - jelentette Burchard.

- Jó - felelte a vámpír. - Tudod, mit csináltunk, míg te elpusztítottad az enyéimet?

Nem hittem, hogy feleletet várna, úgyhogy nem is adtam választ neki.

- Kipreparáltuk az egyik barátodat, halottkeltő.

Összerándult a gyomrom. Vad képzeteim támadtak Catherine-ről, de ő nem volt a városban. Istenem, Ronnie. Elkapták Ronnie-t?

Ez nyilván kiült az arcomra, mert Nikolaos felkacagott, emelt hangon, vadul, izgatott vihogással.

- Tényleg utálok ezt a röhögést - közöltem.

- Csönd - mondta Burchard.

- Ó, Anita, olyan mulatságos vagy. Élvezni fogom, hogy az enyéim közé fogadhatlak - Nikolaos hangja kezdetben magas volt, gyermeki, végül azonban olyan mély lett, hogy borzongás futott végig tőle a gerincemen.

Aztán tiszta hangon elkiáltotta magát:

- Lépj be a szobába, most!

Bizonytalan lépteket hallottam, aztán Phillip jött be a terembe. Torkán a szörnyű seb vastag, fehér sebhellyé vált. úgy bámult körbe a szobában, mintha nem igazán látna.

- Édes istenem! - suttogtam. Feltámasztották.

Nikolaos körbetáncolta a zombit. Pasztellrózsaszín ruhájának szoknyarésze suhogott körülötte. Hajában ugrált a nagy, rózsaszín masni, ahogy forgott, széttárt karokkal. Karcsú lábát fehér kötött harisnyába bújtatta. A cipője is fehér volt, rózsaszín masnival.

A kislány megállt, nevetve, kifulladásra. Orcáján egészséges, rózsás pír volt, a szeme csillogott. Hogy csinálta ezt?

- Nagyon elevennek tűnik, ugye? - a vámpír körbejárta Phillipet, kezével végigsimított a fiú karján. Phillip elhúzódott tőle, a szeme félve követte minden mozdulatát.

Emlékezett Nikolaosra. Istenem, segíts. Emlékezett rá.

- Akarod látni a koreográfiáját? - érdeklődött a kislány.

Reméltem, hogy nem értem őt. Küszködtem, hogy kifejezéstelen maradjon az arcom. Biztosan sikerült, mert Nikolaos elélem toppant, csípőre tett kézzel.

- Nos - ismételte -, akarod látni a szeretőd előadását?

Epét nyeltem vissza, nehezen. Talán egyszerűen le kéne hánynom a csajt. Akkor jól megtanulná.

- Veled? - kérdeztem.

A vámpír oldalról hozzám siklott, kezét a háta mögött összekulcsolva.

- Lehet veled is. Te döntesz.

Az arca szinte hozzáért az enyémhez. A szeme olyan ártatlanul csillogott, hogy az már szentségtörésnek tűnt.

- Egyik sem hangzik túl szimpatikusan - mondtam.

- Kár - Nikolaos visszaszökdécselt Philliphez. Ő meztelen volt, napbarnított teste még mindig szép. Mit neki néhány újabb sebhely?

- Nem tudtad, hogy itt leszek, de akkor miért élesztetted föl Phillipet? - kérdeztem.

A vámpír megpördült apró cipője sarkán.

- Azért idéztük meg, hogy megpróbálhassa megölni Aubrey-t. A meggyilkolt zombik olyan viccesek tudnak lenni, amikor megpróbálják megölni a gyilkosukat. Úgy gondoltuk, adunk neki egy esélyt, míg Aubrey alszik. Aubrey gyorsan képes mozogni, ha megzavarják - pillantott a kislány Edwardra. - De hisz már tudjátok.

Hagytad volna, hogy Aubrey újra megölje - szólaltam meg.

Ő hevesen bólogatott a fejével:

- Aha.

- Te mocsok - mondtam.

Burchard hasba vágott a puskatussal, én pedig térdre estem. Zihálva próbáltam levegőhöz jutni. Nem nagyon sikerült.

Edward mereven fixálta Zacharyt, aki egyenesen a mellkasának nyomta a pisztolyt. Ilyen közelségnél nem is kell jó lövőnek lenni, sőt szerencsésnek sem. Csak meghúzzuk a ravaszt, és megölünk valakit. Puff.

- Kényszeríthetlek, hogy azt tedd, amit csak akarok - szólalt meg Nikolaos.

Újabb adrenalin hullám öntött el. Túl sok volt. Elhánytam magam a sarokban. Az idegek és egy nagyon kemény ütés a hasamba, puskával. Az idegeim már korábban is készen voltak, a puskatus új élmény volt.

- Csak nem - mondta Nikolaos. - Ennyire megrémítelek? Végre sikerült fölállnom.

- Igen - válaszoltam. Minek tagadnám?

A kislány összecsapta a kezét:

- Ó, de csodálatos!

Az arca átváltozott, azonnal, gombnyomásra. A kislány eltűnt, és semmilyen rózsaszín, fodros ruha nem hozhatta vissza többé. Nikolaos arca soványabb lett, idegen. A két szeme két nagy, fullasztó kút volt.

- Hallj meg, Anita. Érezd az erőm az ereidben.

Csak álltam ott, a padlót bámulva, a félelem hideg

szélrohamként suhant át a bőrömön. Vártam, hogy valami a lelkembe vájjon. Hogy a vámpír hatalma maga alá gyűrjön és elsöpörjön. Nem történt semmi.

Nikolaos összevonta a szemöldökét. A kislány visszatért.

- Megharaptalak, halottkeltő. Fetrengened kellene, ha én úgy kívánom. Mit csináltál?

Rövid, szívből jövő imát leheltem, aztán így feleltem neki:

- Szenteltvíz.

Ő vicsorgott

- Ezúttal magunk mellett tartunk, a harmadik harapásig. Te veszed át Theresa helyét. Talán akkor buzgóbban kutatod majd, ki gyilkol vámpírokat.

Teljes erőmből küzdöttem, nehogy Zacharyra pillantsak. Nem azért, mert nem akartam őt elárulni, azt megtettem volna, de vártam arra a pillanatra, amikor ez a segítségünkre lehet. Az árulásom megölheti Zacharyt, de se Burchardot, se Nikolaost nem intézné el. Zachary volt a legkevésbé veszélyes személy az egész szobában.

- Nem hiszem - mondtam.

- De én igen, halottkeltő.

- Inkább a halál.

A kislány széttárta a karját.

- De hát én pont azt akarom, Anita. A halálodat akarom.

- Ezzel kvittek vagyunk - jegyeztem meg.

Ő kuncogott. A hangjától megfájdult a fogam. Ha igazán meg akart volna kínozni, csak annyit kellett tennie, hogy bezár egy szobába, és rám nevet. Az maga lett volna a pokol.

- Gyerünk, fiúk és lányok, menjünk játszani a börtönbe.

Nikolaos előrement. Burchard intett, hogy kövessük. Úgy is tettünk. Zachary és ő zárta a sort, fegyverrel a kézben. Phillip bizonytalanul állt a szoba közepén, nézte, ahogy elmegyünk.

Nikolaos hátraszólt:

- Mondd neki, hogy kövessen minket, Zachary.

Zachary rászólt:

- Gyere, Phillip, utánam.

A fiú megfordult, és utánunk sétált, a tekintete még mindig bizonytalan volt, és nem igazán tudott fókuszálni.

Nikolaos visszaszólt:

- A szeretődöt bámulod. De aranyos!

Nem volt eléggé hosszú az út a börtön ajtajáig. Ha megpróbálnak a falhoz láncolni, lerohanom őket. Kényszeríteném őket, hogy öljenek meg. Ami azt jelentette, hogy jobb, ha Zacharyra rontok rá. Burchard talán megsebesítene, vagy leütne, és az nagyon-nagyon rossz lenne.

Nikolaos levezetett a lépcsőn, majd ki, a terem közepére. Szép nap a felvonulásra. Phillip követett minket, de most már körülnézett, igazán látta a dolgokat. Megdermedt, és arra a helyre bámult, ahol Aubrey megölte őt. Kinyújtotta a karját, hogy megérintse a falat. Aztán megfeszítette a kezét, ujjait a tenyeréhez dörzsölve, mintha morzsolgatna valamit. Fél kézzel a nyakához nyúlt, és hozzáért a sebhelyhez. Aztán fölsikoltott. A hangja visszahangzott a falak közt.

- Phillip - kiáltottam.

Burchard a puskával tartott vissza. Phillip összekuporodott a sarokban, az arcát elrejtve, a két karját a térde köré fonva. Magas, metsző hangon jajgatott. Nikolaos kacagni kezdett.

- Elég! Elég - Phillip felé indultam, de Burchard mellbevágott a puskájával. Beleordítottam az arcába. - Lőjön le, lőjön le! Ennél az is csak jobb lehet!

- Elég - szólt Nikolaos. Mellét kidülesztve elindult felém, én pedig hátrálni kezdtem. Ő csak jött, és kényszerített, hogy hátráljak, amíg csak a falba nem ütköztem. - Nem akarom, hogy lelőjenek, Anita, de akarom, hogy fájjon. Megölted Wintert a pici kis késsel. Lássuk, milyen ügyes vagy valójában.

Azzal elvonult mellőlem.

- Burchard, add vissza neki a késeit.

A szolga azt se kérdezte meg, miért. Nem is tétovázott. Csak odasétált hozzám, és átadta nekem a késeket, markolattal előre. Én sem kérdezősködtem. Elvettem őket. Nikolaos hirtelen Edward mellett termett. A bérgyilkos megpróbált eloldalogni.

- Öld meg, ha újra megmozdul, Zachary.

Zachary közelebb jött, a pisztolyt előretartva.

- Térdre, halandó - mondta a vámpír.

Edward nem engedelmeskedett. Rám pillantott. Nikolaos térdhajlaton rúgta, elég erősen ahhoz, hogy a férfi felnyögjön. A bérgyilkos fél térdre esett, a kislány pedig megragadta és a háta mögé csavarta a jobb karját. Másik karcsú kezével torkon ragadta őt.

- Kitépem a gégedet, ha megmozdulsz, ember. Az ütőered úgy vergődik a kezemben, mint egy pillangó, érzem - azzal elnevette magát, amitől forró rettenet tolult a terembe. - És most, Burchard, mutasd meg a lánynak, hogyan kell bánni a késsel.

Burchard a túlsó falhoz ment. A lépcső, tetején az ajtóval, fölébe tornyosult. A puskát a földre fektette, majd kicsatolta a kardszíjat, és a kardot a puska mellé tette. Aztán egy hosszú kést húzott elő, aminek szinte háromszög alakú volt a pengéje.

Sietősen nyújtózott párat, hogy kilazítsa az izmait, én pedig csak álltam és bámultam.

Tudok bánni a késsel. Jól tudom dobni is, mert sokat gyakorlom. Az emberek többsége fél a késtől. Ha látszik rajtunk, hogy bárkit hajlandóak vagyunk fölszeletelni, az emberek általában megrémülnek tőlünk. De Burchard nem mindennapi ember volt. Enyhén összegörnyedt, a kést lazán, de biztosan tartva a jobb kezében.

- Küzdj meg Burcharddal, halottkeltő, vagy ez itt meghal - Nikolaos megrántotta Edward karját, élesen, de ő nem kiáltott föl. A vámpír akár ki is ficamíthatná Edward vállát, de ő akkor sem ordítana.

A jobb csuklómon lévő tokba visszatettem az egyik kést. Lehet, hogy szép látvány mindkét kézben egy-egyessel harcolni, de nekem sose ment igazán. Egy csomó embernek nem megy. Sőt, még Burchardnak se volt két kése.

- Ez halálig megy? - érdeklődtem.

- Nem leszel képes megölni Burchardot, Anita. Milyen butuska vagy. Burchard csak meg fog vágni téged. Hagyja, hogy megízleld a pengét, semmi komolyabb. Nem akarom, hogy túl sok vért veszíts - a kislány hangjából kacagó mellékszöng csendült ki, aztán ez eltűnt. A hangja tüzes szélként terjedt szét a teremben. - Látni akarom, ahogy vérzel.

Nagyszerű.

Burchard körözni kezdett körülöttem, de én a hátamat továbbra is a falnak vetettem. Aztán a férfi rám rontott, a kés megvillant. Tartottam a helyem, kivédtem a pengéjét, és feléje suhintottam, ahogy ő előretört. A késem az üres levegőt találta el. Burchard kartávolságon kívül állt, és rám meredt. Hatszáz éves gyakorlata volt, átlagban. Ezt nem múlhattam fölül. Még csak meg se közelíthettem.

Elmosolyodott. Én halványan biccentettem feléje. Ő vizsgozta. A tisztelet jele két harcos között. Vagy csak játszott velem. Találják ki, én vajon melyikre szavaztam?

Egyszerre csak megjelent a kése, és fölhasította a karom. Suhintottam egyet kifelé, és eltaláltam a hasán. Ő felém ugrott, nem hátra. Kivédtem a kést, és arrébb botladoztam a faltól. Ő elmosolyodott. A rohadt életbe, ki akart hajtani a nyílt terepre. A karja kétszer olyan hosszú volt, mint az enyém.

A fájdalom azonnal a karomba hasított, élesen. De az inas lapos hasán is volt egy vékony vörös vonal. Rámosolyogtam. A férfi szeme megrebbent, de csak egy kissé. A nagy harcos szorongott? Reméltem, igen.

Elhátráltam előre. Ez nevetséges volt. Meg fogunk halni, szép lassan, mindketten. A pokolba. Burchardra támadtam,

hadonászva. Ez meglepetésként érte, és visszakozott. Mintha a tükörképe lennék, én is összegörnyedtem, és körözni kezdtünk a padlón.

És akkor így szóltam:

- Tudom, ki a gyilkos.

Burchard föl vonta a szemöldökét.

Nikolaos megszólalt:

- Mit mondtál?

- Tudom, ki öli meg a vámpírokat.

Burchard váratlanul a karom belső részéhez nyúlt, és fölhasította a blúzom. Nem fájt. Csak játszott velem.

- Ki az? - követelődzött Nikolaos. - Mondd el, vagy megölöm ezt az embert!

- Máris - feleltem.

Zachary fölsikoltott:

- Neme!!!

Felém fordult, és rám lőtt. A golyó a fejem fölött süvített el. Burchard és én a földre buktunk.

Edward felüvöltött. Én félig fölemelkedtem, hogy odafussak hozzá. Bár a karja fura szögben kicsavarodott, életben volt.

Zachary pisztolya kétszer sült el, aztán Nikolaos elvette tőle, és a földre hajította. Megragadta a halottkeltőt, és erőszakkal magához vonta, derékban meghajlította, és átölelte. Aztán a vámpír feje lecsapott. Zachary fölsikoltott.

Burchard térdelt, nézte a műsort. A hátába szúrtam a késemet. Szilárdan, a markolatig beleütöttem. A férfi gerince megmerevedett, egy kézzel próbálta kitépni magából a pengét. Nem vártam meg, hogy sikerül-e neki. Előhúztam a másik késemet, és a torka oldalába döftem. Vér ömlött a kezemre, mikor kihúztam a kést. Újra megszúrtam, és ő lassan, arccal előre a padlóra hullott.

Nikolaos a földre ejtette Zacharyt, és megfordult, vértől maszatos arccal. Rózsaszín ruhájának eleje vöröslött. Vér

freccsent a fehér harisnyájára. Széttépte Zachary torkát. A halottkeltő tátogva hevert a földön, de még mindig mozgott, élt.

A vámpír Burchard testére meredt, aztán fölvijjogott, vad, boszorkányos, visszhangzó jajgatással. Nekem rontott, előrenyújtott kézzel. Feléje dobtam a kést, ő félreacsapta. Aztán megütött, a teste lendületével a földhöz vágott, és négykézláb mászott rám. Még mindig sikoltozott, szakadatlanul. Féloldalra nyomta a fejemet. Semmi hipnózis, pusztán a nyers erő.

Fölsikoltottam:

- Neee!!!

Fegyver dörrent, és Nikolaos megrándult, egyszer, kétszer. Fölemelkedett rólam, és megéreztem a fuvallatot. Úgy szivárgott be a terembe, akár a kezdődő vihar. Edward a falnak támaszkodott, Zachary eldobott pisztolyát fogta.

Nikolaos rátámadt, ő pedig beleürítette a tárat a kislány törekeny testébe. Nikolaos még csak meg se torpant.

Felültem, és láttam, hogy Edward felé csörtet. Ő hozzávágta a kiürült fegyvert. Nikolaos váratlanul ráugrott, és a földre kényszerítette.

A kard a padlón hevert, majdnem olyan hosszú volt, mint én magam. Kihúztam a kardhüvelyből. Nehéz volt, kényelmetlen, lehúzta a karom. A fejem fölé emeltem, úgy, hogy a kardlap félig a vállamon nyugodott, és megrohamoztam Nikolaost.

Ő ismét magas, éneklő hangon beszélt:

- Az enyém leszel, halandó. Az enyém!

Edward fölsikoltott. Nem láttam, hogy miért. Fölemeltem a kardot, és az lecsapott, magával rántva a testem. Csont roppant, és én a padlóra zuhantam, amint Nikolaos térdre bukott. A fejét még mindig tartotta egypár hús- és bőrfoszlány. A fej rám pislogott, és a vámpír megpróbált fölállni.

Sikoltottam, és teljes erőmből fölfelé szúrtam a pengével. A két melle között találta el Nikolaost, én pedig belemélyesztettem a húsába. Ömlött a vér. A falhoz szegeztem a vámpírt. A kard

kiállt a hátából, és végigkarcolta a falat, ahogy Nikolaos a földre csúszott.

Térdre hullottam a test mellett. Igen, a test mellett. Nikolaos meghalt!

Hátranéztem Edwardra. Véres volt a nyaka.

- Megharapott - mondta ő.

Ziháltam, nehezen lélegeztem, de csodálatos érzés volt. Én éltem, ő meg nem. Rohadtul nem.

- Ne aggódj, Edward, majd segíték. Bőven maradt még szenteltvíz - mosolyodtam el.

Ő rám bámult, aztán elnevette magát, és én vele nevettem. Még mindig röhögtünk, mikor a patkányemberek beóvakodtak az alagútból. Rafael, a patkánykirály kimeresztette fekete gombszemét a mészárlás láttán.

- Meghalt - állapította meg.

- Bim-bam, a boszi meghalt - mondtam.

Edward csatlakozott, félig énekelve:

- A vén, gonosz boszorka.

Ismét röhögésben törtünk ki, és Lillian, a szőrrel borított orvos ellátta a sebeinket, Edwarddal kezdve.

Zachary még mindig a földön hevert. Torkán a seb kezdett bezárulni, a bőr összeforrt. Életben maradt, már ha ez volt rá a helyes szó.

Fölemeltem a padlóról a kést, és odabotladoztam hozzá. A patkányok figyeltek. Senki nem avatkozott közbe. Térdre estem a halottkeltő mellett, és fölhasítottam az inge ujját. Láthatóvá tettem a gris-grist, a vudu talizmánt a karján. Zachary még mindig nem tudott beszélni, de a szeme elkerekedett.

- Emlékszel arra, mikor megpróbáltalak megérinteni a saját véremmel? Megállítottál. Úgy tűnt, hogy félsz, és én nem értettem, miért. - Leültem Zachary mellé, és néztem, ahogy gyógyul. - Minden gris-grishez kell valami, hogy a varázslat működjön. Ennek a talizmánnak vámpírvérre van szüksége. De

kell lennie valaminek, amit soha nem szabad megtenni, különben a varázs megszűnik. Puff.

Felemeltem a karom, elég szépen vérzett.

- Az embervér, Zachary. Az rossz?

Ő kipréselt magából valami hangot:

- Neee...

Vér csordult le a könyökömről, és ott lógott, vastagon, remegő cseppként az ő karja fölött. Ő megrázta a fejét: ne, ne. A vér lecsöppent, és szétplaccsant a karján, de nem érte el a gris-grist.

A férfi egész teste elernyed.

- Ma nincs türelmem, Zachary - azzal beledörzsöltem a vért a fonott szalagba.

Zachary szeme kidüldet, kilátszott a fehérje. A torkából fulladozó hang tört elő. A keze a padlót kaparta. A mellkasa rángatózott, mintha nem kapna levegőt. Sőhaj szakadt ki a testéből, hosszú, sípoló lélegzet, aztán elnémult.

Megnéztem a pulzusát: semmi. A késemmel levágtam a gris-grist, összegyűrtem a markomban, és zsebre vágtam. Gonosz munka.

Lillian odajött, hogy felkösse a karom.

- Ez csak ideiglenes. Majd össze kell varrni.

Bólintottam, és lábra álltam.

Edward utánam szólt:

- Hova mész?

- Idehozom a többi fegyverünket.

Megkeresem Jean-Claude-ot. Ezt a részt nem mondtam ki hangosan. Nem hittem, hogy Edward megértené.

Két patkányember velem jött. Ez rendben volt. Jöhettek, amíg nem avatkoztak bele. Phillip még mindig a sarokban kuporgott. Otthagytam.

Összeszedtem a fegyvereket. A géppisztolyt a vállamra szíjaztam, a kezemben tartottam a vadászpuskát. Medvéhez

való töltény volt benne. Megöltem egy ezeréves vámpírt. Na nem, én ugyan nem. Biztos, hogy nem.

A patkányemberekkel megtaláltuk a büntetőszobát. Hat koporsó volt benne. Mindegyiknek megszentelt kereszt volt a fedelén, és ezüstláncok, hogy leszorítsák a fedelet. A harmadik koporsóban volt Willie, olyan mély álomban, hogy úgy tűnt, soha nem fog fölébredni. Így hagytam ott, hogy az éj leszálltával ébredjen. Hogy folytassa a dolgát. Willie nem volt rossz ember. Vámpírnak pedig egyenesen kitűnő.

Az összes többi koporsó üresen tátongott, csak az utolsó nem volt még nyitva... Levettem a láncokat, és a földre fektettem a keresztet. Jean-Claude bámult rám fölfelé. Szemében az éjfél tüze, mosolya nyájas. Belém villant az első álmom, és a koporsó vérrel telt meg, ő pedig felém nyúlt. Én hátraleptem, ő pedig kiemelkedett a koporsóból.

A patkányok sziszegve hátráltak.

- Semmi baj - mondtam. - Ő a mi oldalunkon áll. Vagy valami ilyesmi.

Jean-Claude úgy lépett ki a koporsóból, mintha egy jót szundított volna. Mosolygott, és egyik kezét felém nyújtotta.

- Tudtam, hogy sikerülni fog, ma petite.

- Te arrogáns állat! - azzal a hasába vágtam a vadászpuska tusát. A vámpír kétrét görnyedt, éppen eléggé. Aztán állon vágtam. Ő hátratántorodott. - Tűnj el az agyamból!

Megdörzsölte az arcát, és véresen húzta vissza a kezét.

- A jelek maradandóak, Anita. Nem tudom visszavenni őket.

Addig markoltam a vadászpuskát, amíg bele nem fájdult a kezem. A karomon vér csordult ki a sebből. Hát persze, hogy gondoltam rá. Egy pillanatig azt fontolgattam, hogy szétlövöm azt a tökéletes pofáját. Nem tettem meg. Később valószínűleg bánni fogom.

- Legalább az álmaimtól képes volnál távol tartani magad? - kérdeztem.

- Azt megtehetem. Sajnálom, ma petire.
- Ne nevezz többé így.

Ő vállat vont. Fekete haján szinte vörösen csillant meg a fáklyafény. Lélegzetelállító.

- Ne játssz az elmémmel, Jean-Claude.
- Mégis, mire gondolsz? - kérdezte ő.
- Tudom, hogy a túlvilági szépség csak trükk. Úgyhogy hagyd abba.
- Nem én csinálom - felelte ő.
- Ezt hogy értsem?
- Ha megglelted a választ, gyere vissza hozzám, és majd beszélgetünk.

Túl fáradt voltam a rejtvényekhez.

- Kinek képzeled magad? Így kihasználni másokat!
- Én vagyok a város új ura - közölte ő. Váratlanul ott termett mellettem, ujjait az arcomhoz érintette. - És te segítettél a trónra.

Elhúzódtam tőle.

- Egy darabig tartsd távol magad tőlem, Jean-Claude, vagy esküszöm...
- Megölsz? - kérdezte ő. Mosolygott, nevetett rajtam.

Nem lőttem le. És néhányan még azt mondják, nincs humorérzésem.

Találtam egy földpadlójú szobát, több sekély sírhanttal. Phillip hagyta, hogy a szobába vezessem. Csak akkor fordult felém, amikor már ott álltunk, a frissen felásott földre bámulva:

- Anita?
- Maradj csendben - mondtam.
- Anita, mi történik?

Már kezdett emlékezni. Pár órán belül még előbb lesz, de csak egy bizonyos pontig. Egy-két napig majdnem az igazi Phillip lenne.

- Anita? - a fiú hangja magas volt és bizonytalan. Egy kisfiú,

aki fél a sötétben. Megragadta a karom, és a keze nagyon is igazinak tűnt. A szeme még mindig ugyanaz a tökéletes barna volt. - Mi történik?

Lábujjhegyre álltam, és megpusziltam az arcát. A bőre meleg volt.

- Pihenned kell, Phillip. Elfáradtál.

Ő bólintott.

- Elfáradtam - mondta.

A puha földhöz vezettem. Ő lefeküdt rá, aztán felült, vad tekintettel, és utánam kapott:

- Aubrey! Ő...

- Aubrey meghalt. Már nem bánthat többé.

- Meghalt? - Phillip végignézett a testén, mintha csak most venné észre. - Aubrey megölt engem.

Bólintottam:

- Igen, Phillip.

- Félek.

Átöleltem, és körkörösén dörzsölgettem a hátát. A karja úgy ölelt át, mintha soha nem akarna elengedni.

- Anita!

- Sssss! Semmi baj. Semmi baj.

- Most vissza fogsz küldeni, ugye? - Hátrahúzódott, hogy láthassa az arcom.

- Igen - mondtam.

- Nem akarok meghalni.

- Már halott vagy.

Phillip a két kezére meredt, behajlította őket.

- Halott? - suttogta. - Halott?

Visszafeküdt a megbolygatott földre.

- Küldj vissza - mondta.

Megtettem. A végén lecsukódott a szeme, és az arca elernyed. Belesüppedt a sírba. Vége volt.

Térde estem Phillip sírja mellett, és zokogni kezdtem.

Edwardnak kificamodott a válla, az egyik karja két helyen eltört, és volt egy vámpírharapása is. Én tizennégy öltést kaptam. Mindketten meggyógyultunk. Phillip holttestét az egyik városi temetőbe szállították. Ha ott dolgozom, mindig elmegyek a sírhoz, és odaköszönök neki. Még akkor is, ha tudom, hogy Phillip meghalt, és nem figyel. A sírok az élők, nem pedig a holtak számára vannak. Nyújtanak nekünk valamit, amire összpontosíthatunk, a tudat helyett, hogy a szerettünk a föld alatt rothad. A holtakat nem érdeklik a frissen vágott virágok és a faragott márványszobrok.

Jean-Claude egy tucatszámú tiszta, fehér, hosszú szárú rózsát küldött nekem. A mellékelt kártya így szólt: „Ha őszintén megválaszoltad a kérdésedet, gyere, és táncolj velem.”

A kártya hátára ráírtam, hogy „Nem”, és a Bűnös Vágyak ajtaja alá csúszttam, a nappali órákban. Régebben vonzódtam Jean-Claude-hoz. Talán még most is. Na és akkor mi van? Ő azt hitte, ez változtatott valamin. Nem változtatott. Csak meg kellett látogatnom Phillip sírját, hogy ez az eszembe jusson. Ó, a fenébe, még ilyen messzire se kellett elmennem. Mert tudtam, ki és mi vagyok. Én vagyok a Hóhér, és én nem randizom vámpírokkal. Megölöm őket.